

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

NINA LEVINE

KING'S
WRATH

SYDNEY STORM MC | BOOK 5

©2019 Nina Levine. <https://ninalevine.org>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KRALIN ÖFKESİ

NINA LEVINE

İÇİNDEKİLER

Kral

I. Erken Yıllar

Bölüm 1

Bölüm

Bölüm

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

II. Şimdiki

Zaman

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bonus Sahne 1

Bonus Sahne 2

Winter & Birdie

Ücretsiz Hikaye Nina

Levine'in diğer eserleri

Teşekkürler King'in

Çalma Listesi

Yazar Hakkında

Sevgili Okuyucu

Bu yolculuğa benimle birlikte çıktığınız için teşekkür ederim. King'i kalbinizde kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. O, bugüne kadar yarattığım en karmaşık karakter ve onu sevseniz de, sadece hikayesinin nasıl gelişeceğini merak etseniz de, bu kitabı bitirdiğinizde en azından onu daha iyi anlayacaksınız.

King, 2014'ten beri kafamda. Onu iyi tanıdığımı sanıyordum. Meğer bu güzel adamın sadece yüzeyini görmüşüm. King'i tanımlamak için "güzel" kelimesinin tuhaf olduğunu düşünebilirsiniz, ama ben onu birçok yönden güzel buluyorum.

Bu hikaye, hayatımızdaki insanların hikayemizi ne kadar etkilediğini gerçekten ortaya koyuyor. Bizi nasıl şekillendirdiklerini, büküklerini, tanımlamamıza nasıl yardımcı olduklarını ve daha iyi ya da daha kötü versiyonlarımız olmamıza nasıl yardımcı olduklarını.

Umarım her zaman, birlikteyken kendinizi daha çok sevmenizi sağlayan insanları seçersiniz.

Umarım King'i benim kadar seversiniz.

Nina x

Aşkımız diğerklerinin gibi değildi.

İlk randevumuz, çiçekler ve hediyeler yoktu.

Birbirimiz için bir şarkımız ya da sevimli takma adlarımız yoktu.

Gün içinde beni kontrol etmek için aramalar yoktu, eve gelip bana akşam yemeğı hazırlaması yoktu, uzun bir günün sonunda ayak masajı yoktu.

O böyle sevmezdi.

Ama beni sevdi.

Çılgınca, derinden, tutkuyla, tamamen.

King, sahip olduğı her şeyle sevdi.

Sadece çoğı insandan biraz farklı bir şekilde sevdi.

BÖLÜM I

İLK YILLAR

Zachary King
Otuz Yıl Önce 9
Yaşında

Çığlıkları beni çağırdı.

Gece beni uyandırdılar. Son seferinden bu yana aylar geçmişti, bu yüzden haftalardır bekliyordum. Babam her geçen gün daha da sinirleniyordu ve bunun yakında çığlıkların başlayacağı anlamına geldiğini biliyordum. Ya benden ya da onlardan. Babamın hangisini daha çok sevdiğini bilmiyordum.

Yatağımdan kalkıp koridora süzüldüm. Kötü bir fikirdi. Daha önce hiç yapmamıştım ama o kızların neden bu kadar çığlık atıp ağladığını öğrenmek istiyordum.

Annem ya da babam beni yakalarsa, başımın belaya gireceğini biliyordum. Babam muhtemelen cildime daha fazla sigara yakacak ya da kolumu tekrar kıracaktı, ama o bunu yaparken kendimi o dünyadan koparmakta iyice ustalaşmıştım. Acıyı görmezden gelmenin bir yolunu bulmuştum. O bana acı çekerken kafamın içinde konuşacak sesler bulmuştum. Onlar beni asla yüzüstü bırakmazlardı.

Merdivenlerin altındaki odadan, hiç girmeme izin verilmeyen odadan, yüksek bir ılık geldi. Donakaldım. Başım çok sıcak hissediyordu. Dolu. Sanki sıcak, kalın bir sıvı dolmuş gibiydi. Kalbim hızlı ve sert atıyordu. Gğsümden çıkacak kadar büyüyeceğinden korktum. Bunun olabileceğinden emin değildim, ama gerçekten olabileceğini hissettim.

ılıklar kesildiğinde, merdivenlerin ilk basamağına dikkatlice adım attım. Çok sessiz olmaya özen gösterdim. Nefesimi bile tuttum. Bu zor değildi. Korkmak genellikle beni böyle yapardı. Tanıdığım herkesten daha uzun süre nefesimi tutabilirdim.

Neredeyse aşağıya inmiştim ki başka bir ılık duyuldu. Babam konuştu ve ben yine donakaldım. "Buradan gidebileceğini mi sanıyorsun, orospu? Kimse buradan gidemez. Seni sikerken boğazını sıkıp canını alacağım."

Kollarım ve bacaklarım jöle gibi oldu, tüm vücudum yanıyordu. Sikişmenin ne olduğunu biliyordum. Okuldaki arkadaşlarım seks hakkında konuşturlardı. Mikey bana babasının videolarından birini bile göstermişti. Ama nedense bunun okulda konuştuğumuz şey olmadığını biliyordum. Babamın buradan çıkamayacağını söylerkenki ses tonu, bunun çok kötü bir şey olduğunu düşündürdü. Bana acı verdiğinde de aynı şekilde konuşurdu.

"Lois!" diye bağırdı babam. "şu lanet bıçağı ver bana."

Annemin dediğini yaptığı sesler aramızdaki duvardan geldi.

Sonra tekrar çığlıklar duyuldu.

Sonra garip bir homurtu duydum ve kendimi durduramadım. Ne yaptıklarını görebilmek için son birkaç adım attım.

Sonunda, bu odada annemle babamın kızları ılık attırmak için ne yaptığını gördüğümde, tamamen hareketsiz kaldım. Annem odanın köşesindeki bir sandalyede oturmuş, babamın yerde bir şilte üzerinde çıplak bir kızla seks yapmasını izliyordu. Kızın elleri başının üstünde birbirine bağlanmıştı ve vücudu her yerde sarsılıyordu.

her yere savruluyordu. Babamın elleri kızın boynunu sıkıyordu ve nefes almasını çok zorlaştırdığını biliyordum.

Ona durması için bağırarak
istedim. Ona çok acı veriyordu.

Merdivenlerden yukarı koşup yorganımın altına saklanmak
istedim. Bu evden ayrılmak ve bir daha asla geri dönmemek
istedim.

Ama hiçbir şey yapmadım.

Babamı izledim. Ve
kendimden nefret ettim.

Onun ona acı çektirdiğini izlemekten nefret ediyordum.

*Bana değil de ona acı çektirdiği için mutlu olduğum için kendimden
nefret ettim.*

*On yedi yıl
önceki kral
22 yaşında*

Öfke, sefaletten daha iyiydi.

Ve kan, gözyaşından daha iyiydi.

Başkanım ve ben bu konuda anlaşmıştık.

Jethro, kulüp binasının arkasındaki toprağa uzanmış Shark'ın üzerinde duruyordu. Kızgın kırmızı yüzü, öfkesini kışkırtan kulüp üyesine dik dik bakıyordu. "O pisliği satarak paçayı kurtarabileceğini mi sandın? Asla öğrenemeyeceğimi mi sandın?"

Shark, aptal herif, son bir aydır yerel liseden bir grup çocuğa kokain satıyordu. Kulübün stoğundan biraz çalmış ve parayı kendi cebine atmıştı. Başlangıçta miktar o kadar azdı ki fark edilmedi. Ama hayatta açgözlülük her zaman galip gelir ve geçen hafta Jethro'nun fark edeceği kadar çok çalmıştı. Başkanımızın bu tür ihanetlere karşı acımasız tavrı, sorumlusu kim olduğunu bulması için sadece bir gün yeterdi.

Ve işte buradaydık, Shark'ın cezasını izliyorduk.

Ya da işkenceyi mi demeliyim, çünkü Jethro daha yeni başlamıştı. İşini bitirdiğinde Shark tanınmaz hale gelecekti. Nefes bile almayacaktı.

Jethro'nun cezayı uygulamasını izlerken vücudumdaki her hücre canlanmıştı. Bu tür şiddete, intikam olarak uygulanan şiddete açtım ve bunu uygulayan ben olmasam da, ağzından damlayan kanı izlerken tatlı zaferin tadını alabiliyordum.

Shark cevap vermediğinde, Jethro ağır botunu Shark'ın yüzüne indirdi ve onu yere daha sertçe bastırdı. "Cevap ver!"

Kendimi tutmak için son gücümü kullanıyordum. Jethro'yu itip Shark'ın yüzüne botumu basmamak için kendimi zor tutuyordum.

Shark yerde kıvranıyor ve Jethro'yu kendinden uzaklaştırmak için deli gibi çabalıyordu, ama başkanımızın gücü rakipsizdi. Shark cevap vermediğinde, Jethro onu yerden kaldırdı ve kulüp binasının tuğla duvarına çarptı.

Shark'ın gömleğinin önünü kavradı. "Kulübü ihanet eden üyelere ne yaptığımızı bilmek ister misin?"

Nefes almakta zorlanan, yüzü şişmiş ve kan içindeki Shark, "Bir daha asla yapmayacağım, Jethro. Yemin ederim!" diye bağırdı.

Jethro'nun gözleri çılgına döndü. Delirmiş gibiydi. Lanet olası bir deli gibi... Tanıdığım ve kendime yakın hissettiğim bir şey. "Sana lanet olsun, sana inanmıyorum!"

Cevap beklemeden Shark'ın yüzünü kanlı bir lapa haline gelene kadar yumrukladı. Jethro öfkesini boşaltırken, diğer iki üye Shark'ı tutmak için araya girmek zorunda kaldı. Neredeyse baygın olan Shark'tan çıkan tek ses, acı içindeki inlemeler ve ağlamalar, sonra da sızlanmalar ve merhamet dilemelerdi.

Jethro tiksintiyle ona baktı. "Biraz kendine saygı duy ve ağlamayı kes." Shark'ın çenesini tutup yüzünü yukarı kaldırdı.

"Artık yerleşme zamanı. Önümüzde uzun bir gece var."

Bir üye kulübe sadakatini göstermezse ne olacağı bana anlatılmıştı, ama bunu ilk kez görüyordu. Ayrıca, aday üye olarak ilk haftamdı ve Shark'ın yaptığı hatayı asla yapmayacağımı biliyordum. Lanet olsun, onun ölümünü görmeden önce bile biliyordum. Kısa bir süredir aday olsam da, bir süredir kulüpte takılıyordum ve bu kulüp için yaşayacağımı ve nefes alacağımı biliyordum. Bana sadık olan herkes için yaşayacaktım ve nefes alacaktım.

"Günün nasıl geçti?" Ivy, o gece geç saatlerde küçük evimizin mutfağına girdiğimde sordu.

O bana sırtını dönmüş, lavaboda bulaşıkları yıkıyordu ve bakışlarım onun kışına kaydı. Beş yıldır o kış benimdi ama hala ona ve ona doyamıyordum. İki yıl önce onunla nişanlanmak hayatımda yaptığım en akıllıca şeylerden biriydi. Ne kadar çabuk parmağına yüzüğü takarsam o kadar iyi olurdu.

Gözlerimi giydiği kısa kot eteğe dikmiş, eve gelirken aldığım dondurma kutusunu ve temiz bulaşıkları kurutmak için kullandığı raflardan bir kaşık aldım. Kapağı açtım ve onun durduğu yere gidip sırtına yaslandım. Ivy, en sevdiğim yerlere kolayca erişmemi sağlayan kısa eteklere ve bol tişörtlere bayılırdı. Bugün ikisini de giymişti ve bakışlarım göğüslerine indi. Sevdiğim pembe dantelli sütyenini giymişti ve onu yakında üzerinden yırtıp atmayı düşünürken sikim sertleşti.

Bir elimde dondurma, diğer elimde kaşıkla onu kucaklarken, onun sorusuna cevap verdim. "Uzun." *Ve çok tatmin edici.* "Al," dedim ve bir kaşık dondurmayı ağzına götürdüm. "En sevdiğin." Ivy, Baskin Robbins'in muzlu dondurmasına takıntılıydı ve ben

ona mümkün olduğunca sık yedirmeye çalışırdım. Bu onu mutlu ederdi ve ben onun mutlu olduğunu görmekten çok hoşlanırdım.

"Mmm," diye mırıldandı ilk kaşığı yedikten sonra.

Ben ona yedirmeye devam ederken bulaşıkları yıkamayı bıraktı. Elleri hala lavaboda, başını göğsüme yaslayıp bana baktı.

Dördüncü kaşığı yedikten sonra, "Tam üç gündür dondurma yemedim" dedi.

"Biliyorum," dedim gülümsemeyle, ona daha fazla dondurma koyarken. "Sevdiğin bir şeyden bu kadar uzun süre uzak kalmak çok zor."

Yüzümü saçlarına yaklaştırdım. Lanet olsun, ne güzel kokuyordu. Orada bir öpücük bıraktım, sonra başımı kaldırıp kaşığı tekrar ağzına soktum.

Onunla geçirdiğim bu anlar için yaşıyordum. Ivy'nin ruh hali bazı günler o kadar hızlı değişiyordu ki, ben yetişemiyordum. Buna benim ruh halim de eklenince, aptalca şeyler için çok fazla zamanımızı tartışarak geçiriyorduk. Ne kadar uğraşsak da, ikimiz de çok inatçıydık ve gereksiz tartışmaları durdurmak için öfkemizi kontrol edemiyorduk.

Kovayı ve kaşığı tezgahın üzerine koyup, elimi eteğinin önünden aşağı kaydırıp ve başımı tekrar eğerek omzundaki çıplak tenine öpücük kondurdum. Üç gündür dondurma yememişti, ama benim sikimi de o kadar zamandır yalamamıştı. Tabii ki benim tercihim değildi. Eğer benim istediğim gibi olsaydı, sabah akşam onun içinde olurdum. Ve eğer başarabilseydim, arada da.

"King," diye homurdandı, ellerimi eteğinden çekerek, "Yıkamalı bulaşıklar var, sonra da ders çalışmam lazım."

Bahsettiği devasa bulaşık yığınınına baktım. "Neden bu kadar çok kirli bulaşık var?" Ivy'yi on bir yıldır tanıyordum ve dört yıldır birlikte yaşıyorduk; o pişirmeyi sevmezdi.

Kollarımın arasına döndü, ellerini göğsüme koydu. Lavabodan çıkan su damlacıkları gömleğime ıslattı ve bazıları aramızda havada süzülüyordu. Ama ben

baloncuklara bakmıyordum; bakışlarım tamamen kadınının yaydığı mutluluğa odaklanmıştı.

Gülümseyerek beni yakaladı. "Annemiz gün boyu benimle kaldı. Kızlar da. Kurabiye, beyaz Noel, rom topları, Noel pudingi ve zencefilli ev yaptık. Skylar'ı görmeliydin. Onu hiç o kadar heyecanlı görmemiştim. Nik bile bütün günü bizimle geçirmekten mutluydu." Kız kardeşim Annika on yedi yaşına yeni girmişti ve aptal erkek arkadaşıyla olabildiğince çok zaman geçirmeye çalışıyordu. Benimle ve üvey annemizle çok tartışıyordu, bu yüzden bütün gün kalmasına şaşırdım. Skylar ise sadece yedi yaşındaydı ve aileyle vakit geçirmeyi ve ilgiyi çok istiyordu, bu yüzden bütün günü herkesle birlikte geçirirken her dakikanın tadını çıkardığını hayal edebiliyordum.

Bu anın tüm güzelliklerini yakalamaya çalışırken zaman yavaşladı. Ivy ile tanıştığım ilk günden itibaren, o benim dünyamdaki bazı kötü şeyleri unutturmuştu. Ben on bir, o on yaşındaydı ve sanki ruhuma kazınmış yaraları görmüş gibi bana bakmıştı. Ona tek söylediğim şey, "Benim eşyalarına dokunma, ben de seninkilere dokunmam. Hayatın hakkında sızlanmak istersen, ben dinlemek istemem. Hayatın berbat olduğunu zaten biliyorum." O gün, üvey annemin kız kardeşi, Ivy'nin yeni üvey annesi, onu bizim eve getirip herkese tanıtmıştı. Benim söylediklerimi dinledikten sonra cevap vermişti: "Anlaştık. Bana dokunursan, hayalarını o kadar sert tekmelerim ki yerinden çıkar." Bunu söylerken sanki gerçekten olacağına inanıyormuş gibi görünüyordu ve bir an için zihnimi parlak bir ışıkla doldurarak içindeki karanlığı silip süpürdü.

Belinden tutup onu lavabonun yanındaki mutfak tezgahına kaldırdım.

Bir saniye sonra ellerim uyluklarından yukarı kayarak eteğinin altına girdi ve o itiraz etmeden parmağımı klitorisine, dudaklarımı da dudaklarına yapıştırdım. Bacaklarından birini belime dolayarak ağzına inleyerek "Siktir, senden asla doyamayacağım."

O da beni öptü, ama her zamanki coşkusu yoktu. Öpücük bittiğinde, "Bunun için vaktim yok, King. Sana söyledim." dedi.

Klitorisini ovuşturup parmağımı içine soktum. "Benim için ıslanmışsın, bu yüzden bunun için zaman ayırmalısın."

Dudakları, devam edersem büyük bir kavga çıkacağını gösteren bir şekilde düzleşti. Ellerini göğsüme vurarak, "Her şey hep senin istediğin etrafında dönüyor. *Benim* istediğim ne peki? Senin için hiç önemli değil mi?" diye bağırdı.

Kahretsin, bir şey onu kızdırmıştı. Onu bırakıp bir adım geri attım. "Neler oluyor Ivy? Bugün seni kızdıran ne?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Bugün mü?* Beni sanki her zaman sinirli bir kaltakmışım gibi gösteriyorsun."

Onunla bu konuyu konuşmak istemediğim için parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim. Bu gece olmaz. Bugün olanlardan sonra kan dökülmesini istemiyordum. Eve geldiğimde onunla biraz vakit geçirerek bu durumu değiştirebileceğimi ummuştum.

"Bu gece seninle bunu yapmayacağım." Mutfaktan çıkmak için döndüm. Aramıza biraz mesafe koymak için.

Odanın kapısından iki adım atmıştım ki, kolumu tuttu ve bağırdı: "Benden uzaklaşma! Ne demek istediğini bilmek istiyorum!"

Çenemi sıktım ve on saymaya başladım, bu saçmalığı bırakmasını umuyordum. Ama bırakmadı ve ben on sayamadan beni onunla konuşmaya ikna etti.

Arkamı dönüp ona baktım, öfke ve hayal kırıklığı havayı boğuyordu. Neden *her zaman*, her zaman birbirimize acımızı böyle fırlatmak zorundaydık? Neden kendimizi bu kadar saçma sapan şeylerle ifade edemiyorduk?

Elimi yanımdaki masaya vurdum. "Tamam, hadi bu konuyu konuşalım."

O bir an irkildi, ama hemen toparlandı, vücudunun her bir parçası gergin ve savaşa hazır. "Sana ders çalışmam gerektiğini ve mutfığı temizlemeyi bitirmek istediğimi söyledim, ama hayır, sen *karar veriyorsun*, her zamanki gibi, seks yapacağımıza karar veriyorsun. Hiç söz hakkım olmamasından bıktım, King. Ve beni her zaman sinirli olmakla suçlamandan hoşlanmıyorum. Çalışmam ve işim yüzünden stresli olduğumu kabul ediyorum, ama her zaman sana sataşmıyorum."

Ona karşı dikkatli davranmak istedim, ama beni o kadar sinirlendirmişti ki, artık kendimde o gücü bulamadım. "Son zamanlarda neredeyse her gün eve geldiğimde seninle kavga ediyoruz ve anladığım tek şey, benimle tartıştığın şeyin asıl sorun olmadığı. O yüzden derinlemesine düşün ve asıl sorunun ne olduğunu bul ve hemen söyle çünkü sabrım taşmak üzere."

Derin bir nefes aldı ve şimdi ne yapacağına karar vermeye çalışır gibi bana baktı. Sonunda, "Siktir git sen ve sabrın!" diye bağırdı.

Bir saniye sonra, benimle bu kavgaya girmek istemediğine karar vermiş gibi, mutfaktan geçip gitmeye çalıştı ama onun sorununu çözmeden gitmesine izin veremezdim. Eve gelip yine azar işitmekten bıkmıştım.

Onu belinden tutup kaldırdım ve oturma odasına taşıdım. Tekmeledi ve direndi, ama benim gücümün karşısında hiç şansı yoktu. Onu kanepeye yatırıp üzerine çıktım ve kaçmasın diye hareket etmesini engelledim. Çenesini sıkıca tutup gözlerine bakarak sordum, "Gerçekten ne oluyor?"

Nefes nefese, nefes almaya çalışırken bana bakarak sessiz kaldı.

"Bütün gece vaktim var, Ivy. Bu meseleyi halledene kadar buradan kıpırdamayacağım."

Bana sessizce bakmaya devam etti, sonunda nefesini verip şöyle dedi: "Annene hastanede o işi almamamı istediğini söyledin." "Evet."

"Ama ben o işi alacağım ve senin bunu bana zorlaştıracığını biliyorum. Her zaman böyle davranman beni çok sinirlendiriyor ve..."

Onu susturmak için parmağımı dudaklarına koydum. "Orada çalışan güvenli değil. Gece yarısı vardiyalı bittiğinde seni almaya gelebileceğimi garanti edemem."

"Seni gelip almaya ihtiyacım yok. O vardiyada çalışan hemşireler için güvenlik var. Benim bir şey olmaz."

Ivy hayatta iki şey istiyordu. Beni ve hemşirelikte bir iş. İkisine de sahipti, ama daha fazla eğitim almaya karar vermişti, bu da gece çalışıp gündüzleri ders çalışabilmek için işini değiştirmek istediği anlamına geliyordu. Bir iş bulmuştu, ama sabahın 2'sinde işten tek başına çıkacağı gerçeği hoşuma gitmiyordu. Artık aday olmuşum, gece kulüp işi için ne zaman çağrılacağımı kim bilebilirdi ki?

"Bunu kesin olarak bilmiyorum ve yüzde yüz emin olmadığım bir şeye izin veremem."

"Aman Tanrım, ne kadar da pislik olabiliyorsun!" Göğsüme sertçe itti, beni hareket ettirmeye çalıştı ama direndim.

Kollarını tutup yanına indirdim. "Seni sokağa atıp herhangi bir pisliğin sana istediğini yapmasına izin vermeyeceğim. O sokaklarda ne tür adamlar dolaştığını biliyor musun?"

Gözleri vahşi bir öfkeyle parladı. "Ne kadar imkansız olduğunu farkında mısın? Ve bana her zaman böyle davrandığını?"

"Şimdi de dramatik yapıyorsun. Ben sana böyle *davranmıyorum*."

"Evet! Sen yapıyorsun! Sanki ben kendimi koruyamayan zayıf bir kadınmışım gibi davranıyorsun ve ben bundan bıktım. Bu sefer senin dediğini yapmayacağım, King."

Kontrolü kaybettiğimi hissedince göğsüm sıkıştı. Onu güvende tutmak *tek* umursadığım şeydi. Onun bir daha asla incinmemesini sağlamak hayatımın lanet olası göreviydi. Benim gözetimimde, ailesi

acıyı asla yaşamayacaktı. Onlar onu çocukken hafta sonları erkeklere kiralayıp istediklerini yapmalarına izin verdikten sonra, ben ona göz kulak oldum ve bu durumdan kurtulması için ona yardım etmeye zamanımı adadım. Ve bunu sonsuza kadar yapmaya devam edecektim.

Ellerim bileklerini daha sıkı sıktı, kaçamayacağından emin olmak için. Haklı olduğumu anlayana kadar bırakmayacaktım. "Dediğimi yapacaksın, Ivy. Ve bana karşı gelirse, seni oraya kendim götürüp orada neler olduğunu göstereceğim. Fikrini çok çabuk değiştirirsin."

O bunu düşünürken gözleri benimkilere dikildi. Nefret fiziksel bir şey olsaydı, bana çarpmış olurdu. Bu bilgi beni çok korkuttu çünkü Ivy bana ilk kez böyle bakıyordu.

Sonunda başını salladı ve "Tamam. Sen kazandın" dedi. Bileklerini çekerek, bana karşı hiç bu kadar soğuk bir ses tonuyla ekledi: "Artık beni bırakabilirsin."

Gözlerim onun gözlerini aradı, onun onayında gerçeği okumaya ihtiyaç duyuyordum. "O işi almayacaksın, değil mi?"

"O işi almayacağım." Sesi düzleşti, pes etmiş gibiydi.

İkimizi de mutlu edecek bir yol bulmak istedim, ama şu anda ihtiyacım olan cevabı almıştım, bu yüzden bu konu başka bir zamana kalabilirdi. Ve bu konuda bu kadar üzgün olduğunu belirtmek, tartışmayı daha da alevlendirecekti. Onu bırakıp geriye yaslandım. "İyi."

Bana bir an daha baktıktan sonra, "Çekil üstümden, King. Bu gece bir dakika daha sana bakmaya dayanamıyorum." dedi.

Onun tavrını görmezden geldim. Tek umursadığım, benim düşünceme gelmesiydi. Öfkesini yakında atlatacaktı.

Odayı terk etmekte vakit kaybetmedi ve çıkarken bana dönüp, "Bu gece yatağa gelme. Seni yanıma yaklaştırmam" dedi.

King
Altı Ay Sonra

"Sen benimlesin, King."

Jethro'yu dikkatle izledim, motosikletine doğru yürürken. Aday olalı altı aydan biraz fazla olmuştu ve bugün tam üye olarak kabul edilmişim.

Ghost bana kaşlarını çattı. Jethro'nun beni bu kadar çabuk terfi ettirmesinden hiç hoşnut olmadığını açıkça belli etmişti. Genellikle Jethro, bir aday için oylamaya karar vermek için bir yıldan fazla zaman harcardı.

Ghost'u görmezden gelerek başkanımın peşinden gittim.

"Bana yakın dur," dedi motosikletine binerken. "Halletmemiz gereken işler var, sonra Breaker'la buluşacağız."

Breaker, Black Deeds'in başkanı. Bu beni şaşırttı, çünkü Jethro genellikle Breaker'la buluşurken başkan yardımcısını da yanına alırdı, ama şaşkınlığımı kendime sakladım.

Bir saatten biraz az bir süre sonra, gözden uzak bir şantiyeye vardık. Tek bir araba bizi bekliyordu, sahibi kaputun üzerine çıkmıştı. Bizim motosikletlerin gürültüsünü duyunca

motosikletlerimizin gürültüsünü duyunca

"Dash," diye selamladı Jethro. "Paket sende mi?"

Dash bana şüpheyle baktıktan sonra Jethro'ya dönerek, bakışlarında açık bir güvensizlik vardı. "Bu kim lan? Anlaşmamız vardı, Jethro. Yalnız gelecektin."

"King bundan sonra benimle birlikte olacak." Ses tonu bu konuyu tartışmayacağını gösteriyordu.

Dash'in kim olduğunu ya da neler olup bittiğini hiç bilmiyordum, bu yüzden sessiz kaldım.

Parmaklarını deli gibi saçlarında gezdiren Dash, alnında ter damlaları oluşurken mırıldandı, "Siktir, bu her şeyi değiştirir, Jethro. Eğer öğrenirlerse..."

Jethro, Dash'in gömleğini avuçlayıp onu kendine doğru çekerek konuşmadan duyduğu hoşnutsuzluğu homurdandı. "King bu konudan tek kelime bile etmeyecek, ama evet, başka bir yoldan öğrenirlerse, sen öldün demektir. Dediğimi yapmazsan, bizim küçük ziyaretlerimizi onlara haber veririm, o yüzden lanet paketi ver ve bu işe bulaş."

Dash kollarını kavuşturdu, yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı. "Sen bir boktan adamın tekisin. Bende elinde hiçbir şey yok ve bugün sana verdiğim bilgi olmadan Breaker hakkında hiçbir şeyi kanıtlayamazsın."

Jethro dudaklarını geri çekerek dişlerini gösterdi. "Sözünü tutmayan adamlara ne olduğunu göster ona, King," diye bağırdı.

Son altı ayda, kulübü mahvetmeye çalışan pisliklerle uğraşmak için defalarca çağrılmışım, ama Jethro ilk kez bizzat benden yardım istemişti.

Bir saniye bile kaybetmeden Jethro'nun yerine geçtim ve ilk yumruğumu indirdim. Adrenalin vücudumu sararken, şiddet arzusu beni ele geçirdi.

Yüzüne defalarca yumruk attım, kan dökme arzusu zihnimi doldururken onun acı çığlıklarını zar zor duyuyordum. Tüm duyularım onun acısını algıliyordu, ama yaptığım şeye odaklanmak için sadece görme ve dokunma duyularım yeterliydi.

Beni tahrik eden kan, yüzündeki acı ve acı çektirme hissiydi.
Ve bu daha fazlasını istememi sağladı.

Çok daha fazlasını.

Çoğu gün, dürtülerimi kontrol etmek için ip üzerinde yürüyordum. Kulüp ile bağlarımın derinleştiği son altı ayda bu dürtülerim daha da güçlenmişti. Ivy ve ailem olmasaydı, onlara tamamen teslim olurdum. Birkaç kişiye olan sevgim deliliğimi kontrol altında tutuyordu, ama kulüpte geçirdiğim bu anlarda kendimi teslim edip deliliğimin esiri olabiliyordum.

Jethro beni ondan çekip aldığında Dash tanınmaz haldeydi. Kanla yapışmış şişmiş gözler, kırık kemikler, eksik dişler, eğri burun ve Storm başkanıyla tartışmaya cesaret eden adamı tamamen yenilgiye uğratan bir his. Mesaj çok açıktı.

Kendimi tekrar kontrol altına almaya çalışırken, Jethro Dash'in önüne çömeldi ve "Paketi ver Dash, yoksa onu tekrar üstüne salarım" dedi.

Dash'in gözlerinden biri aralık açıldı. Paketi bıraktığı adresi, zorlukla konuşarak söyledi. Bitirdiğinde, vücudu daha da çöktü, sanki derin ve sessiz bir acı iç çekişi gibiydi. Onun acısını çok iyi anlıyordum, çünkü aynı acıyı babamın elinde yaşamıştım. Bu fiziksel acıdan çok duygusal bir acıydı. Zihin fiziksel acıyla başa çıkmanın bir yolunu bulabilir, ama başka birinin sana verdiği duygusal travmayı asla tamamen atlatamaz.

Jethro, Ghost'u arayıp paketi almasını söyledi. O bunu yaparken sessizce bekledik. Jethro motosikletine geri döndü, ben de Dash'in arabasına yaslanıp onu izledim. Neden burada bir paket almaya geldiğimizle ilgili sorular kafamda dolanıyordu ama sormam gerektiğini biliyordum. Jethro kartlarını saklıyordu ve ona bir şey soran herkese saldırıyordu. Başkanına güvenmeyi seçtim, bu yüzden ne yaptığımızı merak etsem de bunun kulübün iyiliği için olduğuna hiç şüphe duymadım.

Jethro, Ghost'un paketi aldığını bildiren telefonu almadan önce on beş dakika geçti. Telefonu kapatırken gözleri benimkilere takıldı. Bana doğru gelirken, "Gidebiliriz. Son bir işi halletmemiz gerekiyor," dedi.

Dash.

Dash'in arabasının kaputundan indim ve Jethro'nun son işi halletmesini bekledim. Ancak o bunu yapmak yerine bana başını salladı, gözleri silahımın olduğu yere kayd ve "Bu senin, King" dedi.

Elim yavaşça yumruk haline geldi, onun dediğini yapmaya fazlasıyla hazırdım. Dash benim ilk kurbanım olacaktı.

Kendimi bildim bileli, birinin ölümünü arzulamıştım. İstedğim, babamın kanıydı. Dokuz yaşından beri onu görmemiş olsam da, iki yıl önce nihayet ömür boyu hapse atılmış olsa da, onun sefil hayatını nasıl sona erdireceğimi düşünmediğim tek bir gece bile geçmemişti.

Onun ölümünü en az yirmi farklı şekilde en ince ayrıntısına kadar planlamıştım. Hatta onun kanını ellerimde tatmak için onu hapishaneden kaçırmanın yollarını aramaya bile başlamıştım. *Onun lanet olası vücudunun her bir parçasını işkence ettikten sonra.*

"King," diye bağırdı Jethro. "Hemen!"

Dash, neredeyse baygın bir halde yerde yatmasına rağmen, son bir kez merhamet diledi. Sözleri anlaşılmazdı. Hayatını kurtarma çabası boşunaydı. Storm'un başkanı bir karar verdiğinde, asla tereddüt etmezdi. Onun eylemleri, bir planı uygularken asla geri adım atmamanın önemini bana iyice öğretti. Tüm kulüp üyelerinin ona olan sadakatini ve acımasız kararlılığı ve kararlılığı nedeniyle ona liderlik için nasıl baktığımızı görmüştüm. Jethro, Storm'un saygın bir güç olmasının, Sydney'de pek çok kişinin bizden korkmasının sebebiydi. Ve işte o boktan durum, benden istenen her şeyi yapmamın sebebiydi.

Bir daha asla zayıf konumda olmak istemedim.

Kimsenin bana babamın yaptığı gibi zarar vermesine *asla* izin vermeyecektim.

Kulübümün gücünü korumak için son nefesime kadar savaşırdım, çünkü bu benim de güce sahip olacağım anlamına geliyordu.

Dash yavaşça pes etti, teslim oldu, bundan sonra ne olacağını anladı.

Gözleri benimkilere baktı, umutsuz ve işkence görmüş gibi. Ben ise tam tersini hissediyordum.

Silahımı alıp kafasına doğrulttum ve tetiği çektim. İlk cinayetim.

Güç hissi aniden beni sardı. Yeni bir tür coşku. Her gün, her dakika damarlarımdan akan kaosu yok eden bir coşku.

Bir daha asla zayıf olan ben olmayacağım.

King

Eğer bana verilen o orospu çocukları yerine başka insanlara doğmuş olsaydım, kafamın içi nasıl olurdu diye sık sık merak ederdim. Bu kadar bulanık olur muydu? Bu kadar pislik ve boktan düşüncelerle dolu olur muydu? Benim gibi insanlara iki hayat ve iki çift ebeveyn verilseydi, doğa mı yetiştirme mi tartışması muhtemelen bir kez ve sonsuza kadar çözüldü. Ama siktir, belki de yine de aynı boktan halde olurdum.

Belki de öldürmek benim kanımda vardı. Belki de kaderimdi. Bu sabah olanlardan sonra kesin olarak bildiğim tek şey, *artık* öldürmenin benim kanımda olduğu idi. Bir kez tattığımda zihnimde yepyeni bir oda açılmıştı ve manzara akıllara durgunluk vericiydi.

Jethro, silahımı ateşleyip Dash'i öldürdükten sonra beni anlamlı bir bakışla izlemişti. Hızlıca başını salladıktan sonra motosikletine doğru yürüdü. Hiçbir şey söylemedik, ama beni bir nedenden dolayı yanına aldığına emindim. Bir sınavdı. Ve ben bu sınavı geçmiştim. Black Deeds'in başkanıyla görüştüğümüzde bir sınavdan daha geçmiştim.

Jethro, kulübünün yıllar önce Sydney'de yapılan uyuşturucu anlaşmalarına ilişkin anlaşmayı ihlal ettiği için onu tehdit etmişti. Dash'in gönderdiği paket bunu doğrulamıştı. Breaker geri adım atmayı reddettiğinde, Jethro hiç vakit kaybetmeden onu öldürdü. Bunu beklemiyordum, çünkü Storm için büyük bir bela olacaktı, ama onu desteklemekte tereddüt etmedim. İçgüdülerim hızlıca devreye girdi ve Breaker'ın yanında bulunan iki kulüp üyesini, intikam alıp Jethro'yu öldürmeden hallettim.

Bir günde üç hayat kaybedilmişti.

Bu olay beni hiç olmadığım kadar heyecanlandırdı.

Hayatım boyunca kafamda karışık olan yollar açıldı. Yeni bir amaç hissettim.

Sonunda ilerleyeceğim yolu bulmuştum.

"Neden burada tek başına oturuyorsun?"

Yukarı baktığımda, kulüp fahişelerinden biri, benim sikimi istediğini söyleyen gözlerle bana bakıyordu. Bir saat önce kulüp evine dönmüş ve barın köşesinde biraz huzur ve sessizlik aramıştım. Neredeyse boşalmış bira bardağını ağzıma götürdüm ve kalanını boğazımdan aşağıya döküp, "Çünkü yalnız kalmak istiyorum" dedim. Ona kaç kez ilgilenmediğimi söylesem de, etrafımda dolanmaya devam ediyordu.

Her zaman kullandığı baştan çıkarıcı gülümseme yüzüne yayıldı ve kanepede üzerime oturdu. Amını sikime bastırarak, ellerini omuzlarımdan boynuma kadar kaydırıp ve arkada birleştirdi. "Hadi, King, bana her hayır dediğinde neyi kaçırdığını göstereyim. Karın sana iyi bakıyor mu sanıyorsun? O benim yanımda hiç bir şey."

Çenemi sıkarak kollarını boynumdan çektim. "Çekil üstümden," dedim yavaşça, sertçe. "Seninle ilgilenmiyorum ve bir daha benim kadınıma böyle şeyler söylersen, söylediğine pişman olursun."

Benden uzaklaşmak için bolca zaman harcadı, ne kadar pislik olduğumu söylenerek. Onu itmemek için tüm gücümü kullandım, ama öfkemi kontrol altında tutmayı başardım. O benim istediğimi yapana kadar, Ivy kulüp barına girmiş ve kapıda durmuş, son günlerde bizi saran kıskançlıkla bana bakıyordu.

Siktir.

Ayağa kalkıp ona doğru yürürken parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim. Gözleri bana yapışmış, onu üzdüğümde yaptığı gibi öfkeyle kollarını kavuşturmuştu. Bu, yine kavga edeceğimizi gösteriyordu. Onu istediği gece vardiyasında çalışmasına izin vermediğim o gecedan beri, son altı aydır hayatımız böyle geçiyordu. Ivy bana olan hayal kırıklığını ve öfkelerini içine atmış, saklamıştı. Ne zaman yanlış bir şey yapsam ya da yanlış bir şey yaptığını *düşünse*, bunu ortaya çıkarıyordu. Tıpkı bu gece olduğu gibi.

"İşin erken mi bitti?" dedim, ona yaklaşp elimi beline dolamak için. İsteddiği hemşirelik işini alamayınca, en geç saat 9'da biten vardiyalı bir huzurevinde işe girmişti.

Elimi çekip uzaklaştırdı ve elimi itti. "Böyle bir manzarayla karşılaşacağımı bilseydim işte kalırdım."

Bu eski tartışmaya sabrım taşmıştı ve öfkem hızla alevlendi. "Ben kulüp fahişeleriyle yatmıyorum, Ivy. Bunu çok iyi biliyorsun."

"Bunu bilmiyorum, King. Tek bildiğim senin bana söylediklerin, ama *gördüğüm* şey farklı," diye karşılık verdi, gözleri düşmanlıkla parlıyordu.

"Gördüğün hiçbir şey yok. Üstüme oturdu, beni becermek istedi, ben hayır dedim. Bana sürekli suçlamalarda bulunup, ben yanlış bir şey yapmadığım halde kendimi savunmamı bekleyemezsin. Bir ara bana güvenmeye karar vermelisin ve bu noktaya bir an önce gelmeni isterim çünkü tüm bu sızlanıp durman kafamı şişiriyor."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve sanki beni itmek istercesine iki eliyle göğsüme vurdu. Ama ben kıpırdamıyordum. Hayatta olmazdı. "Bazen senden nefret ediyorum. Neden yaşadıklarımı anlamıyorsun? Burada her yer fahişe ve neredeyse her geldiğimde seninle sevişiyorlar. Bunun beni nasıl hissettirdiğini ve neden bununla mücadele ettiğimi anlamıyor musun?"

"Tanrım, Ivy, şimdi abartıyorsun. Burada olabilirler, ama benimle sevişmiyorlar."

"Seviyorlar!" diye bağırdı, dikkatleri bize çekti. Vücudu onu saran tüm duygularla gerilmişti ve deneyimlerimden, tartışmamız uzadıkça sesinin daha da yükseleceğini ve daha da düşmanca davranacağını biliyordum.

Kolunu tutup onu dikkatli gözlerden uzaklaştırmak için dışarı sürükledim. Jethro, yaşlı kadınların kulüpte sorun çıkarmalarını istemediğini açıkça belirtmişti. Bunun onun radarına girmesini istemedim.

"Bırak beni!" Her adımda benimle mücadele etti, ama onu sıkıca tutup binadan uzaklaştırarak yan taraftaki kulübeye doğru ittim. Kulüp binasının dış ışıkları bölgeye biraz ışık saçıyordu, ama mahremiyet için onu daha karanlık bir yere götürdüm.

Yalnız kaldığımızda, onu bıraktım ve "Bir dakika sakinleşip beni dinleyebilir misin?" dedim.

"Seni dinliyorum. Beni dinlemeyen sensin." Bunu tam bir inançla söyledi, gözlerindeki öfke başka bir şeye dönüştü. Belki de üzüntü.

Gördüğüm şey beni çok etkiledi, bir adım geri attım. Ivy'nin üzülmelerini hiç istemezdim. Ama onun mutlu olmadığı ve en azından son altı aydır mutlu olmadığı belliydi. Belki de daha uzun süredir. Onun söylediklerine yemin ederdim, ama o benim onu dinlemediğime içtenlikle inanıyordu.

Elimi yüzüme sürerek nasıl tepki vereceğimi düşündüm. Gözlerini bakarak, sonunda uzun ve sinirli bir nefes verdim ve sordum, "Gerçekten seni aldatacağıma inanıyor musun?"

Gözlerini kırptırdı, emin değilmiş gibi görünüyordu ve kollarını vücuduna doladı. Sorum tartışmayı kesip, durup düşünmemiz, kafamızı toparlamamız ve olayları daha net görmemiz için bize zaman kazandırdı. Lanet olsun, öfkemizin en büyük kusurumuz olduğunu ve ikimize de yarar sağlamadığını bilmiyorduk. "İstemiyorum," dedi, sesi daha sessizdi, düşmanca tavrı yok olmuştu. Onun yerine, her seferinde kalbime saplanan kırılganlık vardı. Bu, sevdiğim Ivy'di.

Elimi uzattım ve onu kendime çekerek başının arkasına ellerimi koydum. "Siktir, Ivy, ne yapıyoruz?"

Yüzünü göğsüme gömdü, bana cevap vermedi. Vücudu hıçkırıklarla titrediğinde, diğer kolumu beline doladım ve onu kendime doğru çektim. Ivy ağlamaktan hoşlanmazdı. Ağlamak onu zayıf hissettirdiğini söylerdi. Bu yüzden ağlıyorsa işlerin kötü olduğunu anlardım.

Başının üstüne bir öpücük kondurdum, uzun siyah saçları yüzümde fısıldıyordu. "Artık seninle kavga etmek istemiyorum. Bu bizi öldürüyor. Hayatımda ve yatağında istediğim tek kadının sen olduğunu nasıl anlatabilirim? Söyle, ne yapmam gerektiğini söyle. Seni mutlu etmek için her şeyi yaparım."

Elinde gömleğimi sıkıca tuttu, başparmakları göğsüme batarken hıçkırarak ağladı. Onun ağlamasından da nefret ediyordum. İlk kez üvey annesinin yanına geldiğinde ağladığı günleri hatırlatıyordu. O zamanlar, anne babasının kendisine yaptıkları korkunç şeyler yüzünden ağlıyordu ve ben onun daha fazla ağlamasına neden olmak istemiyordum.

Onu kendimden uzaklaştırıp çenesini tuttum. Yüzünü bana doğru çevirip, "Ağlama. Ben hallederim. Sadece nasıl yapacağımı söyle." dedim.

Yanaklarındaki gözyaşlarını sildi ve derin bir nefes aldı. "Beni sevdiğini biliyorum, ama o kadınları senin yanında gördüğümde, içimde bir şey değişiyor.

Kıskançlığımın aşırı olduğunu biliyorum, ama kontrol edemiyorum, King. Deniyorum, ama yapamıyorum. Sonra sen bana bağıırıyorsun ve bu her şeyi daha da kötüleştiriyor." Bir an durdu, nasıl devam edeceğini bilememiş gibi bana belirsiz bir şekilde baktı, ama sonra şöyle dedi: "Bana bağıırıyorsun ve sanki sana söylemeye çalıştığım şeyi duymuyormuşsun gibi hissediyorum. Beni istediğin gibi eğip bükmeye o kadar kararlısın ki, benim ihtiyaçlarımı dinlemiyorsun. Her zaman taviz veren taraf olmaktan yoruldum."

Tartışmalarımızın, kavga ettiğimiz şeylerden çok daha fazlası olduğunu biliyordum. Ivy, bunun ne olduğu konusunda bana ilk kez ipucu veriyordu.

"Gece vardiyasındaki işten mi bahsediyorsun?"

diye sordum. O içini çekti. "Evet. Ve başka şeyler."

"Başka ne var?" *Tanrım, söyle lanet olasıca.*

Alnı kırışarak kaşlarını çatı. "Bana yine kötü davranma. Ben sadece dürüst olmaya çalışıyorum."

"Ve bunu senden tekmeleyip bağıırarak zorla almak istemiyorum," diye mırıldandım, sabırsızlığımı zapt etmek için deli gibi çalışarak.

"Sen tam bir pisliksin." Bana öfkeyle baktı. "Yaptığın her şey öyle, King. Çok talepkarsın ve her şeyi kendi istediğin gibi yapmak istiyorsun. Dışarı çıktığımızda arabayı sen sürmek istiyorsun, arkadaşlarımla dışarı çıktığımda beni bırakıp almayı sen istiyorsun, hangi cep telefonunu alacağımı sen seçiyorsun, dışarı çıktığımızda hangi eteği veya elbiseyi giymemi istemediğini söylüyorsun... Bu tür şeyler. Üstelik genellikle haklı olduğunu varsayıyorsun ve benim söylediklerimi dinlemiyorsun. Bu çok fazla. Beni ben olarak kabul etmelisin. Ve bazen benim de bir şeyler bildiğimi sana göstermeme izin vermelisin."

Siktir.

Onun bakış açısı benimki n d e n çok farklıydı. "Bütün bunları seni güvende ve korumak için yapıyorum..."

Ruh hali tekrar düşmanca bir hal alırken, aramızda vahşi bir enerji dalgası geçti. “Yani telefonumu seçmen beni güvende tutmak için mi? Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. Ve yine beni dinlemiyorsun!”

Lanet olsun, sersemlemiştim. Dönüp ondan birkaç adım uzaklaştım. Yapmak zorundaydım, yoksa ona saldırırdım. Fiziksel olarak değil, sözlü olarak, ama bu bizi birbirimizden daha da uzaklaştırırdı.

Birkaç kez ileri geri yürüdükten sonra ona geri döndüm. Gözlerim yine onun gözleriyle buluştu, kararlılıkla doluydum. Beni anlamasını sağlamalıydım. "Tek istediğim seni güvende tutmaktı. Lanet olası kalbimin üzerinde yemin ederim, tüm bunları bu amaçla yapıyorum. Otoriter ve talepkar olduğumu, sana baş belası olduğumu biliyorum ve keşke sana değişeceğini, her şeyin farklı olacağını ve erkeklerin kavga ettiklerinde kadınlarına söyledikleri tüm o saçmalıkları söyleyebilseydim, ama yapamam. Değişmeyeceğim çünkü amacım değişmeyecek."

Bunu sindirirken sessiz kaldı, ama Ivy'nin yüzü tüm duygularını yansıtan bir yüzü vardı ve düşünürken tüm duyguları yüzünde okunuyordu. Öyle ki, ona benim bakış açımı anlatamadığımı anladım. "Yani bu kadar mı? Her şey aynı kalacak, sen istediğin her şeyi alacaksın ve ben sadece seni mutlu etmek zorunda mıyım?" Yine aynı öfkeli tavırla kollarını kavuşturdu ve cevabımı bekledi.

Verip almak benim güçlü yanlarımdan biri değildi, ama ortada bir yerde buluşmamız gerektiğini biliyordum. Nasıl yapacağımı bilmiyordum ama, çünkü onu korumaya çalışmaktan vazgeçmeyeceğime dair söylediğim her kelime içten gelmişti. "Bu durumu nasıl idare edeceğime dair hiçbir fikrim yok, ama biz eşitiz, yani hayır, sadece beni mutlu etmek zorunda değilsin. Sen de mutlu olmalısın. Tek istediğim, senin de güvende olman." *Ve bunu sağlamak için yapmam gerekenleri yapmama izin ver.* Bana s a n k i iki kafam varmış g i b i baktı. "Siktir, bu sen mi uzlaşıyorsun, bebeğim?"

Dudakları hafifçe gülümsedi. Dikkatimi çeken, "bebeğim" demesiydi. En son ne zaman kullanmış olduğunu hatırlayamıyordum; o kadar uzun zamandır bana kızgındı ki.

Birbirimize bakışımız değışti. Yumuşadı. Öfke kayboldu, umut yeşerdi. "Buna alışma lan."

Bana yaklaşarak, "Sana söylediğim şeyler, her zaman beni rahatsız etmiyor," dedi. Bir eliyle gömleğimin kenarını tuttu. Diğer eli yanındaydı. "Sadece bana seçim hakkı vermeni istiyorum, anlıyor musun? Her zaman koruyucu ve boktan davranma. Bu beni güçsüz hissettiriyor."

Son cümlesi, ihtiyacım olan yapboz parçasıydı. Bana anlatmaya çalıştığı her şey, sonunda benim boktan beynimde yerine oturdu. Neden daha önce fark etmemiştim? Ivy kendini güçsüz hissederse elbette saldırırdı. Çocukken gücünden mahrum bırakıldıktan sonra, tutunabileceği tek şey buydu.

Siktir.

Tamamen değişemeyeceğimi biliyordum, ama onun için kendimi dizginlemeye çalışabilirdim.

Kollarımı ona doladım, onu sıkıca sarabilmek için. "Seni seviyorum," diye fısıldadım, sonra aylardır paylaşmadığımız türden bir öpücükle dudaklarımız birleşti.

İlk başta derin ve yavaş olan öpücük, onu kulüp evinin kulübesine doğru ittiğimde çaresiz ve çılgınca bir hal aldı. Kısa sürede birbirimizin kıyafetlerini yırtmaya başladık, sevişme ihtiyacı bizi ele geçirmişti.

Aylarca böyle olmamıştık. Seks bizim için tamamen fiziksel bir rahatlama haline gelmişti; olabildiğince çabuk boşalıyor ve yolumuza devam ediyorduk, ama bu, bu ham ve şehvetliydi.

Ivy'nin kıyafetleri ve benim gömleğim yere düştü. Fermuarımı açtı ve gözlerimi gözlerime dikerek sıkımı çıkardı. Beni pompalarken alt dudağımı ısırđı ve öperek, "Bunu uzatamam, King. Sana şimdi ihtiyacım var," dedi.

Bir anda onu kollarımın arasına alıp duvara dayadım, bacakları sıkıca bana dolanmıştı. Penisimi onun içine derinlemesine sokarken, "Siktir!" diye bağırdım ve kendimi tamamen bu eyleme kaptırdım.

Doymak için onu öfkeyle sikmeye başladım.

O bana tutunurken parmakları sırtıma gömüldü, mutluluk dolu inlemeleri benim inlemelerimle uyumluydu. Ivy, onu böyle siktiğimde çok hoşlanıyordu.

Zevk arttıkça gözlerimi kapattım.

Omurgamdan her sinir ucuna kadar yayıldı.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Karanlık şeyi arzuluyordum.

Hiç dokunmadığım şeyleri.

Dokunmayı reddettiğim şey.

Homurdanarak saçlarını tutup başını geriye çekip dişlerimi boynuna geçirdim. İnlemelerini zar zor duyabiliyordum. Onu acımasızca sikmem, derisine bıraktığım vahşi izler ve kafamın içinde çığlık atan arzunun gürültüsü arasında, pis arzularımdan başka hiçbir şeyin farkında değildim.

İçimde derinlerde yatan açlıkla patlamayı bekleyen lanet bir saatli bomba gibiydim. Ona hiç hava vermedim. Sevdiğim kadına bunu yaşatmak istemedim, ama bugün içimde bir şey tetiklenmişti ve gittiğim yoldan dönmek için elim kolum bağlıydı.

Dağılmaya
başlamıştım.

Dağılmaya
başlamıştım.

İstediğimi almaktan kendimi alıkoyamıyordum.

Ivy bana şiddetle direnene kadar, kendimi kaplamasına izin verdiğim karanlık sisin içinden çıkamadım.

Gözlerim birden açıldı.

Onunki korku ve panikle bana
bakıyordu.

Lanet ellerim onun boynundaydı. Onu
boğuyordum.

Beni tırmalayarak tutuşumu gevşetmeye çalıştı ama gücüm ona yetmedi. Nefes alamıyordu bile.

Vücudum onu kulübeye sıkıştırmış, onu sikip boğuyordum. Ve bunun olduğunu fark etmemiştim.

"Siktir," diye mırıldandım, onu bırakıp geriye doğru sendeledim. O kendi ayakları üzerinde dururken, benim tutuşumdan kurtulmuştu. Başka hiçbir kelime çıkmadı. Kafamdaki karmaşık düşüncelerle mücadele etmeye çalıştım.

Bu nasıl oldu?

Bu, sıkı sıkı sakladığım bir şeydi. Bu, babamın yaptığı bir şeydi, *benim* değil.

Parmaklarımla saçlarımı taradım, kafamı tırmaladım.

Siktir

.

Hayır

Ivy yere çöküp kıvrıldı. Nefesini kontrol altına aldığı anda, bana şaşkın ve tamamen sarsılmış bir şekilde baktı. "King," diye başladı, sesi titriyordu. "Neler oluyor?"

Ona baktım, zihnimi kaplayan sisle mücadele ederek. "O şey bir daha asla olmayacak." Tutmayacağım sözler vermezdim ve bu da asla tutmayacağım bir sözdü. Tanrım, onu güvende tutan bendim. Onu incitecek kişi asla ben olamazdım.

Birbirimize bakarken gözyaşları yanaklarından süzülüyordu, aramızda ölümcül bir sessizlik hakimdi. O gözlerle bana bakmayı bırakmasını diledim.

Sonsuza kadar sürmüş gibi gelen bir süre öyle kaldık. Sonunda ayağa kalktığı anda, sessizce giyinip kollarını vücuduna doladı ve sordu, "Bunu daha önce yaptın mı? Başka biriyle? Yani, seks yaparken bunu istiyor musun?"

Ivy'den önce birkaç kızla yatmıştım ama hiçbiriyle bunu yapmamıştım. Kafamı salladım. "Hiç."

Bana yaklaştı ve sorgulayan bir bakışla gözlerime baktı. "Hoşuna gitti mi?"

"Siktir, Ivy," dedim, ne söyleyeceğimi bilemeden. Gerçekten hoşuma gitmişti; hiç bu kadar tatmin olmamıştım. Ama bu, tekrar yapmak istediğim anlamına gelmiyordu. Eğer çok ileri gidersem ne olurdu? Bunu düşünmek bile istemiyordum. Ortalama bir erkek seks hayatında bunu yapabilirdi, ama ben ortalama bir erkek değildim. Ben berbat bir haldeydim ve kimsenin asla arzulamaması gereken şeyleri arzuluyordum. Hayatımdaki her şeyde olduğu gibi, muhtemelen aşırıya kaçardım. Onunla bu riski göze alamazdım.

"Söyle bana," diye talep etti. "Buna hazırlıklı olmam gerekip gerekmediğini bilmem lazım."

Gözlerim onun gözlerini aradı, ne aradığımı bilmiyordum. Boğulmaya ilgi mi? Siktir et, bu işi hemen bitirmem gerekiyordu.

"Hoşuma gitmiş olması önemli değil, bunu bir daha yapmayacağız," diye tersledim. Sert ses tonumu engelleyemedim ve onun çekinmesine kızmadım, ama lanet olsun, sanki bu gece üç adım ileri gitmiş, sonra iki adım geri gitmiş gibi hissettim. Bir sorunu çözdüğümüz anda, ben her şeyi mahvetmiş ve yeni bir sorun yaratmıştım.

Yine sessizleşti. Aklından neler geçtiğini merak ettim, ama öğrenemedim dudakları düzleşti ve "Eve gidiyorum" diye mırıldandı.

Arabasına doğru yürürken keskin bir nefes verdim. Ne berbat bir durum.

Bir içkiye ihtiyacım vardı, kulüp evine geri döndüm. Bu gece eve gitmeyecektim. Ivy'ye ve bana biraz zamana ihtiyacımız vardı ve onun benden güvende olduğunu bilmem gerekiyordu.

King

Üvey annemin yemek masasında oturmuş Ivy'yi sessizce izliyordum. Margreet bugünkü öğle yemeği için en güzel tabaklarını çıkarmıştı. Pazar öğle yemeği, onunla yaşadığım sürece ailemizde bir gelenektir. O süre içinde sadece beş öğle yemeğini kaçırmıştım, ama Ivy hepsine katılmıştı. O ve Margreet'in özel bir bağı vardı. İzlemekten çok hoşlandığım bir bağı ve şimdi de bira içerek onu izliyordum.

Kanepede birlikte oturmuş, gelecek hafta birlikte yapacakları bir şey hakkında heyecanla konuşuyorlardı. Bir haftadır Ivy'nin bu kadar neşeli olduğunu ilk kez görüyordum. *Onun boğazını ellerimle sıkıp dengemi kaybetmiş olduğumdan beri.* Son yedi gün boyunca neredeyse hiç iletişim kurmamıştık. O benden uzaklaşmıştı, ben kulüp işleriyle meşguldüm ve bu konuyu tartışmadan başka bir kavgaya dönüşmeden halledebileceğimize inanmıyordum. Bu yüzden mesafemi korumuştum.

Skylar odaya girip karşımdaki sandalyeye oturdu. Masadan bir kağıt parçası uzatarak, "Bana şunda yardım eder misin?" diye sordu.

Kağıdı ondan aldım. Okumak için gözlerimi indirdim ve "Annen ya da Nik yardım edemiyor mu?" dedim. Ailesi ile ilgili bir ödevdi.

"Annem bazı kısımları sana sormamı söyledi. Seninle ilgili kısımları." Gözlerine tekrar baktım ve başımı salladım. "Tamam, ne zaman teslim?"

"İki hafta sonra."

Tüm dikkatimi Skylar'a vermiştim, bu yüzden Ivy'nin bana doğru geldiğini fark etmemiştim. Elini sırtıma koyup "Öğle yemeğinden sonra kalıp yapabiliriz" dediğinde fark ettim.

Gözlerimiz buluştu. Onunkinde gördüğüm sıcaklık beni şaşırttı ve ben de ona karşılık verdim. Lanet olsun, bugün buna ihtiyacımız vardı.

Skylar'a dönüp, "Bugün yapmak ister misin?" dedim.

"Hayatta olmaz, ama annem bu sefer son dakikaya bırakmamamı söyledi."

"Skylar," annem uyarıcı bir tonla bize katılarak, "lütfen öyle konuşma" dedi.

Kız kardeşim suratını ekşitti. "King sürekli küfür ediyor. O yapmıyor da ben yapınca başım belaya giriyor, bu haksızlık."

Gülmemek için dudaklarımı sıkı sıkı kapattım. Margreet'e gençken yaşattığım cehennem, ona diğer evlatlık çocuklarının yaramazlıklarıyla başa çıkmak için gerekli zihinsel ve duygusal araçları kazandırmıştı. Onunla tanıştığım günden beri çok sert bir kadındı, ama beni büyüttükten sonra akıllı davranmayı da öğrenmişti.

"O benim evimde küfür etmez," dedi annem, önlüğünü bağlayarak öğle yemeği için kızarttığı kuzu eti ve sebzeleri pişirmeye hazırlanırken. Bakışları bana takıldı. "Kuralları ve kurallara uymazsa ne olacağını biliyor." Skylar'a dönerek devam etti. "Sen de biliyorsun, genç bayan. Az önce kullandığın kelime yüzünden bugün televizyon izleme süren yarım saat kısıltıldı."

Skylar koltuğunda kambur oturarak inledi. "Bu haksızlık! O gerçek bir küfür bile değildi!"

"Benimle tartışma, çocuğum," dedi annem mutfığa girerken. "O kelimenin bizim evde yasak olduğunu çok iyi biliyorsun. Tartışmaya devam edersen, yarım saat daha kaybedersin."

Skylar tartışmak için ağzını açtığı anda, masanın üzerinden uzanıp elimi ağzının üzerine koydum. "Yeter."

Bana öfkeyle baktı, ama ağzını kapattı ve söyleneni yaptı. Masadan ödev kağıdını kaparak sandalyesini geri itti ve "Artık yardımına ihtiyacım yok" diye homurdandıktan sonra yatak odasına doğru yürüdü.

Koltuğuma yaslandım, gözlerim Ivy'nin gözleriyle buluştu. Yanımdaki koltuğa oturmuştu. "Ve sen çocuk istiyor musun?" Onlarla başa çıkabileceğimizden emin değildim. Kendi ilişkimizi bile zar zor idare ediyorduk. Buna çocukları da eklemek, sonumuzu getirebilirdi.

Yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi ve bana doğru eğildi, ellerini boynuma doladı. "Sadece çocuk istemiyorum, *senin* çocuklarını istiyorum. Sen en iyi baba olacaksın."

Annemin evinde oturuyor olmasaydık, onu kucağıma çekip öpücük yağmuruna tutardım. Bunun yerine dudaklarımı dudaklarına değdirdim ve olabildiğince sessizce, "Bir daha böyle bir hafta yaşamayacağız, Ivy. Bu sessizlik beni öldürdü," dedim.

Yutkundu ve başını salladı, parmakları boynumun arkasına uzanıp saçlarımı okşadı. "Seni özledim," diye fısıldadı.

Ellerimi bacaklarına koyup yavaşça uyluklarına doğru kaydardım. İyi ki kot pantolon giymişti, yoksa kendimi zor tutardım. "Öğle yemeğinden sonra seni eve götüreceğim ve bu konuyu konuşacağız. Konu çözülene kadar konuşmaktan başka hiçbir şey yapmayacağız."

Kaşları kalktı. "Ellerini kendine saklayamayan tek kişi ben değilim."

Annem mutfaktan seslenerek konuşmamızı kesti: "Zachary, buraya gelip yardım et, lütfen."

Kadınım bakmaya devam ederek, "Hemen geliyorum," diye cevap verdim. Sonra Ivy'ye, şiddetle inanarak, "Seni seviyorum," dedim.

Bunun üzerine ayağa kalktım ve mutfağa doğru yürüdüm. Son bir haftadır içimde taşıdığım gerginlik tamamen geçmemişti, ama biraz azalmıştı. Ivy yanıma yaklaşmayı reddederken hissettiğim, etrafımda on lanet köpekbalığı dolaşırken okyanusta boğuluyormuşum gibi hissetmiyordum. Bir daha asla böyle bir şey yaşamamak için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Annem çenesini kiler rafının üstüne doğru kaldırdı. "Şuradaki şeker alabilir misin lütfen?"

"Neden en üste koyuyorsun?" Kadınların çoğu zaman neden bir şeyi yaptığını anlamıyordum, ama şekerin alt rafta olması gerektiğini düşünüyordum.

Dudakları düzleşti ve ellerini minik kalçalarına koydu. Boyu kısa ve minyon olabilirdi, ama Margreet King uğraşılacak bir kadın değildi. "Bana sataşma Zachary. Şeker pek kullanmadığımı biliyorsun."

"Bunu bilmiyordum," diye mırıldandım ve şeker alıp ona uzattım.

"Teşekkür ederim." Şeker benden aldı. "Son üç aydır olabildiğince diyetten çıkarmak için uğraştım. Skylar'ın davranışları o zamandan beri çok düzeldi. Sen de aynısını yapmayı düşünmelisin. Sen ve Ivy'nin meşrubatlarda tükettiğiniz şeker miktarı bir gün ikinizi de öldürebilir."

Kıçımı tezgaha dayadım ve onun karıştırma kabındaki hamura az miktarda şeker eklemesini izledim. Ne yaptığını bilmiyordum. Muhtemelen ünlü kurabiye kurabiyelerinden yapıyordu. Her ne yaparsa yapsın, lezzetli olacağı kesindi. Annem yemek yaparsa, lezzetli olacağı kesindi.

Kollarımı kavuşturup sırtarak dedim: "Sigara ya da diğer boktan şeyler değilse, sonunda beni öldürecek olan şeker olacak."

O, sanki onu cesaretlendirmişim gibi sinirli bir bakışla başını salladı. "Seni seviyorum, ama sen beni çok zorluyorsun. Neden o pis alışkanlığından vazgeçmiyorsun, anlamıyorum. O alışkanlığı edindiğinden beri, Tanrı'ya dua ediyorum, senin kalbine girip seni vazgeçirmesini diliyorum."

Kahretsin, o zaman uzun zamandır dua ediyordu. Ben on altı yaşında sigara içmeye başlamıştım.

"King sigarayı bıraktı mı?" Diğer kız kardeşimin sesi mutfığa ulaştı ve bir an sonra koyu renkli gözleri benimkilerle buluştu. Yanımdaki tezgaha yaslanarak omzuma hafifçe dokundu. "Bana ödünç verebileceğin elli doların yok, değil mi?"

"Annika!" Annem dehşetle ona baktı. "Elli dolara ne ihtiyacın var?" Yüzüne düşen saçları üfleme için nefes verdi. Ancak bu, burnundaki unu başka yere taşımaktan başka bir işe yaramadı. Saçları onu rahatsız etmeye devam ediyordu, ama elleri hamurla meşguldü.

Gülerek eğilip annemin yüzündeki saçları kaldırıp kulağının arkasına taktım. "On yedi yaşındaki hangi kızın elli dolara ihtiyacı *olmaz* ki anne?"

"Kız kardeşinin hiçbir şeye paraya ihtiyacı yok, ona verme."

Annika annemize kızgın bir bakış attı. "Neden bana *hep* bunu yapıyorsun?" "Ne yapıyorum?"

"Bana hiçbir şey vermiyorsun!"

Annem kızına bakarken gözlerinde acı belirdi. Margreet sadece bizi büyütmekle kalmamış, üçümüzü ve erkek kardeşim Axe'yi de evlat edinmişti. Dördümüze, başka türlü asla sahip olamayacağımız bir çocukluk yaşatmak için birçok şeyden vazgeçmişti. Son birkaç aydır onunla yaptığım konuşmalardan, Annika'nın Axe ve benden daha fazla ona baskı yaptığını biliyordum. "Kızlar böyledir," demişti. "Aşacağız." Ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, bunu aşana kadar ne kadar yıpranacağını merak ediyordum.

Annem cevap veremedi araya girdim. "Bu haksızlık, Nik. Annem bize her şeyi verdi."

Annika'nın gözlerinde öfke parladı ve kızgın bakışlarını bana çevirdi. "Bunun seninle hiçbir ilgisi yok!"

"Ben tam ortada duruyorum. Bence benimle bir ilgisi var."

"Zachary," annem azarladı, "küfür etmeyi kes, lütfen."

Annika, annemin ağzını açmasına bile izin vermeden bana bir azar başladı. "Her zaman araya girip kontrolü ele almaya çalışmandan bıktım. Sen bizim babamız değilsin, tamam mı?"

"Anneme bok gibi davrandığında müdahale ederim. Bununla başa çık. Ona cadalozluk yapmayı bırak ve senin için yaptıklarına minnettar ol."

"Zachary!" Annem nadiren yaptığı bir şekilde sesini yükseltti. Onun en bilinen özelliği, bağırmadan bir aileyi idare edebilmesiydi. Genellikle sakın ama kararlı tartışmalarla düşüncelerini ifade eden nazik bir kadındı. Ancak şu anda tamamen telaşlı görünüyordu ve Annika'nın ona ne kadar eziyet ettiğini merak ettim.

Ellerimi kaldırarak teslim olduğumu işaret ettim. "Küfür yok. Biliyorum."

Annem uzun bir nefes verdi ve bir şey söylemeye başladı, ama Annika onu keserek sözünü bitirdi.

"Kaltaklık yapmıyorum. Sadece, ikinci el mağazasından kıyafetler almak yerine, istediğim kıyafetleri almama izin vermesini istiyorum."

Annem önlüğünü çözdü, elli yaşındaki yüzünde tam bir yenilgi ifadesi vardı. Aramıza bakarak, "Bugün ikinizden de hayal kırıklığına uğradım. Çok şey istemiyorum, ama evimizdeyken saygı göstermenizi istiyorum. Öğle yemeği hazır, ama biraz yalnız kalmam lazım."

döndüğümde ikinizin de kendinizi kontrol altına almanızı ve sorunlarımızı daha medeni bir şekilde tartışabilmemizi bekliyorum."

Başka bir deyişle, dua etmesi gerekiyordu. Ve bizim de sorunlarımızı çözmemiz gerekiyordu.

O odadan çıktıktan sonra Annika'ya döndüm. "Senin istediğin kıyafetleri alamayacağını biliyorsun, neden bu kadar zorluyorsun onu?"

Margreet'in yanına taşınalı altı ay sonra, kocası şiddetli bir astım krizi geçirerek öldü ve onu tekrar çalışmaya zorladı. Dört çocuğu tek başına yetiştirmek, çoğu hafta bir kuruş bile para kalmaması anlamına geliyordu. Ne Axe ne de ben ondan verdiği paradan fazlasını istemedik, ama sonunda annemle Annika'nın neden bu kadar çatıştığını anladım.

Kız kardeşimin yüzü gözyaşlarıyla sulandı.

Kahretsin.

Bununla başa çıkabilecek durumda değildim, ama onu kollarıma aldım ve bir denedim. "Nik, ne oluyor?"

Bana sarıldı ve birkaç dakika ağladıktan sonra bana baktı. "Okulda nasıl bir hayat yaşadığımı anlamıyorsun. Kızlar çok cadaloz ve onların standartlarına uymadığım için her gün bana sataşıyorlar. Geçen yılın ortasından beri böyle ve artık dayanamıyorum."

Onun ses tonu beni endişelendirdi. Sanki pes etmeye hazırmış gibi geliyordu. Bunu asla kabul edemezdim. "Neye ihtiyacın var?"

Bu onu şaşırttı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, bu yıl her gün okula gidip, hayatının geri kalanını mahvetmemek için yapman gerekenleri yapabilmen için neye ihtiyacın var?"

Omuzları çöktü ve kollarımdan kurtuldu. "Herkesin her sorununu çözemezsin, King. Bu, birkaç değişiklik yapıp her şeyi düzeltebileceğin türden bir durum değil."

Kollarımı kavuşturup ayaklarımla yere sağlam bastım, onunla savaşıma hazırdım. "Neye ihtiyacın var, Annika, söyle bana, ben hallederim. Tabii, her şey yüzde yüz istediğin gibi olmayacak, ama senin işlerini halletmeni sağlayacak bazı şeyler yapabiliriz."

Kollarını havaya kaldırdı. "Aman Tanrım! İşlerimi halletmek mi? Bu ne demek? Bu motorcu jargonu mu?"

"Bana yardım et, King," dedi Ivy, yanıma yaklaşarak. Başkalarının işine karışmayı sevmezdi, bu yüzden genellikle tartışmalardan uzak dururdu, ama yardım etmek istemesine çok sevindim.

Neyse ki Annika Ivy'yi seviyordu. "Lütfen ona, genç kızların dünyadaki en kötü insanlar olduğunu ve bu tür sorunların, tüm gücü elinde tutan King'in bile çözemeyeceği türden sorunlar olduğunu söyle."

Ivy gülümsedi, ama Annika'ya taviz vermedi. "Ergen kızların acımasız olduğunu kabul ediyorum, ama sorunlarının çözölemeyeceğini asla düşünmemelisin, Nik. Birkaç moda ve güzellik değişikliği yaparsan, her şey yoluna girer. Ve sana çok pahalıya mal olmadan bunları nasıl yapacağını da söyleyebilirim."

Bu, Annika'nın dikkatini çekti. "Gerçekten mi?"

Ivy başını salladı. "Evet. Güven bana, annemle de aynı şeyleri yaşadım. Bu sorunu çözmenin yollarını biliyorum."

Yardım teklifimin Ivy'nin tepkisi kadar heyecan yaratmamasının nedenini anlamadım, ama oraya nasıl geldiğimizin önemi yoktu. Önemli olan Annika'nın Ivy'yi kollarının arasına almış, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle durması ve o yenilmiş omuzlarının ortadan kaybolmuş olmasıydı.

Tanrıya şükür.

Çenemi mutfak kapısına doğru hareket ettirirken, Ivy'nin takdir dolu bakışlarıyla karşılaştım. "Hemen dönerim," diye mırıldandım. Başka bir deyişle: Kız kardeşimin işini hallet, çünkü ben nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Annemi aramaya çıktım ve onu çok sevdiği bahçedeki tahta bankta buldum. Sırtını kamburlaştırmış, ellerini koltuğun etrafına kıvrımış

sıkıca tutmuş, başı eğikti. Oturuşundan, her şeyinden onun iyi olmadığını anladım.

Yanına oturdum ve ilk kez minik vücuduna sarkan yıpranmış elbisesini fark ettim. Lanet olsun, onun mücadelesini nasıl gözden kaçırmıştım? Kulüp ve Ivy ile olan sorunlarımla o kadar meşguldüm ki, dünyada en çok değer verdiğim kadını ihmal etmiştim. O dönemde, sadece bir ergen kızla uğraşmakla kalmamış, en yakın kız kardeşi ile de kavga etmişti.

"Önceki için özür dilerim."

Bana baktı, gözlerinde şaşkınlık belirmişti. Benden özür duyan pek kimse olmazdı. "Teşekkür ederim," dedi yorgunlukla dolu sesiyle.

"Kızlardan biraz uzaklaşman lazım."

Derin bir nefes alırken göğsü inip kalktı. "Ne zamanım ne de param var Zachary. Ayrıca kız kardeşlerin bana ihtiyaçları var. Canım istediğinde öylece tatile çıkamam."

O benim biyolojik annem olmayabilirdi, ama ikimiz de aynı inatçı karakteri paylaşıyorduk. Kavga etmeye hazırlandım. "Bir hafta. Masrafları ben karşılayacağım ve sen yokken kızlarla ben kalırım. Ivy de yardım eder. Şu anda Nik'in sorunlarını çözmeye çalışıyor. O halledebilirse, bir hafta boyunca ikimiz hallederiz." Dudaklarını sıkınca ekledim, "Hayır cevabını kabul etmiyorum, bu konuda benimle tartışmaya bile kalkma."

Teklifimden onun cevabına kadar geçen süre sonsuz gibi geldi. Uzun bir süre sessizce bana baktı, sonra gül çalılarına gözlerini dikti. Birkaç kuş gül bahçesinin yanındaki kuş banyosuna kondu, soğuk rüzgâr havayı keserek tenimize ürperti yayarken onun dikkatini oraya çekti. Ben de o sırada onunla tanışmadan önceki hayatımı düşündüm, bu da rüzgârın ısırığını daha da artırarak beni üşüttü.

Margreet ve Dale King'in kapısına geldiğimde, altı ay boyunca koruyucu aile sisteminde ve sokaklarda yaşamıştım. O altı ay, ailemle yaşadığım kadar kötü geçmemişti

ailemle yaşamak kadar kötü olmasa da, berbat geçmişti. Öfkeli bir dokuz yaşındaki çocuğu nasıl idare edeceklerini bilmeyen üç çift koruyucu aile, bir polisin asla yapmaması gereken şekilde bana davranan pis bir polis ve öfkemi döverek yok etmeye çalışan dördüncü koruyucu babam, biyolojik ailem Carl ve Lois Brown'ın bana verdiği acılara bir kat daha ekledi. Güvensizlikle dolu olduğumu söylemek yetersiz kalır.

Dale vefat etmeden önce iyi bir babaydı, ama benimle bağ kurmayı başaran Margreet'ti. Şefkat, sevgi ve sabır, onu tanıyana kadar hiç bilmediğim şeylerdi. Onunla tanışmadan önce bu kelimelerin ne anlama geldiğini bile bilmiyordum. Bana sevmeyi gösterdi ve öğretti. Ve bu konuda en iyi olmasam da, o benim rol modelim olmasaydı çok daha kötü olurum.

Bana dönerek fısıldadı, "Sen benim en zor çocuğumdun."

Bunu nereye götüreceğini anlamadım. "Ve?" Bu benim için yeni bir şey değildi, neden şimdi söylüyordu?

Elini yanağıma koydu. "Ve şimdi haline bak."

Düşüncelerim durdu ve nefesim yavaşladı. Carl ve Lois beni o kadar mahvetmişti ki, nezaketi nasıl kabul edeceğimi bilmiyordum ve Margreet elinden geleni yapmasına rağmen, çoğu zaman bununla ne yapacağımı hala bilmiyordum. Zihnim, kesikler, çürükler, dayaklar, yanıklar, kırık kemikler ve hayal bile edilemeyecek diğer şeyleri beklemek ve bunlarla başa çıkmak için şartlanmıştı. Zalimlik benim para birimimdi. Başka bir şeyle karşılaştığımda beynim yanlış tepki veriyordu. Bazen bunu anlıyordum, bazen reddedip tanıdık olana sarılıyordum.

Cevap vermediğimde annem başını salladı ve "Bir haftalığına gidiyorum.

Belki Janet'i görmeye giderim."

"Hayır, sana her zaman kalmak istediğin Port Douglas'taki tatil köyünde bir oda ayarlayacağım." Annemin kardeşi Janet tembel bir kaltaktı. Annemi kullanırdı.

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "O tatil köyü çok pahalı, Zachary. Gold Coast'ta bir motel bulurum. Bütün gün plajda uzanıp kitap okurum."

Ayağa kalktım ve başımı sallayarak, "Hayır, Port Douglas'a gidiyorsun." dedim. *Ne kadar pahalı olduğu umurumda bile değildi.* Bunu hak etmişti. Aslında çok daha fazlasını hak etmişti, ama ben kazanamayacağımı düşündüğüm savaflara girmeyen bir adamdım. Onu zorlayabileceğim tek şey bir haftaydı.

Ondan uzaklaşırken, "Kafandaki seslere asla inanma. Onlar yanılıyor" diye seslendi.

Bir an durakladım, sonra devam ettim. O sesleri biliyordu, çünkü birkaç yıl onunla yaşadıktan sonra ona anlatmıştım. Carl'ın istismarından kurtulmamda o seslerin bana yardımcı olduğunu, onun neden bana bunu yaptığını anlamama yardımcı olduklarını kendim anlatmıştım.

Bunu hak ettiğimi.

Kötü bir insan olduğumu.

O günlerde sesleri duymuyordum ve Carl'ın istismarını hak ettiğime inanmıyordum. Artık inanmıyordum. Ama iyi bir insan olmadığımı biliyordum. Bu konuda yanılan oydu, ben değil.

King

"Annen iyi mi?" Ivy, o öğleden sonra eve vardığımızda sordu.

Ivy ve ben annemle Annika'nın arasına girince öğle yemeği kahkahalarla geçti. Skylar bile ödevine yardım etmemi istedi. King evinde barış yeniden sağlandı. Ne kadar süreceği belli değildi ama bu süre boyunca en iyisini yapacaktık.

Eve girer girmez Ivy'yi de yanıma çekerek kanepeye yığıldım. Ona söz verdiğim konuşmayı yapmayı planlıyordum, ama o kollarımda olduğu anda bu plan suya düştü. Onu kollarımda tutmayalı yedi günden fazla olmuştu. Tek yapacağımız öpüşmek olsa bile umurumda değildi, ona dokunmam gerekiyordu.

Ellerimin onun vücudunda olması gerekiyordu. Dokunmak beni başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar sakinleştiriyordu. Nedenini bilmiyordum, ama bu sayede dünyanın yolunda olduğunu anlıyordum. Bir hafta onsuz kalınca duvarlara tırmanıyordum. Aklımı kaçıırıyordum.

Ivy beni beş dakika boyunca doyurttu, sonra beni itip annemi sordu. Sikim taş gibi sertleşmişti ve

ona yapmak istediğim tüm pis şeyleri düşünürken zar zor düzgün düşünebiliyordum, ama o haklıydı, konuşmamız gerekiyordu.

Kanepenin diğer ucuna geçtim. Sorgulayan bakışına, "Bacaklarını açıp seni sikmek için çok can atıyorum. O amcaktan olabildiğince uzak durmam lazım" diye mırıldandım.

Dudakları gülümsemeyle kıvrıldı, bacaklarını uzattı, sehpaye koydu ve bir yastığı kucağına çekti. "Anlıyorum, beni çok istiyorsun. Kim istemez ki?"

İki yıl önce ona evlenme teklif etmiş ve onu sevdiğimi olabildiğince sık söylemiş olmama rağmen, Ivy onu ne kadar çok istediğimi bilmiyordu. Hayatımın yarısını onunla geçirmiştım; o, kalbimde başka hiç kimse gibi yer etmişti. Hayatlarımız, geçmişimiz ve geleceğimiz birbirine bağlıydı. Ve hayat yolculuğumu onsuz hayal edemiyordum.

"Annem iyi olacak." Sonunda onun sorusuna cevap verdim. "Bugün Nik'e yardım ettiğin için teşekkürler." Aileme yardım etmek istemesi benim için çok önemliydi. Annelerimizin birkaç ay önce yaşadığı kavga bizim için çok zor olmuştu ve ilişkimizi yeni bir sınamaya tabi tutmuştu, ama o bir kez bile anneme ve kardeşlerime destek olmaktan vazgeçmemişti.

"Her zaman, bebeğim."

Bebeğim.

Bu kelime aklımda yankılandı.

Onun her gün bana böyle seslenmesini sağlayacak bir yol bulmalıyım. Aramızdaki öngörülemeyen fırtınayı dindirecek bir yol bulmalıyım.

Kahretsin, en son ihtiyacımız olan şey ikimizin arasına mesafe koymaktı. Ayağa kalktım ve o mesafeyi tekrar kapattım. Kollarımı onun altına ve etrafına doladım, onu kaldırdım ve bizi yatak odamıza çıkardım.

Gözleri bana soru soruyordu. "Konuşuyoruz sanmıştım."

"Konuşuyoruz." Onu yere indirdim, yatağın kenarına oturdum ve onu bacaklarımın arasına çekerek ayağa kaldırdım. Kalçalarını tutup, "İki yıldır nişanlıyız ve sen süreci yavaşlatırken ben sabırlı davrandım

, ama artık bekleyemem. Yüzüğümü parmağında istiyorum ve bunu önümüzdeki ay içinde istiyorum."

Ağzı açık kaldı. "Konuşacağımız şeyin bu olduğunu hiç düşünmemiştim."

"O konuya da geleceğiz, ama devam etmeden önce bunu halletmem gerekiyor." Gözlerimi onun gözlerine dikip bir cevap bekledim.

Ben onu daha sıkı tutunca, ellerini ellerimin üzerine koydu ve kalçalarından çekmeye çalıştı. "Bırak beni, King."

Dediğini yaptım ve ayağa kalktım. "Neden oyalanıyorsun?"

Gözlerini yere indirip alt dudağını ısırды ve sorumu duymazdan geldi.

Gözlerine bakabilmek için çenesini kaldırdım. "Konuş benimle, Ivy. Ne oluyor?"

Birkaç saniye düşündü, sonra sonunda sordu, "Ben sana istediğini veremiyorum, nasıl hala benimle evlenmek istiyorsun?"

Ne dediğini hiç anlamadım. "Bana ne veremezsin?"

Kollarını çaprazlayarak her iki eliyle karşı kolunu kavradı. Gergin bir şekilde kollarını yukarı aşağı ovuşturarak, "Sert sevişmeyi sevdiğini biliyorum, ben de seviyorum, ama boğazımı sıkmanı yapamam, King. Bütün hafta düşündüm ve..."

Tanrım, tabii ki uzaklaşmıştı. "Bu yüzden mi bana karşı soğuk davranıyordun?"

"Bunu çözmek için zamana ihtiyacım vardı." Durdu ve derin bir nefes aldı, gözleri yaşlarla dolu olarak bana baktı. "Sana istediğin her türlü seks vermek istiyorum ve belki yapabilirim diye düşündüm, ama yapamıyorum. Üzgünüm." Sesindeki çatlak ruhumu parçaladı ve bana ne kadar adi bir piç olduğumu hatırlattı.

Ona dokunmam, o temasa ihtiyacım vardı, ama içgüdüsel olarak bunun Ivy'nin en son ihtiyacı olan şeyin *bu* olduğunu biliyordum. Beş yıldır seks yapıyorduk ve

onun tam güvenini kazanmam üç yılını almıştı. Cinsel istismarla dolu travmatik çocukluğundan sonra, seks onun için zordu. Benimle fiziksel yakınlık istiyordu, ama ellerimin vücuduna dokunması gibi basit bir şey bile onun için zordu. Bu konuşma sırasında ona dokunmak doğru gelmedi, bu yüzden onun ihtiyacı olanı vermek için kendi ihtiyaçlarımı bir kenara ittim.

Ama o benim önümde ağlarken onu kollarıma almamak çok zordu.

"Buna ihtiyacım yok. Tek ihtiyacım olan sensin Ivy, kendini bana nasıl vermek istersen." Tepkisini yakından izledim ve söylediklerime inanmamış gibi bana baktığında, daha güçlü bir şekilde tekrarladım: "*Seni* istiyorum. Bir daha bunu ya da rahatsız olduğun başka bir şeyi yapmamı asla istemeyeceğim. O lanet şey asla olmamalıydı."

"Ama anlamıyor musun, King? Oldu, çünkü sert seks senin için içgüdüsel bir şey. Bana ne söylemeye çalıştığın umurumda değil, hoşuna gitti. Senin hoşuna giden şeyleri yapmaya istekli ya da muktedir değilim, neden hayatının geri kalanını benimle geçirmeni beklemeliyim?"

"Bu hiç mantıklı değil. Bu, sırf ben bunları yapmayı seviyorum diye senin de benimle balık tutmaya gitmen ya da saatlerce arabalarla uğraşman gerektiğini söylemek gibi bir şey."

Sonunda kollarını ovmayı bıraktı ve ellerini yanlarına indirdi. "Eğer gerçekten isteseydin, bunları seninle yapabilirdim," dedi yumuşak bir sesle. "Ama bunu asla yapamam. Geçen gece boğazımı sıkmaya başladığında, çocukluğumun kötü anıları bir anda gözümün önüne geldi." Sesi yine titredi ve yanaklarından daha fazla gözyaşı süzüldü. Çılgınca gözyaşlarını silerek devam etti, "Yapamam... Oraya geri dönemem, King. Asla." Son dört kelimesi zar zor duyuldu: "Senin için bile."

Omurgamdan buz gibi bir ürperti geçti. Onu bu yüzden kaybetmeyecektim. Buna asla izin veremezdim. Ona bunu yaptığım için kendimden nefret ediyordum ve her şeyi yoluna koymanın bir yolunu bulacaktım.

ama bu ilişkiden uzaklaşmasına izin veremezdim.

Artık kendimi tutamayıp ona uzandım. Kolumu beline doladım ve onu kendime çektim. Kolayca bana gelmesi, doğru şeyi yaptığımı gösterdi. "İlk seviştiğimiz günü hatırlıyor musun?"

Başını salladı. "Evet."

Parmağımı yanağından aşağıya doğru gezdirdim. "Ne kadar çok korktuğunu hatırlıyor musun? Ve senin istemediğin hiçbir şeyi yapmaya zorlamadığımı?"

"Evet," diye fısıldadı, gözleri gözlerime kilitli.

Parmağımı köprü kemiğinin üzerinde gezdirerek devam ettim, "Geçen hafta sonunu unutam. Birlikte ne kadar doğru bir çift olduğumuzu sana göstereyim. Son beş yıldır senden istediğin şeyden başka hiçbir şeye ihtiyacım olmadı ve şu anda da kesinlikle ihtiyacım yok. Sahip olduğumuz şeyden fazlasıyla mutluyum, Ivy. *Sen* benim her şeyimsin ve seni bırakmayacağım."

Bütün vücudu iç çekerek nefes aldı. Bunu çok net hissettim. Sanki uzun zamandır tuttuğu nefesini vermiş gibiydi. Ellerini gömleğime götürerek, "Ama..." dedi.

Parmağımı dudaklarına koydum. "Ama yok. Bu konuda geri adım atmayacağım.

Ve evlenmekten de vazgeçmeyeceğim."

Bir an sessizce bana baktı, sonra yavaşça başını salladı. "Tamam."

Sonra tuttuğum nefesimi verdim.

Ertesi gün zor bir ders aldım. Biyolojik ailemden çoktan öğrenmiş olduğum bir ders. Bir yerlerde, o dersi unutmuştum. Bir daha asla unutmayacaktım.

En kötü ihanet, sevdiğiniz kişilerden gelir.

Ivy'nin üvey annesi Bethany ve ben her zaman yakın olmuştuk. Annemle yaşadığı anlaşmazlık ailelerimiz için zorlu bir dönem olmuştu, ama tüm bunlara rağmen Bethany ve ben birbirimize bağlı kalmıştık. Annem bunu teşvik etmişti; kavga onun tercihi değildi. Görünüşte önemsiz bir şey yüzünden tartışmışlardı, ama bu tartışma çoğu ilişkinin üstesinden gelmesi zor olan bir kavgaya dönüşmüştü. Annem umudunu kaybetmemişti, ama Bethany kararlıydı; kız kardeşiyle bir daha hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Sonsuz seksle geçen bir gecenin ardından, Ivy ve ben sabah erkenden evden çıkıp işe gittik. Jethro'nun bana verdiği birkaç temizlik işi vardı, yoğun bir gün beni bekliyordu. Son zamanlarda beni bu işler için çok daha fazla kullanıyordu. "İnsanların günahlarını temizlemek ve yaptıklarını hiçbir pisliğin öğrenmemesini sağlamak, senin lanet olası yeteneğin," demişti. Aslında demek istediği, başkalarının yapmak istemediği pis işleri yapmaktan hiç çekinmediğimdi. Bazı işler telefonla halledilirdi, bazıları ise kurşunla. Umurunda değildi, sadece yapardım.

Ivy'ye veda öpücüğü verip, "Anneni ara. Ona bu akşam haberlerimiz olduğunu söyle" dedim.

Bana seksi bir gülümseme attı. "Telefonla söyleyebilirim. Böylece bu gece evden çıkmak zorunda kalmayız ve sen geceyi bacaklarımın arasında geçirebilirsin."

Bu seçenek cazip gelse de, bu işi doğru düzgün yapmak istiyordum. Bethany bu tür bir haber için bir telefon görüşmesinden fazlasını hak ediyordu. Kafamı salladım. "Hayır, bunu birlikte yüz yüze yapalım. İşten sonra seni almaya uğrarım. Onu gördükten sonra anneme uğrayıp ona ve kızlara haber veririm."

"Biliyor musun," diye mırıldandı ve beni öptü, "bir pislik için, çok düşünceli olabiliyorsun."

Kıçına bir şaplak attım. "Akşam görüşürüz." Motosikletime doğru yürürken, "Ivy?" diye seslendim.

Arabasına binerken başını kaldırdı. "Evet?"

"Bugün fırsatın olursa biraz uyu. İhtiyacın olacak." *Çünkü bu gece sana yapmak istediğim şey için biraz dayanıklılık gerekecek.*

O, anlamış bir gülümsemeyle garajdan çıkarken bana baktı. Motosikletime oturup onun uzaklaşmasını izledim. Dün gece aramızda bir şey değişmişti. Bana yeniden açılmış ve onun bir katmanını daha ortaya çıkarmama izin vermişti. Ama Ivy'nin sorunu, onun hakkında hala binlerce katman olduğunu hissetmemdi. O benim her parçamı biliyordu, ama ben onun her parçasını bilmiyordum. Ve ben onun her parçasını istiyordum.

O sabah iki işi hallettikten sonra kulüp evine dönüyordum ki Ivy aradı. Sesinden bir terslik olduğunu anladım.

"King... Lanet olsun... Ben, şey, kahretsin..." Sesi kesildi, sonra ağlama sesleri geldi.

Tüm içgüdülerim bana dikkatli davranmamı söylüyordu, ama ben bu konuda hiç iyi değildim. Benim tercihim, saldırıp sorgulamaktı. Ben, pes etmeyen bir fırtınaydım. "Ne oluyor?" diye sordum, sesim gereğinden fazla sert çıkmıştı, ama lanet olsun, beni tedirgin etmişti.

"Bana bağırma!"

"Bağırmıyorum Ivy. Ben sadece..."

"Annem evlenmemize izin vermiyor," diye patladı. "Benden seni terk edip ona geri dönmemi istiyor."

Vücudum, yaklaşan kavgaya hazırlandı.

"Ne diyorsun sen?" diye bağırdım, zihnimde dolaşan düşünceleri ve Ivy'ye vereceğim cevabı kontrol etmeye çalışarak. "Onunla konuştun mu? Ben yokken mi?"

"Mesele o değil, King."

Haklıydı, mesele o değildi, ama ona yapmamasını söylediğim şeyi yapması beni çok kızdırmıştı. Parmaklarımı saçlarımın arasına geçirdim. "Ne dedi?" Lanet olsun, gerekirse oraya gidip bu meseleyi kendim hallederim. Ivy ile aramıza kimsenin girmesine izin vermeyecektim.

Tereddütleri beni patlatmak üzereydi, ama öfkemi içimde tutmayı başardım. Sonunda cevap verdiğinde, hissettiği tüm üzüntüyü duyabiliyordum. "Storm'a katıldığından beri değiştiğini ve kulüpte kalırsan benimle evlenmeni istemediğini söyledi."

"Nasıl değişmişim?"

"Söylemedi..."

"Ona sormadın mı?"

"Fırsatım olmadı. King..."

"Neden? Başka ne dedi?" "King! Bu benim suçum değil! Bundan nefret ediyorum..."

Siktir et, oraya gidiyorum. "Merak etme, ben hallederim." "Hayır! Oraya gitme! İşleri daha da kötüleştirirsin. Onunla ben konuşurum." konuşayım."

"Onun sorunu benimle, Ivy, seninle değil. Gidip onu görmem ve ne olduğunu öğrenmem lazım."

"Lütfen gitme. Onu daha da üzeceksin."

"Ben gidiyorum," dedim sertçe. "Hallettikten sonra ararım." Onun cevabını beklemeden telefonu kapattım. Bu konuda kavga etmeden önce.

Yarım saat sonra, Bethany'nin kapısında durmuş, onun söylediklerine öfkeyle doluyordum. Öfkemi bastırmaya çalışırken yumruklarımı sıkıyordum. Bu büyük bir yanlış anlaşılma olmalıydı, bir konuşma ile çözülebilecek bir şey. Lanet olsun, Bethany her zaman benim yanımda olmuştu. Neden şimdi bana sırtını dönsün ki?

"Zachary," dedi kapıyı açtığında sert bir sesle. "Neden burada olduğunu bilmiyorum. Ivy'ye söyleyeceğim her şeyi söyledim."

Şok içinde ona baktım. Artık beni pek hiçbir şey şaşırtmıyordu. Çocukken bisikletten düştüğümde yaralarımı ve morluklarımı öpen o nazik kadın neredeydi? Ya da arkadaşları ona sırtını döndüğünde okulda kızına göz kulak olmamı isteyen kadın?

Daveti beklemedim; "Şimdi bana söyleyebilirsin" diyerek evine girdim.

Bethany'nin evi bana her zaman sıcak gelmişti. Misafirperver. Eskiymiş çiçek desenli kanepelerin üzerine serilmiş çok sayıda yorgan, beyaz dantelli perdeler, evin her yerine yerleştirilmiş lambalar ve her boş köşeye yığılmış köşeleri kıvrılmış kitaplar... Bethany'nin evi, onun on tane evlatlık çocuğu büyüüttüğü bir binadan çok daha fazlasıydı. O çocuklar, Bethany olmasaydı asla sahip olamayacakları bir yuvaydı. Okuldan sonra eve geldiklerinde, mutfak masasında sıcak Milo ve ev yapımı kurabiyeler onları bekliyordu ve üvey anneleri ödevlerini yapmalarına yardım ediyordu. Kendi ebeveynlerinin evine geldiklerinde görecekları manzaradan tamamen farklıydı.

Bethany içini çekip kapıyı kapatarak peşimden mutfağa girdi.

Mutfağa vardığımızda ona döndüm. "Ivy'nin artık benimle kalmasını istemiyorsun. Neden? Ne değişti? Annemle ilgili saçmalamaya kalkma. Bunun *benimle* ve seninle hiçbir ilgisi yok."

Dudakları tiksinti ile düzleşti. Bethany ve annem katı Katolikler olarak yetiştirilmişlerdi ve ikisi de küfür etmemi nefret ediyordu. Genelde onların isteklerine saygı göstermeye çalışırdım, ama bu kadar sinirliiyken kendimi tutamıyordum.

"Sen değiştin," dedi, sanki bu iki kelime onun tutumunu açıklamaya yetecekmiş gibi. Yetmezdi tabii ki.

Omuzlarımı geriye attım ve "Nasıl?" diye sordum.

Masayı işaret etti. "Lütfen otur, Zachary. Bu konuda seninle tartışmak istemiyorum. Bunu medeni yetişkinler gibi halletmek istiyorum."

Siktir et. "Oturmayacağım Bethany. Ivy ile birlikte olmamın neden hoşuna gitmediğini söylemeni istiyorum."

Gözleri soğudu ve beni yine şok etti. Yüzüme bir tokat atılmış gibiydi, ama bu, daha sonra olacıklara kıyasla hiçbir şeydi. "Senin içindeki tehlikeyi hep hissettim, Margreet'in senin babanın genlerinin sana yazdığı kaderi engelleyemeyeceğinden hep endişelendim. Sana verdiğimiz sevginin yeterli olacağını ummuştum, ama olmadı. Şimdi anlıyorum.

O motosiklet kulübünün sana iyi gelmediğini ve oradaki kötülüğün Ivy'yi de etkilediğini görebiliyorum." Kollarını kavuşturdu ve sert bir duruşla dikleşti. "Kızımı, senin parçası olmayı seçtiğin o günah çukuruna sürüklemene izin vermeyeceğim."

Sözleri beni kesip biçti. Acı vericiydi.

Beni yakan asit gibiydi.

Ama acımasızlık benim para birimimdi, bu yüzden zihnim ve vücudumdaki her kas savaşa hazırlandı. Soğuk ve hesaplı bir şekilde korunma moduna geçen, iyi yağlanmış bir makine gibiydim.

Ivy, Bethany'nin en sevdiği evlatlık çocuğu olmuştu. Diğerleri gelip gitmişti, ama Ivy yetişkin olana kadar kalmıştı. Ivy, Bethany'yi annesi olarak gören tek kişiydi. Birbirlerine çok yakındılar ve ben bunu her zaman saygıyla karşılamıştım, ama Bethany, Ivy'nin benimle bir aile kurma kararını anlamalı ve desteklemeliydi.

Sonra konuştuğumda sesim buz gibiydi. "Ivy kendi seçimini yaptı ve sen de onun seçimlerine, onun senin seçimlerine ve kararlarına her zaman saygı gösterdiği gibi saygı göstermelisin."

Kollarını yanlarına indirdi, vücudu gergin ve savunmacı bir hal almıştı. "Hiçbir şey yapmak zorunda değilim, Zachary. Senden emir almam."

Çenemi sıktım. "Hayır, ama Ivy'nin var."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Anlıyorum, sen de o adamlardan biri oldun. Kadınlarını kontrol etmekten ve emir vermekten hoşlananlardan." Sesine küçümseme karıştığında ekledi, "Bunun olacağını bilmeliydim."

Ben öyle bir adam değildim ve asla da olmayacaktım, ama bu bir savaşı ve kazanmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım. "Ivy beni seviyor, Bethany. On bir yıldır seviyor ve bu,

sen denemek istiyorsan, sana kutsal bir savaş açacağıma hazır ol."

şiddetli öfke içimi kaplarken tüm vücudum gerildi. Ivy'den ayrılmadan önce istediğimi elde etmek için tırmalayıp, parçalayıp, yıkıp geçecektim.

Bethany bir adım daha bana yaklaşırken burun delikleri genişledi. "Beni istediğin kadar tehdit edebilirsin. Senden korkmuyorum. Kızım için sonuna kadar savaşacağım çünkü bir anne bunu yapar. şimdi arkanı dön, evimden git ve bir daha geri dönme. Savaşına hazır ol."

Gitmeden önce onu bir an daha gergin bir şekilde izledim. Bugünlük bu kadar olacaktı, ama görünüşe göre bir raunt daha vardı.

Ben kapının koluna uzanırken Ivy ön kapıdan içeri uçtu. Çılgın gözleri benimkilerle buluştu. Bir bakışta durumun kızıştığını anladı. "Tanrım, ne yaptın King?"

Sesindeki paniği görmezden geldim ve kolunu tuttum. "Her şeyi hallettim, şimdi gidiyoruz." Sesim sert, tavrım kararlıydı.

"Ivy," diye seslendi Bethany, koridordan bize doğru gelirken görünür oldu.

Ivy kolumdan kurtuldu. "Ne oldu?" Bu bir yalvarmaydı, ama içten içe ne olduğunu biliyordu. Ben geri çekilecek türden bir adam değildim ve annesi de çocuğunu terk edecek türden bir kadın değildi.

"Nişanlın senden ayrılmayacağını açıkça belirtti, Ivy. Kız kardeşim doğru olanı seçecek bir adam yetiştirdiğini ummuştum, ama görünüşe göre başarısız olmuş..."

Ona döndüm, göğsüm öfke ve ateşle patlıyordu. Nasıl cüret eder de annem hakkında kötü bir söz söyler? Yaklaşarak, üzerine eğildim, bıçak gibi bakarak uyardım: "Senin yerinde olsam çok dikkatli olurum

sen olsam çok dikkatli olurum, Bethany. Margreet'i bu işe karıştırma. Benim hakkımda ne istersen söyle, ama ona asla kötü söz söylemeyeceksin."

Benden korkmadığını söyleyen önceki sözleri yanlış çıkmıştı. O çekindi ve benden bir adım uzaklaştı.

"King! Lütfen sakinleşip konuşalım, olur mu?" Ivy sözleriyle ve vücut diliyle bana yalvardı, ama ben konuşacak halim yoktu. Annesi ne istediğini çok net bir şekilde belirtmişti ve hiçbir konuşma bu durumu değiştiremezdi. Onu mutlu edecek tek şey Ivy'nin benden uzaklaşmasıydı ve ben bunun asla olmayacağından emin olacaktım.

Son emrimi verirken gözlerimi Ivy'nin gözlerine dikmiştim. "Ben gidiyorum ve sen de benimle geliyorsun."

Şok içinde bana baktı. Ne demek istediğimi biliyordu. *Şimdi bir seçim yap. Annen mi, ben mi?*

Yutkunarak annesine son bir kez yalvaran bir bakış attı. Bethany onu kollarının arasına alıp kıpırdamayı reddettiğinde, Ivy'nin yüzü buruştu ve bir gözyaşı yanağından süzüldü. Daha fazlası geldi, ama o benim elimi tutup annesinin evinden çıktıktan sonraydı.

En kötü ihanet, sevdiğin insanlardan gelir.

Bethany'ye kendimi açmıştım ve o benim için yeterince iyi olmadığını düşündüğünde kalbimin bir parçasını koparmasına izin vermiştim.

Derslerimi almaktan yorulmuştum.

Başkasının elinde kalbimin parçaları bir daha asla parçalanmayacaktı. Bundan emin olacaktım.

King
On altı yıl önce, 23
yaşında
Altı Ay Sonra

Bağımlılıklar, seni çaresiz bırakıp, bir kez daha uyuşturucu almak için ölene kadar sürünmeye razı olacak hale getiren bir alışkanlıktı.

Seni pervasız yapardı.

Aptal.

Lanet olasıca dengesiz.

Hepsini çok iyi biliyordum. Ivy'ye, aklımın alamayacağı bir şekilde bağımlıydım. Bazı günler davranışlarıma bakıp kim olduğumu ve yaptığım çoğu şeyi yapmaya beni neyin ittiğini merak ediyordum.

Ama nedenini biliyordum.

Ve yine de, hiçbir şeyi değiştirmedim.

Altı ay önce, annesinin evinde durup Ivy'yi ikimizden birini seçmeye zorladığım gün, hayatımın en kötü anıydı. O gün, düşünemiyordum bile

düzgün düşünemiyordum, aceleci kararlar vermekten bahsetmiyorum bile. Hepsi bir daha asla uyuşturucu kullanamayacağımdan korktuğum içindi.

İlişkimiz, benim ultimatolumun kurbanı olacaktı. Ivy beni seçti ve dört ay boyunca her gün bunun için benden nefret etti. *Ben* de kendimden nefret ediyordum, ama talebimi geri alamadım. O günlerini ve gecelerini çalışarak ve ders çalışarak geçirdi. Ben ise tüm vaktimi kulüpte geçirdim. Biz gece denizde yüzen gemiler gibiydik. Düğünümüz konusunda ise ikimiz de konuyu açmadık.

Uyuşturucum olmadan, kendimi tedavi etmek ve içimdeki şeytanları susturmak için başka bir yol buldum. Şiddete başvurdum ve dört ay boyunca Jethro'nun yeni Black Deeds başkanı Zero ile savaşında ölüm ve yıkım saçarak çılgınca davrandım. Kanlı ve acımasız bir savaştı ve sadece dört ay boyunca her gün ahlaksızlık içinde yaşamakla kazanabileceğim becerileri geliştirdi.

Her gün aynaya baktığımda kendimi tanıyamıyordum. Soğuk, ruhsuz gözler bana bakıyordu, yaptıklarım için hiçbir pişmanlık duymadan. Günün sonunda beni tutacak Ivy olmadan, merhametin ne olduğunu unuttum. Merhamete ihtiyacım yoktu, bu yüzden onu bir kenara attım.

Günlerimin tek bir amacı vardı: kulübümü korumak. Ve bu konuda ustalık kazandım.

Margreet ile yaşadığım bir tartışma beni tekrar yola soktu. Annem hayatımda ikinci kez beni kurtardı.

O gün Jethro ve Zero ateşkes ilan etti. O gece geç saatte, yarı sarhoş halde annemin evine gittim. Son dört aydır annemin pazar öğle yemeklerini kaçırmıştım ve bize davet ettiği tüm akşam yemeklerine gitmemiştim. Ivy hepsine gitmişti ama ben annemin evinde onun yanında oturup her şey yolundaymış gibi davranamazdım. Annemin bakışlarının ağırlığı altında oturup, yaptığım hataları yokmuş gibi davranamazdım.

Bir saatten fazla geç kalarak eve girdim ve Ivy'den kaçmak için doğruca mutfığa gittim. Oraya gitmemin tek nedeni

banka hesabı için doğum belgem gerekiyordu ve o annemdeydi.

"Zachary." Annem, buzdolabında yiyecek bir şeyler ararken arkamdan seslendi.

Buzdolabının kapısını daha sıkı tuttum, gitmesini istedim ama gitmeyeceğini biliyordum. Son dört aydır telefonumu, *aklıma başıma gelmem* için arayıp durmuştu ve ben hepsini görmezden gelmiştim. Bu, yaptığım her şey hakkında ne düşündüğünü bana söylemek için ilk fırsattıydı.

Dikleşip döndüğümde, beni izlediğini gördüm. Kolları göğsünde kavuşturmuş, yüzünde sert bir ifade vardı. "Bunu yapmak zorunda mıyız?"

Kaşları kalktı. "Sarhoş halde evime gelip, buzdolabımı talan edip, doğum belgeni alıp, sana bir şey sormadan gidebileceğini mi sandın? Seni daha iyi yetiştirdim."

Mutfak tezgahına yaslanmak için birkaç adım geri attım. Elimi yüzüme sürerek sertçe nefes verdim. "Bu gece bunun için havamda değilim."

"Son zamanlarda pek bir şeyin havasında değilsin gibi görünüyor. En azından kız arkadaşın ve ailen için değil."

Ivy ile olan ilişkim hakkında ne kadar bilgisi olduğunu merak ederek ona gözlerimi kısarak baktım. Ellerimi tezgahın iki yanına dayayarak, "Kulüp işleriyle meşguldüm," dedim.

Dudaklarını sıkıştırdı. "Zekamı aşağılamayın, Zac."

Ellerimi havaya kaldırıp tezgahtan uzaklaştım. "Siktir, anne, ne söylememi istiyorsun? Dört ay önce Ivy'yi nasıl mahvettiğimi mi bilmek istiyorsun? Kız arkadaşına annesi yerine onu seçmesini söyleyen bir piç olduğumu mu? Ya da belki kafamdaki pislikleri unutmak için günlerimi nasıl geçirdiğimi bilmek istersin? Sen söyle, ben de sana her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatayım."

Bana saygısızlık ettiğim için bana bağırmasını bekliyordum ve onu suçlamazdım, ama kollarını açıp bana doğru geldiğinde beni şaşırttı. "En azından bir başlangıç. Senin diline pek tahammülüm yok ama neredeyse dört aydır sesini duymadığım için şu anda elimden geleni kabul edeceğim."

Kahretsin, ben bir pisliktim.

Başımı iki yana eğip ağrıyan boyun kaslarımı esnettikten sonra, "Yanında olamadığım için üzgünüm. Yapamadım." dedim.

O başını salladı. "Ivy bana olan biten her şeyi anlattı."

"Gerçekten mi?" Bu beni şaşırttı. O konuyu derinlere gömmüş ve ne pahasına olursa olsun konuşmaktan kaçınacağını sanmıştım.

"Şey, onu zorla anlattım. İkiniz de birbiriniz kadar çekingen ve inatçısınız. Eminim sana sadece sorularımı tatmin edecek kadar bilgi veriyor, ama bu bile senden duyduğumdan daha fazla."

"Peki Bethany? Hâlâ seninle konuşmuyor mu?"

Gözleri hüznle doldu. "Ondan haber almadım."

Kahretsin, o kadını boğazlamak istedim.

Çenemi Ivy'nin bulunduğu yemek odasına doğru çevirdim. "O nasıl?"

"Sence nasıl?"

Kadının nasıl olduğunu düşününce göğsüm sıkıştı. Dört aydır ona dokunmamış, öpmemiş, onunla birlikte olmamıştım ve ev işleri dışında neredeyse hiç konuşmamıştık. Ev arkadaşı olsak daha iyi olurdu. Aynı yatakta bile yatmıyorduk. Son aylarda Ivy'den daha iyi kanepeyi tanımıştım.

Cevap vermediğimde, "İçeri gir ve onu gör. Seni görmek isteyeceğini biliyorum" diye dürttü.

İkna olmamıştım. Yüzümü tekrar ovuşturarak başımı salladım. "Hayır, sadece doğum belgemi alıp çıkacağım. İstemiyorum..."

Annem nadiren sinirlenirdi ve sinirlendiğinde onu gerçekten üzdüğümü bilirdim.

gerçekten üzdüğümü bilirdim. Bu da o durumlardan biriydi. Sert bakışları

dikkatimi çekti, ama dikkatimi ona çeken, bana bağırış şekliydi. "Bu günlerde kafandan neler geçiyor bilmiyorum Zachary, ama şunu söyleyeyim, hiç hoşuma gitmiyorlar. Sana insanlara sevgini göstermeyi öğrettiğimi biliyorum, bu yüzden son dört aydır Ivy'ye neden böyle davrandığını anlamıyorum. Bu gece bu evden çıkmayacaksın, o odaya girip kız arkadaşının yanına oturup onunla konuşana kadar. Hava durumu hakkında konuş, umurumda değil, ama onun gözlerine bak ve ona hala onun yanında olduğunu göster. Çünkü yapmazsan, o güzel kızı kaybedeceksin ve bunun ikinize ne yapacağını sadece Tanrı bilir. Oğlumu bu dünyadaki kötülüğe kaptırmak istemiyorum ve o kadının sevgisi arkada olmazsa bunun olacağını biliyorum.

Bana sevdiğim insanlara nasıl sevgimi göstereceğimi öğretmişti ve onun sözünü dinlememin sebebi, aramızdaki koşulsuz sevgiydi. Benden bir şey yapmamı isterse, yapardım. Bu, kendime koyduğum tek kuraldı ve şimdi de onu çiğnemek niyetinde değildim.

Ivy, yemek odasına girdiğim anda başını kaldırdı. Gözleri benimkilerle buluştu ve bir daha ayırmadı. Kararsız görünüyordu ve yanına oturduğumda hiçbir şey söylemedi. Kimse bir şey söylemedi; sadece bir sonraki hamlemi bekleyerek bana bakıyorlardı. Ama umurumda değildi. O anda değil. Radarımda tek kişi Ivy vardı.

Bakışlarım onun üzerinde dolaştı, daha önce dikkat etmediğim her şeyi içine çekti. Kahretsin, kilo vermişti, zaten fazla kilosuna da yoktu. Yorgunluğun izlerini fark edince parmağımı yanağına götürdüm. Benden çekilmedi. Aksine, sanki benim dokunmamı sonsuza kadar beklemiş gibi hoş karşıladı.

Elimi ondan çekemedim, o uzanıp elimi kendi eliyle kapattı. "King," diye fısıldadı ve ruhum paramparça oldu.

Gözlerimi kapattım, dünyayı artık içeri alamıyordum. Hiç bilmediğim bir acı beni sardı. Kemiklerime işledi, kalbimi yedi ve neden aramızda bu kadar mesafe olmasına izin verdiğimi sorgulamaya başladım. Dört lanet ay boşa gitmişti.

Gözlerimi tekrar açtığımda, ona daha yakın olmak için koltuğumun kenarına kaydım ve diğer elini tuttum. "Seni özledim."

Cildimin cildine değmesi kafamdaki şeyleri değiştirdi. Aylardır içinde bulunduğum kafa karışıklığını gidermeye başladı. Biz iyi olduğumuzda, *ben* de iyiydim. Ve şu anda iyi olmaktan çok uzak olsak da, onun dokunuşu beyaz bayrak salladı.

Masadaki sohbet yeniden başladı, bu da bize kendi aramızda konuşmak için alan sağladı. Ailemin söylediklerimizi dinlemesi umurumda değildi. Onları neredeyse fark etmiyordum. Tek gördüğüm ve hissettiğim Ivy ve ilişkimizde yarattığımız çatlakları onarmak için aramızda var olan çaresiz ihtiyaçtı.

Elimi sıktı. "Artık eve gidebilir miyiz?"

Başımı salladım ve sandalyemi geri çekerek onu eve götürmeye hazırdım.

Annem umutla parlayan gözlerle bana baktı. "Ivy senin doğum belgeni aldı." *Elbette almıştı.* Annem bu konuşmayı kaç kez prova etmişti acaba? Beni en hassas noktandan vurmayı başarmıştı, çok şükür.

Evden çıkarken Ivy yine elimi sıktı. Ona baktığımda, "Ben sürüyorum. Bu gece seni o motosiklete binmene izin veremem" dedi. Sesi kararlıydı ama gözlerinde tereddüt gördüm. Şüpheleri beni mahvetti. Bir süre yolumuzu kaybetmiş olabilirdik, ama ilişkimizin bittiğini bir an bile düşünmemiştim. Nerede olduğumuzu bilmediğini öğrenmek beni çok şaşırttı.

Yüzünü iki elimle tutup onu eve doğru ittim. İçimi şiddetli bir aciliyet kapladı — nereye de gidecektim ki, gitmeyeceğimi anlaması gerekiyordu.

"Bir pislik gibi davrandığım ve her şeyi mahvettiğim için özür dilerim Ivy, ama artık buradayım ve yüzde yüz seninle birlikteyim. Annenle ne yapman gerekiyorsa yap, aranızdaki sorunu çöz ya da her neyse, ama şunu bil ki, bir daha asla beni ve seni kimse arasında seçim yapmaya zorlamayacağım. Beni istiyorsan, ben seninim. Beni nasıl istersen öyle al. Sadece beni alacağına söz ver. Bir daha asla soğukta kalmak istemiyorum."

Vücutlarımız birbirine yapışmıştı, nefeslerimiz hızlı ve sert geliyordu ve onun cevabını beklerken kanım kulaklarımda uğulduyordu.

Gözlerinden yaşlar akarken kollarıyla bana sarıldı. Dudakları dudaklarıma yapıştı ve sanki yıllardır öpmemiş gibi beni öptü. O öpücükle bana yeniden hayat verdi.

Sözlere ihtiyacımız

yoktu. Hiç olmamıştı.

Sadece yolumuza çıkıyordu.

Ivy ve benim ihtiyacımız olan tek şey buydu.

Ellerimize ve ağızlarımıza ihtiyacımız vardı ve birbirimize duygularımızı gösterirken lanet olası dünyayı dışarıda bırakmak istiyorduk.

Ve böylece bağımlılığım daha da arttı.

Seçtiğim uyuşturucu bana geri döndü.

Bağımlılıkların sorunu, sonunda her zaman seni ele geçirmesidir. Seni paramparça eder, hayatını mahveder, seni yiyip bitirir ve tükürür. Seni tüketir ve ne olduğunu anlamadan dibe vurursun ve elinde hiçbir şey kalmaz. Bir daha asla o hissi yaşayamayacağın umutsuz bir şekilde ortada kalırsın.

King

Oturma odamda duran Noel ağacına baktım. "Tanrı aşkına, Ivy, bu bir servete mal olmuş olmalı." Ağaç tavana değiyordu ve odanın yarısını kaplıyor gibi görünüyordu. Üzerindeki süslerin sayısı, daha önce bir ağaçta gördüklerimin çok ötesindeydi. Oturma odamda lanet olası bir gökkuşağı kusmuştu.

"Sızlanmayı kes, King," diye bağırdı Annika, Ivy'ye akşam yemeğinde yardım ettiğini tahmin ettiğim mutfaktan. "Ağacı düzenlemesini sen söyledin, o da düzenledi."

Noel arifesiydi ve Ivy, bizim evde Noel arifesi yemeği yemeyi yeni bir gelenek haline getirmek istediğini ısrarla söylemişti. İlişkimizi düzelteli iki ay olmuştu ve Ivy birkaç kez annesine ulaşmaya çalışmıştı, ama Bethany onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu. Ivy benimle birlikte olduğu sürece. Durumu düzeltmek için elimden gelen her şeyi yapmıştım. Hiçbir şey işe yaramamıştı. Ivy'nin annesiz geçireceği ilk Noel olması beni çok kızdırıyordu. Ancak evdeki huzuru bozmamak için öfkemi içime attım.

Mutfaka girdiimde annemin kızıyla onun kullandığı kelimeler yüzünden tartıştığını sanıyordum. Onu görmeyince kaşlarımı çatıttım ve "Annem nerede?" diye sordum.

Ivy, doğradığı patateslerden başını kaldırıp dudaklarıma bir öpücük kondurdu. O bunu yaparken ben de elimi beline doladım ve kalçasına indirdim. Son iki ay, ellerim onun üzerinde ve sikim onun içinde geçmişti. Telfi edecek çok zamanımız vardı ve ona ne kadar çok istediğimi gösterdiğimden emin olmuştum. Aramızdaki ilişkiler düzeliyordu.

Çoğunlukla.

Annesi hiç çaba sarf etmeden bizi birbirimize bağlamayı başarmıştı. Ivy ile aramızdaki uçurumu kapatmak için elimden geleni yapmıştım, ama bazı çatlaklar hala kalmıştı. Kadınım bazı günler hala bana mesafeli davranıyordu. Ama pes etmiyordum. Kesinlikle pes etmiyordum. Tanrıya şükür Ivy ile önümde on yıllar vardı. Onun tüm katmanlarını soyamak için bu zamana ihtiyacım olacağına emindim.

Bana gülümsedi. "Margreet kızları bir buçuk saat önce bıraktı. İlk Noel arifesi akşam yemeğimizin mükemmel olması için yapması gereken bir şey olduğunu söyledi."

Elimi kalçasına ve vücudunu bana yaslayarak, tezgahın üzerinde duran viski bardağını aldım. Onu izlerken boğazıma biraz viski döktüm. "Günün iyi geçti mi?"

"Evet. Hediyeleri paketlemeyi bitirdim, çamaşırları yıkadım, kurabiye yaptım ve seyahat için valizleri hazırladım. Sen?"

Benim günümü nasıl geçirdiğimi bilmek istemiyordu. Kulüp işleriyle uğraşırken ellerim kirlenmişti. Kendime bir içki doldurmak için onu bıraktım. "Günüm bitti ve önemli olan da bu."

Bana kaşlarını çatıttı. Ivy bana kulüp işlerini paylaşmam için hiç baskı yapmazdı, ama bunun sebebi genellikle ona bir şeyler verirdim. Paylaşmamam gereken şeyler değil, sadece günümün nasıl geçtiğine dair hikayeler. İki ay önce yeniden bağlantı kurduğumuzdan beri, Storm işlerini konuşmayı kesmiştim. Kulüpte işler benim için değişmişti

Jethro bana asla bahsetmeyeceğim türlü işler yaptırıyordu ve akşam eve geldiğimde tek istediğim ona doymaktı. Geceleri seks, günlerimin şiddetini dengeliyor ve kulüp sorunlarının vücudumda yarattığı gerginliği hafifletiyordu.

Gömleğimin eteğine uzanıp hafifçe çekti ve "Kötü bir gün mü geçirdin?" diye sordu.

"Hayır. Sadece konuşmak istemiyorum."

Kaşları çatıldı ve gözlerinde kısa bir acı parladı. Gömleğimi bırakıp patateslere döndü. Annika ile kız meseleleri hakkında konuşmaya başlamasından, aramızda yine bir duvar ördüğünü anladım. Benim istediği gibi davranmadığım için beni dışlıyordu. Bu, Ivy'nin klasik davranışydı, ara sıra oynamayı sevdiği sessiz kalma oyunu. Beni sinirlendiren bir oyundu. Artık oyunlarının ilişkimizde büyük bir rolü yoktu, ama son birkaç aydır bazı şeylerin tekrar ortaya çıktığını fark etmiştim.

Bardaktaki viskiyi tezgahdan alıp odadan çıktım ve duş almak için yukarı çıktım. Huzur ve sessizlik, kafamı toplamama yardımcı olacaktı. Hala bu kadar hızlı ve kolay bir şekilde iyi ve kötü arasında gidip gelmemiz kafamı karıştırıyordu. *Her zaman böyle bir duygu fırtınası içinde mi olacaktık?* Kadınımda biraz kavgacı olmasını severdim, ama ilişkimizin maruz kaldığı ruh hali beni yoruyordu.

İki basamak birden atlayarak merdivenleri çıktım, tişörtümü başımdan çekip çamaşır sepetine attım, sonra vücudumdaki diğer kıyafetleri de çıkardım. Daha önce Storm'un uyuşturucu müşterilerinden birine attığım dayaktan kan, kot pantolonuma sıçramıştı, onu bir kenara ayırdım. Ivy'ye bırakmaktansa yıkasam daha iyi olurdu. Onun sorularından kaçınmak istiyordum.

Kollarımı fayanslı duş duvarına dayadım, başımı eğdim ve ağrıyan kaslarımı rahatlatmak için on dakika boyunca sıcak suyun altında durdum. İşimi bitirince temiz bir kot pantolon ve Ivy'nin son doğum günümde verdiği siyah AC/DC

tişörtünü giydim, kirli çamaşırlarımı aldım ve aşağıya indim.

Çamaşır makinesini doldurduktan sonra yanına oturduğumda Skylar bana kompo kurar gibi gülümsedi. "Ivy'den kaçıyor musun?"

Kucağındaki kaseden biraz patlamış mısır alıp ona baktım. "Hâlâ bana kızgın mı sence?"

Gülümsemesi kocaman bir sırıtışa dönüştü. "Evet, tabii ki. Nik'e, her zaman onun Fruit Loops'unu yediğini ve onun nefret ettiğini bildiğin halde evsiz kediyi eve getirdiğini söylüyordu."

Ben de ona sırıttım. Skye ve ben her zaman birbirimize bağılydık. Onu kızdırsam bile, ihtiyacım olduğunda bana yardım ederdi. Margreet onu evlatlık aldığıında ben on yedi, o ise iki yaşındaydı. Altı yıl boyunca ona göz kulak oldum ve anneme onu büyütmesinde yardım ettim, bu da aramızda özel bir bağ kurmamızı sağladı.

Ağızıma patlamış mısır tikiştirdim. "Ona söyleme, ama bazen onu kızdırmak için Fruit Loops'unu yiyorum." Genellikle ellerim onun pantolonunda biterdi. Önce şikayetleri gelir, sonra seks.

Skylar, sanki bana aptal olduğumu söylemek istercesine kaşlarını kaldırdı. Bir gün seksin dinamiklerini anlayacaktı, ama bana kalsa, bu en azından kırk yaşına gelene kadar olmazdı. O zamana kadar, kadınlar hakkında hiçbir fikrim olmadığını düşünmesine izin verecektim.

"Sence Ivy, Booey'i evde tutmana izin verir mi?"

Bir yıl önce kalbime giren bu sokak kedisi, Ivy'nin gözüne asla giremezdi. Birincisi, huysuz bir piçti. Bir yıl geçmesine rağmen, bana yiyecek istemeden önce tıslayarak selam veriyordu. Ivy'yi gördüğünde ise tıslamaktan daha fazlasını yapıyordu. Benden başka kimseyi sevmiyor gibiydi. İkincisi, Ivy kedilere alerjisi vardı. Skylar'ın adını verdiği Booey, benim kapımın önünde yaşamaya mahkumdu.

"Sanmıyorum, Skye. Onu çok hapsirtiyor." "Alerji ilacı falan alamaz mı?"

Ona gülümsedim. Çocuk kedileri çok severdi. Annesi evde kedi beslemiyordu, bu yüzden Skylar Booe ve beni ziyaret etmeyi dört gözle bekliyordu. "Onun kediyi eve almasını beklemek haksızlık olur."

Onaylamayan bir şekilde dudaklarını birbirine bastırdı. "Onun bir eve ihtiyacı var. Dışarısı soğuk."

Ayaklarımı sehpa uzatıp saçlarını karıştırdım. Televizyondaki çizgi filmi işaret ederek, "Bunu mu izliyorsun yoksa başka bir şey bulalım mı?" diye sordum.

Gözleri parladı. "Güreş izlemek ister misin?"

Başımı salladım. "Evet." Saatile baktım. "Annem nereye gitti, biliyor musun?"

Tereddütünden anladım ki biliyordu, ama muhtemelen sır olarak saklaması gerekiyordu. "Sana söylemememi söyledi, çünkü onu ikna edemezse diye."

"Kimi ikna edemezse?"

Derin bir nefes aldı ve yüksek sesle nefes verdi, bana söylemek konusunda kararsız gibiydi. "Tamam, söyleyeceğim, ama Ivy'ye söyleme, tamam mı?" Başımı sallayınca devam etti, "Bethany'ye gidip buraya gelmesini isteyecekti."

Tanrım, uzun süredir yoktu.

Telefonumu çıkardım ve onun numarasını çevirdim. Çaldı, ben de tekrar denedim. Bunu üç kez yaptıktan sonra, "Hemen dönerim," dedim. Ayağa kalkıp televizyonu işaret ederek, "Güreş maçını bul," diye ekledim.

Mutfağa gidip Ivy'ye, "Annem kızları iki saat önce bıraktı, değil mi?" dedim.

Ellerini lavaboda yıkıyordu. Bana bakarak başını salladı. "Evet." Sonra yüzümdeki endişeyi fark ederek sordu, "Neden? Ne oldu?"

"Skye, anneni görmeye gittiğini söyledi. Onu akşam yemeğine gelmesi için ikna etmeye çalışıyor. Ama lanet olsun, iki saat oldu... Şimdiye kadar gelmiş olmalıydı." İçim, ikisinin kavga etmiş olabileceği endişesiyle kıpır kıpırdı. Bethany ile olan durum

zaten kötüydü; o kadın annemi daha fazla parçalarsa çok sinirlenirdim.

Ellerini bir mutfak havlusuyla silip gülümseyerek bana doğru geldi. "Belki konuşup aralarını düzeltiyorlardır. Tanrım, anneni çok seviyorum. Bu çok tatlı bir davranış."

Bu ihtimali düşünmemiştim ama içten içe bunun doğru olacağına inanmıyordum. Annemin numarasını tekrar çevirdim, telefonu kulağıma dayadım ve cevap verip iyi olmasını umdum.

Sinirlenerek telefona bastığımda Ivy, "Annemi arayıp onları kontrol etmemi ister misin?" dedi.

"Evet."

Çantasını karıştırdı ve telefonunu çıkardı. Cevap yoktu.

Tekrar denedi.

Hala cevap yoktu.

Siktir et. "Oraya gidiyorum."

Ivy gömleğimi tuttu. "Bu iyi bir fikir değil, King. Bırak beni."

Kafamı salladım. "Hayır, sen işini bitir."

Evden çıkarken beni takip etti. "King!"

Ona dönerek, "Ivy, ben hallederim. Hemen dönerim" dedim.

Dudaklarını büzerek, "Her şeyi mahvedeceksin. Lütfen gitme" dedi.

Parmaklarımla saçlarımı karıştırarak, "Nasıl batıracağım? Zaten batmış durumda. Ben sadece..."

"Annem bugün beni aradı," diye patladı, sonra kendini durdurup pişman olduğu bir şey söylediğinde yaptığı gibi dudaklarını ısırdı.

Aramızdaki mesafeyi kapattım, omuzlarım gerildi ve onun söyleyeceklerini dinlemek için bekledim. "Ve?"

"Sadece Mutlu Noeller diledi, hepsi bu," dedi, o kadar hızlı ki, konuşulanların hepsi bu kadar olduğuna inanamadım.

"Tanrım, Ivy, her şeyi anlat bana."

Her şeyi anlatmaya karar verdiği anı gördüm. İki saniye içinde yüzündeki ifade hayal kırıklığından öfkeye, sonra da kararlılığa dönüştü. Dik durarak, sert bir sesle, "Bu yıl annenle ve benimle olan her şeyden dolayı ne kadar incindiğini söyledi. Beni özlüyor ve aramızdaki sorunları çözmek istiyor. Yarın onu göreceğim," dedi.

Son cümle beni şaşırttı, yarın yola çıkmamız gerekiyordu. Ama beni asıl kızdıran, onun benim için her şeyi mahvedeceğini düşünmesiydi. Ayaklarımı yere sağlam basıp kollarımı kavuşturdum, uzun bir tartışmaya hazırlandım. "Şu anda oraya gitmemi istemiyorsun çünkü her şeyi mahvedeceğimi düşünüyorsun, değil mi?"

"Geçen sefer batırdın." İşte buradaydı.

Son hatamı hiç unutabilecek miyiz?

"Bunu aştığımızı sanıyordum." Ses tonum soğuklaşmıştı. Kendimi tutmaya çalıştım ama Ivy beni derinden yaralayınca, ben de buz gibi bir tavırla karşılık verdim.

Sessizce bana baktı ve bu durumla ilgili hala taşıdığı tüm öfkeyi gördüm. Beni yargıladığını ve bana güvenmediğini gördüm. Ve sonunda konuştuğunda, kinini duydum. "Sen unutmuş olabilirsin, ama annesini kaybeden benim, sen değil."

Tüm iradem bir anda yok oldu. Öfke damarlarımdan akmaya başladı ve bir çıkış yolu arıyordu. Son iki aydır bu konuyu Ivy ile defalarca tartışmıştım. Özür dilemiştim. Ne isterse yapacağımı söylemiştim. Bethany ile aramızı kendim düzeltmeye çalışmıştım. Eğer isteseydi, onun için yapmayacağım hiçbir şey yoktu.

Ama o istemedi.

Ağladı, beni uzak tuttu ve benimle oyunlar oynadı. Ve tüm bu süre boyunca, bunu atlatacağımızı söyledi. Ve şimdi bu boktan durumu yüzüme vurmak istiyordu.

Ondan uzaklaştım ve arkamdaki tuğla duvara yumruk attım. Daha sonra pişman olacaktım ama o anda ihtiyacım olan şey buydu. Sonra ona bakmadan bisikletime doğru yürüdüm.

Ama o peşimden geldi. "Bu kadar mı? Öylece çekip gidecek misin?"

Dönüp, kontrol edemeyeceğim kadar büyük bir öfke dalgası içinde ona baktım. "Buradan gitmem hepimiz için daha iyi."

O çekildi. İlk kez çekiliyordu. Ama çabuk toparlandı ve yaklaşmaya devam etti. Ellerini göğsüme vurarak bağırды, "Bana vurmak mı istiyorsun, Kral? Böylece kendini daha iyi hissedecek misin?"

Ondan bir adım geri çekildim, çenemi sıktım. Hayatta bir kadına vurmam mümkün değildi. Ama ilişkimizi daha da parçalamadan buradan gitmem gerekiyordu.

Siktir.

Ona tekrar sırtımı döndüm, ama kolumu tutup beni kendine doğru çekti. Aramızda şiddetli bir öfke patladı. "Annemi özlüyorum! Anlıyor musun bunu? Yoksa sadece beni istediğin yerde tutmak ve diğer herkesi siktirmek mi umurunda?"

"Tabii ki onu özlediğini anlıyorum! Bu da nereden çıktı?"

"Haftalardır bu gece onun burada olmasını istediğimi söylüyorum, ama beni dinlemedin bile. Kendimi çok yalnız hissediyorum, King. Bu konuda benimle hiç konuşmuyorsun!"

"Siktir, onu burada istediğini iki kez söyledin. İki kez! Haftalarca defalarca değil. Ve onun hakkında seninle konuşmuyorum çünkü sonra günlerce beni dışlıyorsun. Söylesene, benimle günlerce konuşmayacağımı ve sana dokunmayacağımı bilsen, bu konuyu açmak ister miydin?"

"Seni dışlamıyorum!"

Kollarımı havaya kaldırdım. Neden her zaman, her zaman, her şeyi tamamen farklı görüyorduk? "Bu konuyu en son üç hafta önce konuşmuştuk. O günün *tam olarak* hangi gün olduğunu nasıl bildiğimi biliyor musun?" Bir an durakladım, sonra parmağımı ona doğrultup devam ettim. "İşten eve geldiğinde saçında bir çiçek vardı. Pembe bir gül. Annen sana telefonda o kötü mesajı bıraktığı için üzgündün. Hatırlıyor musun? Ben de sana kendini iyi hissettiren kırmızı elbiseni giydirdim ve günlerdir bahsettiğin filmi izlemeye götürdüm. Kocasını aldatan kadının oynadığı kadın filmi." Ona yaklaştım ve yüzümü onun yüzüne yaklaştırdım. "Sonunda o lanet filmi hiç beğenmedin, akşam yemeğinde sana aldığım domuz eti de beğenmedin ve sana ne olduğunu sorduğumda ağladın. Annen hakkında konuştuk ve sonra üç gün boyunca benimle konuşmadın ve sevişmedin. Üç gece kanepede uyudum. Hatırladığını söyle Ivy, çünkü eğer yanlış hatırlıyorsam, gerçekten bilmek istiyorum."

Cevap veremeden Annika evden koşarak çıktı ve ön merdivenlerden aşağı koştu, yüzünde tam bir dehşet ifadesi vardı. Telefonu bana uzatarak ağlayarak, "Bethany!" dedi. Hıçkırıklar sözlerini boğuyordu. "Annem kaza yaptı!"

Dünya başım dönüyordu, öfke ve korku iç içe girmişti. Telefonu ondan aldım. "Bethany," diye bağırdım, "Ona iyi olduğunu söyle."

Sessizlik.

Kulaklarımda kan uğuldadı.

"Söyle!" diye bağırdım. "Annemin iyi olduğunu söyle lan!"

Telefonun diğer ucundan bir hıçkırık duyuldu. "Zachary..."

Anladım.

Bunu kemiklerimin derinliklerinde hissettim.

Telefonu daha sıkı tutarak, "Nerede?" diye sordum. Tek duyduğum hıçkırıklar ve cevap yoktu, tekrar ettim, "Nerede o?"

"Tanrım... sarhoş bir sürücü... Margreet benim sokağımdan çıkarken ona çarptı. Arabasının yan tarafına çarptı..."

Telefonu Annika'ya geri verdim. O kadının tek kelimesini bile duymak istemiyordum. O olmasaydı, annem ölmezdi. Bethany, annem ve Ivy ile bu lanet soğuk savaşı başlatmasaydı, bunların hiçbiri olmazdı.

Ona gitmek
zorundaydım.

Anneme.

Kendi gözlerimle görmem gerekiyordu.

Siktir.

Bana çarptı.

Bir film gibi, Margreet ile olan hayatım zihnimde canlandı.

Onunla yaşamaya başladığım gün.

Gece korkuları beni ele geçirdiğinde beni kucakladığı anlar.

Okulda kavga ettiğim için beni okuldan aldığı günler ve yine de beni sevdiği günler.

Lisedeki son günümde bana gurur duyduğunu söylediği an. Ve her şeyi başarabileceğime inandığını söylediği an.

Yara bantlarını, pişirdiği yemekleri, öpücüklerini, bana ayırdığı zamanı, fedakarlıklarını ve hatta azarlamalarını gördüm.

Margreet koşulsuz sevgiyle sevdi.

Kalbini ortaya koydu ve sevgiyle kanatana kadar bıraktı. O benim tek insanımdı.

Ne yaparsam yapayım, ne kadar batırırsam batırsam, benden asla uzaklaşmayacağını bildiğim tek kişi. *Beni asla incitmeyeceğini bildiğim* tek kişi.

Ve şimdi o gitmişti.

Bisikletime binerken, sesler gelip gidiyor, yüzler önümde beliriyor ve eller bana uzanıyordu. Ivy'nin gözleri netleşene kadar kendimden geçtim.

"King! Nereye gidiyorsun?"

Gözlerimi kırptım.

Nereye gittiğini sanıyordu?

Annemi görmeye gidiyordum.

Sonra onu benden alanların üzerine yıkım yağdırmak niyetindeydim.

King
Üç Ay Sonra

Kulüp barında önüme konulan viski bardağını kaldırıp, bir yudumda boğazıma döktüm. Yanma hissiyle dişlerimi sıktım ve Sadie'ye bir tane daha istemek için çenemi salladım.

Kaşlarını kaldırdı ama istediğimi yaptı. Bardakları barın üzerinde kaydırarak, "Bu sonuncusu. Jethro bunun için beni öldürecek," dedi.

"Neden?" diye sordum ve bardağın yarısını bir dikişte içtim.

"Geçen hafta sana içkiyi kesmeni söyledi. Sana üç ay izin verdiğini ama artık bittiğini söyledi. Artık kendini toparlamanın zamanı geldiğini söyledi." Elimde tuttuğum içkiye başını salladı ve ekledi, "Bu gece yarım şişeden fazla içtin, bu yüzden sana daha fazla vermeyeceğim."

Bardağı boşaltıp masaya sertçe vurdum ve tabureden kalktım. "Siktiğimin pisliği," diye mırıldandım. On şişe içmek isteseydim, içerdiğim.

"King." Jethro'nun sesi arkamdan geldi. "Bir şey var."

Dönüp ona ters ters baktım. "Meşgulüm, Jethro. Ne istiyorsun?"

Yüzünde öfke belirdi. "Ofisime gel!" diye bağırdı.

Bir dakikadan az bir süre sonra, onun önünde durup sordum, "Bu içki neyin nesi? Buradaki diğer heriflere de sınır mı koyuyorsun, yoksa sadece bana mı?"

Jethro bu tür patlamaları asla hoş görmezdi ve bu gece de farklı değildi. "Beni sınamasan iyi olur, King. Son birkaç aydır sen kendini içkiye verip ölümün eşiğine gelirken benim başıma gelen onca şeyden sonra bunu yapma. Annenin ölümünün acısını yaşıyorsun diye görmezden geldim ama üzerinden üç ay geçti. Artık kendini toparlamanın zamanı geldi."

"Ne boktan şeylerden bahsediyorsun, Jethro? Benden istediğin her şeyi yaptım. Senin için bir sürü pisliği temizledim ve bakman gereken herkese baktım."

"Sorun, onlara biraz fazla iyi baktın. Sydney'deki kan banyosu kulübün başına bela olmaya başladı. Üzerimizde çok fazla baskı var. Bu işi biraz sakinleştirmelisin kardeşim."

"O kan banyosu senin isteğinle oldu, *kardeşim*."

Ağzı düz bir çizgiye dönüştü. "Sakinleş dediysem, sakinleş."

Aramızdaki gerginlik ofisi sarstı. İçkiyi o kadar içmiştim ki ona siktirip gitmesini söylemeye hazırdım, ama ona olan saygımı unutacak kadar içmemiştim, bu yüzden geri adım attım ve başımı salladım.

Sert bakışları yumuşamadı. "Ivy'yi konuşmalıyız."

"Ne olmuş ona?"

Bir an beni inceledi, bu konuşmayı nasıl sürdüreceğini değerlendirir gibi. Gergin omuzları düştü ve bakışları yumuşadı. "Senin için planlarım olduğu sır değil, King. Seni tanıdığım gün güçlü yanlarını fark ettim ve o günden beri seni eğitiyorum. Senin yapabileceklerin, bu kulübün ayakta kalması için gerekli şeyler, bu yüzden onları sende ortaya çıkarmak için çalıştım." Bir an durakladı. "Bunlar kulüp için iyi şeyler, ama Ivy için iyi değil."

Kollarımı kavuşturdum. "Sen ne diyorsun Jethro?"

"İlişkinizi izliyorum ve gördüklerim beni endişelendiriyor. Ivy eskiden seni görmek için buraya mutlu bir şekilde gelirdi. Sen de ona tüm zamanını ayırırdın. Tabii, kavga ederdiniz, ama onun güvenliğinden endişelenecek kadar sana öfkелendiğini hiç görmedim. Aranızda bir şeyler değişti, King. O mutlu değil ve sen ona sürekli kırgınsın. Ve dürüst olmak gerekirse, bir gün çok ileri gidip onu inciteceksin."

Nefesim yavaşladı. Sözleri, kabul etmek istemediğim bir dürüstlikle yankılandı. Annemin ölümü ve ardından sorumlu olduğunu düşündüğüm kişileri cezalandırmak için giriştiğim arayış, Ivy ile ilişkiye o kadar zarar vermişti ki, geri dönülemez bir noktaya geldiğimizi düşünüyordum. Üstelik annemin ölümünden sonra Skylar'ı birlikte büyütüyorduk. İş ve aile yükümlülüklerimiz, annemin ölümünün yol açtığı acı ve benim öfkem arasında, yıkılıp gidiyorduk. Son günlerde kavga etmekten çok, birbirimizden kopuk bir hayat sürüyorduk. Nişanımızdan en son ne zaman bahsettiğimizi bile hatırlamıyordum.

Margreet'i öldüren sarhoş sürücü ortadan kaybolmuştu ve onu bulamamıştım. Hak ettiği cezayı veremediğim için, suçladığım diğer kişiye takıntılı hale gelmiştim. Ivy'nin annesi. Bu çok berbat bir durumdu çünkü onun oynadığı rol yüzünden onu yok etmek istesem de, Ivy'ye olan aşkım beni durduruyordu. Ve böylece, kin, nefret, aşk ve birbirimize ulaşamama duygularının oluşturduğu zehirli bir balonun içinde yaşıyorduk. Fiziksel olarak bir araya geliyorduk, ama seks hayatımız düzensiz ve şiddetli karşılaşmalara dönüşmüştü.

Jethro haklıydı.

Ben bile bir gün ona karşı çok ileri gideceğimden endişeleniyordum.

Uzun bir nefes verdim. "Siktir." Dünyada en güvendiğim adama bakarak, hiç kimseye itiraf etmediğim bir şeyi itiraf ettim. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Beni ciddiyle izledi. "Ivy'i seviyorsan, ondan uzaklaşmalısın. Onun güvenliğini her şeyin önüne koymalısın. Bulunduğun yol tehlikeli bir yol, kardeşim. Onu bunun sonuçlarıyla yüzleşmeye zorlama."

Jethro'nun eski karısı hakkında bir şeyler duymuştum, ama öldüğü için onu hiç tanımamıştım. Hikayeye göre şiddet dolu bir evlilik yaşamışlardı. Bir gece onu o kadar kötü dövdüğü için komaya girmiş ve ertesi gün ölmüş diye söylentiler vardı. Bu hikayenin doğru olduğuna hiç inanmamıştım, ama şimdi onu dinlerken belki de doğru olabileceğini düşündüm.

Ofis kapısının çalınması konuşmamızı sonlandırdı, ama o gece boyunca onun sözleri aklımdan çıkmadı. Üç saat sonra eve vardığımda, yolda bir bara uğrayıp sarhoş olmuştum ve ilişkimizin durumu hakkında kafam karışık ve inkâr içindeydim.

Ivy'den asla

vazgeçemezdim. O sonsuza

kadar benimdi.

Siktir, ya Jethro haklıysa? Ya bir gün

düşünülmez bir şey yaparsam?

"King? Sen misin?" Ivy'nin sesi, evin içinde sendeleyerek ve her şeyi devirerek ilerlerken aşağıdan geldi.

"Siktir," diye mırıldandım. "Evet," diye seslendim. Skylar'ın bir arkadaşında yatıya kaldığını hatırladım. Tanrıya şükür, çünkü gürültü patırtıyla onu uyandırırdım ve son günlerde uyumakta zaten zorlanıyordu. Annemin ölümü onu o kadar yıkmıştı ki, hayatının her alanını etkilemişti, özellikle de uykusunu.

Ivy'den tekrar ses gelmeyince, uykuya dalmış olacağını düşündüm. Muhtemelen beni rahat bırakacağını umuyordu. Ama bütün gece onu düşünmek, bana çaresizce onun ilgisine ihtiyaç duyduğum bir ereksiyon vermişti. İki haftadır karımın içine girmemiştım ve ona ihtiyacım vardı. Dokunmasına ihtiyacım vardı.

Merdivenleri sendeleyerek çıktım, giderken gömleğimi başımdan çektim. Yatak odamıza girerken gömleği yere attım, sonra kemerime uzandım. Lanet olsun, Ivy çıplak bir şekilde yatakta yatıyordu, çarşafları tekmelemişti. Güzel vücudunun her santimi önümde seriliydi. Ve o tatlı amcığı, ona doyamayacağım.

Daha hızlı hareket ettim, kıyafetlerimi çıkardım ve üstüne çıktım. Yüzüstü yatıyordu, ben de sert sikimi amına sürtünce bacaklarını ayırdım.

"King," diye mırıldandı uykulu bir sesle. "Yapma."

Aşırı alkolden bulanıklaşan zihnim ayak uydurmaya çalıştı, ama ona olan ihtiyacım beni kontrol etti. Kendimi ona sürtünerek, onun ne kadar iyi hissettirdiğine inleyerek. "Sana ihtiyacım var, Ivy." Sırtına öpücükler yağdırdım. "Bu tatlı amcığına ihtiyacım var."

Beni itti. "Bu gece olmaz," diye mırıldandı yine.

Kollarını tutup, onu yatağın iki yanına bastırarak ona sürtünmeye devam ettim. Tanrım, ona acilen girmem gerekiyordu. "Evet, bu gece. İki haftadır bana yaklaşmama izin vermedin. Bu gece, beni sikmeme izin vereceksin."

"King!" Uyanıp altımda kıvrandı. "Kes şunu! Bu gece seninle seks yapmak istemiyorum."

İlişkimizin durumu ve Jethro ile konuştuğum her şey yüzünden o kadar sarhoş ve kafam karıştı ki, onun reddi beni çok sinirlendirdi. Vücudumu onun üzerine zorla bastırıp bileklerini sıkıca kavradım ve "Ne zaman benimle sevişmek istersin, Ivy? Bu yıl mı? Gelecek yıl mı? Hiç mi? Bu oyundan bıktım artık" diye sordum.

Altımda kıvranmaya başladı ve beni üzerinden atmak için tüm gücüyle mücadeleye başladı.

Ben kıpırdamayınca kolumu ısırды ve "Çekil üstümden!" diye bağırdı.

"Lanet olsun!" diye bağırdım ve onu bıraktım. "Neden böyle yaptın?"

Yataktan kalkarak öfkeyle bana baktı. "Neden yaptığımı sanıyorsun? Bana zorla sahip olmak istiyorsan, karşı koymamı beklemelisin

bilmeni isterim!"

Yataktan kalkıp ona doğru sendeledim. "Dramatik olma lan. Sana zorla sahip olmaya çalışmıyordum."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Peki, bir kadın hayır dediğinde ve erkeği onu dinlemediğinde buna ne dersin?" Sorusunu bana bağırarak sordu, o kadar sinirlenmişti ki neredeyse nefesi kesilmişti.

Ona yaklaştım, köşeye sıkıştırdım, o da benden kaçmak istercesine duvara yapıştı. "Ben buna çaresizlik derim. Her gün sana deli gibi aşığım, ama ne zaman sana yaklaşısam, beni reddediyorsun." Gözlerimi onun gözlerine dikip baktım. "Bir ara bana istediğimi vermelisin."

Bana öfkeyle baktı. "Yoksa ne olacak, Kral? Öylece alacaksın mı?"

Ben de ona sertçe baktım, kanım kaynıyordu, başım zonkluyordu.

Siktir.

Nasıl bu hale geldik?

Nasıl bu hale gelmiştim?

Sanki karnıma sert bir yumruk yemiş gibi geriye doğru sendeledim. Ondan asla böyle bir şeyi kabul edemezdim.

Asla.

Ama o beni savuşturamasaıydı, yapar mıydım?

Boğazıma kusmuk geldi ve zihnim olan biteni anlamaya çalışarak hızla çalışmaya başladı.

Siktir.

Buradan çıkmam gerekiyordu.

Aramıza mesafe koymalı ve kafamı toplamalıydım. Ivy'yi tekrar tehlikeye atmaya hazır olup olmadığımı anlamalıydım.

Beni incitme riskine.

King On
Beş Yıl Önce
24

Hayatında her şeyi değiştiren anlar vardır. Bazen bunlar planlıdır. Bazen kader getirir. Kulüp evinin kanepesine yaslanıp kulüp fahişesinin ağzını sikime zorla bastırırken gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Bu, asla unutmayacağım bir andı.

Planlı mıydı? Evet.

Hayatımı değiştiren bir

an mıydı? Evet. Berbat

mıydı? Evet, kesinlikle.

Ama berbat etmek benim tarzımdı. Ivy beni başka türlü görmemeliydi.

Bu an için neredeyse altı ay boyunca çalışmıştım. *O gece ona neredeyse zorla sahip olmaya çalışmıştım.* Kahretsin, bunu medeni bir şekilde yapmaya çalışmıştım, ama o kabul etmemişti. Aylarca bana karşı duvarlar örmüş olmasına rağmen, birbirimizden uzaklaşacağımız fikri onu dehşete düşürmüştü.

. Ayrılmayı kabul etmemiş, bana olan aşkını ilan etmiş ve daha çok çabalayacağına söz vermişti. Onsuz bir hayatı hayal bile edemediğim için, ilişkimizin işlevsizliğini sürdürmesine izin vermiştim. Ve şimdi, asla kurtulamayacağımız bir zehir ve ihanet sarmalına girmeye hazırдық.

Onu güvende tutmak için tek seçeneğim.

Siktir.

Ivy'ye yaptığım şeyi düşünmek bile sikimin sıçıp fahişenin ağzında yumuşamasına neden oldu.

Kafasına daha sert bastırdım. "Em, orospu. Beni sertleştiremezsen, yapabilecek birini bulurum."

Bana kızgın bir bakış attı. "Siktir git, King. Ben uğraşıyorum lan. Sikim kalkmıyorsa senin suçun değil. Ne zamandır düzgün bir oral seks yapmadın ki?"

Vücudumu oturur pozisyona getirdim ve elimi boynuna doladım. Onu sertçe sıkarak, "Kadınım hakkında böyle konuşmaya devam edersen, lanet olası bacaklarını açmadan bu kulüpten atılmanı sağlarım. Sana sikimi emmeni istedim. Benimle tartışmanı ya da benimle konuşmanı istemedim." Parmaklarım derisine daha sertçe battı. "Bunu yapabilir misin?"

Yüzünde korku belirdi. Başını salladı ama önceki kendine güveni kaybolmuştu. Cevap verdiğinde, sesinde gözlerinde gördüğüm tereddüt vardı. "Evet."

Tanrıya şükür. Bunun hemen olması gerekiyordu. Kaybedecek zaman yoktu.

Onu bıraktım ve kanepeye uzandım. Yanımda duran viski şişesini aldım ve o işe koyulurken uzun bir yudum aldım.

Başka bir kulüp fahişesi görüldü ve bana gülümseyerek baktı. "Geciktiğim için üzgünüm, Kral. Bir işim çıktı da..."

Ona yanımdaki kanepeye oturmasını işaret ettim. "Sadece memelerini çıkar ve ağzıma ver." Onun saçmalıklarını dinleyecek vaktim yoktu.

Benimle tartışmaması günümü mahvetti.

Ivy, benim bir fahişenin ağzında sikimi, dudaklarım da başka bir fahişenin memelerini emerek takıldığım kulüp barına girdiğinde, ben çoktan kendimden geçmiştim. Hiçbir şeyden zevk almıyordum. Bunun yerine, Ivy'nin beni bulmasına kadar dakikaları sayıyordum.

O aniden durduğunda gözlerimiz buluştu. Ben kıpırdamadım. Sadece ağzımdaki memeyi emmeye devam ettim. Elimde zıplayan amcığı parmaklamaya devam ettim. Ve sikimi saran ağzı sikmeye devam ettim.

Ama gözlerimin önünden yedi yıl geçti. Ivy'yi sevdiğim yedi yıl.

Siktir, onu sevdiğim yılları sayacak olursak, on üç yıl gibi bir şeydi.

Şok, öfke ve tam bir hayal kırıklığının onu vurduğunu izledim. Yüzünün çarpışını, omuzlarının bir an için çöküşünü izledim, sonra tekrar dikleşip benimle savaşmaya hazırlandığını gördüm.

Her zaman benimle savaşıyordu.

"Seni siktiğimin piçi!" Acısı çığlık halinde dışarı çıktı ve bana çarptı. Ivy'nin acısını çok iyi biliyordum, ama bu onun için yepyeni bir acıydı.

Onu bir kez bile aldatmamıştım. Hala bunu merak ettiğini biliyordum, çünkü kulüp fahişeleri parmağımı şıklatmamla çağırılabilirdi, ama on yedi yaşındayken ona sadakat yemini etmiştim. Ve o sadakate lanet olsun ki sadık kaldım. İnançlarımın tek dayanağıydı. Yaşam kuralımdı. Sadakat yemini ettiğimde, lanet olsun ki ciddiydim.

Ve yine de, işte oradaydım.

O kuralı çiğniyor ve benim için en önemli olan ilişkiyi mahvediyordum.

Ivy'nin deliliği onu tüketti ve iki fahişeyi benden kopardı. Gözleri benim sikime düştü, sonra onun olmayan bir amın içinde olan elime kaydı. Yüzü tiksinti ve inanamama ile buruştu, sonra elleri göğsüme yumruklar yağdırmaya başladı.

"Bunu bize nasıl yapabildin?" diye bağırdı, hala göğsüme yumruk atarken üzerime çömeldi.

Siktir, işte istediğim kavga buydu.

Ama aynı zamanda, sonunda ölümümüz olacağını bildiğim bir kavgaydı. Ivy ve ben yıkım yolunda ilerliyorduk. Birbirimizi çok seviyorduk.

Çok şiddetle. Çok vahşice. Bu tür bir aşkı asla atlatamazdık.

Jethro bunu bana anlamamı sağlamıştı. Ivy'yi yavaş yavaş öldürdüğümü göstermişti. Biz birbirimiz için yaratılmış değildik. Her ikimiz de cehennemde yaratılmıştık

—bunu ailelerimiz de görmüştü—ve birbirimizi delirtmeye devam edersek, cehennemde birlikte yanacaktık.

Onun tiradını sürdürmesine izin verdim, ancak yüzüme tokat atıp "Sana her şeyimi verdim. Her şeyi! Bunun benim için ne kadar zor olduğunu biliyordun. Bizi asla mahvetmeyeceğini söylemiştin!" diye bağırınca onu durdurdum.

Her iki bileğini tuttum ve onu durdurdum. "Geçen hafta bunu bitirmek istediğimi söyledim, ama dinlemedin."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ben de sana değişmeye, ilişkimiz için çabalamaya hazır olduğumu söyledim, çünkü seni seviyorum. Benim yaptığımızın bu olduğunu sanıyordum."

"Hayır, *sen* öyle yapıyordun. Ben buna hiç razı olmadım."

Elimi kurtarmaya çalıştı ama bileklerini daha sıkı tuttum ve yerinde tutmaya devam ettim. Bunu anlaması gerekiyordu.

Nefesi düzensizleşmişti. Gözyaşlarının akmasını engellemek için hızla gözlerini kırpyordu. Ivy ağlamaktan nefret ederdi. Şu anda ağlamaya yakın olması, doğru yolda olduğumu gösteriyordu. Onu daha fazla zorlamam gerekiyordu.

"Neden bunu yapıyorsun, Kral?" diye yalvardı. "Anlamıyorum."

Onun yalvarışıyla göğsüm sıkıştı. *Kahretsin.* Bu, kendimi hazırladığımdan daha zordu. "Tek yaptığımız tartışmak. Bundan bıktım usandım." *Ve bu dansı sürdürürsek, bir gün muhtemelen seni öldüreceğim.* Sevdiğim kadını öldürmeme izin veremezdim. Onun güvende olduğunu bilmem gerekiyordu. *Benden güvende.*

"Bundan bıkmadın. Burada başka bir şey var. Ne olduğunu söylemeni istiyorum." Gözleri de sözleri kadar yalvarıyordu. Ivy savaşımadan pes etmiyordu. Çünkü biz böyle yapardık. Sadece anlamsız saçmalıklar için kavga etmiyorduk, birbirimiz için savaşıyorduk. *Bizim için.*

Tanrım, üçlü ilişki onu terk etmeye yetmemiş miydi? Beni nefret etmeye yetmemiş miydi? Dişlerimi sıktım. "Ivy. Bitti." Sesim alçaktı, uyarı doluydu. Bunu anlamasını istiyordum. Onu zorlamak için daha fazla yalan söylemek istemiyordum. Onu parçalayacak yalanlar.

Bileğimi tutan ellerini çekip kurtardı. Gözleri beni çağıran bir tutkuyla parladı. Lanet olsun, Ivy'nin ateşini ne kadar da seviyordum. "Bitmedi! Birlikte çok şey yaşadık, bitemez, King. Sen bir pislik, sahiplenici ve berbat bir adam olabilirsin, ama aynı zamanda beni hiç kimsenin sevmediği kadar sevdiğini hissettiren adam da sensin."

"Eğer gerçekten neler olduğunu bilmek istiyorsan, sana söyleyeceğim." Derin bir nefes alıp, onu öldürmek pahasına ona büyük bir acı verecek sözleri söylemeye kendimi hazırladım. "On üç lanet yılımı seni desteklemekle geçirdim, Ivy. Sen zayıfsın. Yanımda daha güçlü bir kadına ihtiyacım var. O yüzden lanet çantalarını topla ve hayatımdan defol git. Aramızdaki ilişki bitti."

Sözlerim amacına ulaştı. Onu kesip boğan sözlerim karşısında donakaldı. Ve sonunda gözyaşları döküldü. Ama benimle işi henüz bitmemişti. Ivy'nin tarzına uygun olarak, son sözü söylemek zorundaydı. "Senin ihtiyacın olan kadın olmak için çok uğraştım, King. Mükemmel değildim, ama lanet olsun ki uğraştım. Seni sevmek zor bir adamsın, söyleyeyim. Talepkar, otoriter, mantıksız ve

neredeyse yarı deli olduğuna eminim. Yine de tüm bunlara rağmen seni sevdim. Seks konusundaki boktan ihtiyaçların bile beni senden uzaklaştırmaya yetmedi. O konuda seni hayal kırıklığına uğratmış olabilirim, ama *denedim* lan!" Parmaklarını bana doğru uzattı. "Sikini pantolonunda tutamayan bir orospu çocuğu olduğun için siktir git. Senden çok daha fazlası olduğunu sanmıştım."

Konuşmasını bitirdiğinde, öfke ve acı ile titreyerek yüzünden siyah gözyaşları akıyordu. Sanki kalbine bıçak saplamışım gibi bana baktı. Sanki ruhunu delip, karanlığında bulabildiği tüm sevgi ve güveni son damlasına kadar emmişim gibi.

En kötü ihanet, sevdiğin insanlardan gelir.

Hedefime ulaşmıştım.

Ivy, arkasını bile dönmeden hayatımdan çıktı.

Oradan kıpırdamadan onun gitmesini izledim. Yaşam nedenimin hayatımdan çıkıp gitmesini izledim. Ve bir daha asla aşık olmayacağıma yemin ettim.

King
Sekiz Yıl Önce 31
Yaş

İnsanlara güvenemezdin.

Ne yazık ki, bu ders, doğduğum günden bugüne kadar defalarca öğrenmek zorunda kaldığım bir dersti. Bu sefer ders, hayatımı emanet ettiğim bir adamdan geldi ve bir daha kimseye güvenmek istememe neden oldu.

Neredeyse on yılımı Jethro'ya adadım, ona inandım ve körü körüne onun talimatlarını izledim. Ivy ile ilişkiimi bitirdikten sonra, tüm dikkatim tamamen ona yöneldi. Onun için cehennemin dibine indim, onun yapmak istemediği pis işlerini hallettim.

Eskiden Jethro'nun her şeyim olduğunu düşünürdüm. On beş yıldır Storm'un başkanıydı ve kulübe katılmak isteyen bir arkadaşımın kulüp evine gittiğimde beni kabul etmişti. Bir içki içmek için gitmiştim ama daha önce hiç tanımadığım bir kardeşliğe katılma arzusu ile oradan ayrılmıştım. Jethro bana hayat ve kulüp hakkında bildiği her şeyi öğretmişti. En azından ben

. Meğer bana sadece görmek istediği yüzünü göstermiş. Kulüpten para çaldığını ve üyelerin arkasından işlerini halletmek için onları taciz ettiğini saklamış. Kulübe değil, kendine fayda sağlayan işler.

Jethro bana alaycı bir şekilde baktı. "Başkanlığı sana bırakmak yetmedi, değil mi King? Şimdi de beni öldüreceksin?"

Çenemi sıktım. "Başkanlığı bıraktın çünkü yalancı, hırsız bir orospu çocuğusun ve kulüpten çaldığın parayı başkan kalmaktan daha çok istiyordun. Eğer sessiz kalmam karşılığında beni başkan yapmana izin vereceğimi düşündüysen, yanılmışsın. Bu gece her şey ortaya çıkacak. Ama bu aramızda kalacak, bu bana ve Ivy'ye yaptıkların için."

"Sana ve o orospuya ne yaptım ben?"

Derin bir nefes aldım ve ona yumruk atmamak için kendimi tuttum. Neden, emin değildim. Artık intikam alma ihtiyacımı bastırmak için hiçbir nedenim yoktu. Bu gece, geçen hafta boyunca planladığım şeyi sonunda yapacaktım. "Onu terk etmem için beni zorladın."

"Siktir, o yedi yıl önceydi. Hâlâ o lanet olası şeye takılıp kaldın mı? Hem ben seni hiçbir şeye zorlamadım. Hepsi senin suçun."

Öfke üzerime çöktü. İntikam arzusuyla beni boğmak üzereydi. Öfkeyle tüylerim diken diken oldu, ta ki sonunda kendimi kaybedip karanlığımın ortaya çıkmasına izin verene kadar.

Aramızdaki birkaç adımı atarak Jethro'nun gömleğini yakaladım ve vücudunu kendime doğru çektim. Gözlerimiz buluştu ve içimde kükreyen öfkeyi ona gösterdim. Benim deliliğimin derinliklerine tanık olduğunu sanmış olabilir, ama yanılıyordu. Deliliğimin boyutlarını dikkatlice gizlemiştim. Jethro, benimle hiç tanışmamış olmayı dileyecekti. Beni kızdırmamış olmayı dileyecekti.

"Beni ve kulübün yarısını manipüle ettin, Ivy, böylece onu terk etmenin en iyisi olduğunu düşünsem. Senin söylediklerine inandım. Ve ne

ne için yaptın bunu?" Gömleğini daha sıkı tuttum. "Ivy'nin gitmesinden ne kazandın?"

Yüzünde tiksinti belirdi. "O kaltak senin tek zayıf noktan. Ben sadece bunu g rmene ve bununla baŗa  ıkmana yardım ettim. Ama çok inatçıydı. Onu hak ediyor."

Sözleri dikkatimi dağıttı. "Ona ne yaptın?" sert bir nefesle sordum. Bunun için onu daha yavaŗ  ld recektim. Kanını akıtmanın bir yolunu bulacaktım, böylece planladığımdan on kat daha fazla acı çekecekti.

Sadece bir an tereddüt etti. Jethro, yaptığı pislikleri insanların bilmesini severdi. "Ona ne yaptıysam ya da kulüp üyelerine ne yaptırdıysam, Ivy asla sana koŗup kimseyi karalamadı. O kaltak, beni ve kulübün yarısını nefret etmesine rağmen, hiçbir Şeyin onu senin yanından ayırmayacağını söyledi. İkinizin her Şeyi birlikte atlattığını ve senin  ld ğ n güne kadar yanında olacağını söyledi." Dudakları d zleŗti. "Bu yüzden ondan kurtulman gerekiyordu. Seni ve kulübü batırırdı çünkü sen kulübü asla öncelikli tutamazdın."

Kızdım. Hiç d ŗ nmeden kafamı burnuna çarptım. O geriye doğru sendelediğinde, "Kimse benim adıma karar veremez!" diye bağırdım.

O kendine gelip aklını toparlayamadan, yüzüne yumruk attım. Ben yumruklarımı yağdırırken, o da beni tanıŗtıđımız kirli sokağın tuğla duvarına doğru sendeleyerek geriye doğru sendelemeye devam etti.

İçimdeki Şeytanları serbest bırakmıŗtım ve onlar da öylece çekip gitmeye niyetleri yoktu.

Bunu sonuna kadar götüreceklerdi.

ŗiddete kendimi kaptırdım. Acımasızlık ve zulümle b y m ŗ biri olarak, bu vahŗi öfke içime iŗlemiŗti. Ruhumun derinliklerinde yaŗıyordu. *Lanet kemiklerimde*. Onu hapsedmek için çaba sarf ettim, ama Jethro tetikleyiciyi  ekmiŗti ve ben bunu durdurmak için  aresizdim.

Hayatta kesin olarak bildiğim tek Şey, etrafında dolaŗan canavarları tanımak için zaman ayırıp sonra da

Onları uyandırmamak için elinden gelen her şeyi yap. Eğer onları rahatsız edersen, sorumluluk sana aittir.

Onunla işim bittiğinde, Jethro ayaklarımın dibinde yatıyordu, kanlar içinde, kesik deriler, kırık kemikler ve benim yaptığımı bile zor tanıyabileceğim yaralarla.

Nefesimi kontrol altına almak ve düşüncelerimi toparlamak için birkaç dakika bekledim. Bu durumdan çıkmam saatler alacaktı, ama Hyde'ı aramak için yeterince konsantre olmam gerekiyordu.

Hyde hemen cevap verdi. "Bitti mi?"

"Evet, kardeşim, bitti. Bu cesedi ortadan kaldırmak için yardımına ihtiyacım var."

"Adresi mesaj at. Oraya geliyorum." Bir an durakladı. "Ve King, doğru olanı yaptın. Seni koruyacağım."

Jethro ile ilgili keşiflerimi Hyde'a anlatmıştım ve o da doğrulamak için araştırmama yardım etmişti. O da o orospu çocuğunun ölmesini görmek istemişti, yardım etmek istemişti, ama bunu kendi başıma yapmam gerekiyordu. Beni desteklediği için ona minnettardım.

Onu beklerken, Jethro'nun yanına çömelip birlikte yaptığımız şeylerin anılarını zihnime getirdim. Buna ihtiyacım vardı. Aynı hataları tekrar yapmamak için hatırlamam gerekiyordu. Verdiğim sözler zihnimde canlandı ve onları da not aldım.

Bu yola bir daha girmeyecektim.

Asla birine silahı verip onun için mermi yüklemeyecektim. O silahı kendime doğrultup beynimi dağıtırdım.

İhanet ölümden daha kötüydü ve bundan kaçınmanın tek yolu, kendinden başka kimseye güvenmemektir.

BÖLÜM II

ŞİMDİ

King

On yıldan fazla bir süredir rüyalarımı süsleyen kadına bakarak olduğum yerde donakaldım. Kahretsin, birlikteyken bile rüyalarımı süslerdi. Ivy, yanında yatarken bile rüyalarında bile unutabileceğin türden bir kadın değildi.

Onu asla unutmak
istememiştim. Denemedim
de.

Anılarımın şiddetli akıntısını her zaman memnuniyetle karşıladım, nefesimi kesen günlerde bile. Bu anılar, insanlara asla güvenmemem ve bir daha sevmemem gerektiğini hatırlatıyordu. O anılar Ivy, Jethro, Bethany ve annemin birbirine dolanmış sarmaşıkları gibiydi. Aşk, nefret, yalanlar, ihanet ve ölüm, hepsi kafamın içinde birbirine karışmıştı. Ivy'den sonra her şeyi mahvetmiş ve tekrar aşık olmuşum, ama bir daha asla o yola girmemek için deli gibi uğraşmışım. O yoldan hiçbir iyilik gelmemiştir.

"Merhaba, King. Uzun zaman oldu."

Yıllar önce günleri saymayı bırakmışım. Ancak yıllar aramızda duruyordu, yaptığım seçimleri acı bir şekilde hatırlatıyordu. Onun hiçbir şey bilmediği seçimler.

hiçbir şey bilmediği seçimler.

Beni yakından izledi. Beni tamamen hazırlıksız yakaladığı için hiçbir kelime bulamadığımda, tekrar konuştu. "Bir şey söylemeyecek misin?"

Oda beni yutmuştu. Tüm düşüncelerimi tüketmişti. Jen'in ölümü, *bebeğinin ölümü*, zihnimden silinmişti.

Ona doğru bir adım attım. "İyi görünüyorsun."

Ivy yakında otuz sekiz olacaktı. Otuz yaşında görünüyordu. Bugün giydiği güzellik, hayatımdan çıktığı zamanki harap güzelliğinden çok uzaktı. Onu kırdığım için kendimi hiç affetmemiştim.

"Görünüş aldatıcı olabilir."

Ağzım kurudu ve yutkunmakta zorlandım. "Neler oluyor, Ivy? İyi değil misin?" Ne demek istiyordu? İyi değil miydi? Aklımda neler olabileceği konusunda binbir türlü olasılık dolaşıyordu. Ancak düşüncelerim karmakarışık bir hal aldı.

Şu anda hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Neden buraya gelmişti?

"Seni ilgilendiren bir şey değil," diye tersledi. "Ama buraya seninle bunu konuşmaya gelmedim."

Sinirimi zorla bastırdım. Ivy her zaman beni kırılma noktasına kadar zorlamayı severdi. "Ivy," diye uyardım. "Sana bir soru sordum."

Gözlerindeki donukluk kayboldu. Düşmanlığı canlanırken, aramızdaki havayı kin doldurdu. "O hakkı uzun zaman önce kaybettin, King."

Siktir.

Ivy benim gök gürültüsüne karşılık gelen şimşek gibiydi. O kıvılcım saçtığında, ben gürledim. Ve o az önce kıvılcım saçmıştı. İçimdeki öfkeli fırtına patladı. Artık kendimi tutamıyordum. "Cevap ver!" Onun iyi olduğunu bilmem gerekiyordu.

Bana doğru yaklaştı, vücutlarımız dayanılmaz derecede yakındı. Gözleri soğuktu. Onun bu ölü gözlerle bana baktığını hatırladığım tek an, hayatımdan çıkmasını söylediğim gündü. "Benden cevap talep edemezsin, Kral, o yüzden sorma. Şimdi, kulübünde olanlar hakkında bildiklerimi anlatmamı istiyorsan, Hyde'a silahını çekmesini söyle."

"Kafam çok karışık, Ivy. Buraya geleceğimizi bilerek mi geldin? Ve tavan arasında ne işin var?" En azından bir sonraki hamlemi yapmadan önce bu soruları cevaplasın.

"Evet, bu buluşmayı ben ayarladım. Bu ev benim. Ve tüm adamlarınızın silahlarını bana doğrultmasını istemediğim için burada bekledim."

Kafamda daha fazla kafa karışıklığı oluştu. Bu toplantıyı onun organize etmesi hiç mantıklı gelmiyordu. "Silahı indir, Hyde."

"Bundan emin misin, kardeşim?"

"Evet," diye bağırdım, gözlerimi Ivy'den ayırmadan. Onun silahı olduğuna inanmıyordum, ama Storm'un başını belaya sokan olaylarla bir ilgisi olduğuna da inanmazdım, bu yüzden tedbirli olmak en iyisiydi. Onu yakından izlemek, yapabileceğim tek şeydi. Hyde onun istediğini yapana kadar konuşmayacağını biliyordum. İnatçılık, Ivy'nin klasik bir özelliği idi.

"Siktir," diye mırıldandı Hyde, silahını indirirken.

Ivy, tatmin olunca bana tüm dikkatini vermeden önce ona bir bakış attı. "Bir saldırı olacak. Ne zaman olacağını ve nasıl olacağını bilmiyorum, ama haftalardır onun bundan bahsettiğini duydum. Ve bu sadece kulübünüze değil, ailelerinize de olacak. Hepsinin ölmesini istiyor." Nefes almak için durakladı. "Senin için değerli olan herkesi ve her şeyi yeryüzünden silmek istiyor. Ve bunu yapabileceğine inanıyorum."

O mu?

Çenem sıkıştı. "Kim?" diye sordum. "Kimden bahsediyorsun? Ve neden?"

Sert bakışları gözlerimi ondan ayırmamı engelledi. "Kocam. Sen onun olanı aldın, şimdi de senin olanı almak istiyor."

Anladım. Ama bu bulmaca çözülmekten çok uzaktı.

"Siktir! Tony tüm bunların arkasında mı?"

Hyde, Ivy'ye yaklaştı, yüzü öfkeyle kaplandı. "King ne aldı?"

Ivy, Hyde'a baktı. "Beni aldı."

Derin bir nefes aldım ve yavaşça nefesimi verdim. "Seni nasıl aldım lan?"

Ivy evimizden çıktığı günden beri onunla hiç görüşmemiştim. Kocasının söylediği bu saçmalıklar beni öfkeliendiriyordu. Lanet olsun, bugün bu yüzden bir kadını ve doğmamış çocuğunu öldürdü.

Ivy'nin gözleri yine bana döndü. "Sen almadın, ama o aldığını düşünüyor. Beni terk ettiğimi, çünkü seni hiç sevmediğimi düşünüyor."

Hızla çalışan zihnim, düşüncelerimin hızına yetişmeye çalışırken göğsüm sıkıştı. Ivy'ye gitmesini söylediğimde onu kırmış olabilirdim, ama *onsuz* yaşamak beni tamamen mahvetmişti.

Ivy ile on bir yaşındayken tanıştım.

Yirmi yaşındayken ona sonsuza kadar

sürecek bir söz verdim. Yirmi dört

yaşındayken her şeyi mahvettim. "Bu

doğru mu?" diye sordum.

Bilmek istemiyordum, ama lanet olsun, bilmem

gerekiyordu. Bana baktı.

Soruma cevap vermedi.

Sonra gözlerini kırptı.

"Hayır." Yalanı aramızda

parladı.

Göz kırpmasında belliydi.

Ivy yalan söylediğinde hep gözlerini kırpardı.

Siktir.

Geçmişimizi asla tekrarlayamayız.

Asla.

Bu ikimizi de öldürürdü.

"Herkesi topla, Hyde. Kulüp evine geri dönüyoruz." Emri verirken Ivy'ye uzandım. Ona, "Sen de bizimle geliyorsun," dedim.

O benim tutuşumdan kurtulmaya çalıştı. "Hayır, gelmiyorum."

Kolunu sıkıca tuttum. "Şu anda tartışmanın sırası değil, Ivy."

Gözleri soğuktan öfkeye dönüştü ve vücudu gerildi. "Buraya Tony'den ayrılmamı engellemeye gelmedim. Bugün ülkeden ayrılıyorum, ellerini üzerimden al ve bırak beni."

Kafamı salladım. "Planlarını değiştir. Bu tartışmaya açık bir konu değil."

"Görüyorum ki sen her zamanki eski Kral'sın," diye tükürdü. "Her zaman tamamen istediğin şeye odaklanmışsın. Tanrı korusun, başkalarının istediği şeyleri umursamıyorsun." Yüzümü onun yüzüne yaklaştırırken parmaklarım derisine daha sertçe battı. "Bunu bir daha söylemeyeceğim, o yüzden iyi dinle. Bana kontrol etmem gereken bilgilerle geldin. Ben bunu yaparken, sen benim adamlarımla kalacaksın. Ve bunu isteyerek yapacaksın Ivy, yoksa ikimizin arasında büyük bir sorun çıkacak ve sonucunu hiç beğenmeyeceksin."

Gözleri biraz büyüdü. Şaşırmış gibiydi. "Neyi kontrol etmen gerekiyor? Sana söylediklerime inanmıyor musun?"

Başım ağrımaya başladı. Bugün çok fazla şey olmuştu ve onunla bu konuşmayı yaptıktan sonra halletmem gereken çok daha fazla şey vardı. Ivy ve benim bir geçmişimiz vardı, hem de çok uzun bir geçmiş, ama bu onun sözüne öylece inanacağım anlamına gelmezdi. Onu bir zamanlar sevmiş olabilirim, ama çok uzun zaman önce aşkın işime engel olmasına izin vermemeyi öğrenmiştim. Bu günlerde güvensizlik ve içgüdülerimle hareket ediyordum. "Beni hiçbir şeyi kontrol etmeyen bir adam olarak tanıdın mı? Sen bile beni körü körüne bir şeye inanmaya zorlayamazsın." Kolunu çektim. "Şimdi çekil!" Başımdaki ağrı şiddetlendiğinde bağırdım.

"Tanrım, sen bir piçsin!" En azından direnmeyi bırakmış ve tavan merdivenine doğru birkaç adım atmıştı.

"Bunu zaten biliyordun. Farklı bir şey mi bekliyordun?" Ben onun tanıdığı adam değildim. Artık değildim. Ve o zamanlar benim piç olduğumu düşünüyorsa, şimdi kim olduğum hakkında öğrenecek çok şeyi vardı.

Cevap vermemeyi tercih etti. Bunun yerine, Hyde'ın peşinden merdivenden aşağı inerken bana son bir kez pis bir bakış attı. Birkaç saniye sonra onlara ulaştığımda, Hyde onu kolundan tutmuştu.

Gözleri benimkilerle buluştu. "Ivy'yi kulüp evine geri götürmemi mi istiyorsun?"

İlk içgüdüm onu mümkün olduğunca yakınımda tutmaktı, ama buna karşı koydum. Burada daha akıllı davranmam gerekiyordu. Eğer benimle kalırsa, muhtemelen düşüncelerimi karıştıracağını biliyordum. "Evet, kardeşim. Orada buluşuruz. Nitro'yu Nik'in oraya gönderip onu kulüp evine geri getirebilir misin?"

O da başını salladı ve dışarı çıktı. Ivy direnmedi. Bana bakmadı bile. Hyde'ın onu yönlendirmesine izin verdi.

Herkes evi boşaltmış, beni yalnız bırakmıştı, bu iyi bir şeydi. Lanet olası bir alana ihtiyacım vardı.

Derin bir nefes aldım ve sertçe nefesimi verdim. Lanet olası Tony Romano. Tüm bu olanların arkasında onun olduğunu hiç şüphelenmemiştim. Onun ve Ivy'nin evliliği hakkında hikayeler duymuştum. Çok değişken bir çift olduklarını. Ama bu beni şaşırtmamıştı. Ivy ile olan geçmişimizi düşününce. Ama bize anlattıkları aşırı gelmişti. Lanet olsun, Tony bir imparatorluk yönetiyordu; intikam peşinde koşacak zamanı yoktu.

Telefonumu çıkarıp kız kardeşim Skylar'ı aradım. Sesli mesaja düştü. *Siktir*. O benim aramalarımın cevap vermemeyi alışkanlık yapmıştı. Ya da görmezden geliyordu.

Onu tekrar aradım, cevap vermesini istemekten göğsüm sıkıştıyordu. Yine sesli mesaj.

Telefonu tekrar çevirip onu aramaya çalıştım.

Sonunda cevap verdi. "Tanrım, King, sınav çalışıyorum."

Onun tavrını görmezden geldim. "Ben de senin lanet olası hayatını kurtarmaya çalışıyorum, Skye. Eşyalarını topla. On beş dakika sonra gelip seni alıp kulüp evine götüreceğim."

"Ah, olmaz. Çalışmam çok var."

Başımın ağrıdığı şakaklarımı ovuşturdum. "Bu tartışmaya açık değil. Kitaplarını da al."

"Neden?"

Skylar'ın yirmi dört yılı onun çöküşüydü. Hayatın karanlık taraflarını anlamak için çok genç ve çok korunaklı bir hayat sürmüştü. Bu tamamen benim hatamdı çünkü onu öyle yetiştirmiştım. Onu korumak için her gün, her dakika mücadele ediyordum ama ne kadar çabuk büyür ve benim en iyisini bildiğimi anlarsa, hayatım o kadar kolaylaşırdı.

"Çünkü ben öyle diyorum," diye bağırdım, artık öfkemi daha fazla bastıramıyordum. "Oraya vardığımda hazır ol."

Cevabını beklemeden telefonu kapattım ve diğer kız kardeşim Annika'yı aradım.

Hemen cevap verdi. "Selam."

"Nik, çocukları topla ve Nitro'nun evinize uğramasını bekle. Kulüpte bir sorun var ve bu gece hepinizin kulüpte benimle birlikte güvende olmanızı istiyorum."

Bir an sessizlik oldu. Sonra, "Aşırı koruyucu mu davranıyorsun yoksa bu gerçek mi?"

"Siktir, sen ve Skye arasında..." diye mırıldandım. "Çok ciddiylim. Nitro geliyor. Ona hazır olun. Kulüpte görüşürüz."

Yine, o benimle tartışmaya kalkışmadan telefonu kapattım. Bugün o gün değildi.

O orospu çocuğun Jen'e kurşun sıktıktan sonra yere yığılmasının görüntüleri zihnimi doldurdu. Gözleri sonsuza kadar beni takip edecekti.

İnanamayan gözleriyle bana bakışları.

Onun korkusunu haykıran çığlıkları.

Onun çocuğunun ölümünden dolayı beni kınadıkları an.

Bugün, kimsenin benimle hiçbir konuda kavga edeceği bir gün *değildi*.

Bugün, ayağa kalkıp bu lanet şehri kontrol altına almam gereken gündü.

Jen'in beni kınaması haklıydı. Onun çocuğuna kurşunu ben sıkmamış olabilirim, ama sanki ben sıkmış gibiydim. O lanet olası şeyin bir daha olmasına asla izin veremezdim.

King

"Zac amca!"

Annika'nın kızı Rebecca, kulüp evinin koridorundan bağıarak koşarak geldi ve Hyde ile işleri hallettiğim ofise atladı. Küçük kollarıyla bacaklarıma sarıldı, sarı bukleleri her yere saçıldı.

Onu kucağıma aldım ve o da boynuma sıkıca sarıldı, yüzünü de boynuma gömdü. Altı yaşındaki bir çocuk için oldukça güçlüydü. "Uslu durdun mu?"

Başını kaldırıp gözlerime baktı ve coşkuyla başını salladı. "Evet!" Gözleri beklentiyle büyüdü. "Hediye alacak mıyım?"

Gözlerimi kısarak onu biraz uğraştırdım. "Gerçekten hak ettin mü? Ne kadar usluydun?"

Küçük parmakları boynuma gömüldü ve kollarımda kıvranmaya başladı. Soruma cevap verirken, kendine özgü coşkuyla cevap verdi. Yeğenimi tek kelimeyle tanımlamak gerekirse, bu kelime "canlı" olurdu. Yumuşak huylu ve biraz utangaç olan kardeşi Keith ile tam bir zıtlık oluşturuyordu.

"En iyisiydim. Anneme sor! Bu sabah bana aldığın tüm kitapları kitaplığa bile koydum!"

"Mmm... annem sana söylemeden mi yaptın?"

Annika'nın arkasından şeytani bir ses geldi. "King, araya girmek istemem ama Bronze geldi."

Gözlerim onun gözlerine kaydı ve başımı salladım. "Bir dakika."

Dikkatimi tekrar Rebecca'ya vererek, cevap beklediğimi belirtmek için kaşlarımı kaldırdım.

Küçük dudakları, bana söylemek istemediği bir şey olduğunda yaptığı gibi birbirine bastırdı. Sonra başını tekrar boynuma yaslayarak yumuşak bir sesle, "Sonra" dedi.

Yüzünü bana doğru kaldırarak, "Bundan sonra yapacağına söz veriyorsun, değil mi?" dedim.

Kıvrık saçları sallanarak başını salladı. "Evet."

Onu yere indirmek için eğildim. "Sana yeni bir kitap aldım, ama anlaşmamıza uymadığını duyarsam geri alırım."

Gözlerindeki heyecan çok belliydi. Onun kitaplara olan sevgisini çok seviyordum.

Annika, kızının başına elini koyarken bana baktı. "Teşekkür ederim."

"Keith nerede?" Sekiz yaşında olmasına ve kız kardeşinden iki yaş büyük olmasına rağmen, insanlarla birlikteyken onun kadar kendine güvenmiyordu, bu yüzden genellikle annesinin peşinden ayrılmazdı.

"Nitro ile birlikte geliyor. Sanırım motosikletler hakkında konuşmuşlar." Annika iç geçirdi. "Onu bilirsin. Senin de hep olduğu gibi motosikletlere bayılır." Öyleydi. Bunun annesini endişelendirdiğini biliyordum ama görmezden geldim. Bir erkeği motosikletinden uzak tutmak, onun nefesini kesmek gibidir. Keith'in motosikletlere olan ilgisini her fırsatta destekledim.

"Bir işim var. Bitince gelip seni bulurum. Skye benim odamda çalışıyor, onunla takılmak istersen." Kız kardeşlerim

kulüp evini iyi bilirdi, ama Annika sessizliğı tercih ederdi, bu yüzden bar yerine benim odamı seçeceğini düşündüm.

"Durum ne kadar kötü, King?"

On yedi yıldır Storm'un üyesiydi ve o süre içinde kulüpte birçok zorluk yaşamıştık. Ailemi yakınımnda tutardım, bu yüzden bu tür zamanlarda hep birbirimize destek olurduk. Skye bu tür durumlarda sürekli şikayet ederken, Annika sadece başa çıkardı. Hayatında her zaman pratik olan Annika, zorlukların üstesinden gelmek ve hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapmanın gerekliliğini anlıyordu. Ama bu onun için işleri kolaylaştırmıyordu. Onun derin bir güce sahip olduğunu biliyordum, ama bu güce ulaşmak için çok çaba sarf ediyordu.

"Kötü. Skye sana anlatır." Rebecca'nın önünde bu konuyu konuşmak istemiyordum.

Anladığını başıyla onayladı ve kızını benden uzaklaştırdı. Onları bir süre izledim. Ne pahasına olursa olsun, onların güvende olmasını sağlayacaktım. Her zaman öyle yapmıştım ve şimdi de vazgeçmeyecektim.

"King!"

Dönüp baktığımda Bronze'un beni izlediğini gördüm, yüzünde vahşi bir ifade vardı. Kafamı ofise doğru çevirip, "Nitro, ofisime!" diye bağırdım. O kulübün içinde bir yerlerdeydi, biri ona haber verecekti. Hyde, Devil ve Kick çoktan oradaydı, işin başlamasını bekliyorlardı.

Birkaç dakika sonra kapı kapandı ve beşinin karşısına çıktım. Odadaki hava beklentiyle doluydu. Hepimiz aynı şeyi istiyorduk. Bronze bile. O bir polis olabilir, ama ne yapılması gerektiğini biliyordu. Onu kulübe aldığımdan beri yedi yıl boyunca birlikte çok şey yaşamıştık ve onun hakkında kesin olarak bildiğim tek şey, aile üyelerinin savaşta can vermelerine asla tahammül edemeyeceğiydi. Ona sormama bile gerek yoktu, Jen ve çocuğunun intikamını almak için benim yanımda olacağını biliyordum. Yıllar önce onun için yaptığım şey buydu ve

Bronze birçok konuda vicdaniyla boğuşuyordu, ama o eyleme olan sadakati kesindi.

Ona baktım. "Federaller nerede?" Dün gözlerini bizden ayırmışlardı, bu yüzden bugünkü olayları kaçırmışlardı. Bu da olan biteni sorgulamama neden oldu. O anda hiçbir şeye güvenmiyordum.

"Ekip şimdilik başka yere taşındı. Görünüşe göre bir süreliğine takipçilerini atlatmayı başarmışsın." Sorgulayan bakışım üzerine ekledi, "Güven bana, King. Biraz araştırma yaptım. Her şey yolunda."

Bunun sadece bir tesadüf olduğuna karar verdim. Dikkatimi Hyde'a çevirip, kulüp evine döndüğümünden beri ertelediğim soruyu sordum, "Ivy nerede? Başka bir şey söyledi mi?"

Onu tavan arasında gördüğüm andan itibaren vücudum yüksek alarmda kalmıştı. Her kasım gergin, onun için kendimle savaşıyordum. On beş yıl ayrı kalmıştık ama hala ona karşı bir çekim hissediyordum. Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim. Umarım bu sadece aile geçmişimizden kaynaklanıyordu. Hayatımda yeri olmayan bir şeyi isteyerek kendimi mahvetmek istemiyordum.

"Winter'la birlikte. Ona gözünü ayırmamasını söyledim. Hayır, bana başka bir şey söylemedi."

Başımı salladım. Winter iyi bir seçimdi. Kick'e bakarak sordum, "Jen'le ilgilendin mi?"

Sormak istemediğim başka bir soru daha. Ivy ile buluşmak için yola çıktığımızda, onun cesediyle ilgilenmesini ona bırakmıştım.

"Evet, kardeşim. Planın ne?"

Ne sorduğunu biliyordum. *Onu nereye gömeceğiz?*

Yüzümü ovuşturdum, otuz dokuz yıllık hayatımın her bir yılını hissettim, hatta daha fazlasını. İnanılmazdı – ve artık pek de inanılmaz değildi – hayatımda sevdiğim iki kadından biri, diğeri yüzünden ölmüştü.

"Jen'in hayatında kimse yok. Onun için bir yer bul ve bana haber ver. Oraya gelirim." Sonunda ona kalan tek şey bendim. Beni deliye çevirmişti

delirtmiş olabilir, ama bu boktan şeyi hak etmemişti.

Bunu konuşmak beni daha da gerdi. Kafamın içinde zonklayan baş ağrısı sanki kafam patlayacakmış gibi hissettiriyordu ve omuzlarımdaki kaslar ağrıyacak kadar gerilmişti. Bu konuyu kapatıp konuşmayı bitirmek için, "Tüm aile yeleri güvenli bir yere taşınsın. Bu iş bittiğinde, hiçbiri etrafımda olsun istemiyorum. Nitro, sen ve Devil bununla ilgilenin, Hyde ve ben Tony'ye ulaşmak için bir plan yapalım." *Kick de Jen'i gmecek bir yer bulsun.*

Lanet olsun.

"Peki Marx?" diye sordu Nitro. "Ona ne yapmamızı istiyorsun?"

Marx artık bize bir fayda sağlamazdı. "Bu gece onunla kalın, yarın da ondan kurtulun."

Nitro anladığını işaret etti. "Tamam."

Herkes çıktıktan sonra Hyde ve ben yalnız kaldık. " adam seç ve Melbourne'a gönder. Tony'yi gzetle. Ivy'nin doğruyu söyleyip söylemediğini öğrenmek istiyorum."

O da benim içimi kemiren aynı şiddetle bana bakıyordu. Yıllar nce Ivy'nin gitmesinden sonra benim yanımda durmuş ve ıldırımamı izlemişti, bu yüzden Ivy'nin dürüstlüğünü sorgulamamın benim için ne anlama geldiğini anlaması gerekiyordu. "Ya yleyse?"

Ellerim yanımda sıkı sıkı yumruklandı. "O zaman bu işi bir kez ve sonsuza kadar bitiririz. Başkalarıyla olan bağlarımızın nasıl etkileneceği umurumda değil. Herkese haber verelim: Storm artık dikkatli davranmayacak. Bize bulaşmak mı istiyorlar? Kimin kıını ptkleri umurumda değil, bedelini ödeyecekler."

Hyde'ın burun delikleri genişledi ve sertçe nefes verdi. "Anlaştık."

Kabul etmese de fark etmezdi, ama kabul etmesi işleri kolaylaştırdı. "Skye ve Nik'e bir bakayım."

Bir an tereddüt ettikten sonra sordu, "Axe'i arayacak mısınız? Zane'i?"

"Evet."

Bana borçlu olan herkesten borcunu ödetirdim. Gerekirse Storm'un tüm üyelerini bu savaşa sürüklerdim.

Ama önce ailemin bana ihtiyacı vardı ve onlar her zaman benim için öncelikliydi. Yaşadığımız onca boka boşuna katlanmamıştık. Bağlarımız cehennemde oluşmuştu ve çok güçlüydü. Kırılmazdı. Kan bağı olmayabilirdi ama kan bağı umurumda değildi. Tek umursadığım şey, her zaman arkamda olmalarıydı. Bunun için gerekirse hayatımı verirdim.

Hyde'dan ayrılıp odama gittim. Benim odam koridorun en ucundaydı. Kulüp evi büyük olmasına rağmen, her üyenin odası yoktu. Benim odam sekiz yıldır bana aitti ve kız kardeşlerim de oraya yabancı değildi. Onları benim sorunlarıma bulaştırmaktan nefret ediyordum. Özellikle de çocukken yaşadığımız onca şeyden sonra. Keith ve Rebecca için de aynı şeyin olmasını hiç istemiyordum.

"Bu sefer ne kadar sürecek?" Skylar, odaya adımımı attığım anda sordu. Yatağın ortasında oturmuş, etrafına kitaplarını yaymış, kalemiyle sabırsızca kitaplardan birine vuruyordu. Annika odanın köşesindeki koltukta oturmuş, Rebecca koltuğa uzanmış, Keith ise yerde boyama kitabına eğilmiş, yaptığı işe tamamen dalmıştı.

"Skye," dedi Annika alçak bir uyarı tonuyla. Her zaman barışı sağlayan kişi olan Annika, Skylar ve benim aramda olanlara sık sık müdahale etmeye çalışırdı. Ama bu anlamsızdı. Skye ve ben ikimiz de inatçıydık ve genellikle geri adım atmayı reddederdik.

Skylar somurtarak, "Hayır, Nik, ben bıktım artık. Şu anda Storm'la ilgili sorunlar arka arkaya geliyor sanki. Bu çılgınlık ne zaman sona erecek? Tüm bu saçmalıkları dert etmeden hayatımı yaşamak istiyorum," dedi.

"Yakında bitecek," diye başladım ama telefonum çaldı ve sözümü kesti.

"Oh, muhtemelen Axe'dir," dedi Skylar, ben telefonumu arka cebimden çıkarırken elimi sallayarak. "Onu aradım ve bizi kaçırdığını söyledim."

"Tanrım," diye mırıldandı Annika, Skylar'a öfkeyle bakarak. "Neden hep böyle yapıyorsun?"

Skylar da ona ters ters baktı. "Neyi?"

Annika iç geçirdi ve yorgunluğunu hissettim. Tartışmadan mı yoksa hayatın genelinden mi yorgun olduğunu bilemedim. Son zamanlarda çok şey yaşamıştı, yorgun olmasını suçlayamayacağım şeyler. "Onu kışkırtıyorsun. Sanki sana sinirlenmesini istiyormuşsun gibi."

Kahretsin. Bu ikisi birbirlerine çok kızgındı. Alışılmadık bir durum değildi, ama ben mümkün olduğunca bu işe karışmak istemiyordum.

Kızlara "Hemen dönerim. Ben yokken birbirinizi öldürmeyin" derken telefonuma cevap vermek için tuşlara bastım. Sonra Axe'a "Skye sana anlattı mı?" dedim. Kız kardeşlerim tartışmaya dalarken odadan çıktım.

Kardeşimin derin sesi telefonda geldi. "Onları kulüpte sakladığını söyledi ama nedenini söylemedi. Bana ihtiyacın var mı kardeşim?"

"Evet, sana ihtiyacım var. Zane'e de ihtiyacım var." Ona olan biten her şeyi anlattım.

"Siktir, dostum, Ivy'nin dönmesini bekliyordum. Bu kadar uzun süreceğini tahmin etmemiştim. Sence yalan mı söylüyor? İkimiz de onun ne kadar dengesiz olabileceğini biliyoruz."

Parmağımı saçlarımın arasına geçirdim. "Onunla bu konuyu konuşmam lazım."

"Ama ona o kadar yaklaşmak istemiyorsun, değil mi?"

Axe beni çoğu kişiden daha iyi tanıyordu ve Ivy ile birlikte büyüdüğü için onu da iyi tanıyordu. İlişkimizin ne kadar işlevsiz olduğunu biliyordu, bu yüzden uzaklaşmak istememi anlıyordu. "Bu noktada benim ne istediğim önemli değil. Bunu kulüp için yapmalıyım."

Bir an sessiz kaldıktan sonra, "Mümkün olduğunca çabuk oraya gelirim. Burada halletmem gereken bir iş var, ama en geç yarın, en geç ertesi gün bitmiş olur."

Zane'e her şeyi anlatacağına söz verdikten sonra telefonu kapattık. Bundan sonra ne yapmam gerektiğini düşünürken derin bir nefes verdim.

Ivy.

Onunla konuşmam gerekiyordu. Yalnız başıma.

Kahretsin.

Bu durumda çok şey ters gidebilirdi, ama yalnız kalmazsak bana hiçbir şey söylemeyeceğini biliyordum.

King

Kış, Ivy'yi diğer şubelerin üyeleri için ayırdığımız odada tutuyordu. Odaya girdiğimde, onu yatağın ortasında oturmuş ona dik dik bakarken buldum. Ben ona yaklaşıncı dikkatini bana çevirdi. Soğuk gözleri benimkilerle buluştu ve dudakları düzleşti. "Sonunda," diye mırıldandı.

Öfkesi onu sarmıştı ama güzelliğini gölgelemiyordu. Kahretsin, Ivy on beş yıl sonra daha da güzelleşmişti. Uzun siyah saçları, zeytin rengi teni, kıvrımları ve her zaman beni çeken kalçaları hâlâ oradaydı ama yaş her şeyi daha da güzelleştirmişti. Bu da onu daha çekici yapıyordu. Tekrar aşık olmamaya kararlıyken bu benim için çok kötü bir şeydi.

Winter'a çenemi sallayarak gitmesini işaret ettim. Ivy ile baş başa kaldığımda, yatağın yanına bir sandalye çekip oturdum. "Neden şimdi?" diye sordum, söylediklerinin doğruluğunu anlayabilmek için gözlerimi onun yüzünden ayırmadım. Vücudu bile dikkatimi bu görevden uzaklaştırmaya yetmedi.

Sessizce otururken bakışları üzerimde dolaştı, soruma cevap vermedi. Gördüğü şey hoşuna gitmişti, bu gözlerindeki ısıdan belliydi

Gözlerindeki ısıdan belliydi. Sessiz kalmasına izin verdim ve gözlerime tekrar baktığında, sorgulayıcı bir şekilde kaşlarımı kaldırdım.

"İyi yaşlanmışsın," dedi. "O vücuda bakan bir kadın var mı?"

"Ivy, buraya sohbet etmeye gelmedim. Evliliğinde neler olduğunu ve neden on beş yıl sonra birdenbire beni bu işe karıştırdığını bilmek istiyorum."

Burun delikleri genişledi. "Demek *benim* özel hayatımı konuşabiliriz ama seninkini konuşamayız. Doğru mu anladım?"

Öne doğru eğildim. İstemiyordum ama çekim çok güçlüydü. "Beni ilgilendiren tek kişisel mesele, kocanın peşimde olup olmadığı. Ve yaklaşan saldırı hakkında daha fazla ayrıntı istiyorum."

Ne yaptığını fark etmeden, yatağın kenarına kaydı. Vücudumuz birbirinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Elini uzattı ve yüzümdeki yara izini parmağıyla okşadı. "Bu yara izini ilk gördüğüm günü asla unutmayacağım," diye mırıldandı. "O zamanlar daha çocuktuk."

Elimi hızla çekip yüzümden uzaklaştırmak istedim ama o benden daha hızlıydı ve elimi tutup yara izime bastırdı. Dokunuşu cildimde alev gibi yaktı. Bu çok fazlaydı. "Ivy," diye uyardım, alçak ve karanlık bir sesle. "Bunu yapma."

Yüzünü benimkine yaklaştırdı. Dudaklarımız değmeyecek kadar yakın değildi, ama kafamı daha da karıştırmaya yetecek kadar yakındı. "Şu anda çok sertisin, King. Hep öyleydin, ama bana karşı bu kadar değil. Sanırım beni aldatıp kovman aramızdaki ilişkiyi gerçekten değiştirdi. Ama seni, benimkini yedikten sonra daha fazla istediğimde dondurmasını benimle paylaşan on bir yaşındaki çocuk olarak asla unutmayacağım. O, sevdiğim King'di."

Elimi çekip sandalyemi geri iterek ayağa kalktım. Gözlerimi onun gözlerine dikip bağırdım, "Bana kocandan bahset!"

Bu durumun kontrolünü elinde tutmak için mücadele ederken adrenalın damarlarımdan hızla akıyordu. Bunca zaman ayrı kaldıktan sonra bile, beni nasıl

beni sinirlendireceğini hala biliyordu. Lanet olsun, geçmişimizi gündeme getirmesine hiç gerek yoktu. Bununla başa çıkmanın en iyi yolu, onu görmezden gelmekti, çünkü söylediği veya yaptığı herhangi bir şeye tepki verdiğim anda üzerine atlayacaktı. Tanrım, yardım et, onu görmezden gelmeye çalışıyordum.

Dudaklarını sıkıştırarak, nefret dolu gözlerle bana bakıyordu. Emin olamadım ama önce gözlerinde bir anlık acı gördüm. "Tony senden nefret ediyor. On iki yıldır seninle rekabet ettiğini düşünüyor ve artık bıktı, özellikle de ben onu terk ettiğim için."

Onu gerçekten zorlamanın zamanı gelmişti. Ne kadar çabuk bitirirsek o kadar iyi olurdu. "Bu saçmalık, Ivy. Sana inanmıyorum."

Hiç irkilmedi, hiçbir tepki vermedi. Sadece şöyle dedi: "Bu senin seçimin, King, ama sana yalan söylemiyorum. Bana inanmazsan kulübüne ne olacağını düşünmek istemiyorum."

İlginç.

Gözünü bile kırpmadı.

Ama yine de emin olmak için biraz daha zorlamam gerekiyordu. "Söylesene, benden bu kadar nefret ediyorsan neden buraya gelip beni uyardın?"

Yine tepki yoktu. "Sen sözünü tutamayan aldatıcı bir pislik olabilirsin, ama ben sadakatimden ödüm kopar. O zaman bana nasıl davrandığın önemli değil, Nik ve Skylar Tony'nin planladığı şeyi hak etmiyorlar. O kızları her zaman koruyacağım. Onlar benim ailem gibiydi."

Tüm içgüdülerim odadan çıkıp, kendimi toparladıktan sonra geri gelmemi söylüyordu. Bu noktada, onun söylediği her kelimeye inanmakla, gerçekleri kendim doğrulayana kadar kimseye inanmamak olan içgüdülerim arasında savaşıyordum.

Sonunda içgüdülerim galip geldi. "Tony şimdi nerede?"

"Bu gece ya işte ya da evde, ama henüz onu aramaya gitme, King. Buradaki herkesin güvende olduğundan emin olmak için zaman harcamalısın. Ve giderken mümkün olduğunca çok adam al. Her yerde güvenlikçileri var

her yerde." Kollarını vücuduna doladı, yüzünde endişeli bir ifade vardı.

Yatağın kenarına oturduğu yere yaklaştım ve çenesini kaldırarak gözlerini gözlerime getirdim. "Şimdi benim için mi endişeleniyorsun?" Bir şeyleri anlamıyordum. Bir dakika önce kızgındı ve bana zarar vermek istiyor gibi görünüyordu, şimdi ise beni korumaya çalışıyordu.

Elimi itip ayağa kalktı. "Sana güvenen insanlar için endişeleniyorum. Onları korumak istiyorum. Sana tamamen güvenmenin ne kadar yıkıcı sonuçlar doğurabileceğini çok iyi anlıyorum."

"Ona inanıyor musun?" Hyde o gece geç saatlerde sordu.

Oturduğumuz kulüp barını gözden geçirirken boğazıma biraz viski döktüm. Ortam sessizdi; çoğu üye ailelerini güvenli bir yere götürüyordu. "Bilmiyorum kardeşim. Eskiden tanıdığım Ivy benimle uğraşmazdı, ama artık onu tanımıyordum."

"Neden böyle bir şey uydursun ki?"

Bu soru saatlerdir kafamda dönüp duruyordu. "İntikam. Ama lanet olsun, on beş yıl bunun için çok uzun bir süre, bu yüzden pek olası gelmiyor. Ama buna inanırsam, onun doğruyu söylediğine de inanmam gerekir."

"Ama içgüdülerin başka bir şey söylüyor, değil mi?"

Viskiyi bitirdim. "Evet." Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum, çünkü kulübümü mahveden kişinin kim olduğunu öğrenmekten başka bir şey istemiyordum. Ivy'nin bana yalan söylemeyeceğine inanmak da istiyordum, ama içim güvensizlikle doluydu.

"O zaman daha fazla bilgi edinene kadar onu burada tutacağız, değil mi?" Kalkıp gitmek için ayağa kalktım. "Evet."

O zamana kadar ondan uzak duracağım. Kulübümü bu durumdan sağ salim çıkarmak için herhangi bir umudum varsa, Ivy'yi gözümün önünden uzak tutmam gerekiyordu.

O gece geç saatlerde kapısını çaldığımda Kree kapıyı açtı ve bana başını salladı. "King, saat neredeyse on bir buçuk, normal insanlar ya yatmış ya da yatmak üzeredir. Habersiz gelmeyi sevdiğini biliyorum, ama ziyaretlerin gittikçe geç oluyor."

Kree kulüpte barmen olarak çalışmaya başladığından beri onu gözlüyordu. On dört yıldan fazla tanıdığım kuzeni Zane, Brisbane'de şiddet uygulayan eski sevgilisiyle uğraşırken ona göz kulak olmamı istemişti. Geçen Noel, zor günler geçirdiğini bildiğim için ona biraz para vermek için uğradığım geceden sonra, düzenli olarak uğramaya başladım. Nedenini ben de anlamıyordum, ama onun yanında olmak beni sakinleştiriyordu. Ve son birkaç aydır sakinleşmeye ihtiyacım vardı.

Onun sözlerini duymazdan gelerek evine girdim. "Artık benim normal insanlar gibi olmadığımı bilmelisin."

Kapıyı kapattı ve "Evet, ama hala bir değişiklik olacağını umuyorum" diye mırıldandı.

Mutfağa gidip rom şişemin bulunduğu dolaba yöneldim. Onu burada bıraktığımda hiç itiraz etmezdi. Kree neyi tartışmaya değer, neyi tartışmamak gerektiğini iyi biliyordu. Akıllı kadındı.

Gözlerine baktım ve şişeyi kaldırdım. "İster misin?" İç çekerek başını salladı. "Evet, bu gece bir tane iyi gelir."

Bu sözler hoşuma gitmedi. "Ne oluyor?" Mutfağa göz gezdirdim ve ekledim, "Neden mumları yakmadın?" Genelde tüm odalarda bir sürü mum yakardı. Bir gün evini yakacağından çok endişeleniyordum, ama her zaman yaptığı bir şeyden sapması beni daha çok endişelendiriyordu.

"Senin endişelenecek bir şey yok. Ve" omuz silkti, "bu gece yakmak istemediğim için."

Akıllı olmasını seviyordum, ama aynı zamanda inatçı ve gururluydu. Şimdi bunun sırası değildi. "Çıkar içinden, Kree, hiçbir şeyi atlama."

Gözlerinde öfke parladı. Ona uzattığım içkiyi aldı ve neredeyse yarısını içtikten sonra, "Seni seviyorum King, ama sen çok zor bir adamsın. Bazen bir kadın kendi sorunlarıyla başa çıkmak ister." dedi.

Rumdan uzun bir yudum aldım. Eğer bu gece tartışmacı tarafı ortaya çıkacaksa, ona ihtiyacım olacaktı. "Bazen bir kadın, bir erkeğin işini halletmesine izin vermesi gerektiğini bilmeli."

Oda sessizliğe büründü, ikimiz de diğerinin bir sonraki hamlesini bekliyorduk.

Sonunda mutfak çekmecelerinden birine uzandı ve evraklarla dolu bir klasör çıkardı. Klasörü tezgahın üzerine attı, açtı ve en üstteki belgeyi bana uzattı. "Kocam bir pislik gibi davranıyor. Sorun bu."

Kocasının avukatının mektubunu okuduktan sonra, "Kocan pislikten de öte, Kree. Zane neden hala onunla ilgilenmedi?" diye bağırdım.

Kocasısı Don, velayet davası açarak onu saklandığı yerden çıkarmak için hukuku kullanıyordu. Kree'nin bunu kabul etmesi imkansızdı, bu da onunla savaşıması gerektiği anlamına geliyordu. Bana kalırsa, Zane onun kafasına bir kurşun sıkmalıydı. Bu, onun sorununu bir kez ve sonsuza kadar çözerdi. Bunu bir kez konuşmuştuk ve o bana, benimle farklı davrandığını söylemişti. O zaman konuyu kapatmıştım ama o bu sorunu çözemezse, ben çözecektim.

"Zane o mektubu bana Don'un avukatları gönderdi, benim nerede olduğumu bilmiyorlardı. Endişelenmememi ve onun halledeceğini söyledi. Ama bu durumu kolaylaştırmıyor. Don'u tanıyorum, insanları bulmanın yollarını bilir." Sesi titriyordu, ne kadar endişeli olduğunu belli ediyordu. Bu, genellikle güçlü ve sakin olan Kree'ye hiç benzemiyordu.

Mektubu klasöre geri koyup çekmeceye attım. "Seni ve çocukları kulüp evine taşıyacağım."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne? Hayır. Çocukların rutinlerinin daha fazla bozulmasına gerek yok, King. Sonunda sokakta arkadaşlar edinmeye başlamışlardı. Onları oradan uzaklaştırmak istemiyorum. Bir daha olmaz."

"Ya öyle olacak ya da burada kalıp Don'un sizi bulmasını bekleyeceksiniz. Ayrıca kulüpte halletmemiz gereken işler var, bu da sizin taşınmanız gerektiği anlamına geliyor. Risk alamam, Kree."

"Yani bu, bir erkeğin halletmesi gereken durumlardan biri mi?"

Yüzümü ovuşturdum. "Siktir, benimle tartışma. Bu gece olmaz."

Söylediğim bir şey ya da kullandığım ses tonu onu yumuşattı. "Ne zaman?"

İçkimi bitirdim. "Şimdi. Çantanı topla."

Onda uyandırmayı başardığım yumuşaklık kayboldu, yerine somurtkan bir ifade yer aldı. "Beni sınırıyorsun King, bu kesin."

Bunun üzerine beni yalnız bırakıp eşyalarını topladı ve çocukları uyandırdı. On beş dakika sonra kulüp evine doğru yola çıktık. Kree, kızgınlığını gösteren kollarını kavuşturmuş yanımda oturuyordu, çocuklar ise arka koltukta uykulu uykulu sızlanıyordu. Hiçbirine aldırmış etmedim. İnsanları hayatta tutmak tüm dikkatimi alıyordu ve bunun için ne gerekiyorsa yapacaktım. Kulübümle uğraşan her kim ise, bir daha bana yakın olan birine zarar verme şansı olmayacaktı. Bundan emin olacaktım.

King

Ivy'nin hayatıma geri dönmesi kafamı allak bullak ediyordu. On beş yıl boyunca yanımda yoktu, ama sanki daha dün gibi, bir fahişenin ağzı sikimdeyken Ivy'nin bana olan aşkını öldürdüğümü hatırlıyorum. Ama ona olan aşkım hiç bitmemişti ve bu, uğraşacak vaktim olmayan bir zihin oyunu haline geliyordu. Kulüp işleriyle uğraşmam gerekirken olmazdı.

Kulüp evinin mutfağında yüzüme su serperek, uykusuzluktan ve yıllar önceki pişmanlıkları kafamdan atmaya çalışmaktan gelen yorgunluğu atmaya çalıştım. O pişmanlıklar, beni yemeye can atan aç köpekbalıkları gibi kafamın içinde dolanıyor, dikkatimi çekmeye kararlıydılar.

Hayatımda pişmanlığa yer verseydim, pişmanlık nefesimi keserdi, bu yüzden buna izin vermedim. Saçma sapan şeylerin üzerinde durmadım ve yaptığım kötü kararları düşünerek zamanımı harcamadım. Ama yıllar boyunca ne kadar uğraşırsam uğraşayım, Ivy'ye karşı duyduğum pişmanlık azalmadı. Ona

ona sözler vermiştim, sonra da bu sözlerin üzerine benzin döküp kibriti kendim çakmıştım.

En kötüsü, olanlara ne kadar pişman olsam da, bunun en iyisi olduğuna inanmaya devam ediyordum. Eğer o yolda devam etseydik, birbirimizi mahvedecektik. Aşkımız saf olabilir, ama aynı zamanda berbat ve işlevsizdi.

Elimi yüzüme sürerek aynaya iyice baktım. Otuz dokuz yıllık zorlu yaşam, hayatımda yerini almış yorgunluk gibi cildime kazınmıştı. Verdiğim mücadelelerden bıkmıştım. Storm'un verdiği mücadelelerden. İşler bir an önce düzelmeliydi, yoksa tüm bunların ne anlamı vardı ki?

Sağımdan bir hareket dikkatimi çekti ve dönüp Skylar'ın mutfağa girdiğini gördüm.

"Berbat görünüyorsun," dedi, sesinde uykusuzluktan kaynaklanan bir uyuşukluk vardı. Buzdolabına gidip sütü aldıktan sonra bir fincan ve kahveye uzandı. "Kahve ister misin?"

Tezgahın kenarına yaslandım. "İçine zehir mi katacaksın?" Dün gece bana kızgın geçirdiğinden, bu konuşmayı yapmamıza bile şaşırdım. Skylar, tanıdığım herkesten daha uzun süre kin tutabilen biriydi.

Gözleri benimkilere baktı. "Neden bunu düşünemedim ki?"

"Çünkü o huysuz ruhunun derinliklerinde beni gerçekten seviyorsun."

"Mmm, fazla abartma, ağabey. Aşk çok güçlü bir kelime."

Kollarımı kavuşturup ona dik dik baktım. "Tamam, bu sabah ne öğrenmeye çalışıyorsun?"

"Ne? Bir neden olmadan kardeşime kahve ikram edemem mi?"

"Dün gece bana bakmadın bile, o kadar kızgındın ki. Şimdi de bana esprili bir tavırla yaklaşıp, sabah uyanır uyanmaz kahve ikram ediyorsun.

İnanmıyorum, Skye. Neler oluyor? Ne istiyorsun?"

Omuzları biraz çöktü. "Tamam," diye mırıldandı. "İstediğim şey değil, ihtiyacım olan şey. Bugün katılmam gereken bir ders var ve senin gitmemi engellemeye çalışacağını düşünüyorum."

Siktir.

Yüzümü ovuşturdum. "Kulüpten ayrılmanı istemiyorum. Notları başkalarından alabilir misin?"

Kafasını salladı. "Hayır, mesele notlar değil. Bugün yapılacak tartışmaya katılmam gerekiyor. Gerçekten orada olmam lazım." Bana, şimdi suçluluk duygusu uyandırmaya çalışacağını anlatan bir bakış attı. "Ayrıca, bu kursun parasını sen ödüyorsun, bu kadar önemli bir şey için orada olmamı istemen normal. Yani, benim başarısız olmamı istemediğini biliyorum."

Tanrım, o beni nasıl kızdıracağını çok iyi biliyordu. Her zaman öyleydi. "Seni götürecek birini bulurum." Yüzünde beliren gülümsemeye ekledim: "Ama iki şartım var. Birincisi, seni böyle tehlikeye atacaksam, dönem sonunda notlarının iyi olmasını umuyorum, yoksa hesaplaşırız. İkincisi, bana yapacağın kahve, şimdiye kadar yaptığın en iyi kahve olsun." Onun güvenliği için endişeleneceğim uzun bir gün olacaktı.

Gülümsemesi zafer çılgınlıkları atan bir sırtışa dönüştü. "İki şey var, King. Birincisi, ne zaman bana boktan kahve yaptığımı gördün ki? İkincisi, notlarım o kadar iyi olacak ki, seni ağlatacak."

Cevabımı beklemeden kahve yapmak için arkasını döndü. Onu sessizce izledim, üniversiteye gitmeyi kabul ettiği günü hatırladım. Uzun süre benimle tartışmıştı ama ben geri adım atmamıştım. Skylar akıllıydı ve onun en iyi hayatı yaşamasını istiyordum, bu yüzden onu okumaya zorlamak benim için çok kolaydı. Silver Hell'in o orospusu onu dövdüğü gün araya girip onu kendine gelmesi için zorlamıştım.

Neredeyse her gece parti yapıp aşırı alkol tüketerek hayatını yavaş yavaş mahvediyordu. Dayak ona biraz akıl vermiş gibi görünüyordu ve sonunda üniversiteye gitmeyi kabul ettiğinde o yıl benim için çok mutlu bir yıl olmuştu.

Annika mutfak kapısından içeri girdi, yüzünde yorgunluk belirgindi, ağzından bir esneme kaçtı. Gözlerini ovuşturdu ve mırıldandı, "O kahveden biraz istiyorum, Skye."

"Anne!"

Rebecca odaya o kadar hızlı koştu ki dolaba çarptı ve ağlamaya başladı. Annesi ona ulaşamadan onu kollarıma aldım ve başını boynuma gömüp ağlarken sıkıca sarıldım. Saçlarını okşayarak dikkatini dağıtmaya çalıştım. "Sana verdiğim kitabı okudun mu?"

Annika'nın gözleri benimkilere takıldı ve Skylar kahvesini hazırlarken "Teşekkürler" diye dudaklarını oynattı.

Rebecca bir dakika daha ağladıktan sonra başını kaldırıp yavaşça başını salladı. "Dün gece annemle biraz okuduk."

"İyi bir kitap mı?"

Başını sallamaya devam etti. "Evet." Yüzü buruştu ve gözyaşları yüzünden akmaya başladı. "Kolum çok acıyor Zac amca. Sanırım kırıldı." Vücudu titredi, endişesinin arttığını gösteriyordu. Rebecca en iyi zamanlarında bile endişeli bir çocuktü, ama stresli anlarda endişesi hızla artabilirdi.

Onu kendime çekip gürültülü hale gelen odadan çıktım. Onu ofisime taşıyarak, sessizlik sağlamak için kapıyı arkamızdan kapattım. Oturarak onu kucağıma yatırdım ve kolunu tutarken gözlerine baktım. "Kemiğin kırılması çok zordur. Senin kırık olduğunu sanmıyorum ama bir bakayım, tamam mı?"

İkna olmuş gibi görünmüyordu ama hızlıca başını sallayarak kabul etti. Alt dudağı titriyordu, bu yüzden kolunu çabucak muayene ettim. Ne kadar çabuk

Kırılmadığını doğrulayabilirsem, onu sakinleştirmeye daha çabuk başlayabilirdim.

Gözlerine tekrar bakarak, "İyi haber, kırılmamış" dedim.

Kucağımda kıpırdanarak, yüzündeki ifadeyle hala ikna olmadığını belli etti. "Ama kırılmış gibi hissediyorum."

Başımı salladım. "Biliyorum, korkuyorsun, ama seni hiç hayal kırıklığına uğrattım mı?"

Titrek bir nefes verip başını salladı. "Hayır."

Elimi kolunun üzerinde yukarı aşağı nazıkçe gezdirdim. "Ne seni rahatlatır biliyor musun?"

Gözlerinde umut parladı. Ağlamayı kesmişti, ama korkusu tekrar üstüne çökerse gözyaşlarının çok uzak olmadığını biliyordum. "Ne?"

Hızlı bir hareketle ayağa kalktım ve onu kollarımın arasına aldım. Mutfağa doğru yürürken, "Çikolatalı sütüm," dedim.

Gözlerindeki umut heyecana dönüştü ve bu sözün işe yaradığını anladım. Küçük eliyle gömleğimi sıkıca tuttu ve "Geçen seferki gibi ekstra çikolatalı mı?" diye sordu.

Onun gülümsemesine karşılık gülümsedim ve başımı salladım. "Evet, ekstra çikolata ile. Ama bu aramızda, tamam mı?" Annika'dan hiçbir şey saklamazdım, ama Rebecca'nın sakladığımı düşünmesini seviyordum çünkü bu onu bana daha yakınlaştırıyordu ve onun her zaman olmasını istediğim yer orasıydı. Her zaman onu güvende tutabilmek için ona çok yakın olmak.

Gülümsemesi büyüdü ve heyecanla başını sallayarak, "Kimseye söylemeyeceğim. Söz veriyorum" diye fısıldadı.

Mutfaktan herkesi çıkardım ve ona ekstra beyaz çikolata parçaları eritip üzerine bolca çikolata tozu serpiştirdiğim sıcak çikolata yaptım ve onu burada onun için sakladığım en sevdiği Winnie the Pooh kupasında servis ettim. O içerken masada birlikte oturduk ve ona tüm dikkatimi verebilmek için telefonumdan gelen mesajı görmezden geldim.

Sesin geldiği yere bakarak, "Mesajına bakacak mısın?" diye sordu.

Başımı salladım. "Hayır, meşgulüm."

Alnı kırışarak kaşlarını çattı. "Hayır, değilsin. Hiçbir şey yapmıyorsun."

Ona doğru eğildim. "Seninle vakit geçiriyorum, bu da çok meşgul olduğum anlamına geliyor."

"Ama mesaj önemli olabilir."

Yüzüne düşen saçlarını kaldırıp kulağının arkasına taktım. "Seninle vakit geçirmekten daha önemli bir mesaj yok. İşimiz bittiğinde bakarım, ama o zamana kadar mesaj için endişelenme. Anladın mı?"

Başını sallayarak bana gülümsedi. "Anladım!"

"Güzel. Şimdi, geçen gün gittiğiniz trambolin partisi hakkında bana her şeyi anlatmanı istiyorum."

"Sana zaten anlattım, aptal!"

"Biliyorum, ama tekrar dinlemek istiyorum."

Bana sanki dünyadaki en aptal insanmışım gibi baktı ve içini çekerek, "Tamam, ama muhtemelen sıkılacaksın." dedi.

Koltuğuma geri yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. "Asla." Çenemi ona doğru kaldırdım. "Hadi konuş, küçük hanım."

Kıkırdadı. Ona pek sık böyle hitap etmezdi, ama bunu sevdiğini bildiğim için, dikkatini başka bir şeye çekmek istediğimde kullanırdım. Bu sabah da işe yaradı. On dakika sonra, partide başına gelen komik olayları anlatarak gülüyorduk, kolunun ağrısı ve endişesi tamamen unutulmuştu.

Bu benim için her şeydi ve Tony Romano'yu ailemle ve kulübümle uğraşmayı düşündüğü için gömmemin sebebiydi.

Sandalyeye yaslandım ve şakaklarımı ovuşturdum. Başım ağrıyordu, düşünmemi engelliyordu. Rebecca ile konuşmamın ardından aldığım ağrı kesiciler etkisini göstermeye başlamıştı ama yine de başım ağrıyordu ve bu ağrıya hiç ihtiyacım yoktu. Hyde'a bakarak sordum, "Tony konusunda ne durumdayız?"

"Adamlarımız Melbourne'da ama henüz onu bulamadılar. Adamları meşgul, ama o ortalarda yok."

"Ivy ile tekrar konuşacağım. Daha fazla bilgi verebilir mi diye bakayım."

Hyde dudaklarını sıkıştırdı, gözlerinde endişe belirmişti. "Bunu benim yapmamı mı istiyorsun? Daha güvenli olabilir."

Homurdandım. "Benim için mi, Ivy için mi?"

"Evet, şu anda emin değilim."

Düşündüm ama Ivy'nin benimle konuşma ihtimalinin daha yüksek olduğuna karar verdim. "Ben yaparım. Sen Melbourne'daki adamlarımızı takip et ve onu bulurlarsa haber ver. Scott Cole'u da ara. Adamlarını hazırlamasını söyle. Bu işte onlara ihtiyacımız olacak gibi hissediyorum."

O da başını salladı. "Tamam."

Dikkatimi Devil'e çevirerek, "Bugün Skylar'ın yanında olmanı istiyorum. Kaçırmaması gereken bir üniversite dersi var, orada güvende olduğundan emin olmanı istiyorum," dedim.

"Anlaşıldı," diye kabul etti.

Şakaklarımı biraz daha ovuşturdum. "Ve sakın onu başka bir şeye ikna etme, Devil. Kız kardeşim, imkansızı istemek ve elde etmek konusunda ustadır."

Dudakları seğirdi. "Skylar'la bu oyunu oynadığımızı unutuyorsun, King. Bugün benden hiçbir şey koparamayacak."

"İyi." Sandalyeyi geri itip ayağa kalktım. "Lanet olsun, klima çalışmıyor mu?" İçimden içime yanıyormuş gibi hissediyordum.

Nitro kaşlarını çattı. "İyi misin, kardeşim?"

"Evet, sadece çok sıcak. Birine klimayı kontrol ettir," diye bağırdım, sinirden deli gibiydim. Sıcaklık ve baş ağrım yüzünden düzgün düşünemiyordum.

"King, bugün hava sıcak değil ki. Yağmur yağıyor ve hava soğuk. Ateşin yok mu?" dedi Devil.

Ona kaşlarımı çattım. "Ben iyiyim." Nitro'ya dönerek, "Bu sabah Marx'la halledebilir misin?" dedim.

O başını salladı. "Evet. Yirmi dakika sonra çıkıp halledeceğim."

"Yanında biri olsun ister misin?"

"Hayır, hallederim."

"İyi." Kimsenin işini bırakmasını istemiyordum. Hyde ofis kapısını açtı.

"Bana ihtiyacın olursa mesaj at."

Üçü beni baş ağrım ve düşüncelerimle yalnız bıraktı. Bildiğim tek şey, baş ağrımın geçmeden önce daha da kötüleşeceği idi. İçinde bulunduğumuz berbat durum bunu garantiliyordu.

"Fazla yemek yemiyor," dedi Winter, bir buçuk saat sonra Ivy'nin bulunduğu odanın dışında karşılaştığımızda. Kocasıyla halledene kadar onu orada tutmayı planlıyordum.

"Gözün üzerinde olsun, daha sonra da yemek yemeyi reddederse bana haber ver."

Odaya girdiğimde onu yatakta oturmuş pencereden dışarı bakarken buldum. Bana sırtını dönmüştü ama sanki on beş yıl önce olduğu gibi varlığını kolayca hissedebiliyordu.

"Şimdi ne istiyorsun, King?" Sesinin düz tonu beni şaşırtmadı. Ivy küçük alanlarda kapalı kalmaktan nefret ederdi. Bu, biyolojik ebeveynlerinin onu hafta sonları kilitleyip istismar eden erkeklere sattığı korkunç çocukluğundan kaynaklanıyordu.

"Neden yemek yemiyorsun?"

Birkaç saniye sessiz ve hareketsiz kaldı, sadece pencereden dışarı bakıyordu. Sonra yavaşça döndü ve bakışlarımız buluştu. "Neden umursuyorsun?"

"Sadece soruma cevap ver."

Gözleri bana dikildi. "Hayır."

"Hayır mı?"

Ayağa kalktı ve bana doğru geldi, birkaç adım ötede durdu. "Sen benim soruma cevap vermeden benimkine cevap vermeyeceğim. Neden yiyip yemediğimi umursuyorsun?"

Yüzümü ovuşturdum. "Siktir, Ivy, yıllar önce olduğu gibi hala aynı tartışmacı halindesin."

"Sen de hala bir pisliksin."

"Değişmeye hiç çalışmadım. Şimdi neden yemek yemediğini söyle. Bana sataşmak mı istiyorsun yoksa kendini iyi hissetmiyor musun?"

"Belki de sadece aç değilimdir? Beni kaçırıp kilit altına alman iştahımı kaçırdı."

Bu lanet olası konuşma sabrımın son damlasıydı. Sadede gelmeye karar verdim. "Tony nerede?"

Sorum onu hazırlıksız yakaladı ve kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

Sertçe nefes verdim. "Yani, nerede bu herif? Olması gereken yerde değil."

Hâlâ kaşlarını çatmış halde, "Bildğim kadarıyla, ya evde ya da işte olmalı." dedi.

Doğruyu söylüyor gibi görünüyordu, ama içimdeki şüphe yine başını gösterdi. O başka biri olsaydı, ona çok daha sert davranırdım.

İhtiyacım olan bilgiyi elde etmek için hangi yolu seçeceğime karar veremedim. Sonunda içgüdülerime kulak verdim.

Boynunu kavrayarak onu duvara doğru yürüdüm ve gözlerindeki şoku görmezden gelerek onu duvara dayadım. "Ivy, birlikte vakit geçireli çok uzun zaman oldu ve artık bana dürüst mü davranıyorsun yoksa yalan mı söylüyorsun, anlayamıyorum." Onu daha sıkı kavradım. "Anlayamadığım şey, *neden* bana yalan söylediğin." Kendimi ona bastırarak boynunu sıkmaya devam ettim ve ağzımı kulağına yaklaştırdım. "Bana yalan mı söylüyorsun?"

Parmakları elimi tırmaladı, boynundan çekmeye çalıştı. Nefesi kesilmemişti ama sıkıştığım yer o kadar acıtıyordu ki tüm dikkatini bana verdi ve benim şaka yapmadığımı anladı. Baskıyı biraz gevşetince öksürdü ve boğuk bir sesle, "Sana yalan söylemiyorum! Bırak beni!" dedi.

Onu tutmaya devam ettim ama öksürmeden konuşabilmesi için baskıyı biraz daha gevşettim. "Ne olup bittiğini kesin olarak öğrenene kadar bırakmayacağım."

Gözleri nefretle yanarken tükürdü, "Burada ne olduğunu bilmek mi istiyorsun, Kral?"

"Ne?"

"Senin sikik sapıklığın oluyor. Beni sorgularken tatmin olmaya mı çalışıyorsun?" Hemen cevap vermediğimde ısrar etti. *Alaycı bir şekilde.* "Tıpkı babana çıkmışsın. Söyle bana, King, tamamen teslim oldun mu? Babanın gurur duyacağı türden bir adam mı oldun?"

Soruları etrafımızı sararken çenemi sıktım. Ivy'nin bilmediği şey, ondan beri babamın genlerinin bana verdiği karanlığı ve sapıklığımı kabul ettiğimdi. Babamın yaptığı gibi aşırıya kaçmadım ama seks konusunda acımasızdım. Kadınlar ne bekleyeceklerini biliyordu, arzularımı asla saklamadım ve benim istediğim şeyi istemezlerse bir daha geri dönmezdim.

İhtiyaçlarımı çok uzun zaman önce kabul etmişim ve onunla savaşmak yerine ahlaksızlığımı sahiplenmeyi seçmişim. Bu, onun artık basamayacağı bir düğmeydi.

Boynunu son bir kez sıktıktan sonra onu bıraktım. "Bugün bu işe yaramayacak, Ivy. Ben artık eskiden tanıdığın adam değilim. Artık değilim."

Tony'nin nerede olduğu hakkında ya hiçbir şey bilmiyordu ya da bana söylemeyecekti. Bu yolda devam etmenin bir anlamı yoktu. Bu bilgiyi başka bir yoldan bulacaktım.

Kapıya doğru yürürken, "Bu kadar mı, King? Buraya gelip cevaplar talep edip bana saldırıyorsun, sonra da tek kelime etmeden gidiyorsun? İstedğini almadan mı?" diye seslendi.

Ona bir bakış attım. Gittiğim için sinirli görünüyordu. Bu, aramızda eskiden olanları hatırlattı. Ben kavgadan kaçmak için deli gibi uğraşırken, o yüzüme pislikler atıp beni kavgaya çekiyordu. Ve işte yine aynı lanet dansı yapıyoruz.

Ona doğru geri yürüdüm ve tavrına sinirlenerek boğazını tekrar tuttum. Daha önce beni kışkırtamamış olabilir, ama şimdi kesinlikle kışkırtmıştı. Onun oyunlarını oynamak hiç hoşuma gitmezdi. "Bir şeyi netleştirelim: Soruları ben sorarım, cevapları sen verirsin. Hikayenin sonu. Kocanla işim bittiğinde, sen kendi hayatına döneceksin, ben de kendi hayatıma." Yüzümü onun yüzüne yaklaştırdım. "*Hikayenin sonu.*"

Bunu atlatmanın tek yolu, aramızda asla yıkılmaması gereken bir duvar örmekti.

Odanın dışına çıktım ve binadan çıkana kadar durmadım. Vahşi bir enerji beni sardı. Ne yapacağımı bilmediğim bir enerji. Göğsüm patlayacak gibi hissediyordum ve yumruklarım şiddet arzuluyordu. En kötüsü, düşüncelerimi anlayamıyordum. Kafamın içinde o kadar hızlı dolaşıyorlardı ki, onlara tutunamıyordum ve tutunduğumda da birbirleriyle çelişiyorlardı. Bu durum, geçmişten bir sürü pisliği ortaya çıkarıyordu; o kadar derine gömmüştüm ki, bir daha asla yüzleşmek istemediğim pislikler.

Siktir.

Telefonum çaldı ve beni cehennemimden çıkardı.

Ekranda şeytanın adı belirdi. Cevaplamak için ekranı kaydurdım ve "Evet?" diye bağırdım.

Vücudumun varlığından bile haberdar olmadığım kısımları gerginlikten düğümlenirken, onun söylediklerini dinledim. Konuşmasını bitirdiğinde, "Orospu çocuğu! Hemen geliyorum" diye bağırdım.

"Ne oldu?" diye sordu Annika, dışarıya çıkarak bana katıldı.

Telefonumu cebime attım ve öfkemi bastırmaya çalıştım. Ama bu anlamsız bir çabaydı, çünkü şu anda hiçbir şey öfkemi bastıramazdı. "Devil ve Skylar kaza yapmış. Bir pislik arabasıyla onlara çarpmış. Devil iyi, ama Skylar iyi değil."

Gözleri endişeyle büyüdü. "Tanrım, ne oldu King? Durumu ne kadar kötü?" "Devil emin değil, ama bilinci yerinde ve hala ukala davranıyor, yani benim

Hayati tehlikesi yok sanırım. Ama çok acı çekiyor ve Devil kemiklerinin kırık olduğundan emin. Nefesimi tutarak saçlarımı parmaklarımla taradım. "Hemen hastaneye gidiyorum. Bana bir iyilik yap da burada kal. Bugün başka kimsenin endişelenmesine gerek yok, tamam mı?"

O başını salladı. "Durumu öğrenir öğrenmez haber ver."

King

“Tanrı aşkına, Devil!” Skylar'ın yaralarını görünce bağırdım. Hastaneye on dakika önce gelmişim ve ön kapıdan Skylar'ın bulunduğu acil servise kadar gelen sürede neredeyse aklımı kaçıırıyordum. Öfke damarlarımdan akarken kalbim deli gibi atıyordu. Tony Romano bunun bedelini ödeyecekti.

"King! Onun suçu değildi." Skylar hareket etmeye çalıştı ama yaraları ona acı veriyordu ve yapabildiği tek şey acı içinde yüzünü buruşturmak oldu.

Yatağa yaklaştım, bu da yaralarını daha net görmemi sağladı ve içimi bir öfke dalgası kapladı. Yüzü, boynu ve kolları şişlik ve morluklarla kaplıydı, ama beni en çok endişelendiren, göremediğim şeylerdi.

Devil'in bakışlarıyla karşılaşınca, "Doktorlar ne dedi? Durumu ne kadar kötü?" diye sordum.

Gözlerinden pişmanlık fışkırıyordu. "Siktir, dostum, olanlar için çok üzgünüm."

Kontrol edemediğim öfkeyle vücudumdaki her kas gerildi. "Senden özür istemiyorum, Devil. Doktorların ne dediğini sordum." Ona yumruk atmak istedim. Mantıklı olarak bunun onun suçu olmadığını biliyordum, ama duygularımı yöneltebileceğim tek kişi oydu. Kahretsin, ona yumruk atmaktan daha fazlasını yapmak istiyordum; kafasını vücudundan koparmak ve onu döverek öldürmek istiyordum. Ama yapmadım. Kendimi tutarak bekledim. Neyi beklediğimi bilmiyordum. Tek bildiğim, ona bunu yapanlara acı çektirmek için dünyayı yerle bir edeceğimdi.

Skylar, Devil'e cevap verme şansı vermedi. Bana pis bir bakış attı ve "Ben buradayım ve sorularını cevaplayabilirim. Kalçamın kırık olduğunu düşünüyorlar. Teyit etmek için röntgen çekecekler ve sonra ameliyat olmam gerekebilir. Onun dışında, bana iyi ilaçlar verdiler ve iyiyim" dedi.

Cildindeki siyah ve mavi izlere gözlerimi gezdirdim. "İyi değilsin Skye. Rocky ile on raunt dövüşmüş gibi görünüyorsun." Yine de hakkını vermem gerekirdi, kız kardeşim bir savaşçıydı.

"Abartma, King. Bana boktan işleri sineye çekmeyi ve korkak olmamayı öğreten sen değil miydin?"

Onu görmezden gelerek dikkatimi Devil'e verdim. "Ne oldu?"

Devil'in tek yarasını, alnındaki kesiği inceledim. O da parmaklarını saçlarına geçirip uzun bir nefes verdi. "Planladığımız gibi arka sokaklardan gittik ama bilmiyorum, bir şekilde bizi takip etmişler. Kıbrıs'ta Main Street'e doğru giderken bize çarptılar."

"Onları veya minibüsü tanıdınız mı?"

"Minibüsü daha önce hiç görmedim ve camları karanlıktı, kim olduklarını göremedim. Sonra da hızla uzaklaştılar."

"Lanet olsun," diye mırıldandım. "Sanki başımızdaki dertler yetmezmiş gibi."

"Bunun sorumlusunu bulmaya başlayayım mı?"

"Birkaç telefon görüşmesi yap ve harekete geç, ama hastaneden ayrılmanı istemiyorum. Skylar'dan gözünü ayırma." Telefonu çaldığında, çenemle kapıyı işaret ettim. "Git cevapla. Ben biraz daha kalacağım."

O gittikten sonra Skylar, "Onu suçlama, King," dedi ve gözyaşlarına boğuldu.

Ona bunu yapan insanları nefret etmek için başka bir nedene ihtiyacım yoktu, ama şimdi bir nedenim daha vardı. Kız kardeşim kolay kolay ağlamazdı, bu yüzden gözyaşlarından ne kadar sarsıldığını anlayabiliyordum. Bu beni endişelendirdi, çünkü Skylar'ın bu olay yüzünden endişesi artabilirdi.

Koluna nazıkçe dokunarak, "Ben sevmiyorum" dedim.

Elime baktı, sonra bana dönüp başını salladı. Ağlamayı kesmeye çalışırken yüzü buruştu.

Cildim her an parçalanacakmış gibi hissediyordum. İçimde çok fazla duygu vardı. Ne yapacağımı bilmediğim duygular. Üstüne üstlük Skylar'ı kollarımın arasına alıp onu teselli etmek istiyordum ama onu nerede incittiğini bilmediğim için yapamıyordum ve her şey çok hızlı geliyordu.

Elimi kolundan çektim ve nefesimi ve düşüncelerimi kontrol altına almaya çalışırken yumruklarımı sıkı sıkı kenetledim. Söylemesi kolaydı ama yapması zordu. Kendimi kontrol altına almakta hiç iyi değildim. Her geçen saniye, kontrolü daha da kaybettiğimi hissediyordum.

Skylar'ın gözleri anladığını göstererek büyüdü. Beni daha önce bu halde görmüştü. "King, yapma... Her şey yoluna girecek. Sakin ol, tamam mı?"

Derin bir nefes aldım ve zorla dışarı verdim. Hiçbir şey yoluna girmeyecekti.

Bu insanları bulup onları toprağın altına gömene kadar hiçbir şey yoluna girmeyecekti.

Skylar elimi tutup sıktı. "King, otur ve benimle konuş. Lütfen."

Onun isteğini yarı fısıltıyla söylemesi etkili oldu. Ben kendimi kaybettiğimde hiç iyi başa çıkamazdım. Yıllar önce Ivy ile ilişkim bitirdikten sonra, Jen hayatımıza girene kadar onu üç yıl boyunca tek başıma büyüttüm. O üç yıl boyunca Skylar ve ben birlikte yaşamayı öğrenirken, hayatımı hızlıca düzene sokmam gerekiyordu. Öğrendiğim en önemli şeylerden biri, onun benim olabildiğince sakin olmamı istediğiydi. Öfkem beni ele geçirmek üzereyken beni hızlıca sakinleştirebilen tek kişiydi.

Onun isteği üzerine bir sandalye çekip oturdum. Beni kapana kısırmak üzere olan duygular, tekrar nefes alabileceğim kadar azaldı. Yine de tamamen yok olmadılar ve bu iyi bir şeydi. Hedefime odaklanmak için o duygulara ihtiyacım vardı.

Daha fazla konuşmadan, bir hemşire gelip Skylar'a röntgen çekileceğini söyledi. Hemşire çıktıktan sonra Skylar bir süre beni izledi, sanki ruh halimi değerlendiriyormuş gibi. Sonunda, "Şeytan Ivy'nin geri döndüğünü söyledi" dedi.

Söylemesine gerek yoktu, ne demek istediğini anladım.

Başımı salladım. "Evet." Her şeyin yolunda olduğuna dair bir güvence aradığını biliyor olabilirdim, ama ona verecek bir şeyim yoktu, bu yüzden başka bir şey söylemedim.

"Neden?" Sorusu sertçe çıktı. Skylar, Ivy ile neden ayrıldığımızı bilmiyordu, bu yüzden ona her zaman kin beslemişti, ben ona kin beslememesini söylememe rağmen. Her fırsatta onu kızdırmayı başarmış olsam da, kız kardeşimin sadakati benimki kadar derindi.

"Skye," dedim, sesimde bir uyarı vardı. "O konuya girme."

"Neden? O kaltak yıllar önce seni mahvetti, şimdi geri gelip bıçağı daha da derine saplamasını istemiyorum. Neden kulüp evinde kalmasına izin veriyorsun? Ona geldiği yere geri dönmesini söylemeliydin."

Uzun bir nefes verdim ve başımı ellerimin arasına gömdüm, yavaş yavaş baş ağrısı ile mahvolan şakaklarımı masaj yapabilmek için. Gözlerine tekrar baktım ve "O beni mahvetmedi. Onu ben mahvettim. Yıllardır sana bunu söylüyorum, artık bırak bu konuyu" dedim.

Aramızdaki vahşi, öfkeli enerji onu ele geçirdi ve o da oturdu, öfkesi yüzüne kazındı. Ancak bu hızlı hareket vücuduna acı verdi ve o da hafifçe yüzünü buruşturduktan sonra saldırıya geçti. "Anlıyorum, sen bir pisliksin. Ama King, seninle ilişkiye giren herkes bunu bilir. Neye bulaştıklarını bilirler ve Ivy uzun zamandır senin kim olduğunu biliyordu. O ayrılık için kendini suçlamayı bırak. Ve Tanrı aşkına, ondan uzaklaş. O yola geri dönme. Eğer dönersen sana çok kızarım."

Öne eğildim, ona yaklaştım. "Geri dönmeyeceğim, Skye. Beni merak etmeyi bırak, kendine bak."

"Bir kez olsun başkası senin için endişelensin, tamam mı?"

Sorusu beni bir an duraksattı. Bana karşı bu şekilde kendini ifade etmesi pek sık olmazdı. Genellikle zamanımızın çoğunu tartışarak geçirirdik. Sorusu aramızdaki gerginliği ortadan kaldırdı ve ben gülümsedim. "Sen benim için endişelenmek mi istiyorsun, Skye?"

Gözlerini devirdi ve geri uzandı. "Aptal olma. Çoğu zaman beni deli ediyorsun, ama bu seni sevmediğim anlamına gelmez. Senin için hep endişeleniyorum. Bir kıza bunu yapmak için çok fazla neden veriyorsun, belki bu seferlik aptalca davranışlarına son verip bana biraz huzur ve sessizlik verebilirsin."

Sandalyeye yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. "Seninle bir anlaşma yapalım. Ivy'nin peşini bırakırsan, seni kulüp evine gelmen için rahatsız etmem."

O inledi. "En kötü anlaşma, ama kabul ediyorum." "Tanrıya şükür," diye mırıldandım.

Devil odaya geri girerken telefonum çaldı ve bizi böldü. Arayan Hyde'dı. "Haber var mı?" diye sordum, telefonu kulağıma dayayıp gözlerimi Devil'den ayırmadan. Ona başımı sallayarak, sorunumun hallolduğunu ve her şeyin yolunda olduğunu işaret ettim. O da başını sallayarak cevap verdi ve oturdu.

"Romano'nun adamlarından biri geldi," dedi Hyde. "Bizimle paylaşacağı bilgiler olduğunu söylüyor."

Dik oturdum. "Hemen geri dönerim. Onu bir odaya kapat ve beni bekle."

"Tamam."

Telefonu kapattık ve ben kalkıp Skylar'ın odasından çıkmak için Devil'e dışarı çıkmasını işaret ettim. Ona yeni gelişmeleri anlattıktan sonra dışarı çıkıp motosikletime doğru yürüdüm. Romano'nun adamıyla bu konuşmayı yapmak için çok heyecanlıyım. Ama ona güvenmiyordum. Bildiğim kadarıyla, Ivy'nin kocası bizi daha fazla karıştırmayı için onu göndermişti. Eğer öyleyse, onu kullanmanın bir yolunu bulacaktım. Onunla işim bittiğinde, istediğim her şeyi yapmayı kabul edecekti.

Hyde, kulüp binasının koridorunu geçip ofise doğru yürürken beni izledi. Benim kadar yorgun görünüyordu. Bu durum hepimizi çok yıpratmıştı. Bir yıldan fazla bir süredir düşmanlarla savaşmak herkesi yıpratırdı.

Ona ulaştığımda, "Onu Kick'in odasına koydum," dedi. "İyi."

"Bakalım onu sarsabilecek miyim."

Hyde tekrar başını salladı. "Ayrıca Axe de geldi."

"İyi. Onu da benim odama getir. İkimiz birlikte, kırılacak bir şey varsa bu orospu çocuğunu kırarız."

Odaya girdiğimde Kick'in gözleri benimkilerle buluştu. Sonra karşısındaki Tony'nin adamına dönüp, "King'le hiç tanıştın mı?"

King'i tanıyor musun? Hikayende değiştirmek istediğin bir şey varsa, o sana sormadan şimdi söyle."

Adam ikimizin arasında bakışlarını gezdirdi. Bakışları bana takıldığı anda, sandalyesini aceleyle geri itti ve ayağa kalktı, duvara arpına kadar hızla geriye doğru çekildi. Ellerini kaldırarak bağırdı, "Dostum, doğruyu söylüyorum!"

Ona doğru yürüdüm, strateji falan düşünmesi için zaman vermek için hızımı kesmedim. Vücut dilim, herkese açık bir şekilde ruh halimi yansıtıyordu. Eğer onu kandırmadığımı ikna edemezsem, bir sonraki hamlem ikna edecekti.

"Emin misin, pislik?" diye sordum, silahımı ona doğrultarak.

ılgınca başını salladı, beni ikna etmeye çalışırken nefes almaya çalışıyordu. "Evet!"

Silahımı bacağına doğrultup ateş ettim. "Sana inanmıyorum!" Adam kanayan bacağına inanamadan inkarlar haykırırken, ben de "Kapa enenini ve gerçeği söyle!" diye bağırdım.

Onu sandalyeye geri çekip oturturken, kardeşim de bize katıldı.

"Beni beklemeden başladığını görüyorum," dedi Axe, lmcl bir sakinlik ve soğukkanlılıkla. Axe, lanet olası bir pusunun ortasında olsa bile bu kadar sakin olabilirdi. Askerlik yılları bir erkeği böyle yapar.

Ben ise, sakin ve soğukkanlı olmaktan çok uzaktaydım. Her zerrem intikam ve kan arzusuyla yanıyordu. Umurumda bile değildi, bu sandalyede oturan adam bana bir şey vermedikçe Ivy'nin kocasının günahlarının bedelini ödeyecekti. Sonunda Tony Romano'nun kanı ellerime bulaşsa bile umurumda değildi.

Axe ve ben, adamın masumiyetini savunurken ve onu vurduğum için şikayet ederken ağzından çıkan saçmalıkları duymazdan geldik. Onun etrafında daire ızdık ve Axe beyaz gömleğinin kollarını yavaşça sıvarken, "Benim için çok çık giyinmişsin, Axe. Ama beyaz mı? Bunun için mi?" dedim.

Bana cevap verirken gözlerini adamdan ayırmadı. "Buraya gelmeden önce halletmem gereken bir işim vardı. Bu iş için giymek istediğimden biraz daha iyi bir şey gerekiyordu. Gerçi, bugün *bunu* yapacağımızı söylememiştin. Bilseydim siyah giyerdim."

Çenemi sandalyedeki adama doğru çevirdim. Adam dikkatini Axe ile benim aramda bölüyordu, gözleri ve vücut dili giderek korku dolu hale geliyordu. *Tam da olması gerektiği gibi.* "Bir saat önce buraya geldi kardeşim. Artık Romano için çalışmadığını ve bize vermek istediği bilgiler olduğunu söylüyor." Onun etrafında dolanmayı bırakıp ellerimi masaya vurdum ve adamın gözlerinin içine baktım. "Ama ben buna inanmıyorum. Ve şimdi bunu sen ve ben açıklığa kavuşturacağız. Ağzından çıkanların bir kurşun daha değerinde olup olmadığını."

Adam bana bağırdı, "Seninle dalga geçmiyorum, dostum!" Axe ona baktı. "Adın ne?"

"Brant." Kafasını Axe'e çevirdi. "Bana inanmalısın. Seninle dalga geçmediğimi anlaman için ne yapmam lazım? İstedğin her şeyi söylerim!"

Axe bir an düşündü. Bu, sorgulama taktiğinin bir parçasıydı. Ben kapıya dalmış boğa gibi davranırken, o hiçbir zaman kontrolü kaybetmezdi. Bu adamı duvara yapıştırıp diğer bacağını da vurmamak beni öldürüyordu, ama Axe ve benim aramda, istediğimiz sonucu alacağımızı biliyordum. Axe'in işini yapmasına izin vermeli ve sıramı beklemeliydim, çünkü eninde sonunda sıram gelecekti. Ama önce Axe adamı oraya getirmeliydi.

"Romano için ne kadar süredir çalışıyorsun, Brant?" diye sordu Axe, onun arkasına geçerek.

"Yedi yıl."

"Ve şimdi ona sırtını mı çeviriyorsun? Yedi yıl, senin gibi birinin sadakatini bir kenara atmak için çok uzun bir süre."

Brant'ın yüzü ekşidi. "Tony Romano için çalışsaydın, anlardın."

"Ah, ama ben anlamıyorum, o zaman beni aydınlat. Neden ona ihanet ettiğini söyle." Axe masanın kenarına oturdu ve uzun bir hikâye dinlemeye hazırlanır gibi kollarını kavuşturdu.

"Tony için çalışmaya başladığınızda, sizi ailesinin bir parçası gibi hissettirir. Sizi evine partilere davet eder, pahalı hediyeler verir, ailenizi kendi ailesi gibi görür ve onlara göz kulak olur. Bu, onun sizi istediği noktaya, tamamen merhametine teslim olana kadar savunma mekanizmalarınızı alt üst eder. Sonra, en kötü düşmanına bile yapmayacağı şeyler yapmaya zorlar ve bunları yapmazsan aileni tehdit eder."

Axe, Brant'a sıkılmış gibi baktı. "Ee?"

"*Yani?* Sana neden kimsenin Romano imparatorluğundan çıkmak isteyeceğini gösteriyorum."

Axe yüzünü Brant'ın yüzüne yaklaştırdı. "Hayır, bana anlattığın şey, diğer erkeklerin lanet olası bir parkta piknik yapmak olarak göreceği bir şey, Brant. Romano gibi adamlar için çalışmak hakkında zaten bilmediğim bir şey göstermiyorsun bana. Senden ihtiyacım olan şey, neden çıkmak istediğine dair lanet olası bir ağılak hikaye değil." Sesi daha derin, daha karanlık hale geldi. "Bana neden buraya gelip, King'in öfkesini başka şekillerde boşalttıktan sonra vücudunu kurşunlarla delik deşik etme riskini aldığını söyle. Çünkü sana söylüyorum, eğer söylemezsen, Romano ile yaptığın lanet pikniğe kalmış olmayı dileyeceksin."

Brant'ın sonraki sözlerini beklerken nefesim yavaşladı. Onun gerçek yüzünü anlamak için tüm duyularımı onun vücut dilini, ses tonunu ve söylediklerini çözmeye odakladım. Ve tüm bu süre boyunca parmağım silahımın tetiğine yapışık kaldı, çünkü onun söylediklerini beğenmezsem, o nefes almadan silahı onun yüzüne dayayacaktım.

Brant, Axe'a baktı ve zorlukla yutkundu. Sözlerini seçerek yavaşça konuştu ve sonunda, "Ivy için," dedi.

Kafam sorularla doldu ve artık kendimi tutamıyordum. Her zamanki saldırı planımızı bir kenara atarak, silahımı Brant'ın şakağına dayadım. "Konuşmaya devam et, orospu çocuğu, ve hiçbir şeyi saklama. Yanlış olduğunu bildiğim bir şey söylediğin anda, kafana bir kurşun sıkacağım."

Omuzları daha da kasıldı ve elleri yumruk oldu. *İyi*. Sözlerini söylemeye çalışırken diline dolandı. "Ivy bana hep iyi davrandı. Hep. Ama o onu hiç takdir etmedi. Onların evine gidip onu dövülmüş halde bulduğum sayısını unuttum. Onu terk etmesi için ikna etmeye çalıştım ama her denediğinde onu bulur, tekmeleyip bağırarak eve sürüklerdi."

Konuşmayı bitirdiğinde Axe, "Devam et. Sanırım en ilginç kısma geldin," dedi.

Brant bana bir bakış attı. "Senin geçmişini ve Tony'nin senin için planlarını duyduğunu söylediğinde, onu bu bilgiyi sana iletmesi için cesaretlendirdim. Onu kabul edip ondan koruyacağını umuyordum. İkkinizin arası bozuk olduğu için bunu yapacağından emin değildi. Ama ben yapacağını düşündüm, çünkü o, senin çocukluğundan beri ona hep göz kulak olduğunu söylemişti. Ondaki haber bekledim ama hiç haber gelmedi. Sonra Tony polisler tarafından baskına uğradı ve saklanmaya başladı ve ben..."

"Bu *ne* zaman oldu?" diye bağırdım. *Ve neden Bronze bilmiyordu?*

"İki gün önce." Omuzları biraz çöktü. "Siktir, Ivy'nin yanında olduğunu söyle. Tek umursadığım şey onun güvende olması. Tony'nin, onu yapması için teşvik ettiğim bir şey yüzünden ona bir daha zarar verirse, kendimi asla affetmem."

Brant, Ivy ile olan geçmişimi biliyordu, bu yüzden ona inandım. Ivy, kişisel meselelerini başkalarıyla paylaşan biri değildi, bu yüzden ona açılması, ona güvendiği anlamına geliyordu.

Ben en kötü türden bir pisliktim. On yıllardır bu dünyanın pislikleriyle uğraşırken içime attığım tüm pisliklerin, hayatımda sevdiğim tek kadına davranışımı etkilemesine izin vermiştim. Ivy bana güvenerek gelmişti ve ben o güveni alıp pisliğimin üzerine atmıştım. Daha da kötüsü, ona kaltağına bakıp onu kilitlemiştim.

Siktir.

Kapının yarısına kadar gitmiştim ki Kick'e baktım. "Onun bildiğı her şeyi öğren ve bana getir. Gözünün önünden ayırma. Artık ona ihtiyacımız olmadığından emin olana kadar onu burada tutacağız."

Telefonumu çıkarıp Bronze'un numarasını çevirdim ve bir dakika sonra cevap verdiğinde, "Tony'nin adamlarından biri bugün kulüp evine geldi. Tony'nin iki gün önce baskına uğradığını söyledi. Neden bunu bana söylemedin?" dedim.

"Siktir," diye mırıldandı. "Bana yarım saat ver."

"Yarım saatim yok, Bronze. Hemen getir!"

Hyde ofisten çıktı ve yüzünde öfkeyle bana doğru geldi. Bronze, "Yarım saat, King, ve evet diyeceksin çünkü şu anda halletmen gereken başka bir şey var ve ben sana bunu söylemek üzereyim," dedi.

Bronze'un bana söylemek üzere olduğu şeyin Hyde'a da söyleneceğı konusunda kesin bir hisse kapıldım. "Ne?" diye sordum.

"Nitro ve Marx tutuklandı."

Beş saat sonra kilisede odaya bakındığımda, herkesin yüzündeki kasvetli ifadeleri fark ettim. *Siktir*. İşler çok hızlı bir şekilde boka sarıyordu ve ben daha önce hiç yaşamadığım bir şey yaşıyordum: durumun benim başa çıkamayacağım bir karmaşaya dönüşmesinden endişe duyuyordum. Havada çok fazla top vardı ve benim sadece iki elim vardı.

Dikkatimi Kick'e çevirdim. "Bu konuya girmeden önce, Jen için bir yer buldun mu?"

Dirseklerini masaya dayayarak öne eğildi ve başını salladı. "Evet. Senin haberini bekliyoruz."

"Yarın öğleden sonra." Midemdeki kıpır kıpır hissi, Jen'e karşı hissettiğim lanet olası suçluluk duygusunu görmezden gelerek Hyde'a döndüm. "Tatum yakında gelecek. Sen ve ben onu bir saldırı planıyla köşeye sıkıştıracağız. Sonra Marx'la nasıl başa çıkacağımızı düşüneceğiz."

O başını salladı. "Ayrıca Ghost benimle temasa geçti. Seni görmek istiyor." "Vaktim yok. Sen git. Kick'i de al." Ghost, son insanlardan biriydi.

"Hayır, sana söyleyeceği bir şey olduğunu ve bunu sadece sana söyleyeceğini söyledi."

Boynumu ovuşturup gerginlikten dolayı başımı geriye attım. "Tanrı aşkına, bu herifin işleri hiç bitmeyecek mi?" Derin bir nefes aldım. "Tamam, yarın ikimiz hallederiz." Bunun için bazı işleri halletmem gerekecekti ama onunla ne kadar çabuk halledersem o kadar iyi olurdu.

Odadaki herkese tekrar bakarak, "Tony Romano kayboldu. Son aldığım bilgiye göre, polisler iki gün önce onun deposuna baskın yaptı, ama Tony çoktan gitmişti. Bronze bu konuda daha fazla bilgi topluyor, ama şimdilik bildiğimiz tek şey bu. Onu bir an önce bulmalıyız, bu yüzden kulaklarınızı dört açın ve duyduğunuz en ufak bir şeyi bile bana bildirin, önemsiz gibi görünse bile. Onunla işimiz bitene kadar ailelerinizi güvende tutun ve kulüp dışındaki kimseye güvenmeyin. Tony saklanırken hala kirli işlerini yapan adamları var gibi görünüyor ve bu sabah Devil'e olanların tekrarlanmasını istemiyorum. Nitro'nun durumu konusunda Tatum onu çıkarmak için çalışıyor, ama Marx konuştu. İçeride kullanabileceğimiz biri varsa, bana gelin. Her yolu deniyoruz ve her şeyi düşüneceğim. Her şey derken, gerçekten

her şeyi kastediyorum. Kimin başı yanarsa yansın umurumda değil. Marx'ın icabına bakılsın da bir daha sorun çıkarmaması için."

Toplantı bittikten sonra, Tatum'u aramak için kulübün önüne gittim. Ne yazık ki onu bulamadım. Onun yerine, lanet olası Dedektif Ryland'ı buldum.

"Yürüyelim," dedi, yüzünde kendini beğenmiş bir ifade ve buna uygun bir havayla.

Ona pis bir bakış atarak, "Sana temin ederim Ryland, birlikte yürüyüşe çıkmak isteyeceğim son kişi sensin" dedim.

Kaşları kalktı. "Adamlarının sana söyleyeceklerimi duymalarını mı istiyorsun?"

Bu orospu çocuğu daha fazla pislik olamaz mıydı? "Kulübümden sır saklamam. Buraya ne için geldiysen söyle de git."

"Tamam o zaman. Bildiğin gibi, Marx'la kulübünün faaliyetleri hakkında konuşuyorum. Üstelik, konuştuğum başka kaynaklar da var ve son on beş yılda sen ve kulübünün işlediği suçları bir araya getiriyorum."

Kiliseden sonra başlayan baş ağrım şiddetlendi ve sürekli mücadele ettiğim şiddet içeren dürtüler beni ele geçirdi. Onu yere sermemek için tüm irademi kullanmam gerekti. Bir sigara çıkardım, yakıp on sayana kadar derin bir nefes aldım. Kendimi toparlayıp ona siktirip gitmesini söylemeyecek kadar sakinleştiğimi hissedince, "Bunu bana neden söylüyorsun?" dedim.

Yüzüne o kendini beğenmiş ifade geri döndü ve beni deliye çevirdi. "Çünkü seni ömür boyu hapse atmak için ihtiyacım olan her şeye ulaşmamın an meselesi olduğunu bilmeni istiyorum. Ve bunu yaptıktan sonra, kulübünü de seninle birlikte yok edeceğim. Hazır ol."

Bunun üzerine kulübün ön kapısından çıktı, ben de onu izlerken, onu halletmek için tüm seçenekleri kafamda geçirdim.

O çıkarken Tatum içeri girdi ve ona nefretini ifade eden bir bakış attı. Nitro'ya onunla ilgilenmesini söylediğim günden bu yana ikimiz de çok yol kat etmiştik. Nitro'nun isteğini yerine getirmedeki tereddütleri ve Tatum'un bana karşı düşüncelerini açıkça ifade etme eğilimi, ona olan bakışımı etkilemişti, ama yavaş yavaş kulübe sunduklarını takdir etmeye başlamıştım.

"Ne istedi?" diye sordu. *İyi.* Nitro'yu kovmak için bu kavgaya ihtiyacı olacaktı.

"Bana, beni ve kulübü hedef aldığını söylemek için."

Dudakları düzleşti. "Sanki bunu zaten bilmiyormuşsun gibi."

"Evet." Beni ne kadar kızdırsa da, bugünkü davranışları, ona karşı en iyi şekilde nasıl hareket edebileceğimizi anlamamıza yardımcı olacak bilgiler verdi. "Bu işe biraz fazla kendini kaptırmış gibi görünüyor, bu da bizim işimize yarayacak."

Yavaşça başını salladı, yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Doğru. Bir noktada sınırı aşacak."

Bugün ilk kez gülümsedim. "Ve o bunu yaptığında, sen ve ben ona hazır olacağız."

"Sen ve ben mi?"

"Bronze ile irtibat kurmanı ve Ryland hakkında bildiğimiz her şeyi takip etmeni istiyorum. Kendin de biraz araştırma yap. Zayıf ve güçlü yanlarını, ailesini, hakkında bulabileceğin her şeyi öğren. O sınırı aştığında, yasayı ona karşı kullanabileceğimiz bir yol bul."

"Şaşırdım, King. Onu denklemden çıkaracağını sanmıştım."

"Öyle yapmayı planlıyorum. Ama önce onun ne bildiğini, kimden öğrendiğini ve başka kimlerin bildiğini öğrenmem lazım. Bunun için bir içerdekine ihtiyacım var ve bunu kendisi sağlayacak. Nasıl yapacağını sen bulacaksın. Ama önce Nitro ve Marx hakkında her şeyi öğrendin mi?"

"Evet, ve durumun bu noktaya gelmesi nedeniyle kimi işe alman gerektiği konusunda bazı önerilerim var. Onları mümkün olan en kısa sürede Nitro'nun yanına götürmeliyiz."

Yüzündeki ifade, onu hiç görmediğim kadar kararlı hale geldi ve ekledi: "Umarım Marx'ın tekrar konuşmasını engellemek için bir planın vardır, çünkü başınız büyük belada. Adamım batarsa ben de batırım, bu yüzden bir planın yoksa Billy'yi çağırıp yardım isteyeceğim."

Nitro onunla iyi iş çıkarmıştı. Kulüp hayatında hayatta kalmak için gereken cesarete tam olarak sahipti. Çenemi ofisime doğru çekerek, "Hyde'a katıl. Şimdi her şeyi gözden geçireceğiz." Kulüp işlerine yaşlı bir kadını karıştırmak hiç yapmadığım bir şeydi, ama bu durum daha önce yaşadıklarımızdan farklıydı, bu yüzden içgüdülerimle hareket ediyordum ve şu anda içgüdülerim Tatum'u elinden geldiğince kullanmamı söylüyordu.

Lily

"Sadece bir gecelik bir ilişki falan düşünmelisin diyorum. Artık genç değilsin ve bu gidişle, sonunda bir erkeği tekrar hayatına sokmaya karar verdiğinde vajinan ne yapacağını unutur diye endişeleniyorum."

Annemi görmezden gelerek yemek masasını hazırlamaya devam ettim. Onu fark edip konuşmaya devam etmek, ona daha fazla istenmeyen tavsiye vermeye teşvik etmekten başka bir işe yaramazdı.

"Lily, ne dediğimi duydun mu?"

Son çatal bıçak takımını masaya koyup anneme baktım. "Evet, duydum ama vajinamın özel bir hafızası var, o yüzden endişelenecekler listesinden bunu çıkarabilirsin." Açıkçası, onun listesi, eski kocama ölmeden önce yapmak istediğim şeylerin listesinden daha uzundu. Ve bu çok şey ifade ediyordu, çünkü *o* liste uzundu ve her gün yeni şeyler ekliyordum.

O, uzun çiçekli bohem eteği uçuşarak yemek odasından mutfağıma girdi. "Hayatım, ben ciddiylim."

üç yıldır bu bekar hayatı sürdürmeni izledim, aslında biriyle çıkıyordun, o yüzden sorun yoktu, ama şimdi denediğin bu bekârlık durumu rahatsız edici.”

Annemin ciddi bir konuşma yapmaya çalışırken etrafta dönüp durması hayatımın bir parçasıydı. Onu çok seviyordum, ama bazen çok zor biriydi. Karışık ve çoğu zaman çelişkili özellikler, düşünceler, duygular, sevdikleri ve sevmediklerinden oluşan bir mozaik olan Hannah Bennett, sıkıcı bir insan değildi. Ancak o da benim için aynı şeyi söylerdi, bu yüzden onun için de benim kadar zor bir insan olduğumu bilmek bana büyük bir rahatlık verirdi.

Kahvaltı için pişirdiğim yumurtaları ve pastırmayı almak için onu küçük mutfığa takip ettim. "Sadece seni sinir etmek için bekarlığa devam etmeyi düşünüyorum."

Dudaklarını düzleştirdi ve bana başını salladı. "Altı ay yeterince uzun." Meyve suyu ve kahve fincanını alıp yemek odasına götürürken konuşmaya devam etti. "Senin için oluşturduğum arkadaşlık profilini herkese açık hale getirebilirim. Hmm, belki de yaparım. Gün sonuna kadar bir sürü taliplerin olur."

Ona katıldım ve sert bir ifadeyle ona bakarak yemeği masaya koydum. "Sakın yapma. Kim artık talipler diyor ki?" *Hangi anne kızının cinsel hayatını böyle takip eder ki?*

Yüzü gülümsemeyle aydınlandı. Annem güzel bir kadındı, ama gülümsediğinde ışık saçardı. Ve 55 yaşında değil, 45 yaşında gibi görünüyordu. "İstersen onlara sevgililerim diyebilirim."

Sırf beni sinirlendirmek için yapardı. Beni sinirlendirdiğini bildiği için süslü sözler, büyük kelimeler ve uzun cümleler kullanmayı severdi. Ben ise konuyu hemen kesip hızlıca sonuca varmayı severdim.

Salona dönerek, "Çocuklar! Kahvaltı hazır," diye seslendim.

Annemin dudakları yine düzleşti. "Gerçekten mi Lily, her zaman bağırarak zorunda mısın?"

Uzun bir gün olacak.

Saat daha sabah 7'ydi ve ben şimdiden tıkanmış duş gideri, arka kapımın sinekliklerini tırmalayan kedi ve sabahın altısında her zaman çocuklarım hakkında konuşmak isteyen huysuz komşumla uğraşmıştım.

Derin bir nefes alıp, "Bana verdiğin güzel sesi kullanmayı seviyorum" dedim.

Olumlu konuşmamdan her zaman hoşlanırdı. Yani, buna inanmadığımdan değil, ama bugün son derece olumlu bir gün olacağına pek ikna değildim. Bazı günleri sadece atlatmak gerekir. Her gün derin düşünceler ve eylemlerle dolu olamaz, değil mi? Bugün muhtemelen hayatta kalmak için mücadele edeceğim bir gün olacaktı.

Çocuklarımın evin içinde koşturma sesleri kulaklarımı doldurdu. Annemin her zamanki sözlerini söylemesi için bu kadar süreceğini bildiğimden, kafamda üçe kadar saydım.

"Çocuklar, yemek kaçmıyor. Evde koşturmanıza gerek yok."

Evet, her zamanki gibi. Biz büyürken de kız kardeşime ve bana da aynı şeyi söylerdi. Bunu söylemekten bıkmış mıydı acaba diye merak ediyordum.

Çocuklarımın yarattığı kasırga yemek odasını doldurdu ve ben, üçü de daha koltuklarına oturmadan kahvaltılarını kapışırken onları izledim. Robbie bile, ki bu çok garipti. O, yemekten çok okumayı seven sekiz yaşındaki bir inekti, ama bu sabah o da tamamen yemeğe odaklanmıştı.

Ona kaşlarımı çattım. "İyi misin, bebeğim?"

Zara tabağını doldurmayı bırakıp bir anlığına bana baktı. "iPad'ine dönmek için görevde."

Nedenini sormama gerek yoktu. Robbie şu anda bir YouTube bilim programına takıntılıydı ve programın en son bölümü yeni yayınlanmıştı.

Gülümseyerek, "Ah, anladım" dedim.

Annem oturdu ve lafa karıştı. "iPad'de ne varsa bekleyebilir. Bu sabah kahvaltımızı birlikte yapıyoruz."

Tanrı
m.
Yardı
m
et.

Bu sabah eski usul davranışlarına girmişti ve ben de onu rahat bırakacak havada değildim. Genelde onu görmezden gelirdim, ama o da genelde güne, vajinamı isteyen herkese açmam gerektiğini söyleyerek başlamazdı.

En büyük kızım Holly'nin yanına oturdum, o bana anlayışlı bir bakış attı ve "Anne, biz her zaman birlikte kahvaltı yaparız" dedi.

"Evet, ama sen her zaman çocukların istedikleri zaman masadan kalkmalarına izin veriyorsun. Seninle çok sık kahvaltı yapamıyorum ve bir kez olsun herkesin acele etmeden sohbet edebilmesini istiyorum."

Gülmemeye çalıştım. Ayrıca, bir dahaki sefere yatıya kalmak istediğinde hayır diyeceğimi de kafamda not ettim. Annem bizden sadece beş dakika uzaklıkta yaşıyordu, ama sanki başka bir eyalette yaşıyormuş ve bizi hiç görmüyormuş gibi davranıyordu.

"Bu konudaki düşüncelerimi biliyorsun. Lütfen beni onları savunmaya zorlama," dedim. O ve ben, çocukları yetiştirme tarzım konusunda sık sık tartışırdık. Ben demir yumrukla yönetmiyordum, o ise biraz daha o tarzı tercih ederdi.

Tabağını doldurduktan sonra bir an durdu. "Sana onları savunmanı istemiyorum. Sadece torunlarımla biraz zaman geçirmek istiyorum. Bu çok mu fazla?"

Bu kadar dramatik davranmaya niyetliyse, bir sigara içmem gerekecekti.

Ayağa kalkarak, "Bir dakika sonra dönerim" diye mırıldandım.

Holly bana bakıp gülmesini zorla bastırdı. Annem tekrar konuşmaya başlayınca hemen araya girdi: "Büyükanne, geçen gece randevun nasıl geçti?"

Akıllı çocuk.

Büyükannesi konuya dahil olduğunda konuşmayı başka yöne çekmenin en iyi yolunu biliyordu.

Arka verandaya çıkarken annem arkamdan seslendi: "Sigara içmeye gittiğini biliyorum."

Cidden. Onu boğabilirdim.

Kafamda bir not daha aldım: ona bir erkek bulmalıydım. Dikkatini kız kardeşimden, benden ve görünüşe göre yaşadığımız tüm sorunlardan başka bir şeye yöneltmesi gerekiyordu.

İlk nefesimi aldıktan sonra, cebimden telefonumu çıkardım ve kız kardeşime mesaj attım.

Ben: Annen beni yavaş yavaş öldürüyor.

Brynn: Bugün annem değil. O tamamen senin. Bu arada, ben zaten öldüm. Dün beni öldürdün.

Ben: Nasıl?

Brynn: Bana erkek fahişe gönderdi.

Onu aradım.

"Ne oluyor Brynn? Dalga mı geçiyorsun? Neden hemen beni aramadın?"

"Tek kelime bile yalan değil, abla. Hazır ol. Altı aydır seks yapmadığın için sıra sana gelecek, eminim. Seni aramadım çünkü ölmüştüm, unuttun mu?" O iç geçirdi. "Sence annemiz hangi gezegenden geldi? Hangi anne kızına fahişe gönderir?"

Sigaramdan uzun bir nefes çektim. Bu sabahı atlatmak için dünyadaki tüm nikotin yetmezdi. "Ölmüş olman umurumda değil, yine de böyle şeyleri bana haber vermelisin." Kaşlarımı çattım. "Dur, onunla yattın mı?"

O güldü. "Düşündüm. Ama onun yerine benimle scrabble oynamasını sağladım. Bir selfie çektik ve anneme gönderdim. Sana söylememesine şaşırdım."

Kendi kahkahamdan boğuluyordum. "Belki de garip olan biziz, bebeğim. Yani, kim seks yerine scrabble'ı tercih eder ki?"

"Bir fahişeyle seks yapmak hayatımda istediğim seks türü değil, çok teşekkürler. Ama itiraf etmeliyim ki adam çok yakışıklıydı, hem de çok yakışıklı. Üstelik scrabble'da da profesyonel. Ona rövanş maçı yapalım mı diye sordum."

"Evet dedi mi?"

"Sayılır."

"Ne demek o?"

"Önce onunla bir şey yapmayı kabul etmem gerektiği anlamına geliyor." "Tanrım, uzatma. Söyle hadi. Ne?"

"Hafta sonu onunla balık tutmaya gitmemi istiyor."

Bu hikaye gittikçe garipleşiyordu. "Bir bakalım, dün gece tanıştınız ve şimdi birdenbire birlikte takılmaya başladınız, öyle mi? Bugün başka bir evrende yaşıyorum sanırım."

"Hadi canım, Lil, çok iyi anlaştık. Çok rahat ve komik biri. Keşke çıktığım erkekler de bu kadar kolay anlaşılabilseydi."

"Balık tutmak randevu değil mi?"

Bir an sessiz kaldı. "Hayır. Biriyle yapmayı sevdiğini ama arkadaşlarının hiçbiri sevmediğini söyledi."

"O zaman adam çok yakışıklı olmalı. Sen balık tutmayı sevmiyorsun. Mesleğini nasıl seçtiğini mutlaka sor. Neden biri para için seks yapar diye hep merak etmişimdir. Yani, iyi seks yapmak zaten zor. Günde birden fazla kez berbat seks yapmayı hayal bile edemiyorum."

"Çünkü Linc ne yaptığını bilmiyordu, ondan sonra çıktığın erkekler de bilmiyordu. Belki annem sana da ayarlar, belki o adam ne yaptığını biliyordur."

Sigaramı bitirirken, “Eğer bana bir adam gönderirse, ben banyo yapıp biraz uyurken onu mutfakta işe koşturacağım,” dedim.

"Hey, gitmeden önce, Zara ve erkek sorunu nasıl gitti?" "Ugh, bunu bana hatırlatmak zorunda mısın?" On dört yaşındaki kızım, bir kadının yaşına gelmeden saçlarımı ağartıyordu. Erkeklerle olan takıntısı kontrolden çıkmıştı. "Ona, o çocukla gece randevuya çıkmasının tek yolunun benim ya da babasının eşlik etmesi olduğunu söyledim."

"Holly ile böyle sorunlar yaşamamış olman, bu konuda kafanı kuma gömmek için bir bahane olamaz. Bir gün onu randevuya çıkarmalısın."

"Bırakıyorum. Gündüzleri onunla çıkabilir, ama gece onunla dışarı çıkmasına asla izin vermem." Bu kadar farklı kızları nasıl yetiştirdiğimi anlayamıyordum. Holly erkeklerden çok derslerine önem verirken, Zara'nın ders kitabının neye benzediğini bile bilmediğinden emindim.

"Aradaki fark ne?"

“Arada büyük fark var! Bebekler gece yapılır.”

“Tanrım, lütfen bana bu kadar saf olmadığını söyle. Bebekler gündüz de yapılabilir.”

"Brynn, o kadar saf değilim, ama Linc ve ben çocukken yaptıklarımızdan, geceleri seks yapma olasılığının daha yüksek olduğunu biliyorum. Zara'nın benim gibi on yedi yaşında bebek sahibi olmasını istemiyorum."

"Tanrım, Lil, senin ve Linc'in ne yaptığı önemli değil. Gerçek şu ki, Zara bu çocukla yatmak istiyorsa, güneşin parladığı ya da parlamadığı umurunda olmaz."

Haklı olduğunu biliyordum. Tanrım, bunu çok iyi biliyordum. Ama ne yaparsam yapayım, beynim başka türlü düşünmüyordu ve kızımı gece bir erkekle dışarı çıkarmaması için bana bağıırıyordu. Kızlarımın benim yaptığım hataları yapmasından çok korkuyordum. Holly'yi şimdiye kadar hamilelik yaşamadan on altı yaşına kadar getirebilmişim ve Zara'yı da aynı noktaya getirmek için ne gerekiyorsa yapacaktım.

"Şimdi kapatıyorum. Ve sana şunu söyleyeyim, bir kızın olduğunda, 'Sana demiştim' diyen ilk kişi ben olacağım. Kızlar artı erkekler artı güneş yok eşittir bebekler."

O güldü. "Tamam, inatçı ol. Senin kendi annene dönüştüğün için seninle konuşmayı reddettiğinde, çocuğunun iyi olduğundan emin olmak için yanında olacak iyi bir teyze olacağıma söz veriyorum."

"Annem gibi olmuyorum." *Tanrım, olmama gerek yok.*

"Lil," dedi yumuşak bir sesle, "oluyorsun. Ama seni hala seviyorum. Sadece bana erkek fahişeler göndermeye başlama. Eğer o saçmalığa başlarsan, ilişkimizi yeniden gözden geçirmek zorunda kalacağım."

Verandanın kapısı açıldı ve eski sevgilim kafasını dışarı çıkardı.

"Siktir, Brynn, gitmem gerek. Linc geldi." *Onu öldüreceğim.*

"Dizlerimin üzerine çöküp Linc'in hayatı için dua etmeye başlayacağım."

Telefonu kapattım ve son günlerde çok fazla zamanımı alan adama doğru bir adım attım. "Beynin mi durdu, Linc? Çünkü sana kahvaltı saatinde habersiz gelmemeni söylediğime yemin edebilirim."

Yüzü, gözlerim kapalıyken bile izleyebileceğim bir somurtkanlığa büründü. O kadar uzun zamandır tanıyordum ki. "Neden her zaman bu kadar ukala davranıyorsun kadın? Bir adam, çocukları için bir şeyleri olduğunda, onların yaşadığı eve gelemez mi?"

Oh, tartışmak mı istiyordu?

Ona yaklaştım ve yüzüme kötü bir ifade takındım. "Birincisi, bana kadın deme. Ben senin kadının değilim ve üç yıldır senin kadının da olmadım. İkincisi, çocukları babasının sadece kendisine uygun olduğunda onları ziyarete gelmesi çok yazık. Üçüncüsü, bu hafta banka hesabımda birkaç rakam eksik gibi görünüyor, yani çocuklara verecek bir şeyin varsa, sen bir pislüksin. Onlar gezilerinin ücretinin ödenmesini, yüzme derslerinin ücretinin ödenmesini ve onların..."

Savunmak için ellerini kaldırdı. "Tamam, anladım Lily. Devam etmene gerek yok. Para bugün hesabına yatacak. Ve bil diye söylüyorum, eskiden bu kadar cadaloz değildin."

Kaşlarımı kaldırdım. *Siktir et onu.* "Sen de eskiden işlerini hallederdin."

Parmaklarını saçlarına geçirerek mırıldandı, "Siktir. Kötü bir ay geçirdim. İşler pek yok, tamam mı?"

"Tamam mı? Dalga mı geçiyorsun? İşlerin sıkışık olduğunu anlıyorum, ama beni uyarmak çok mu zordu? Ya da telefonu açıp paranın gecikeceğini söylemek? Çünkü sana söyleyeyim, bu anne zaten yeterince derdi var. O yüzden, sen buraya gelip, çocuklara hediye aldım diye rahat davranma. Ben burada, senin ebeveynlik görevini yerine getirmediğin için, lanet elektrik faturasını nasıl ödeyeceğimi düşünerek gecelerimi geçiriyorum." *Ve bu ilk kez olmuyordu.*

Bana son bir kez sert bir bakış attıktan sonra, başka bir şey söylemeden içeri girmeye yöneldi.

O gün izin alıp kendimi yatak odama kilitlemek istedim. İşimi bu kadar sevmeseydim muhtemelen öyle yapardım. Ama bunun yerine kendime bir nutuk attım ve içeri girdim. Bugün halletmem gereken işler vardı ve Linc'in benim hareketlerim üzerinde herhangi bir etkisi olmasını istemiyordum. Gerekirse bugün kendime moral vererek geçirecektim.

"Bu akşam gelebilir misin tatlım? Kızlarla biraz vakit geçirmen gerekiyor gibi görünüyor, ama uyumak için iptal etmek istersen anlarım."

En yakın arkadaşım Adelaide'in çantasını iş dolabına tıktırmasını izledim ve kendime ne kadar kötü görüldüğümü merak ettim. Sabah pek iyi geçmemişti, ama en azından iyi görüldüğümü sanıyordum. "Eğer dediğin kadar kötüyse, akşama kadar ne hale geleceğimi düşünmek bile istemiyorum."

Uzun kızıl saçlarını at kuyruğu yapıp başını salladı. "Tamam, o kadar da kötü görünmüyorsun, ama seni yeterince tanıyorum, sana bir şeylerin yolunda olmadığını anlayabiliyorum. Linc hâlâ pislik gibi davranıyor mu?"

"Ugh. Kıçım yetmez. Nedenini bilmiyorum, üç yıl boyunca beni görmezden gelmeye çalıştıktan sonra, birdenbire sürekli kapımda beliriyor. Gelmeden önce haber vermesini ya da gelip gelemeyeceğini sormasını istediğimde dinlemiyor. Ve nafaka ödemeleri de gittikçe kötüleşiyor. Eskiden en azından ondan biraz para alabilirdim; ama son zamanlarda ya hiç almıyorum ya da geç alıyorum. Bu durum bütçemi yapmamı zorlaştırıyor, anlıyor musun?"

"Ah, tatlım, biliyorum. Çok iyi biliyorum. Bazı günler Jedd'e, saçma sapan nafakası yüzünden mali durumumu mahvettiği için bağırarak istiyorum, ama biliyor musun? Bu adamlar sayesinde daha güçlüyüz, Lily. Onlar sayesinde kendi ayaklarımız üzerinde durmayı ve çocuklarımız için gerekenleri sağlamayı öğrendik. İşler çok zorlaştığında bunu hatırla ve kim olduğunla ve kendi başına başardıklarınla gurur duy." Bana göz kırparak ekledi: "Ve şunu bil ki, dışarıda iyi erkekler var ve onlardan biri bir gün senin dünyanı alt üst edecek." Göz kırpması, iki yıl bekâr kaldıktan sonra Addy'nin uzun boylu, esmer ve yakışıklı biriyle çıkmaya başlaması ve onun dünyasını hiç olmadığı kadar alt üst etmesi nedeniyledi.

"Beni boşver, bebeğim. Bu hafta biraz kötü geçiyor. Yakında kendime gelirim."

Genelde kimsenin ya da hiçbir durumun benim enerjimi bozmasına izin vermezdim. Genelde meditasyon minderimi çıkarır, mumları yakar ve bu tür şeyleri meditasyonla atlatırdım. Ya da yağ yakar, küveti doldurur ve şarkı söyleyerek atlatırdım. Ama Linc haftalardır beni rahatsız ediyordu ve ben kendimle uyum içinde değildim.

"Sana bir kızlar gecesi lazım. Ben ayarlarım. Belki bir geceliğine bile olsa aklını başından alacak bir erkek buluruz." Telefonunu çıkardı

telefonunu çıkarıp hızlıca bir mesaj attı. Bana bakıp Adelaide Sutton'ın meşhur kocaman gülümsemesiyle bana baktı. "Quinn ve Georgia da haberdar. Planları bu akşam kesinleştireceğiz. Lily? Senin için *tam* da uygun bir elbise var!"

Ben bir şey söylemeden ya da onu durdurmadan, kapıdan çıkıp gitmişti ve ben, onun benim için seçtiği elbisenin *tam olarak nasıl olacağını* düşünerek yalnız kalakaldım. O elbise, seksi ve muhtemelen kırmızı olacaktı. Addy kırmızı elbiselere bayılırdı. Ben renkli elbiseleri severdim, ama bu elbisenin bir kilometre öteden bile "bütün gece istediğin gibi becer beni, ben de seni çok iyi tatmin ederim" diye bağırıp duracağını biliyordum. Dolabımı kapatıp vardiyama başlamak için dışarı çıktım ve kırmızı elbiseyi kesinlikle giyeceğime karar verdikten sonra tüm düşüncelerimi kafamdan attım. Tanrı biliyordu ki, bu bekârlık dönemi sona ermeliydi. Sevişmem gerekiyordu.

"Lily! Bekle," diye bağırды patronum, yetişmek için aceleyle koşarak. Yanıma gelip, "Siktir, bugün burası çıldırmış," dedi.

Yüzündeki yorgunluğu gördüm. "Altı aydır bahsettiğin tatili yapmalısın, Jackson."

"Bu konuyu açma," diye mırıldandı. "Üstler iş yükümüzü artırıp duruyor. Bu gidişle, Yunanistan'ı bastonla gezeceğim."

Hastane hayatı hiç yavaş geçmezdi. Ancak sorun, son zamanlarda işlerin sadece yoğun değil, dayanılmaz derecede yoğun olmasıydı. Personel ve bütçe kesintileri bizi mahvediyordu, o kadar ki, hastaneden ayrılıp kendi başarılı muayenhanesi olan fizyoterapist bir arkadaşımın yanında çalışmayı bile düşünmeye başlamıştım. Bir yıldan fazladır bana katılmam için ısrar ediyordu, ama Jackson ve Adelaide ile çalışmayı o kadar seviyordum ki, bu fikri hiç ciddiye almamıştım.

Bana bir dosya uzattı. "Bugün bu kadınla başlaman gerekiyor. Kardeşi bana başımı belaya sokuyor ve ona istediğini vermek istemiyorum ama bir an önce gitmesini istiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Neler oluyor?" Jackson'ın bir şeye bu kadar sinirlenmesi hiç normal değildi. Sabrı ve işini sakın bir şekilde halletme şekli

onu işinde bu kadar iyi yapan özellikleriydi.

"Kadın dün kalça ameliyatı oldu ve adam herkesin yüzüne onun iyileşmesini sorup duruyor. Hemşirelerden biri fizik tedavi seansının sıradaki olduğunu söyledi, o da bizi oraya göndermek için onları taciz ediyor. Anlaşılan ilk seansa katılmak istiyor ama meşgul ve bütün gün bizi bekleyemez." Öfke yüzünü kapladı. "Sanki biz de meşgul değilmişiz gibi." Yüksek sesle nefes verdi ve "Siktir" diye mırıldandı.

"Bence bugün izin almalısın. Böyle bir pislik için bu kadar sinirlenip onun isteklerine boyun eğmen hiç sana göre değil."

"Hemşireler de onun gitmesini istiyor. Onunla tanışmadım ama tehditkar biri olduğunu söylediler."

Başımı salladım. "Tamam, bu sabahki ruh halimle, istediği kadar tehdit edebilir. Pislik erkeklerden bıktım artık."

Yüzü ciddileşti. "Dikkatli ol, Lily. Bu adamlarla uğraşmaya değmez. Başımda bir Mackie davası daha istemiyorum."

Bahsettiği vaka, ekibimize baş ağrıtan bir sorun yaratmıştı. Genç bir kızın babası, taleplerine boyun eğmeyi reddeden fizyoterapistimizden saldırıya uğramıştı. Tedavi planı, babanın çalışma programına uymuyordu ve biz de buna uyum sağlamaya çalışmıştık, ancak babanın gözünde yeterince çaba göstermediğimizi düşünüyordu. Aralarında şiddetli bir tartışma çıkmış ve baba fizyoterapistimizi yumruklamıştı. Jackson, patronlara açıklama yapmak ve olayın sonuçlarıyla uğraşmak zorunda kalmıştı.

"Dikkatli davranacağım, ama onun beni ezmesine izin vermeyeceğim."

İçini çekti. "Tanrı yardımcım olsun." Başını sallayarak ekledi, "Bir kez olsun, ortalığı karıştırmayan bir ekip üyesi verilse."

Gülümsedim. Öyle demek istememişti, ama Adelaide ve benim ona baş ağrısı yarattığımızı biliyordum. "Ben olmasam ne yapardın?" Ondan bir adım uzaklaştım. "Barışı korumak için elimden geleni yapacağım."

On dakika sonra, Skylar King'in hastane odasına girdim ve Jackson'ın bahsettiği adam olduğunu tahmin ettiğim kişiyle karşı karşıya geldim. Ve

hemşirelerin onu halledip buradan çıkarmamı neden bu kadar istediklerini
anladım.

King

"Sonunda," diye mırıldandım, Skylar'ın odasına giren koyu saçlı kadını izleyerek. Kulübümü bu hastanenin işleyişi gibi yönetseydim, hayatta kalamazdık. Verimlilikten hiç anlamıyorlardı.

Kaşları kalktı. "Sanırım merhaba demek istedin. Değil mi?"

Alaycı davranacak havamda değildim. Bugün değil. "Ben her zaman ne demek istediğimi söylerim."

"Kral," dedi Skylar, "ona rahat verebilir misin? O sadece işini yapıyor ve bana yardım etmeye çalışıyor."

Kadın Skye'a baktı ve gülümsedi. "Merhaba, Skylar. Ben Lily." Bana bir göz attı. "Ve kardeşinin tavrını görmezden geleceğim. Her gün gençlerle uğraşıyorum, bu konuda profesyonelim."

Gözlerini bırakamadan ona baktım. Bana meydan okuyordu ve bu, içimde derin bir şeyleri harekete geçirdi. Ama bununla birlikte bir de sinirlilik vardı. Ona yaklaştım. "Ben görmezden gelinecek biri değilim, Lily."

"Tanrım," diye mırıldandı Skylar, ama ben onu duymazdan geldim, tüm dikkatim fizyoterapisteydi. Onun fizyoterapist olduğundan emin değildim, ama

sabrım tükenmek üzereydi, umarım öyledir diye düşündüm.

Omuzlarını dikleştirerek daha dik durdu. "Çocuklarıma her zaman söylediğim gibi, bana saygılı davranırsanız sizi görmezden gelmem. Ama bana kaba ve saygısız davranırsanız, benden pek bir şey alamazsınız."

Ona ne düşündüğümü söylemek için ağzımı açtım ama Skylar bana sert bir bakış attı. Sonra Lily'ye dönüp "Sen benim fizyoterapistim misin?" diye sordu.

Lily başını salladı. "Evet. Bu sabah rehabilitasyona başlayacağız ve eve gidene kadar seninle çalışacağım."

"Sence burada ne kadar kalacağım?"

"Bu tür yaralanmalarda genellikle üç ila beş gün sürer, ama birçok şeye bağlı."

"Ne gibi faktörler?" diye sordum.

Bana tekrar baktı, bakışları biraz daha yumuşadı. "Skylar yardımsız yataktan kalkıp tuvalete gidebilir ve kendi başına düş alabilir hale geldiğinde taburcu edebiliriz. Ama evde ona yardım edecek biri olması gerekecek." Skylar'a bakarak sordu, "Var mı?"

"O benimle kalacak," dedim. "Her şeyi halledeceğim ve ihtiyacı olan her şeyi sağlayacağım."

Lily'nin gözleri benimkilere çevrildi ve içinde tam olarak anlayamadığım bir şey parladı. Belki de şaşkınlık? Bir an sessizce beni izledikten sonra başını salladı ve Skylar'a, "Tamam, harika. Hemşireler seni sandalyede oturttu. Mümkün olduğunca bunu yapmanı istiyorum. Bu, yatak yaraları ve pıhtılaşma riskini azaltacak ve ayağa kalkmana yardımcı olacak. Sabah ve öğleden sonra ikinizi de ziyaret edip ayağa kaldırıp dolaştıracığım, ama yavaş yavaş yapacağız, tamam mı? Çok erken çok şey yapmamak önemli."

Skylar başını salladı. "Anladım. Yavaş ve istikrarlı."

"Tamam, hadi seni yataktan kaldırıp sandalyeye oturtalım. Bugün yaralanmamış bacağın üzerinde durmaya odaklanacağız. Hedefimiz yarın iki bacağın üzerinde durmanı sağlamak."

Lily Skylar'ı yataktan kaldırırken telefonum çaldı ve ben telefonu açmak için odadan çıktım.

"Öğleden sonra Ghost'u ziyaret etmek için her şey hazır," dedi Hyde telefona cevap verdiğimde.

"İyi. Nitro'dan bu sabah bir haber var mı?"

"Hayır. Tatum'un önerdiği avukat bir saat sonra onu görecektir, o zaman daha fazla bilgi alırız."

Nitro ve Marx, Nitro o pisliği ortadan kaldırmaya giderken yakalanmıştı. Lanet olası bir kırık arka lamba yüzünden. Marx arka koltukta baygın haldeydi, bu da polislerin şüphelenmesine neden oldu ve Nitro'nun kulüp bağlantıları nedeniyle ikisini de sorguya almak için gözaltına aldılar. Marx'ın polislerle ne anlattığını kim bilir?

"Bir saat kadar sonra orada olurum. Kick'in orada olduğundan emin ol. Romano'yu ortaya çıkarmak için planlarımızı konuşmamız lazım."

"Tamam," dedi ve telefonu kapattık.

Skylar'ın odasına geri girdiğimde, Lily ona yardım ederken tek ayak üstünde duruyordu. Kardeşimin iyileşmesine yardım edecek kadına bakmak için adımlarımı yavaşlattım. Nadir gördüğüm bir güzelliğe sahipti ve bu güzelliği görünüşünden çok enerjisinden kaynaklanıyordu. Güzel bir yüz, uzun bacaklar ve sıkı bir popo her zaman hoşuma giderdi, ama en çok dikkatimi çeken, kendini savunma şekliydi. Bir kadının benimle tartışmasından hoşlanmazdım, ama bir erkeğin üzerinde baskı kurmasına izin vermeyen kadınlara büyük saygı duyardım. Bazen bu iki tercih çatışırdı, ama sonunda saygı her zaman galip gelirdi.

"Skye buradan ayrıldığında ona evde yapması için bir rehabilitasyon programı hazırlayacaksınız herhalde, ayrıca fizyoterapistle gitmesi de iyileşmesine yardımcı olur diye düşünüyorum," dedim Lily'ye. O da başını sallayınca devam ettim, "Bunu ne sıklıkla yapmasını önerirsiniz?"

Skylar'ın yaptıklarına dikkat ederken bana cevap verdi. "Mümkünse haftada birkaç kez. Ne kadar çok olursa o kadar iyi. Size

önerdiğim fizyoterapistlerin isimlerini verebilirim."

Başımı salladım. "Çok teşekkür ederim." Skylar'a bakarak, "Ben çıkıyorum. Devil bugün seninle kalmak için geliyor, ben de akşam dönerim. Bir şey ihtiyacın olursa mesaj at."

"Nik de gelebilir mi? Biraz arkadaşlık iyi gelir."

"Hayır. Devil sana arkadaşlık eder."

"Of. Sen çok sinir bozucusun. Devil'ı severim ama benimle konuşmaktan sıkıldığından eminim."

"Evet, ama elinde başka kimsesi yok. Umarım birkaç gün sonra kulüp evine dönersin."

Odadan çıkarken duyduğum son şey, onun mırıldanmasıydı: "Erkekler. Hayatındaki erkekler de sana bu kadar eziyet ediyor mu, Lily? Bu tür şeylerle yaşamak zorunda olan tek kişi ben değilim, söyle."

Lily'nin cevabını duymadım. Aklım çoktan bir sonraki sorunla meşguldü. Skylar'ın ona cehennem azabı çektirdiğini düşünmesi umurumda değildi. Tek umursadığım onu korumaktı.

Lily

Hayatımdaki erkekler bana bu kadar eziyet ediyor mu?

Güldüm. "Nereden başlasam?" Dürüst olmak gerekirse, belki de yapmıyorlarmış gibi geldi, çünkü kardeşi çok abartılı görünüyordu, ama aynı zamanda Linc'le de King'le yaşadığı kadar çok hayal kırıklığı yaşamıştım.

Adının ilk kısmı ne acaba?

Tanrım, neden onu düşünüyordum ki? Adam kaba ve talepkardı ve kafamda onun gibi insanlara yer yoktu. Ama, tanrım

Tanrım, ilgimi çeken bir şeyi vardı. Uzun boylu ve kaslı vücuduyla, onun alanına girer girmez dikkatimi çekmişti. Delici gözleri beni anında etkilemişti. Binlerce sır saklayan gözlere benziyorlardı. Tanrım, normalde tercih ettiğimden biraz daha uzun ve biraz daha dağınık olan koyu saçlarını bile sevmiştim. Sakalı ve dövmelelerinden bahsetmiyorum bile. King, hiç sahip olmadığım ama her zaman denemek istediğim bir erkekte aradığım her şeye sahip gibi görünüyordu. Onun kaba davranışları yüzünden onu azarlamak isterken, aynı zamanda onunla daha çok konuşmak istediğimi fark ettim.

Ve yüzündeki yara izi.

Ona bunu kimin yaptığını ve neden yaptığını bilmek istedim. Skylar düşüncelerimi böldü. "Evli misin?"

Ben ona reçete ettiğim egzersizleri yaparken onu destekledim. Formda olduğu için hızlı bir iyileşme umudum vardı. Şansımız yaver giderse, buradan çabucak çıkabilirdi. "Artık değil. On iki yıllık evlilikten sonra, kocamın beni aldattığını öğrendim. Artık boşandık, ama hala başımı ağrıtmaya devam ediyor."

"Adi herif. Onun hayalarını keserdim. Kelimenin tam anlamıyla. Ama ben de kardeşim kadar deliyim, bu yüzden insanlar bana haksızlık ettiğinde pek aklı başında biri olamıyorum."

Onun dürüstlüğünü ve benimle çalışmasına izin verme şeklini sevdim. Bazı hastalar rehabilitasyonla mücadele ediyor ve her adımda direniyorlardı. Şimdiye kadar Skylar, istediğim her şeyi yapmıştı. Kardeşinin onun iyileşmesine önem vermesi beni etkilemişti. Aile desteği, bu yolculukta başarının anahtarıydı.

"İnan bana, bunu Linc'e yapmak için hayal ettim. Ama üç çocuğum var ve hapishaneden ebeveynlik yapmak iyi bir seçenek gibi gelmedi, bu yüzden topları ona bıraktım. Ama sana söyleyeyim, bu hafta onları kesip atmaya çok yaklaştım."

"Bu çok kötü olmalı, sana yaptıklarından sonra hala hayatında olması."

"Kesinlikle zor. Bazı günler acı tatlı." Kaşlarını çattı. "Nasıl yani?"

"Linc ve ben lise aşıklarıydık. Her zaman sonsuza kadar birlikte olacağımızı düşünmüştüm. Onun tüm saçmalıklarının altında hala onu sevdiğim için, etrafımda olması ve asla sahip olamayacağımız şeyleri bilmek çok acı verici."

"Evet, anlayabiliyorum."

Egzersizlerden yorulmaya başlamıştı, ben de onu sandalyeye oturttum. "Sanırım şimdilik bu kadar yeter. Her şey hakkında ne hissediyorsun?"

Otururken, "Zaten atlattım, ama çalışmam gerektiğini biliyorum, o yüzden şikayet etmiyorum. Her şeyi hızlandırmak için yapabileceğim bir şey varsa lütfen söyle." dedi.

Yanına oturup gülümsedim. Yapılması gerekeni yapma isteğini gerçekten çok seviyordum. "Zaman bu işte çok önemli, Skylar. Verdiğim egzersizleri yapmaya devam etmen de öyle. Lütfen bugün o bacağına yük bindirme. Yarına kadar bekle, o zaman tekrar bakarım. Ama bence yarın hazır olacaksın."

Başka bir adam bize katıldı ve her kadının severek karşılayacağı türden bir gülümsemeye bana baktı. "Nasıl gidiyor, Doktor?"

Gülümsemesine karşılık verdim. King'in Şeytan dediği adam olmalıydı. Bu adamların isimleri ilginçti. Motosikletçilerle hiç ilgim olmadığından, isimlerini nasıl seçtiklerini bilmiyordum. Motosikletçiler hakkında tek bildiğim, gazetelerde okuduklarımdı ve son zamanlarda kulüpleri sıkça gündemdeydi. Bu yüzden ceketlerinin arkasında yazan isimlerin anlamını biliyordum. "Ben doktor değilim, ama durumu iyi." Ayağa kalkarak, "Öğleden sonra tekrar geleceğim, ama o bacağına basmamasını söylediğimi unutma," dedim.

Yirmi dakika sonra, turumu yaparken Jackson'a rastladım. "O adamla ilgilendin mi?"

"Evet, her şey halloldu."

"Teşekkürler, Lily. Bugün endişelenecekler listesinden bir sorunu daha hallettim."

Listelerden bahsetmişken, Linc bana çocuk nafakası parasının birkaç gün gecikeceğini söyleyen bir mesaj göndermişti. Keşke onu da Skylar'ın kardeşini Jackson'ın listesinden çıkardığım kadar kolay bir şekilde benim listemden çıkarabilseydim.

Onu tamamen aklımdan çıkarmaya ve bugün onun hakkında düşünmemeye karar verdim. Belki onun yerine King ve onun yarasını düşünürüm.

O yara izi nasıl oldu acaba?

Ve yatakta nasıl biri olduğunu merak ediyorum.

Eminim sert, talepkar ve otoriter biridir.

Tanrım.

Evet.

*Oh,
lanet
olsun.*

Hayır.

Hayır, hayır, hayır.

Uzun zamandır aklıma gelen en kötü fikir.

O zaman gerçekten seks yapmam gerektiğini anladım, çünkü King gibi kaba bir adamla seks yapmanın nasıl olacağını hayal ediyorsam, açıkça aklımı kaçıırıyordum.

Hayatımda yeterince sorunum vardı.

Listeye bir pislik daha eklememe gerek yoktu.

King

Ghost ile aramızda hiç sevgi yoktu. Jethro bunu sağlamıştı. En başından beri bizi birbirimize düşürmüştü, ama ben bunu anladığımda, aramızdaki köprüler çoktan yıkılmıştı. Ghost, Storm başkanlığını her zaman gözüne kestirmişti, onun hakkı olduğunu düşünüyordu. Jethro'nun başka planları vardı. O pozisyonu erkenden benim için ayırmıştı ve Ghost bunu anladığında, bana zarar vermek için elinden geleni yaptı. Ivy ve Jen de bu çatışmanın ortasında kalmıştı, ama ben bunu da çok geç fark ettim.

Ghost, Jethro'nun emriyle onları hedef almıştı. Jethro, birkaç kulüp üyesine benim iki kadını taciz etmelerini söylemişti, ama Ghost'un farkı, bunu bir adım daha ileri götürerek, sırf bana olan kininden dolayı onlara zorla sahip olmaya çalışmasıydı. Bunu ona asla affetmeyecektim.

O günün ilerleyen saatlerinde hapishanede karşısına oturduğumda, lanet masanın üzerinden uzanıp onu boğazlamamak için kendimi zor tuttum. Son ziyaretimden sonra bir daha asla geri dönmemeye karar vermiştim.

"Çıkar lafını, Ghost. Neden buradayız?" diye sordum. "Federaller geri mi geldi?"

Başını salladı. "Hayır, federal ajanlar değil." Bir an durakladı, sanki bilgisini bizimle paylaşıp paylaşmayacağına karar veremiyormuş gibi. Sonunda, "Tony Romano beni ziyaret etti ve tek konuştuğu sen olduğun için, bilmek istersin diye düşündüm," dedi.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldandı Hyde, öne eğilip kollarını masaya dayadı.

Ben de Hyde kadar kafam karıştı. Hiç mantıklı gelmiyordu. "Ne istiyordu?"

Ghost'un gülümsemesi zafer dolu bir gülümsemeydi. Omuzlarını dikleştirdi. "Bunu soracağınızı tahmin etmiştim, ama karşılığında bir şey almadan bu tür bilgileri vereceğimi sanıyorsan, yanılıyorsun."

Lanet olası Ghost. Hyde, Ghost'un sadece benimle konuşacağını söylediğinde bunun bir tuzak olduğunu anlamıştım. "Storm'un üyesi olarak kalmak istiyorsan, o ağzını açmalısın Ghost. Burada pazarlık edilebilecek tek şey bu."

Ghost'un gülümsemesi kayboldu ve gözlerinden nefret fışkırdı. "Bu noktada, King, beni kulüpten atsan da umurumda değil. Benim için önemli olan tek şey buradan gitmek. Bunu sağlarsan, istediğin tüm bilgileri veririm."

"Serbest bırakılman için gerekli işlemleri başlattım bile."

"Ve ikimiz de daha fazlasını yapabileceğini biliyoruz. Ayak sürmeyi bırak ve bunu önümüzdeki birkaç hafta içinde hallet."

Haklıydı, ayak sürüyordu. Ghost'un buradan çıkmasına yardım etmek yapmak istediğim son şeydi, ama ona söz vermiştim ve sözümünden asla dönmezdim. Ne kadar nefret ettiğim birine verilmiş olsa bile.

"Anlaştık." Öne eğildim, gözlerimi onun gözlerine dikerek. "Şimdi konuşmaya başla ve her şeyi anlatana kadar durma. Bir şey atladığını öğrenirsem, tahliyen mümkün olduğunca ertelenir."

Ghost'un gözleri benimkiyle aynı nefretle parladı. "Ve birkaç hafta içinde işi bitirmezsen, seni mahvetmenin bir yolunu bulurum."

Tanrım, bu herif ölmek istiyordu. "Konuş!" diye bağırdım, kontrolümü kaybetmek üzereydim.

Dudakları hırlayarak kıvrıldı, ama sonunda bildiklerini anlattı. "Romano seni öldürmek istiyor ve Storm'u ortadan kaldırmak istiyor. Storm'un uyuşturucu ticaretiyle, senden silah satın aldığın kişilerle, Jethro'nun karıştığı işlerle ilgili çok fazla bilgiye sahip... Siktir, bu bilgileri nereden bulduğunu bilmiyorum, ama sana söylüyorum, eğer bunlardan herhangi birini polise söylerse, kulübün tüm üyeleri hapse girer. Moses'ı bile biliyor."

"Hay sıçayım," dedi Hyde, benim düşüncelerimi tekrar ederek. *Kulüpte bir köstebek var.* "Senden ne istiyordu?"

"Kulübü ele geçirmem için yarım milyon teklif etti. Bildiklerimi polise anlatmamı istiyor."

"Böyle bir parayı reddedeceğine inanmamızı mı bekliyorsun? Bana yardım etmek için?" dedim.

"Sana yardım etmek için değil, King, kulübe yardım etmek için." "Saçmalık."

Gözlerindeki nefret yeniden alevlendi. "Saçmalık değil. Lanet olsun, bir düşün. Parayı alacaksam neden seni buraya çağırıp bu saçmalıkları anlatayım? Parayı alıp polise giderdim ve arkama bile bakmazdım, eğer seçimim bu olsaydı."

Aklım, tüm bunların nasıl sonuçlanabileceğine dair senaryolar üretmek için olabildiğince hızlı çalışıyordu, ama kafamdaki tüm o saçmalıklar yüzünden, bu savaşı kaybediyordum. Ghost haklıydı, ama ben hala şüphelerim vardı.

"Sana inanmayı seçersem ve sen bizi kazıklarsan, bundan geri dönüş yok, Ghost. Ne senin için ne de kız kardeşin için."

"Bak," diye bağırdı, öfkesi onu ele geçirmişti, "Ben kulübe her zaman sadık oldum ve bunu değiştirmeye niyetim yok. Anladığım kadarıyla,

Romano delinin teki. Seninle uğraşmak için yeterince delilik var zaten. Başka bir deli pislikle uğraşmak istemiyorum."

"Başka ne dedi?" diye ısrar ettim. "Bize anlattıkların hiçbir şekilde yardımcı olmuyor. Romano'nun kulübün peşinde olduğunu zaten biliyorduk."

Bir an düşündü. "Şimdi kim saçmalıyor?"

"Başka ne olabilir ki?" Hyde neredeyse bağırdı. Görünüşüne bakılırsa, o da benim kadar sinirlenmek üzereydi.

Ghost ona kaşlarını çattı. "Ivy tüm bunların anahtarı. Ona takıntılı. Ona ulaşırsan Romano'ya da ulaşırsın."

"İşte bu noktada bilgilerin yanlış, Ghost. O bizde ve bize hiçbir şey söylemiyor," dedim.

Ghost'un gözleri yine benimkilere takıldı, bu kez bakışlarında bir karışıklık vardı. "O seninle mi? Tony onu aramaya gelmedi mi? Buna inanmak zor."

"O ortadan kayboldu," dedi Hyde. "İki gün önce baskın yapan polislerden kaçmak için ortadan kayboldu."

"Ve Ivy Tony'den ayrıldı," diye ekledim.

Ghost'un kafası daha da karıştı ve kaşlarını çattı. "Böyle bir şeyin olduğunu sanmıyorum. Tony'nin geçen gün söylediklerinden öyle bir izlenim almadım. Birincisi, onun polislerle işbirliği içinde olduğu izlenimini edindim, ikincisi, Ivy'nin onu terk etmesine asla izin vermez. Sana söylüyorum, o kadına deli gibi. Tony Romano'yu düşürebilecek tek kişi Ivy'dir. O kadının yüzünden polisten saklanmayacak kadar ona bağlıdır, çünkü tek düşüneceği şey onu geri kazanmak olacaktır."

Siktir.

Hyde'a baktım. "Sen bu konuda ne düşünüyorsun kardeşim?"

"Kulüp evine dönüp her şeyi gözden geçirmeliyiz. Devil ve Kick'i de çağırıp onların görüşlerini alalım. Bronze'u da."

"Benim serbest bırakılmam için de çalışmalısın," dedi Ghost.

Ona baktım. "Ondan önce sana bir işim var." Marx ile kulübün sorununu ayrıntılı olarak anlattım ve Ghost'a bu sorunu çözecek birini bulmasını söyledim.

O başını salladı. "Aklımda biri var."

Ayağa kalktım. "İyi. Hyde seninle iletişime geçecek. O zamana kadar sabırlı ol ve başka bir şey olursa bizi ara."

Hapishaneden çıkarken Hyde bana kararlı bir şekilde baktı. "Ivy ile konuşacağım."

Tepkim beni şaşırttı. O da geçen gün onunla konuşmak istemişti, ama ben onu Ivy'nin başına bela etmek istemiyordum. Bu içgüdüsel bir tepkiydi. Hyde insanları yumruklarıyla dövdüğü gibi sorguya çekiyordu; bilgi almak için acımasız ve vahşiydi. Aklım evet diyordu, ama tüm benliğim buna karşı çıkıyordu.

"Hayır."

"Emin misin, kardeşim? Romano'yu bulmak için en iyi şansımız o olabilir."

"Hayır."

"Bu olaya çok yakınsın. Ondan daha fazla bilgi alabilirim." Siktir. "Hayır."

"King, kafanla düşün, sakinle değil."

O inatçı bir piçti. Bu konuyu bırakmayacaktı. "Sikimle düşünmüyorum kardeşim." Yoksa öyle miydim? Elimi yüzüme sürdüm. Tanrım. "Sadece ona zarar verme."

İnatçı tarafı ortaya çıktı. "Kulübün ihtiyacı olan bilgi onda varsa, onu almak için her şeyi yaparım."

Onun ona zarar vermesine asla izin veremezdim. "O odaya girmek istiyorum."

"King," sesi sertleşti, "o odaya adımını bile atmayacaksın. Seni bayılsam bile umurumda değil, onu sorgulayacağım ve kulübümüzü kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

Siktir.

İşler çığıırından çıkıyordu.

Ve ben bunu durduramıyordum.

Sadakatim arasında parçalanmış hissediyordum. Ivy'yi uzun zamandır seviyordum. Onun bu işe bulaşmasına izin verebilir miydim? Hyde'ın onu konuşturmak için ne gerekiyorsa yapmasına izin verebilir miydim?

Onun başına ne geleceğini umursamayacak kadar karanlık bir çukura mı düşmüştüm?

Sert bir nefes verdim ve Hyde'ın bakışlarıyla karşılaştım. "Sadece hallet. Detayları bilmek istemiyorum."

King

Ivy'yi terk ettikten üç yıl sonra Jen'le tanıştım. Yatakta paylaşacak bir kadın aramıyordum ama o hayatıma, sonra da kalbime girmeyi başardı. Bir kulüp üyesinin verdiği partide tanışmıştık. Sarhoştı ve banyoda benimle yatmaya çalışmıştı. Ben birçok şeyim, ama sarhoş kadınlardan faydalanacak bir adam değilim. Hayır dedim ve oradan ayrıldım, ama başka bir pislik ona zorla sahip olmasın diye onu eve götürecek birini bulmadan önce. Bir hafta sonra, bana teşekkür etmek için kulüp evine geldi. Bana beyefendi dedi ve ben uzun zamandır ilk kez güldüm. Bu, kıskançlık, şiddetli tartışmalar, yıkıcı davranışlar ve asla aşamadığımız kinlerle dolu karanlık ve berbat bir yolun başlangıcı oldu.

Seks bizi bir arada tutan şeydi; Jen sert sevişmeyi severdi ve bunun beni ona bağladığını çabucak anladı. Kulüp işleriyle uğraştığım uzun bir günün ardından eve geldiğimde tek istediğim, kendimi ona kaptırıp günün yorgunluğunu atabileceğim bir kadın olduğunu anlamıştı. Kavgaları gündüzlere, seksi gecelere saklıyordu. İşe yaradı.

O, benim onu istediği gibi asla sevmeyeceğimi anlayana kadar. Onu sevmiştim, ama bir daha asla kendimin her parçasını birine teslim etmeyecektim, ve Jen o parçaları lanet olası birer kupa gibi toplamak istiyordu. Sonunda, o beni aldattı ve ben de onu terk ettim. İhanet her zaman olduğu gibi canımı yakmıştı, ama onu nefret edecek kadar kendimi bulamadım. Aldatmasının sebebinin, Ivy'ye verdiğim her şeyi ona vermeyi reddetmem olduğunu biliyordum. Kendi eksikliklerim için onu suçlayamazdım.

Öfkeden çok suçluluk hissediyordum.

Başka bir kadını, başka bir ilişkiyi mahvetmiştim.

Kick, çok sevdiği dere kenarında kendine bir yer bulmuştu. Ona veda ederken, onu oraya götürdüğüm zamanların anıları aklımda canlandı. Lanet olsun, anılar her zaman içimde derin izler bırakırdı. Eğer önleyebilseydim, mezarını ziyaret etmezdim. Ama ona bunu borçluydum. Ona çok daha fazlasını borçluydum, ama bu borçları asla ödeyemeyeceğime göre, verebileceğim tek şey buydu.

Onunla bir saat oturdum ve işim bittiğinde kulüp evine geri döndüm ve geceyi zihnimden tüm anıları silerek geçirdim. Jen hayattayken cehennem gibi biriydi ve öldükten sonra da benim için cehennem olmaya devam ediyordu. Kick beni gece yarısından sonra hastaneye bıraktı. "Bu halde seni yola çıkarmamın imkanı yok," demişti. Bilmediği şey, bu halde kendimi yola çıkarmamın imkanı olmadığıydı.

"King," diye mırıldandı Skylar ertesi sabah erkenden, kolumu dürterek. "Ne zaman geldin? Tanrım, bira fabrikasından çıkmış gibi kokuyorsun."

Yatağının yanındaki sandalyede yarı uykuluydum. Uzun bir gece olmuştu ve hayaletler beni rahat bırakmamıştı. Oturdum, dirseklerimi dizlerimin üzerine dayadım ve boynumdaki ağrıyı gidermek için esnedim. Hastane sandalyesinde uyumak berbat bir şeydi. Kafamı parçalayan baş ağrısı da öyle. "Jen'i dün öğleden sonra gömdük." Bu, onun sorusuna cevap vermiyordu ama bilmek istediği her şeyi söylüyordu.

Yüzü yumuşadı. "Oh."

Sırtımı da esnetmek için ayağa kalktım. Kendimi berbat hissediyordum, ama Skylar'ın nasıl hissettiği daha çok ilgimi çekiyordu. "Ağrın nasıl?"

"İyi. İlaçlar işe yarıyor." Bir an durakladıktan sonra, "Jen'i çok sevmezdim, ama bu şekilde ölmesine çok üzüldüm. Kimse bunu hak etmez."

"Evet," diye onayladım, ama bu konuyu açmak istemiyordum. Kimseyle bu konuyu konuşmak istemiyordum, çünkü bu, suçluluk duygusuyla tekrar yüzleşmek anlamına geliyordu. "Sigara içmeye gidiyorum. Döndüğümde bir şey ister misin?"

Bana attığı bakış, ne yapacağımı bildiğini gösteriyordu. Skylar beni herkesten iyi tanıyordu. Bu, bu kadar çok kavga etmemizin nedenlerinden biriydi. Beni ne kadar zorlayabileceğini görmekten hoşlanıyordu. Her zaman öyleydi. Ama bugün, bu konuyu geçiştirdi. Başını sallayarak, "Evet, bir kahve. Burada servis ettiklerini içemiyorum," dedi.

Beş dakika sonra dışarı çıktığımda, bir sigara yaktım ve karanlık sabah gökyüzüne baktım. Bulutların rengi ruh halime uyuyordu. Ve gök gürültüsü, kafamda çalan senfoniye eşlik ediyordu. Beni rahat bırakmayan boktan düşüncelerin senfonisi.

Çılgın bir an için, babamın zihninin de benimki kadar kaotik olup olmadığını merak ettim. Deliliğin sınırını böyle mi aşmıştı? Düşünceleri o kadar ağır gelmişti ki zihni parçalara ayrılmış ve artık doğruyla yanlış ayırt edemez hale gelmişti?

Artık doğruyla yanlış ayırt edebiliyor muydum? Emin değildim. Çoğu gün umursamıyordum, ama ara sıra biri gelip bu tavrımı sınıyordu. Ivy'nin hayatıma yeniden girmesi büyük bir sınavdı.

O ve Jen bütün gece aklımdan çıkmamıştı ve rüyalarım beni işkenceye çevirmişti. Uzun zamandır böyle rüyalar görmemiştim. Yıllar önce Ivy'yi uzaklaştırdıktan sonra, bir yıl boyunca onu, babamı, annemi

ve Margreet'i görmüştüm. Rüyalar kaçamadığım kabuslara dönüşmüştü. O yıl uyumaktan kaçınmışım ve o günden beri uykusuzluk beni rahatsız ediyordu, ama rüyalar kaybolmuştu.

Dün geceye kadar.

Dün gece Margreet'i ve hayatımda yaptığım seçimlerden duyduğu hayal kırıklığını gördüm. Ivy ve Jen de rüyamda ortaya çıktılar ve bu hayatım bittiğinde cehenneme gideceğimi söylediler.

Siktir.

Soğuk terler içinde uyandım, aklımda hala cehennem düşünceleri vardı. Bu hayattan sonra gideceğim tek yerin cehennem olduğunu biliyordum. Babam, beni ilk kez hasta ve sapıkça suçlarına yardım etmeye zorladığında bunu kesinleştirmişti. Genellikle ona annem yardım ederdi, ama o gece değil. Annem hastaydı ve babamın istediğini yapamıyordu, bu yüzden beni yataktan sürükleyip, sarışın genci arabasına çekmek için beni kullandı. Hangi kız, gece yarısı sokakta tek başına duran dokuz yaşındaki bir çocuğa yardım etmek istemez ki? Yardım için yalvaran üzgün gözlerim ve onu arabaya çeken babamın kaba gücü karşısında hiç şansı yoktu.

Onu bir hafta boyunca evimizde kilitli tuttu, sonra acılarına son verdi. Yedi gece boyunca onun çığlıklarını ve babamın homurtularını dinledim. Ama bu sadece başlangıçtı.

On yaşıma geldiğimde, ellerimde beş kızın kanı vardı. Onuncu doğum günümünden üç gün önce, babam sık gittiği bir barda bir adama saldırdığı için tutuklandı. O yılki erken doğum günü hediyem, annemin beni tek başına yetiştiremeyeceğine karar verip bir hastanede terk etmesi oldu. Bu, hayatımda aldığım en güzel doğum günü hediyesiydi.

Tanrım, bu boktan durum hiç bitmeyecek mi? Babamı düşünmekten hiç vazgeçecek miyim? Margreet sonsuza kadar aklımda kalacak mı?

Sigaramdan uzun bir nefes çektim, duman ciğerlerime inerken gözlerimi kapattım. Neden yaptıklarımı kafamda tekrar tekrar düşünüyordum?

Kendimi asla sorgulamamaya çalıştığım şekilde sorguluyordum. Bugün halletmem gereken çok şey vardı. Bunları düşünmek bana hiçbir fayda sağlamıyordu. Tek yaptığı kafamı karıştırmaktı. Ve bu hiç de yararlı değildi. Ne bana ne de kulübüme.

Gözlerimi açtım, sigaramdan son bir nefes çekip söndürdüm ve içeri girmeye döndüm. Başımın üstünde bir gök gürültüsü daha duyuldu ama neredeyse duymadım. Gök gürültüsü, kafamın içindeki gürültünün yanında hiç kalırdı.

"Günaydın."

Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki, hastanenin ön kapısına doğru ilerlerken Skylar'ın fizyoterapistinin önümde durduğunu fark etmemiştim.

Neredeyse ona çarpıyordum.

Dudaklarının arasındaki sigaraya başımı salladım. "Sigara içme şekline bakılırsa, senin sabahın da benimki kadar berbat geçiyor."

"Evet, özetle böyle. Çocuklar."

Bakışlarım onun vücuduna kaydı. Şimdiye kadar gördüğüm en dar kot pantolonun üzerine beyaz bir tişört ve siyah deri ceket giymişti. Bir hastane çalışanı için tuhaf bir kıyafet gibi görünüyordu, ama ben ne bilirdim ki? Gözlerine tekrar bakarak sordum, "Kaç tane var?"

"Gerçekten umurunda mı?"

Beni köşeye sıkıştırmıştı. Yine de, nadiren uğraştığım küçük sohbetlere girmiştim, yani biraz ilgim vardı. "Kaç tane?"

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve ciğerlerine daha fazla duman çekti. "Bana anlattıkları kadar pislik olmadığını biliyordum. Üç çocuğum var. İkiisi genç, biri sekiz yaşında. Nikotin bağımlılığımı besleyen çoğunlukla on dört yaşındaki kızım."

Gözlerimi kısarak onu daha yakından inceledim. "On dört yaşında bir çocuğun olacağı kadar yaşlı görünmüyorsun."

Gülümsemesi daha da genişledi. "Şimdi seni daha çok sevdim. On altı yaşında bir çocuğum olacak kadar yaşlıyım."

"Kızın mı?"

"Evet."

"Kahretsin, sana mutluluklar dilerim."

Kaşları kalktı. "Kızın var mı?"

"Hayır, ama kız yetiştirme tecrübem var." Sigara dumanına doğru çenemi salladım. "Bu yakında hiç yetmeyecek."

"İnan bana, biliyorum." Saatine baktı. "Kahretsin, gitmem gerek. Bugün geç kalırsam patronum beni öldürür." Çantasını karıştırdı ve bir nane şekeri çıkardı, sonra tekrar gülümsedi ve "Kız kardeşin dün çok iyi iş çıkardı. Öğleden sonraya kadar iki ayağı üzerinde durabilir."

"İyi. Onun bir an önce eve gelmesi lazım."

Yavaşladı ve bakışlarını bana sabitledi. "Ailene olan bağlılığını beğeniyorum. Tabii, kız kardeşini kilit altında tutan sapık bir takipçi değilsen, ama senden aldığım izlenimlere göre, öyle biri değilsin."

Başımızın üzerinde gök gürültüsü duyulurken, birkaç saniye sessizce birbirimize baktık. Sonra o gitti ve ben yine düşüncelerimle baş başa kaldım. Lanet olsun, olabileceğim en kötü yer.

Skylar'ı kontrol etmek için içeri girmeden önce bir sigara daha içtim. Bugün uzun bir gün olacaktı. Ve biraz şansla, Romano ve köstebeğimizi bulma çabalarımızda sonuç alacağımız bir gün. Ama bunu başarmak için önce ailemin iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu.

Bir saat sonra kulüp evinin mutfağına girdiğimde, Annika hazırladığı kahveden başını kaldırdı. "Berbat görünüyorsun."

"Ben de öyle hissediyorum." Çaydanlığı işaret ettim. "Bir tane daha yapabilir misin?"

O başını salladı. "Evet. Kahvaltı yapmadıysan sana acıyıp yanında tost da yaparım. Vegemite ister misin?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne yapmaya çalışıyorsun, Nik?"

Dolaptan başka bir fincan çıkardı. "Belki de şu anda biraz şefkate ihtiyacın vardır diye düşündüm. Ben her zaman bir şeyler isteyen bir kız kardeş değilim, unuttun mu?"

Haklıydı. Annika anaç bir tipti, Skylar ise tam tersiydi. Nik benden hiç bir şey istemezdi. Onun bana ihtiyacı olduğunu anladığımda, onun hayatına zorla girmiştım. Skye ise bir şey istediğinde beni arayan kız kardeşimdi. Margreet ölmeden önce durum tam tersiydi. Onun ölümü ilişkilerimizi değiştirdi, Annika bana karşı kapandı, Skylar ise sürekli ilgimi istiyordu.

Ona yaklaştım ve tezgaha yaslandım. "Vegemite iyi olur." O kahve ve tost hazırlarken sordum, "Burada her şey yolunda mı?"

Yaptığı işi bırakıp tüm dikkatini bana verdi. "İyiyiz King, ama bunu sorman garip. Genelde bize ne yapmamızı söylersin, nasıl olduğumuzu sormazsın. Neler oluyor? Sevdığım ve tanıdığım kardeşim nerede?"

Yüzümü ovuşturarak mırıldandım, "Deniyorum."

O gülümsedi. "Biz iyiyiz. Çocuklar çok yaramazlar ama Kree'nin çocuklarıyla iyi anlaşıyorlar, en azından o konuda bir sorun yok."

Kahretsin, Zane ile Kree'nin eski sevgilisi hakkında konuşacak zaman bulamamıştım. Bugün gelmesi gerekiyordu, o yüzden bunu o zaman yapmaya karar verdim.

Bana uzattığı kahveyi aldım. "Hastaneden geldim. Skye'nin fizyoterapisti iyi olduğunu söyledi. Birkaç gün içinde eve gelebilir."

Axe bize katıldı, bakışları doğrudan bana yöneldi. "Zane yaklaşık beş saat uzaklıkta. Tüm ekipmanları yanında."

Zane kendi güvenlik şirketini yönetiyordu, ekibi çoğunlukla eski komandalardan oluşuyordu ve piyasada bulabileceğiniz en iyi gözetleme ekipmanlarına sahipti.

Telefonum çalarken başımı salladım. *Bronze.*

"Bronze, sabahın bu saatinde bana kötü haber vermeyeceksin, değil mi?"

"Kötü değil, ilginç. Romano'nun polis tarafından basıldığına dair bilgilerin yanlış. Böyle bir şey olmadı."

Telefonumu daha sıkı kavradım. "Baskın *yok mu?*"

"Doğru. Sana bunu söyleyen kişi yalan söylüyor. Şu anda onların radarında bile değil. Tabii, ona olan olağan ilgileri dışında."

Hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Brant neden bize bu saçmalıkları uydurdu? "Başka bir şey var mı?"

"Evet," dedi sertçe. "Neden o sarışın Ryland hakkında beni sorguya çekiyor? Başım yeterince dertte, King. Onun da üstüme üstüme gelmesine gerek yok."

Tatum.

"Ryland'ı araştırmasını söyledim. Bu davaya çok bağlanmış durumda ve bir noktada istediği sonucu elde etmek için sınırı aşacak. Tatum onu çözecek ve bu konuda seninle birlikte çalışacak."

"Siktir." Bir an durakladı. "Tamam, ama onu biraz geri çek. Biraz fazla hevesli."

"Geri çekilmez, Bronze. Nitro'yu çıkarmak ve Ryland'ı başımızdan savmak için ne gerekiyorsa yapar. Onunla başa çıkmak sana kalacak."

"Bazen seninle çalışmayı kabul ettiğime pişman oluyorum," diye mırıldandı.

"Evet, ikimiz de aynı durumda aynı seçimi yapacağımızı biliyoruz." Annika'nın bana uzattığı tostı gözümle izledim. "Kapatmam gerek. Başka bir şey bulursan ara beni."

Telefonu kapattım ve Annika'dan tost tabağını aldım, az önce öğrendiklerimi kafamda tekrar tekrar düşünmeye başladım. Axe ve Annika'nın konuşması

Brant'ın niyetini anlamaya çalışırken arka plan bulanıklaştı. Ivy'ye bağlı görünüyordu. Aslında düşününce, bağılıdan da öte bir şeydi.

Telefonumu tekrar çıkardım ve Hyde'ı aradım.

"Bir işin ortasındayım," diye homurdandı ve Monroe'nun da şikayet ettiğini duydum.

"Siktir, kardeşim, Monroe'yu şehirden çıkarman lazım. Onu çoktan taşındırıldığını sanıyordum."

"Tartışmacı bir kadını bir şeye ikna etmeye çalıştın mı hiç, King? Lanet olsun, uğraşıyorum."

Ona ne kadar bağırıp çağırdığını tahmin edebiliyordum. "Evet, tahmin edebiliyorum."

"Az kalsın sikimi yalatacaktım, belki sen de bu işi halledersin."

"Bronze, Brant'ın bize söyledikleriyle çelişen yeni bilgiler aldı.

Romano'nun evi polis tarafından basılmamış. Brant'la tekrar

konuşmalıyız." "Evet. Ben de Ivy'yle tekrar konuşacağım."

Hyde, ben Jen'i gömerken onu sorguya çekmişti. Bana, Ivy'den başka bilgi alamadığını söylemişti, ama ben henüz onunla bu konuyu konuşmamıştım. Bundan kaçınmıştım. Ona ne kadar sert davrandığını bilmek istemiyordum.

"Hayır, bu konuşmayı ben yapacağım." Ona bir şans vermişim; bir daha vermeyecektim. Siki biliyordu ki bu yüzden çok gergindim. *Ivy'nin hayatıma geri dönmesiyle ilgili duygularımı kafamda oturtamadığım için.* Ve Hyde'ın ona öyle davranmasına izin verdiğim için? Siktir, bu kafamı daha da karıştırdı. Yaşadığım boktan şeyler yüzünden gerçekten o kadar sertleşmiş bir adam mı olmuştum ki, bir zamanlar sevdiğim birini terk etmeye hazırdım?

"Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim. Bence o da bize anlattıklarından fazlasını bilmiyor. Mantıklı, özellikle Ghost'un dün sana söylediklerini düşünürsek. Bence Romano bizimle oynuyor, kardeşim."

"Brant'ı bize bu saçmalıkları anlatması için mi gönderdi sence?"

"Evet. Brant, Ivy kartını iyi oynadı ve eminim bunu Romano'nun söylediği içindir. Sana ulaşmak için. Romano, Ivy'nin sende olup olmadığını öğrenmek istedi."

"Ivy ile konuşacağım. Ve lanet olsun, Monroe'ya kuralları açıkça söyle. Onun da bu işin içine karışmasını istemiyorum."

Telefonu kapatıp Axe'a baktım. "Bir işim var, sonra sen ve ben Brant'la tekrar konuşacağız. Bu sefer ona acımayacağız."

O da başını salladı. "Anladım."

Mutfaktan çıkıp Ivy'nin yanına gittim.

Winter, odasının önünde yorgun bir halde oturuyordu. Ayağa kalkıp bana doğru geldi. "Hâlâ pek yemek yemiyor, sanırım kendini iyi hissetmiyor."

Başımı salladım. "Ben onunla konuşurken sen biraz yürüyüş yap. Sen de uykuya ihtiyacın var gibi görünüyor, bugün birine senin yerine bakmasını ayarlarım."

"Teşekkürler, kardeşim."

Ivy'yi görmeyeli iki gün olmuştu ve Winter haklıydı, hasta görünüyordu. Odanın köşesindeki koltukta bacaklarını kısırmış, başını koltuğun koluna dayamış oturuyordu. Başını kaldırıp, "Ne var şimdi, King? Yine sorguya mı çekeceksin? Adamlarından birini göndermediğine şaşırdım." dedi.

Odadaki diğer sandalyeyi onun yanına çekip karşısına oturdum. Dirseklerimi dizlerimin üzerine dayayıp gözlerimi onun üzerinde gezdirdim. Hyde ona dokunmamıştı, şükürler olsun. Yüzündeki tek izler gözlerinin altındaki torbalardı. Ama o lanet gözler güvensizlik ve öfkeyle parlıyordu. Midemi bulandıran bir suçlama atıyorlardı. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ruhumu gömmek imkansızdı. Lanet kalbim yıllardır donmuş olabilir, ama Ivy'nin gözleri

onu eritmişti ve bu da beni zaten kontrolünü kaybetmiş hissettiğim halimden daha da kontrolsüz hissettiriyordu.

Böyle köşeye sıkıştığım da, istemediğim şekilde kendimle yüzleşmek zorunda kaldığımda, bildiğim tek tepkiyi verdim. Öfkeyle karşılık verdim. Ivy bana acısını böyle fırlattığında, ben de kendiminkini ona fırlatırdım. Ve öyle görünüyordu ki, hiç değişmemiştik.

"Evet, yine lanet olası bir sorgu. Ama bunu sadece seni korumak için yapıyorum. Bunu anlıyor musun lan?"

Sandalyeye dik oturdu, vücudu kaskatı kesilmişti. "Anladığım tek şey, sana iyi bir bilgiyle geldiğim ve buraya geldiğimden beri bunu yüzüme vurmaktan başka bir şey yapmadığın. Dün buraya gelip benden istediğin şeyi sormaya bile tenezzül etmedin. Bunun için adamlarından birini gönderdin. Aramızda artık bir şey olmadığını biliyorum, King, ama içtenlikle daha fazlası olduğunu düşünmüştüm. *Daha iyisini* hak ettiğimi düşünmüştüm."

Siktir.

O bundan daha iyisini hak ediyordu.

Sandalyeyi geri itip ayağa kalktım ve bir süre odada volta atarak düşüncelerimi toparlamaya çalıştım, sonra ona geri döndüm. Ne düşündüğümü, ne hissettiğimi bir türlü anlayamıyordum. Sanki o gittikten sonraki yıllarda zihnim yeniden programlanmış ve şimdi her şeyi nasıl algılayacağını bilemeden yanlış çalışıyordu. Tek bildiğim, bunu atlatmamız ve sonra tekrar ayrı yollara gitmemiz gerektiği idi. Kendimi onun hayatına ya da onu benim hayatıma geri almamalıydım. Ama lanet olsun, bizi o noktaya getirmek, uzun zamandır yapmak zorunda kaldığım en zor şey gibi geliyordu.

Böyle bir durumla başa çıkmanın en iyi yolu, onu önlemektir. Bu yüzden onun söylediklerini görmezden geldim ve kendi ihtiyaçlarıma odaklandım. "Brant'ın verdiği bilgi yanlışmış."

Bana uzun bir süre baktıktan sonra gözlerini kırptırdı ve mırıldandı: "Sen tam bir pisliksin. Az önce sana söylediklerimi dinlemeye bile tenezzül etmedin. Beni aldattığına sevindim, çünkü hayatımda sen olmadan daha iyiyim."

Sözleri beni derinden yaraladı. Nasıl olduğunu bilmiyordum, çünkü uzun zaman önce insanların beni böyle incitmesine izin vermemeyi öğrenmiştim. Ama Ivy her zaman derin yaralar açmayı başarırdı.

"Brant hakkında ne biliyorsun, söyle," diye düşük ve karanlık bir sesle talep ettim. Bu bilgiyi ondan almalı ve sonra bu odadan defolup gitmeliydim.

Sandalyesinden kalkıp ayağa kalktı. Yaklaşarak, çok fazla yaklaşarak, "Hyde'a bildiğim her şeyi anlattım. Tony'nin baskına uğradığı hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve Brant'ın ona neden sırtını döndüğünü de bilmiyorum."

İçimde dolaşan tüm duygularla mücadele ederken nefesim hızlandı. *Onları hissetmemeye çalıştım.* Aramıza mesafe koymam gerektiğinden bir adım geri attım. "Tony baskına uğramadı. Brant yalan söyledi. Benim bilmek istediğim şey neden olduğu."

Onun öfkesi biraz azaldı ve yerini kafa karışıklığı aldı. "Neden böyle bir şey yaptığını bilmiyorum. Bu hiç mantıklı değil..." Aniden konuşmayı kesti ve ben buna odaklandım.

"Sana mantıklı gelmiyor mu?"

Ağzının açılması ve gözlerinin biraz büyümesi, Ivy'nin az önce söylediklerimden şaşkına döndüğünü gösteriyordu. Bu da *beni* şaşırttı.

Cevap vermediğinde, onu zorladım. "Neler oluyor, Ivy? Neden bu sana mantıklı gelmiyor?"

Kollarını vücuduna doladı ve bana tekrar öfkeyle baktı. "Hiçbir şey mantıklı değil! Neler olduğunu anlamıyorum. Ve kusacak gibi hissediyorum, kusarsam diye bir kova falan getirir misin lütfen?"

Yüzü bembeyaz olmuştu ve Winter'ın bana daha önce söylediklerini hatırladım. Kollarını tutarak onu sandalyeye oturttum. "Orada bekle, bir şey getireyim."

O, bir top gibi kıvrılıp gözlerini kapattı ve başını tekrar koltuğun koluna dayadı. Odadan çıkarken, "Teşekkür ederim" diye mırıldandığını duydum. Bu beni çok şaşırttı ve suçluluk duygusu baş gösterdi. Ondan gelen tek duygu öfke gibi görünse de, Ivy'nin hayatla bu şekilde başa çıktığını biliyordum. Biz bir çiftken de böyle davranırdı ve görünüşe göre hiç değişmemişti. Ama "teşekkür ederim" sözleri, o öfkenin altında hassas bir kadın olduğunu hatırlattı bana. Bunu hatırlamalı ve hoşgörülü olmalıyım. Bu durumdan kurtulabilmemizin tek yolu, birimizin geri adım atmasıydı ve bunun ben olmam gerektiğini biliyordum. Bunu yapabilecek miydim emin değildim, ama yıllar önce Ivy'ye yaşattıklarımın sonra, denemek zorundaydım.

King

"Bugün onu vurmamayı başarabilir misin?" Axe, Brant'ı tekrar sorgulamaya hazırlanırken sordu.

Odanın ortasındaki masada oturan Brant'a baktım, o da Axe ile benim aramda gergin bir şekilde bakışıyordu. "Ne? Sorgu odasında biraz kan görmek hoşuna gitmiyor mu?"

"Sana her şeyi anlattım. Neden bunu tekrar yapıyoruz, anlamıyorum," dedi Brant, ağzından çıkan her kelimedede korku vardı.

Axe, Brant'ın arkasına geçip kulağına fısıldayacak şekilde eğildi. "Bu, bugün söylediğin ilk yalan, Brant. Bir daha yalan söyleme, yoksa King'in silahı en küçük derdin olacak."

Brant'ın gözleri büyüdü ve zorlukla yuttu, ama Axe'in tavsiyesine uydu ve tek kelime bile etmedi.

Karşısına oturdum. "Geçen gün de bize yalan söyledin. Patronun polis tarafından basılmadı."

"Hayır, baskın yapıldı. Biliyorum."

İlginç, kaşlarını çatmadı ya da söylediklerimden kafasının karıştığını gösteren herhangi bir vücut dili kullanmadı. Brant'ın arkasında duran Axe'a baktım ve çenemi sallayarak şovun şimdilik ona ait olduğunu işaret ettim. Axe insanları öldürmeden incitmeyi iyi bilirdi. Ben bu konuda zorlanırdım, bu yüzden sorgulamanın bu kısmı ona kalmıştı.

Axe, kolunu Brant'ın boynuna doladı ve sıkıca sıktı. Brant panikleyip kardeşimin elinden kurtulmaya çalışınca Axe, "Sakin ol. Böyle debelenmeye devam edersen boğularak öleceksin," dedi.

Brant nefes almaya çalışırken yüzü kızardı. Axe ile mücadele etmeyi bıraktı ve kabul ettiğini belirtmek için başını salladı.

"Güzel," dedi Axe. "Şimdi sana birkaç soru soracağım ve sen bana dürüstçe cevap vereceksin. Eğer vermezsen, işin çok daha kötüye gidecek. Anladın mı?"

Brant burnundan hava üfleyerek başını salladı. Pantolonuna sıçacak gibi görünüyordu ve Romano'nun bu pis işi neden ona yaptırdığına merak ettim. Brant'ı bize göndermişse, yanlış adamı seçtiğini düşündüm, çünkü Axe onu parçalayacaktı ve gerekirse ben de işi bitirecektim.

Axe, kolunu Brant'ın boynuna sıkıca sararak devam etti, "Romano'nun polis tarafından basılmadığını kesin olarak biliyoruz. Neden bize yalan söyledin?"

Brant başını salladı ve Axe, pisliğin kelimeleri çıkarmaya yetecek kadar gevşetti. "Yalan söylemedim! Tony öyle söyledi! Yemin ederim

Axe, Brant'ın boynunu tekrar sıkarken çenesini sıktı. "Saçmalık." Brant tekrar başını sallayıp Axe'nin kolunu boğazından çekmeye çalışınca, Axe onu daha da sıkı tuttu ve koltuğundan kaldırdı. Onu arkasındaki duvara doğru sürükleyerek, "İşler senin için çok karışacak, Brant. Lanet olasıca gerçeği söylemeye başla." diye bağırdı.

Axe onu duvara çarptığında Brant nefes almaya çalışıyordu. Axe onu bıraktığında, savunma amaçlı olarak ellerini kaldırdı ve yalvardı, "Dur! Başka bir şey sor. Ne istersen söyleyeceğim."

Axe tereddüt etmeden ilk sorusunu sordu. "Romano sizi bize yanlış bilgi vermek için mi gönderdi?"

"Hayır."

Axe ona bir tokat attı. "Tekrar soracağım. Romano mu seni buraya gönderdi?" Brant, Axe'ın vurduğu yerdeki yüzünü tuttu. "Hayır, göndermedi. Ben kendim geldim..."

Axe ona tekrar tokat attı. Daha sert. "O zaman neden buraya geldin?" Soruları arka arkaya geliyordu, Brant'a düşünmek için zaman bırakmıyordu.

"Ivy'yi kontrol etmek için geldim. İnanmalısın..."

Axe yine tokatladı. "Sana inanmıyorum, Brant. Beni ikna edecek bir şey söyle."

Brant'ın sözleri, sanki ağzından çıkmak için birbirleriyle yarışır gibi hızlıca döküldü. "Onun güvenliğinden endişelendim. Tony'nin onu ararken ıldıracağını biliyordum, bu yüzden seninle birlikte olup olmadığını ya da başka bir yerde güvende olup olmadığını kontrol etmek istedim. Tony saklandıktan sonra..."

Axe, Brant'ın gömleğini iki eliyle kavradı, onu öne doğru çekti ve duvara yapıştırdı. Hızla hareket ederek, karnına sert bir yumruk attı ve "Tony'nin saklandığını sana kim söyledi?" diye bağırdı.

Brant ikiye katlanarak karnını tuttu ve nefes almaya çalıştı. "Siktir, dostum..."

Tanrım, kendimi tutmak için tüm irademi kullanıyordum. Oraya girip o orospu çocuğunun son nefesini alana kadar yumruklamak istedim, böylece istediğim şeyi bize versin diye. Bunun yerine, kardeşimden bilgi alması için ona zaman tanımak için ileri geri yürüyüp durdum.

Ama lanet olsun.

Axe, Brant'a şikayet etme fırsatı vermedi. Ona tekrar yumruk attı ve bağırdı, "Tony'nin polis tarafından baskına uğradığını sana kim söyledi?"

Brant sendeledi, neredeyse yere düşüyordu. İki büküm olup bağırdı, "Tony söyledi!"

Axe, Brant'ın çenesini tutup yüzünü kaldırdı. Bir saniye sonra yumruğu pisliğin yanağına isabet etti ve onu yere devirdi. Brant acı içinde yerde yatarken, Axe onun yanına çömeldi. "Baştan başla ve her şeyi anlat. Ivy'nin nerede olduğunu neden bu kadar umursuyorsun ve Romano ile baskın hakkında nasıl konuştun, bilmek istiyorum."

Brant nefesini toplayarak Axe'a nefretle baktı. Axe sessizce onu izledi, bekledi.

Kardeşimin sabrı beni hayrete düşürdü. Her zaman öyleydi. Çocukken bile, onu kıskandığım bir sakinliğe sahipti. Ben hiçbir zaman sabırlı biri olmadım. Babam bunun için elinden geleni yapmıştı. Beynimi, kendimi kazıklandığımı hissettiğimde öfke ve hızlı intikamla tepki verecek şekilde programlamıştı.

Sonunda Brant konuşmaya başladı. "Geçen gün sana söylediğim gibi, Ivy bana karşı çok iyi davrandı, bu yüzden onu önemsiyorum. Tony'nin ona bir daha zarar vermesini istemiyorum, bu yüzden kaçma hazırlıklarına yardım ediyorum. Ivy ayrıldığı gün Tony beni aradı ve işyerinde bazı şeyleri kontrol etmemi istedi. O konuşmada, polislerin evine baskın yaptığı için bir süre ortalarda görünmeyeceğini söyledi. Yemin ederim, bu doğru."

Axe birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, "Ivy'ye aşkınsın, değil mi?" dedi.

Brant'ın gözleri Axe ile benim aramda gidip geldi. Bu konuşmayı yapmak istemiyor gibi görünüyordu, ama yavaşça başını salladı. "Evet."

"O da seni seviyor mu?" diye sordu Axe.

"Hayır, sanmıyorum." Brant, bu soruyu cevaplarırken kelimeleri karıştırdı ve duvara baktı.

Yürümekten vazgeçip gözlerimi ona diktim. İzliyordum. Gerçeği bekliyordum.

"Yalan söylüyorsun Brant," dedi Axe. "Onun seni sevdiğini biliyorsun."

Brant sessizce duvara bakakaldı. Axe'in sorusuna cevap verirken, bakışlarını bana sabitledi. "Onun beni sevmesini istiyorum, ama o seni seviyor."

Siktir.

Axe ayağa kalktı ve bana döndü. Çenesiyle kapıyı işaret ederek, "Bir dakika yalnız kalalım," dedi. Odadan çıktığımızda, "Yalan söylemiyor," dedi.

"Katılıyorum."

"Bence Tony, Brant ile Ivy arasındaki ilişkiyi biliyor. Muhtemelen Brant'ın Ivy'nin yerini bildiğini ve Romano'nun saklandığını düşünerek, Ivy'ye gitmek için mükemmel bir fırsat olduğunu düşünüyor. Bence Romano onu ve bu kulübü gözetliyor ve buradan ayrılmasını bekliyor."

"O zaman onu oraya geri koyup Romano'nun gelmesini bekleyelim."

Axe başını salladı. "Evet, ama Zane'in gelip Brant'ın telefonuna dinleme cihazı takmasını ve izleme cihazı yerleştirmesini bekleyeceğiz. Brant'a Romano'yu aramasını söyle, böylece onu da takip edebiliriz."

"Ben de ona Romano'ya köstebekten bahsetmesini söyleyeceğim, böylece benim her şeyi bildiğimi anlar. Ve aniden ortadan kaybolan kulüp üyesi bizim adamımızdır." Çalan telefonuma baktım. Telefonu kaldırarak, "Ben bunu cevaplarken sen onunla işini bitirir misin?" dedim.

O da kabul etti ve ben telefonu açtım. "Tatum. Haber var mı?"

"Yok. Hala tutuklu ve Marx'la başa çıkmanın bir yolunu bulup bulmadığını hala bekliyorum."

Kız çok sinirlenmişti ve bana böyle davranmasından hoşlanmadım. "Nitro'nun eski sevgilisi olduğun ve bana yardım ettiğin için bu seferlik görmezden geleceğim Tatum. Ama bir daha bana böyle davranırsan arkadaşlığımız uzun sürmez."

"King, arkadaş olup olmadığımız umurumda değil. Şu anda tek umursadığım Nitro'nun dışarı çıkması. Sen hallet yoksa ben hallederim."

"Halletmekle uğraşıyorum lan." Neden onu bu işe karıştırmıştım ki? Bir daha aynı hatayı yapmayacaktım.

"İyi. Bittiğinde haber ver."

Telefonu kapattı ve ben, yaşlı bir kadının nasıl bu kadar sinirime dokunabildiğini merak ederek telefonuma bakakaldım. Ona çok kızgındım, ama Nitro'yu geri aldığı için ona saygı duyduğumu itiraf etmeliyim.

Hyde kararlı bir ifadeyle bana doğru geldi. "Ghost'tan haber geldi. Marx'ın icabına bakabilecek birini bulduğunu düşünüyor. En kısa sürede teyit edecekmiş. Winter, Ivy'nin kendini daha iyi hissetmediğini söylememi istedi."

"Doktoru ara. Onu muayene etmesini söyle." Telefonumu cebime attım. "Brant, hikayesinin doğru olduğunu doğruladı. Onu tekrar görmeye gidiyorum ve artık o odada kalması gerekmediğini söyleyeceğim."

"Onu bırakmanın akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun? Olan bitenlere rağmen?"

Kafamı salladım. "Hayır, onu buradan çıkarmayacağım, ama o lanet olası bir mahkum değil."

"Çocuklara ön kapıdan geçmemesi gerektiğini söyleyeceğim. Ben de doktora gidiyorum."

Beş dakika sonra Ivy'nin odasına tekrar girdim. Yatağa sırtını dönmüş yatıyordu ve benim varlığımı fark etmedi. Yüzünün olduğu tarafa dolandım ve duvarı izlediğini gördüm. Yatağa oturup uzun süredir tuttuğum nefesimi verdim ve dirseklerimi dizlerimin üzerine dayadım.

İkimiz de konuşmadık.

Beş dakika boyunca.

Söyleyecek çok şey vardı, ama hiçbirini ifade edecek kelimeleri bulamıyordum. O da konuşmak istemiyor gibiydi.

Sonunda, "Her şeyi mahvettim" dedim.

Hemen cevap vermedi ve cevap verdiğinde, havada acı bir tat vardı. "Evet. Mahvettin. Ve sadece bu sefer değil. Ama özür dilemen umurumda değil." Dudaklarından alaycı bir kahkaha çıktı. "Zaten hiç özür dilemezsin ki. Tanrı korusun, King birinin özür dilemeye layık olduğunu düşünmesin."

Çenemi sıktım, onun ekşi sözlerine cevap verme dürtüsüne direndim. "Bu odadan çıkabilirsin, ama henüz sokağa çıkmaya izin vermeyeceğim. Romano'nun işi hallolana ve senin güvende olduğunu bilene kadar."

Oturur pozisyonda, "İzin vermeyecek misin? Neden artık hayatımda söz hakkın olduğunu düşünüyorsun, King?" diye bağırdı.

Gözlerine bakmaktan kaçınmıştım ama şimdi dönüp ona baktım. "Hayatında söz hakkım olmayabilir ama bu tartışmaya açık bir konu değil, Ivy. Bu binadan çıkmayacaksın. Anladın mı?"

Dudaklarını sıkıştırarak bana nefretle baktı. Ama soruma cevap vermedi. Sadece bana baktı.

Yataktan fırladım ve yatak önünde volta atarak söylemek istediklerimi sıralamaya çalıştım. "Lanet olsun, ne yapmaya çalıştığımı neden anlamıyorsun? Bunun senin için en iyisi olduğunu?" Anlamaması ya da anlamak istememesi beni şaşırtmıştı.

Yataktan fırlayarak, gözleri ateşle yanarak bana doğru geldi. Gözleri yanıyordu. Yüzüme yaklaşarak bağırdı, "Neden başkalarının iyiliğini her zaman bilemeyeceğini anlamıyorsun? Hiç değişmedin, King! Her zaman kendi görüşüne göre kurallar koyuyorsun, benim hayatım için farklı bir vizyonum olabileceğini bir kez bile düşünmedin." Avuçlarını göğsüme vurdu ve ekledi, "Siktir git!"

Damarlarım öfkeyle doldu ve bileklerini sıktım. "Beni sandığın kadar iyi tanımıyorsun," diye bağırdım. "Eğer sevdiğim insanlar hakkında her şeyi düşünmeden hareket ettiğimi sanıyorsan, tanımıyorsun demektir."

Kaşları kalktı. "Demek beni aldatmak her şeyi düşünmenin yoluydu? Saçmalıyorsun."

Elimi kurtarmaya çalıştı ama bileklerini daha sıkı tuttum ve onu kendime çektim. Vücudumuzun bu kadar yakın olması tehlikeliydi. Ona karşı her zaman hissettiğim arzu yeniden alevlendi, etrafımızı sardı ve beni içine çekmekle tehdit etti. Çünkü ona teslim olursam sonum o olurdu.

Geçmişteki eylemlerimin ağırlığı omuzlarımda yüklüydü. Onu çok uzun süre taşımıştım, bazı günler bu yükün altında neredeyse boğuluyordum. Onu mahvettiğimi bilmek *beni* mahvetmişti. Uzun zaman önce bunu taşımaya ve ona gerçeği asla söylememeye karar vermiştim. Benim bir pislik olduğuma inanmaya devam etmesi daha iyiydi. Beni hayatından uzak tutması daha iyiydi.

Ama onun patlaması ve bana o kadar nefretle bakması beni altüst etti. O nefreti daha fazla kaldırabileceğimden emin değildim. Ivy, hayatımda en uzun süre sevdiğim kişi olduğu için.

Bu durumun yarattığı öfkeye tutunup, onu tepkimi beslemek için kullandım. Ona sertçe bakarak, "Buraya seninle tartışmaya gelmedim. O boktan olaylar geçmişte kaldı, hadi lanet olasıca devam edelim ve önemli işlerle ilgilenelim" dedim.

Gözleri büyüdü ve yüzünün öfkeden incinmişliğe, sonra tekrar öfkeye dönüşmesinden, bu lanet olasıcağına devam edemeyeceğimizi anladım. Vahşi bir enerji onu sardı ve benden kurtulmak için tüm gücüyle mücadeleye başladı. Ellerini göğsüme dayayıp benimle kavga ederken bağırdı, "O boktan şey benim için önemli, seni sikik pislik! Böyle söylemen ve böyle düşünmen, senin ne kadar adi bir herif olduğunu gösteriyor. Beni gerçekten sevdin mi? Çünkü ben sevmediğini düşünüyorum! Bence ben senin için sadece başka bir orospuydum. Yatağını ısıtan ve istediğin zaman siktiğin biri."

Sözleri beni paramparça etti.

Ruhumun parçalarını benden kopardı. Onu hayatımdan attığımdan beri kabul etmeyi reddettiğim ruhum. Ama Ivy'nin bana bu boktan sözleri söylemesi? Ruhumun başını kaldırıp tekrar ortaya çıkmasına neden oldu.

Siktir. Lanet olsun.

Sakinliğimi

kaybettim.

Aklımı kaçırdım ve asla gün yüzüne çıkmaması gereken sözleri ağzımdan kaçırdım.

Onu bırakırken bağırdım, "Seni aldatmadım! Bunu senin için yaptım. Anlamıyor musun Ivy? Her şeyi senin için yaptım." Acı beni sararken sesim karardı. "Ve bir daha asla seni sevmediğimi söyleme. Seni herkesten daha çok sevdim. Sen benim için sadece eve gelip sevişmek için birisi değildin. Eğer öyle olsaydı, seni aylarca yataktan kovduğunda seni terk ederdim." Onun yaktığı duyguları görmezden gelerek tekrar ona yaklaştım. Artık kendi ihtiyaçlarımdan başka hiçbir şeyi umursamıyordum. Bu lanet şeyi içimden çıkarmam gerekiyordu. "Ne istersen verirdim. İhtiyacın olan her şeyi bulurdum. Ve ihtiyacın olan son şeyin *ben* olduğumu anladığımda, işi kendi ellerime aldım. Seni bir kez bile aldatmadım. O geceye kadar, ve o zaman bile gerçek değildi. Seni terk etmen için ayarladım. Seni benden korumak için. O yüzden bana gerçeklerden bu kadar uzak suçlamalar yöneltme."

Şok ve inanamama içinde bana baktı. Nefesini düzenlemeye çalışırken göğsü hızla inip kalkıyordu. "Bana yalan mı söyledin?"

Tek bir doğru cevabı olan basit bir soru. Ama bu cevabın pek çok katmanı vardı.

Yıllarca süren aşk, nefret ve incinmelerin üst üste yığıldığı bir durumda nereden başlarsın? Böyle bir şeyden bir ilişki nasıl kurtulabilir? Hiçbir fikrim yoktu çünkü o kadar katman altında bir ilişkinin dağılmasını engelleyememiştim.

Ivy'nin sorusuna cevap vermek istemedim. Ona tüm gerçeği anlatmadan cevap veremezdim. Ama ne anlamı vardı ki? Biz çok uzun zaman önce bitmiştik. Geri dönüş yoktu, asla. Bu yüzden sadece başımı salladım. "Evet, sana yalan söyledim."

Sessizliği, bana bağırp çağırmasından daha çok etkiledi. Her zaman öyleydi. Sessizlikle ne yapacağımı bilmiyordum. Onunla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Öfke ve şiddetle başa çıkabiliyordum. Bana ikisinden biriyle gel

Bunların hepsini ve bir çıkış yolu bulurdum. Ama sessizlik beni tökezletip sendeletti çünkü çok acıtıyordu. Babam bana bunu öğretmişti. O yatağa oturup benden yüzünü çevirdiğinde, kendi acısı o kadar sağır ediciydi ki her şeyi bastırdı, ben bitmişim. Zaten çok fazla konuşmuştum ve geçmişimizin lanet olası uçurumuna düşmeye devam etmek istemiyordum. Derin bir nefes vererek, sert bir şekilde dedim: "Kulüpten çıkmaya çalışma, çünkü cevabı hoşuna gitmeyecek."

Bunun üzerine, odasından çıkıp bisikletimin yanına gittim. Bir süre buradan uzaklaşmam gerekiyordu. Ivy ile aramıza biraz mesafe koymam gerektiğini çok iyi biliyordum. Ve ona bir an önce geri dönmeye niyetim yoktu.

Lily

Ekranımda yanıp sönen mesajı hayal ettiğimi umarak telefonuma baktım.

Gözlerimi kırıpıştırarak kelimelerin
kaybolmasını bekledim. Kesinlikle gerçek
olamazdı.

O yapmazdı.

Kahretsin, muhtemelen yapardı.

Eski sevgilim o kadar aptaldı ki, yapardı.

Tekrar gözlerimi kırptım, gözlerimi sıkıca kapattım ve gözlerimi
açtığımda mesajın kaybolmuş olmasını diledim.

Kahretsin, hala oradaydı.

"Orospu çocuğu," diye
küfrettim.

Kız kardeşime cevap olarak bir mesaj attım.

Ben: Onu öldüreceğim.

Brynn: Ooh, önce ben yapayım.

Ben: Zara'yı gözünün önünden ayırma. Bu gece o randevuya gitmeyecek.

Brynn: Çabuk eve gel abla. Makyajını yapmaya başladı bile.

Onu aradım. "Yemin ederim, ellerimi boğazına dolayacağım ve son nefesini alana kadar sıkacağım. Sonra bir bıçak alıp onu o kadar çok bıçaklayacağım ki, suçumdan hüküm giydiğimde, artık kimseye vermeseler bile bana idam cezası verecekler. Bu pislik için ona acı çektireceğim. Linc'in benimle uğraşmasının son oldu!"

Skylar King'i görmeye gidiyordum, ama onu görmeden önce sakinleşmek için bir dakika, *hatta elli* dakikaya ihtiyacım olduğunu fark ettim, bu yüzden önce sigara içmek için dışarı çıkmak için döndüm. Skylar'ın kardeşi ile yüz yüze geldiğimde aniden durdum.

King.

Beni o kadar yoğun bir şekilde izliyordu ki, beni tedirgin etti.

"Kahretsin, Brynn, gitmem gerek," dedim telefona, ona cevap verme şansı vermeden. "Öğleden sonra mümkün olduğunca çabuk eve geleceğim. Haber verdiğin için teşekkürler." Telefonu kapatıp cep telefonumu cebime soktum ve King'den uzaklaşmak için bir adım geri attım. "Merhaba," dedim, Brynn'in verdiği haber ve King'in orada olması nedeniyle tamamen kafam karışmıştı. Yani, o kadar yakındı ve bana o kadar yoğun bir şekilde bakıyordu ki, düşüncelerim karmakarışık hale gelmişti.

"Beni asla kızdırmamam gerektiğini hatırlat," dedi, o derin, gür sesi beni etkiledi. Konuştuğum erkeklerden alışık olmadığım bir şeydi. Tanrım, bu kadar yakınken tehlikeli derecede seksi görünüyordu.

"Ha?" Ne demek istediğini hiç anlamadım. Özellikle de tek odaklandığım şey onun bana bakışları olduğu için.

"Boğazını sıkıp bıçaklama tehdidi."

"Oh, o mu? Tamam."

Dudakları hafifçe seğirdi, sanki benimle dalga geçiyormuş gibi. "Yakın biri mi?"

Nefesimi bıraktım. Linc'i düşünmek, King'in etrafında gerginliğimi yatıştırmaya yetmişti, çünkü onun uyandırdığı öfke, King'in kafamda yarattığı kafa karışıklığını silmişti. "Eski sevgilim pislik gibi davranıyor." King'in kız yetiştirme deneyimi olduğunu söylediğini hatırladım. "Söylesene, on dört yaşındaki kızını gece dışarı çıkmasına izin verir miydin?"

"Sadece onu sürekli gözümün önünden ayırmazsam." Kaşlarımı çattım. "Onun randevusunu takip mi ederdin?"

O da başını salladı. "Evet. On dört yaşındaki bir erkeğin kafasından neler geçtiğini bilirim."

"Aman Tanrım." Telefonumu tekrar çıkardım ve Linc'in numarasını tuşladım. King'e baktım, o hala beni o lanet olası yoğun bakışlarla izliyordu, keşke vazgeçse diye düşündüm ve "Bir saniye, eski sevgilime haddini bildirmem lazım" dedim.

Gözlerinde ve dudaklarında yine eğlence parladı.

Telefon mesaj servisine geçtiğinde, Linc'e bağırdım. "Hemen kıcını kaldır ve benim evine gel, Linc, ve kızına bu akşam randevusuna evet diyerek hata yaptığını söyle. Bu işi düzeltmezsen, yemin ederim, pişman olacaksın. Seni pişman etmek için her yolu deneyeceğim."

İşimi bitirince telefonu elime aldım ve King'e baktım. Kaşlarının yukarı kalktığını görünce "Ne?" diye sordum. "Eski sevgilime kötü davrandığımı mı düşünüyorsun? O bunu hak etti, hem de çok daha fazlasını! Onun saçmalıklarına katlanmaktan bıktım usandım." Kalbim öfke ve hayal kırıklığıyla çarpıyordu. Neden Linc ile bu yola çıktım ki? Yıllardır bana acı ve kederden başka bir şey vermedi ve daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum.

King başını salladı. "Hayır, sadece eski sevgiline 'iyi şanslar' diyorum."

"Evet, ihtiyacı olacak," diye mırıldandım, sonra uzun bir nefes verip konuyu değiştirdim. "Kız kardeşini görmeye mi gidiyorsun?"

"Evet. Bugün nasıl?"

"Bu sabah iyiydi. İki bacağına da basabildi, buna çok sevindim. Öğleden sonraki seansından önce sigara içmeye gidiyorum. Hala buradaysan orada görüşürüz. Sana bakabileceğın fizyoterapistlerin listesi de var."

O da başını sallayıp yoluna devam etti. Yüzündeki yara izini merak ederek arkasından baktım. Aslında, bu adam hakkında merak ettiğım çok şey vardı. Asla cevabını bulamayacağım şeyler. Muhtemelen bilmek istemediğım şeyler. Yine de, tanıştığımızdan beri düşüncelerim ona kayıyordu.

Çünkü sen her zaman kötü çocuklara aşık olan iyi bir kızsın.

Artık kendini toparlayıp kendine iyi ve istikrarlı bir erkek bulmanın zamanı geldi.

Ugh.

Annem gibi konuşuyordum.

Brynn haklıydı.

Ona dönüşüyordum.

"Sence birkaç gün içinde buradan ayrılabilir mi?" Skylar'ın seansı biterken King sordu.

Yatağın yanındaki sandalyeye oturan Skylar'a gülümsedim. Bugün çok çalışmıştı ve ilerlemesinden çok memnundum. "Evet." Ona tavsiye ettiğım fizyoterapistlerin listesini uzattım. "Söz verdiğim liste burada."

"Teşekkürler," dedi, listeyi alıp dikkatle inceleyerek. "Burada sadece birkaç isim var."

"Evet." Bana sorgulayan bir bakış attığında, ekledim, "Tavsiyelerimde çok titizimdir. Kişisel olarak kullanmayacağım birinin adını asla vermem."

"Bunu bilmek iyi." Kağıdı katlayıp kot pantolonunun cebine koydu. Sonra kız kardeşine, "Çocuklara istediğin her şeyi hazırlamalarını söyleyeceğim, bugün bana bir liste gönder," dedi. Bana tekrar baktı. "Onun işini kolaylaştırmak için alabileceğim bir şey var mı?"

Dün King'i kaba bir adam olarak görmüştüm. Belki öyleydi, ama kız kardeşine ne kadar değer verdiğini görünce ona karşı olan düşüncelerim yumuşadı. Hastanede çalıştığım süre boyunca birçok aileyle çalışmışım ve ne yazık ki, bazılarının yaralı bir aile üyesine bakmayı hayatlarında yaşadıkları en büyük yük olarak gördükleri açıkça belli olduğunda artık şaşırmıyordum. Bu tür durumlar çok sık yaşanıyordu. King farklıydı. Kızını çok seviyordu ve görünüşe göre Skylar'ın iyileşmesi için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Yardımcı olabileceğini düşündüğüm birkaç şeyi listeledim ve tam bitirmişken telefonu çaldı. Arayanı kontrol etti ve "Buna bakmam gerek" diyerek odadan çıktı.

"Tüm yardımlarınız için teşekkür ederim," dedi Skylar, King'in arkasından bakmamı engelleyerek. Ama gözlerimi ondan ayırmak zordu. King'in kot pantolonunun erkek poposunu sarması, bunu neredeyse imkansız hale getiriyordu.

Sonunda Skylar'a döndüğümde, beni eğleniyormuş gibi izliyordu. Bunu görmezden gelerek, "Tabii ki" dedim.

Gülümseyerek başını salladı. "Kadınların neden kardeşimden bu kadar çok hoşlandığını hiç anlayamıyorum."

"Kıçından," dedim, ciddi bir ifadeyle. "Çünkü kesinlikle dost canlısı tavırlarından ya da onun gibi şeylerden değil."

Gülümsemesi kahkahaya dönüştü. "Dürüst olmak gerekirse, kadınların ona serseri gibi davrandığı halde kendilerini ona attığını gördüm."

Omuz silktim. "Ne diyebilirim ki? Biz kadınlar erkekler konusunda berbatız. Her zaman kötü çocukları sevmişimdir, ama kardeşinin neredeyse her şeyi bana onun sadece kötü bir çocuktan daha fazlası olduğunu söylüyor. Yine de o kışını alırım."

O gülmeye devam etti. "Seni seviyorum, Lily. Her şeyi olduğu gibi söylüyorsun."

Eşyalarımı toplayıp çıkmak için hazırlandım. Eve gidip kızıma haddini bildirmek için önce iki hastam daha vardı. "Boğazını sıkmak istediğim bir eski sevgilim, çoğu gün kalbimi çarpıtan üç çocuğum ve çılgın yaşam tarzıyla sabrımı zorlayan bir annem varken, hayatımda bunu saklamak için ne zamanım ne de enerjim var." Bir an durup ona gülümsedikten sonra ekledim, "Yarın sabah gelirim. Sana verdiğim egzersizleri yap, tamam mı?"

O da başını salladı. "Yapmamak aklımın ucundan bile geçmez. Fizyoterapistim çok otoriterdir, yapmazsam başıma bela açar."

"Evet, öyledir ve yapar," diye onayladım ve odasından çıktım.

Koridorun sonundaki asansöre neredeyse varmıştım ki King yüzünde derin bir konsantrasyon ifadesiyle bana doğru geldi. Hayatında neler olup bittiğini bilmiyordum, ama şimdiye kadar gözlemlediklerimden, büyük bir sorunla uğraştığı izlenimini edindim.

Yaklaştıkça gözlerimiz buluştu ve dikkatinin midemde kelebekler uçuşturmasını görmezden gelmeye çalıştım. King gibi bir adamla daha önce hiç tanışmamıştım. Hiç çaba sarf etmeden güç yayıyordu. Bunun beni tahrik etmesi beni şaşırttı, çünkü hiçbir zaman bir erkeğin beni kontrol etmesini istemezdim. Ama bir kız, ne kadar uğraşırsa uğraşsın, onu tahrik eden şey üzerinde hiçbir söz hakkı yoktur. Ve Tanrı biliyor ki, ben uğraşmıştım.

"Skylar için yaptığın her şey için teşekkürler."

Sesi cildimde titreşirken, karnımdaki kelebekler her yere kanat çırpıyordu.

O anda, King'i tanımlamak için "tehlikeli" kelimesinin yetersiz olduğunu düşündüm. Bir adam sadece birkaç kelimeyle böyle bir tepki uyandırabiliyorsa, daha fazlasına nasıl tepki vereceğimi hayal bile edemiyordum.

Daha iyi olan, kız kardeşinin birkaç gün sonra eve gidecek olmasıydı.

Gülümsedim. "Sadece işimi yapıyorum."

"İçimden bir ses, senin işini yapmanın çoğu insan için olduğundan çok daha fazla anlam ifade ettiğini söylüyor."

Nefesim yavaşladı.

Hastalar veya aileleri, benim çabalarımı pek takdir etmiyordu. Çoğu sadece teşekkür edip iyileşme sürecinin bir sonraki aşamasına geçiyordu.

"Teşekkür ederim. Bu benim için çok anlamlı."

Bakışları kısa bir süre vücudumun üzerinde dolaştıktan sonra tekrar benimkilere döndü ve aman Tanrım, bu karnımda bir isyan çıkardı.

Tehlikeli mi? Daha çok çok tehlikeli.

"Öğleden sonra fizyoterapistlerin listesini inceleyeceğim ve ihtiyacım olursa size haber veririm."

Bununla birlikte, beni bırakıp kız kardeşinin odasına geri döndü ve ben, bana ihtiyacı olursa tekrar arayacağını söylerken ne demek istediğini merak ederek arkasından bakakaldım. Söyledikleri kafamı karıştırmıştı, ama belki de bunu yapan sadece onun kızıydı.

"Kahretsin," diye mırıldandım kendi kendime. Burada, muhtemelen benim on yılda geçirdiğim erkeklerden daha fazlasını bir ayda geçiren bir adamın peşinde durmaktan daha iyi şeyler yapabilirdim.

Bu hafta sonunu atlatacağım.

Çocuklarımdan kurtulacağım.

Annemi öldürmeyeceğim.

Küvetin kenarına kayarak tüm vücudumu suya batırdım ve kendime bile inanmadığım olumlu sözler mırıldandım.

Linc'i öldürme ihtimalim oldukça yüksekti.

Bu seferki doğruydu.

İşten eve döndükten sonra, Zara'nın bu akşam randevuya çıkmasına verdiği izni geri almak için onu buraya sürüklemek zorunda kaldım. O istememişti, çünkü eğlenceli ebeveyn olmamaktan nefret ediyordu, ama yapmazsa geç ödenen nafaka ödemelerini ihbar edeceğimi söyledim. Neden daha önce yapmadığımı Tanrı bilir. Boşandığımızda, çocuklarla ilişkisini yakın tutmak için her şeyi yapacağıma söz vermişim ve bir türlü vazgeçemediğim lanet olası bir nedenden dolayı, onu ihbar etmememin buna yardımcı olacağını düşünmüştüm. Sonunda her zaman parayı ödüyordu, bu yüzden stresli olsa da her zaman işe yarıyordu. Bu durum değişirse, tavrımı kesinlikle yeniden gözden geçirirdim.

Banyo kapısı çalındığında nefes almak için başımı kaldırdım, ardından kız kardeşimin sesi geldi. "Lil, girebilir miyim?"

"Evet, ama bana şarap getirirsen."

Kapı açıldı ve elinde bir şişe şarap tutuyordu. "Malzemelerim var."

"Tanrıya şükür, çünkü bu gece suç işlemekten durabilmemi sağlayacak tek şey bu olabilir."

suç işlemekten alıkoyacak tek şey olabilir."

Banyo kenarına otururken sırtı ve bana çoktan doldurduğu şarap kadehini uzattı. "Holly'nin beni hiç bu kadar hızlı eve soktuğunu hatırlamıyorum. Her şeyi anlat." Brynn, ben eve geldiğimde masaj randevusuna gitmek için aceleyle çıkmıştı, bu yüzden Zara ve Linc arasındaki tüm dramayı kaçırmıştı.

Biraz şarap içtim ve bir an gözlerimi kapattım, sonra bir yudum daha aldım. Gözlerimi açıp derin bir nefes aldım ve "Zara benden nefret ediyor ve bir ay boyunca benimle konuşmayacağını sanıyorum. Belki bir yıl. Annem burnunu soktu ve Linc'e azarladı. Büyük bir kavga ettiler, bu da benim annemle büyük bir kavga etmeme neden oldu. Annem öfkeyle evden çıktı, o anda Linc'e sınırimi aştığını ve çocukların onayını kazanmak için bana karşı gelmek yerine kendini toparlayıp ebeveynlik kararlarımda beni desteklemezse

sonra onunla ilişkimizin biteceğini söyledim." Derin bir nefes daha aldım ve kadehimdeki şarabı bir dikişte içtim.

Brynn bardağımlı yeniden doldurdu. "İlişkinizin bittiğini ne demek istiyorsun? Bildiğim kadarıyla, ilişkiniz zaten bitmişti. Cinayet mi planlıyorsun? Yoksa başka bir şeyin şifresi mi?"

"Cinayet kesinlikle seçeneklerim arasında, ama önce nasıl yapacağımı öğrenmek için daha fazla polisiye dizi izlemem lazım ve dürüst olmak gerekirse, bir kızın buna ne zaman vakti olur ki?"

Gözleri eğlenerek parladı. "Peki, o zaman ne?"

İç çekip biraz daha şarap içtim. "Şu anda bir sigara içmek çok iyi olurdu, ama öğle yemeğinde sigarayı bırakmaya karar verdim."

Brynn başını yana eğdi. "Lil, sorumdan kaçma."

Ona baktım, gerçeği itiraf etmek istemiyordum çünkü bunun "Sana demiştim" anına yol açabileceğini biliyordum ve o anlardan gerçekten *çok* nefret ediyordum. "Tamam, peki, haklıydın, ona bu kadar çok şey yapmasına izin vermemeliyim."

"Yani ne demek bu?"

"Tanrım, Brynn, neden beni bu konuda zorluyorsun? Ne yapmam gerektiğini biliyorum ve yapacağım."

"Seni zorluyorum çünkü kalbin çok iyi ve seni çok iyi tanıyorum. Bugün Linc'e kızgınsın, ama bu öfke geçince ne olacak? Ona karşı yumuşak davranma eğiliminden hala vazgeçmeye hazır olacak mısın? Senin için en iyisini istiyorum ve son üç yıldır ikinizin birlikte yaşama şeklinin artık senin için en iyisi olmadığını düşünüyorum."

"Katılıyorum." Şarabımdan bir yudum aldım. "Bu yüzden ona bundan sonra işlerin farklı yürüyeceğini söyledim. Her iki haftada bir çocukları alıp götüreceksin, habersiz gelmeyecek, nafaka ödemelerini zamanında yapacak ve her Çarşamba gecesi çocukları alıp götüreceksin. Çarşamba geceleri de çocuklarla sadece eğlenmek yerine ödevlerine yardım edecek."

Brynn'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bütün bunları bu öğleden sonra mı kararlaştırdınız?"

Başımı salladım. "Evet, ve bunu gerçekleştirmek konusunda ciddiym. Bu aşırı stresli durumda daha fazla devam edemem."

"İyi," dedi ayağa kalkarak.

"Nereye gidiyorsun?"

Başını kapıya doğru çevirdi. "Zara'ya bakacağım. Holly aradığında Zara'nın beni sorduğunu söyledi. Önce senin iyi olduğundan emin olmak istedim."

Kaşlarımı çattım. "Holly seni buraya çağırdı mı?"

"Evet, işlerin kötü gittiğini ve sana ihtiyacım olacağını düşündüğünü söyledi. İyi çocuklar yetiştirdin, bebeğim."

"Keşke hepsi beni hala öyle sevse."

"Seviyorlar. Zara da ikna olur."

Banyodan çıkarken ona seslendim, "Bekle! Yarın fahişeyle balık tutmaya mı gidiyorsun?"

Bana dönüp baktı. "Evet, ama buna randevu demeyelim, olur mu? Sadece balık tutmaya gidiyoruz."

"İkimiz de balık tutmak

olmadığını biliyoruz."

"Bilmiyoruz."

"Biliyoruz. Bu arada, onun adı ne?"

Bana dilini çıkardı. "Sana söylemeyeceğim." Kapıyı kapattı ve beni yalnız bıraktı.

"Öğreneceğim!" diye bağırdım arkasından, annemin kız kardeşime fahişe ayarladığı balık tutma randevusunu düşünerek gülerek. Bu, insanların inanmayacağı türden bir hikayeydi. Ve tam da benim günlerimi geçirmeme yardımcı olan türden bir hikayeydi. Brynn'in kız kardeşim olduğu için Tanrı'ya şükrediyorum. Yaptığı komik şeyler beni her zaman güldürür ve stresimi biraz azaltırdı.

King

"Onu gözünün önünden ayırma," dedim Devil'e ertesi sabah erkenden telefonda. Brant'ı takip edebilmesi için onu Skylar'ı izlemekten alıkoymuştum.

"Romano ile temasa geçti mi?"

Devil ve Kick, on beş dakika önce kulüp evinden çıkmasına izin verdiğimiz Brant'ı takip ediyorlardı. Zane, Brant'ın telefonuna dinleme cihazı yerleştirmişti, böylece onu takip edebiliyor ve telefon görüşmelerini dinleyebiliyorduk.

"Hayır."

Hyde, Zane'in kurduğu gözetleme odasına girdi ve bana baktı. "Ghost az önce tekrar haber verdi. Marx'la başa çıkmak için kullanabileceğimizi düşündüğü adam yer değiştirmiş, artık bir seçenek değil. Ghost, başka biri bulmak için bağlantılarını kullanıyor."

"Siktir," diye mırıldandım. "Tanıdığımız herkesi tekrar kontrol et ve Ghost olmadan yapabilir miyiz bir bak. Bu işi bir an önce halletmemiz lazım."

Hyde başını salladı ve Axe benimle göz göze geldiğinde odadan çıktı. "Marx'ın federallere ne verdiğini öğrendin mi?"

"Henüz değil. Bronze üzerinde çalışıyor ama davayı sıkı bir şekilde kapatmışlar, bu yüzden bilgiye erişemedi."

"Yardımcı olabilecek birini tanıyorum. Ona bahsedeceğim." Zane konuşmaya karıştı. "Geliyor."

Üçümüz Brant'ın Romano ile yaptığı telefonu dinlerken oda sessizleşti.

"*Neredeydin?*" Romano'ydu.

"Sydney'deyim. Senin için Ivy'yi arıyordum." Bir an sessizlik oldu. "*Onu buldun mu?*"

"Hayır, ama seni ilgilendirebilecek bir şey öğrendim."

"*Devam et.*"

"Ivy'nin King'e gitmiş olabileceğini düşünerek Storm kulübünü ziyaret ettim. Orada değildi, ama kulüpte kendileriyle uğraşan kişiyi bulmak için deli gibi arıyorlar. Adamlardan birinin kulüpte bir köstebek olduğundan bahsettiğini duydum."

Bunu bize söylemezse onu öldürmekle tehdit etmişim ve beni ciddiye almış gibi görünüyordu.

"*Bununla ne alakası var da benim ilgileneneğimi düşünüyorsun?*"

"Eğer adam seninle çalışıyorsa, sana bilgi veriyorsa, onu korumak isteyebilirsin. Onu uyar falan."

Romano güldü, telefonun diğer ucundan küçümsemesi duyuluyordu. "*Yanlış yerde arıyorlar.*" Bir süre durakladıktan sonra, "*Melbourne'a geri dön. Yapacak işlerin var.*"

Zane, telefon kapandığında bana baktı. "Romano onunla oynuyor." Brant'ın nerede olduğunu biliyor olmalı.

Başımı salladım. "Katılıyorum. Şimdi Brant'ı almaya gelmesini bekleyelim."

"Ama yanlış yere baktığınla ilgili yorumun," dedi Axe, "O bir oyun gibi gelmedi."

"Evet," dedim, "Hyde'dan aramayı genişletmesini isteyeceğim." Zane'in bakışlarıyla tekrar buluştum. "Don'la ilgilenmelisin." *Kree'nin kocası.*

Hareketleri yavaşladı ve tüm dikkatini bana verdi. "Halledeceğim."

"Hayır, sen sadece kimsenin ayağına basmamaya çalışıyorsun, Zane. Bu hiçbir şeyi halletmek değil. Don, Kree'nin hayatından tamamen çıkarılmalı."

"Ben senin gibi insanları *ortadan kaldırmam*, King, bunu sen de biliyorsun. Kree'ye yönelik tehdidi ortadan kaldıracak bir planım var."

"Olur mu?"

Çenesi sıkıldı. "Sorunu çözecek."

"Ne zaman? Çünkü bu lanet sorun önümüzdeki birkaç gün içinde çözülmezse, ben hallederim."

"Siktir." Küfür ederken ensesini ovuşturdu. "Bana bir hafta ver. O zamana kadar halletmezsen, hepsi senin."

Bunu düşündüm. Kree ve çocuklar burada güvendeydi ve halletmem gereken başka işlerim de vardı, bu yüzden bu muhtemelen en iyi seçenektir. Ancak, sağduyuma aykırı olarak, kabul ederek başımı salladım. "Bir hafta. Halletmeyi unutma."

Zane işine geri dönerken Winter başını odaya soktu. Bana bakarak, "Tekrar doktora gitmeliyiz. Ivy'nin durumu kötüleşiyor." dedi.

Siktir.

Dün onunla yaşadığım tartışmadan sonra, onu görmek en son istediğim şeydi.

"Nasıl?" diye sordum. "Doktor ne zaman gelebileceğini söyledi mi?"

"Sen izin verdiğinden beri odasından çıkmadı. Onu kontrol ettim, çarşaflarında kan var. Nedenini sorduğumda konuşmak istemedi. Doktor öğleden sonra geleceğini söyledi. Dün çok yoğundu. Ama o kadar bekleyemeyiz."

"Ne kadar kan var, Winter?" Bildiğim kadarıyla, burun kanaması kadar basit bir şey olabilirdi.

"Eğer o benim kız kardeşim olsaydı, bu kadar kan görsem çok endişelenirdim." "Tanrım. Tamam, ben hallederim."

Ivy'ye ayırdığımız odaya gittim ve kapıyı çalmadan içeri girdim. Onu yatağın kenarında kambur bir şekilde otururken görünce endişe duydum.

"Doktor çağırmamı ister misin?"

Bana bakmak için biraz zaman aldı. Bakışlarımız buluştuğunda başını salladı. Ayağa kalkıp karnını tutarak bana doğru geldi. "Evet, sanırım."

Telefonumu çıkarıp kulüp doktorumuzun numarasını tuşladım. "Ne oldu?" diye sordum, telefonu kulağıma dayayarak.

Ağzını açtı ama ağzından çıkan tek şey, ikiye katlanarak attığı acı çığlığıydı. O anda, elleri gömleğini tutarken, çarşafın üzerindeki kan gölünü gördüm.

Winter endişelenmekte haklıydı.

Ivy kanının yarısını kaybetmiş gibi görünüyordu.

"Düşük mü?" Doktorun ağzından çıkan her kelimeyi nefretle dinledim. "Yani bebeği kurtaramaz mısınız?"

Ellerindeki eldivenleri çıkararak çöp kutusuna atarken içini çekti. "Kurtarılacak bir bebek yok, King. Ivy onu iki hafta önce kaybetti. Ama düşük tam olarak gerçekleşmemiş. Bu yüzden hala kramp ve kanama var. Hastaneye gidip kürtaj yaptırması gerekiyor."

Onun arkasından, yatağında oturmuş önündeki duvara bakan Ivy'ye baktım.

Siktir.

Onu görmek bile göğsümü acıtıyordu.

Ivy üç çocuk istiyordu. Bir ara birlikteyken tek konuştuğu şey buydu. Her ihtimale karşı üç kız ve üç erkek ismi seçmişti. Neden bu boktan dünyaya çocuk getirmek istediğini sorduğumda, bana gülümseyerek her şeyi doğru yapacağımızı söylemişti. O ve benim en iyi ebeveynler olacağımızı. Anne babalarımızın tam tersi olacağımızı.

Doktorun başını salladım. "Onu alabilirim."

Onun yanından geçerek kadına doğru gittim. "Seni hastaneye götürmem gerek."

Birkaç saniye beni görmezden geldi, sonra sonunda bana dönüp baktı. "O hiç çocuk istemedi. Senin gibi değil."

Yumruklarımı sıkıca kenara bastırdım. Ses tonunda bir şey vardı, beni "Neden düşük yaptın?" diye sormaya iten bir şey.

Dudaklarından bir hıçkırık kaçtı ve gözyaşları yanaklarından süzülürken elini ağzına kapattı. Cevap verdiğinde, sözcükler boğazında düğümlendi. "Beni bayılana kadar dövdü. Uyandığımda kanlar içindeydim."

Öfkemle kükrelemek için tüm gücümü topladım. Yumruklarımı duvara vurmamak için. Bunun yerine, onu kollarıma aldım ve tutmaya niyetlendiğim bir söz verdim. "Bunun bedelini ödeyecek, Ivy. Bu, hayatımda yapacağım son şey olsa bile. Bedelini ödeyecek."

Gözleri benimkilere takıldı ve kollarını boynuma dolarken bakışlarımızı ayırmadı. O bunu yaparken nefes almakta zorlandım. Her şey çok fazlaydı.

Onun acısı.

Kollarımda yatan
vücudu. Tenimde
hissettiğim parmakları.

Ve o, hıçkırıklar arasında "Teşekkür ederim" diye fısıldayıp yüzünü boynuma gömdüğünde, kocasının hayatına son vermek için her şeyi yapacağımı anladım. Gerekirse kanımı akıtacaktım.

King

"Berbat görünüyorsun."

Baktığım içkiden başımı kaldırdığımda Kree'nin endişeli bir ifadeyle bana baktığını gördüm. Kulüp barında bulduğum sessizliği bozmuştu. "Saat 2:00 Kree. Neden uyanıksun?"

Yanımdaki tabureye kaydı ve viski bardağıma uzandı. Uzun bir yudum aldıktan sonra, "Burada uyuyamıyorum. Etrafımda mumlarım ve kristallerim olmalı. Onlar olmadan huzursuz oluyorum," dedi.

Barın diğer tarafına geçerek, "Yarın çocukları senin eşyalarını almaya gönderirim. Uyuman lazım," dedim. Bir bardak alıp, kendine de viski doldurdum ve önüne koydum. "İç şunu."

Dudakları gülümsedi. "İçkini paylaşmayı sevmez misin, Kral?"

Bunu görmezden gelip barın etrafından dolaşarak tabureme geri döndüm. Sohbet havasında değildim.

Birkaç dakika sessizce oturduktan sonra o tekrar konuşmaya başladı. "Konuşmak ister misin?"

Ona baktım. "Kafamdaki pislikleri bilmek istemediğini sanıyordum."

"Öğrenmek istemiyorum, ama kafanda çok şey var ve bunları dökmen gerektiğini düşünüyorum. Ayrıca, bunları konuşacak türde bir adam olmadığını da biliyorum." İçkisini yudumladı. "Detayları öğrenmek istediğimi söylemiyorum, ama bunu konuşman gerekiyor. Aksi takdirde ortalığı birbirine katabilirsin."

Bir an daha onu izledikten sonra başımı salladım. Çok haklıydı. Dün Ivy'nin düşük yaptığını öğrendiğimden beri zihnim parçalanmış gibiydi. Onunla ilgilenip buraya geri getirdim, ama ondan sonra onu görmeye cesaret edemedim. Dünün geri kalanını ve bugünün tamamını Romano'yu aramakla geçirdim. O orospu çocuğu hala bizden kaçmayı başardı. Brant bile onu ortaya çıkaramadı. Hiçbir şey bizim lehimize gitmiyordu ve kafamdan o boktan şeyleri çıkarmam gerektiğini çok iyi biliyordum.

Bardağımı boşaltıp bir tane daha doldurdum ve tekrar ona döndüm. "Hayatımda birçok şeyi mahvettim, Kree." Durup uzun bir nefes verdim. "Bunu da mahvetmek istemiyorum, ama her şey saat başı daha da kötüye gidiyor." Konuşmayı kesip viskiyi bir dikişte içtim. Yanlışım —Onunla bu konuyu konuşmam gerekmiyordu. Kimseyle konuşmam gerekmiyordu. Sadece hedefime odaklanıp işi bitirmem gerekiyordu. Konuşmak kimseye fayda sağlamazdı.

"Hepimiz hayatımızda işleri batırırız. Kendine bu kadar sert davranma."

Omuzlarımda uzun süredir var olan gerginlik kendini hissettirdi. O kadar uzun süredir bununla yaşıyordum ki artık neredeyse hissetmiyordum, ama ara sıra baskı hissedebileceğim tek şey oluyordu.

Bir an başımı eğdim ve sonra ona yan gözle baktım. "Hiç kimseyi mahvettin mi? Suçluluk duygusunu bilir misin? Yani, bazı günler nefes alamayacak kadar içini parçalayan türden mi?"

"O tür bir suçluluk duygusunu bilmiyorum, ama sana bir şey söyleyeceğim: Eğer hatalarını kabul edebilen türden bir adamsan,

affedilebilecek bir adamsın."

"Ben affedilmek istemiyorum." "Belki de istemelisin."

"Neden?"

"Eğer istemezsen, bu tür şeyler seni yiyip bitirir ve öldürür." Bana yaklaştı. "Ve affedilmeyi istemelisin derken, esas olarak kendinden affedilmeyi kastediyorum. Başkalarına istesen gösterecekleri sevgiyi kendine göstermelisin."

"Siktir, Kree," diye mırıldandım ve içkimin bir yudumunu içtim. "Sevgi ya da lanet olası affedilmeyi istemiyorum. Yaptıklarımın sorumluluğu bana ait. Ben yaptım ve bununla yaşayacağım."

"Evet, ama bununla yaşamıyorsun King, saat 2'de bir barda oturmuş bana suçluluk hakkında sorular soruyorsan. *Bunu* bir düşün, tamam mı?"

Bu konuşmadan bıkmıştım. Tabureden kalkarak, "Yarın evinden ne istediğini Kick'e söyle. O halleder," dedim.

Ben ayrılırken arkamdan seslendi: "Bir düşün. Her zaman haklı değilim, ama bu konuda haklıyım."

Haklı değildi, eğer benim affedilmeye ihtiyacım olduğunu düşünüyorsa. Benim gibi erkekler bunu hak etmiyordu.

Mutfağa doğru ilerledim ama Ivy'nin odasının kapısı dikkatimi dağıttı. Kapının altından sızan ışık, karanlık koridora küçük bir ışık huzmesi düşürdü ve dikkatimi çekti.

Aklımın sesini dinlemeyerek, odasına doğru yürüdüm ve içeri girdim.

Yatağa uzanmış, tavana bakıyordu ama başını çevirip bana baktı. Gülümsemiyordu ama sert bakışları kaybolmuş gibiydi. Şimdi sadece kırılmış görünüyordu.

Göğsüm sıkıştı.

Kahretsin.

Yatağa oturdum ve onun bakışlarını karşıladım. Birkaç saniye sonra sordum, "Nasıl hissediyorsun?"

"Çoğunlukla yorgun."

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Winter ona göz kulak oluyordu ve bana hala pek yemek yemediğini söylemişti.

"Hayır."

Sesindeki cansız ton beni endişelendirdi. Ivy, onu yıkacak bir şey olduğunda bana karşı kapanırdı ve bu tonu o zamanlardan çok iyi tanıyordum. Bu, onun pes ettiğini gösteren işaretti ve buna izin verirsem boku yerdim.

Kocasının ona yaşattığı tüm kötülükleri düşününce çenem sıkıldı. "Bunu sana kaç kez yaptı?"

Gözlerini kapattı, yanına döndü ve kendini top gibi kıvırdı.

"Ivy," dedim, sesim istemeden sert çıkmıştı, "söyle bana. Kaç kez?"

Kafasını salladı. "Yapma, King. Konuşmak istemiyorum."

"Ne? Üç kez mi? Dört? Beş?" Bu konuşmayı yapma isteğim yoğunlaştıkça sesim yükseldi. Bilmem gerekiyordu. "Kaç kez oldu lan?"

Gözleri birden açıldı ve çılgın, öfkeli bir enerji yayıldı. "Neden? Artık yapabileceğin bir şey yok, o yüzden bunu tekrar tekrar konuşmanın bir anlamı yok!"

"*Var* lan, çünkü ona bunu ödeteceğim. Söyle bana."

Bana uzun bir süre baktı ve bu bilgiyi ondan zorla almam gerekecek mi diye düşündüm, ama sonunda şöyle dedi: "Altı kez düşük yaptım. Dördü onun yüzünden."

Yataktan fırladım ve küçük odada volta atmaya başladım. "Lanet olsun! Onun boğazını ellerimle sıkıp son nefesini alacağım."

Ivy yatakta oturarak duvara yaslandı. Yorgunluk onu sarmıştı ve ben onu bunun için de nefret ediyordum. "Boş ver, King."

O artık bana zarar veremez."

Yürümekten vazgeçip bakışlarımı ona çevirdim. "Haklısın, ona asla geri dönmeyeceksin. Ve o sana bir daha dokunamayana kadar rahat etmeyeceğim."

Dudaklarından uzun bir iç çekiş çıktı. "Masadaki ağrı kesicilerimi ve su bardağını uzatır mısın lütfen?"

Dediğini yaptım ve tekrar yatağa oturarak, iyi olacağına dair *herhangi bir işaret, herhangi bir işaret* için onu dikkatle izledim. İlaçlarını aldıktan sonra bana bakıp, "Birlikteyken düşük yaptığımı hatırlıyor musun?" dediğinde, bunun benim için işaret olduğunu anladım. Bir şekilde, içinde bulunduğumuz çıkmazdan çıkmıştık.

Başımı salladım. "Evet." *Bunu asla unutmayacağım.*

Ivy, ona neredeyse zorla sahip olduğum geceden birkaç ay sonra hamile kalmıştı. O gece, nadiren yaşadığımız bir gece olmuştu, yeniden birbirimize bağlanmıştık ve seks, aceleye getirilmiş ve sadece ikimiz için bir rahatlama aracı olmaktan çok, eski günlerdeki gibi güzeldi. Hamileliğin bizi yeniden bir araya getireceğini ummuştum, ama altı hafta sonra bu umut yok oldu ve Ivy benden tekrar uzaklaştı. Bu, birlikte yaşadığımız en karanlık anlardan biriydi.

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Ondan sonra sana çok kötü davrandım."

Öyleydi, ama aramızda o kadar çok şey olmuştu ki, o noktada ikimiz de hatalıydık. "O geçmişte kaldı, Ivy. İkimiz de çok kötü şeyler yaptık."

Daha fazla gözyaşı düştü ve o onları sildi. "Evet, ama seni uzaklaştırmamalı ve sana o kadar kötü davranmamalıydım. Bunun için özür dilerim."

Hayatımızın o dönemini düşündüğümde pişmanlık göğsümü sıkıyordu. O kadar çok karışıklık ve yanlış anlaşılma olmuştu ki, o günleri geri alabilseydim, alırdım. Ama artık birbirimizin hayatında olmadığımız gerçeğini değiştiremezdim, çünkü bu gerçekten mantıklı olan tek şeydi. O ayrılığı yaşamamış olsaydık, birbirimizi mahvederdik.

Ayağa kalkarak, "Uyu biraz," dedim.

Odadan çıkarken arkama bakmadım.

Asla geriye bakmamak benim hayat felsefemdi ve şimdi bunu değiştirecek zaman değildi.

King

"Her şey yoluna girecek," dedi Lily, Skylar'ı ikna etmeye çalışarak, ama Skylar hiç de ikna olmuş gibi görünmüyordu.

Onu bugün eve götürecektim ve son on dakikayı hastanedeyken aldığı desteği olmadan nasıl başa çıkacağını düşünerek panikleyerek geçirmişti. Lily, tanıdığım en sabırlı kadınlardan biriydi. Kız kardeşime karşı sergilediği sakinlik beni çok etkilemişti.

Skylar'ın yüzünde panik belirdi. "Olmayabilirim! King hala senin listenden bana uygun bir fizyoterapist bulamadı. Sensiz ne yapacağım, Lily?"

"Tanrım," diye mırıldandım, sabrım taşıyordu, ama Lily gözlerini bana çevirdi ve bana sakin olmamı söyleyen bir bakış attı.

"Sana telefon numaramı vereceğim, tamam mı?" Lily, Skylar'ın yanına oturup elini Skylar'ın telefonuna uzattı. "Ve konuşmak istersen ya da herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın olursa beni ara."

Skylar telefonunu uzattı ve Lily'nin teklifi onu biraz sakinleştirmede değil.

Lily numarasını tuşladı, telefonu geri verdi, ayağa kalktı ve Skylar'ın tepki vereceği kadar otoriter bir sesle şöyle dedi: "Hadi, kalkın. Bakmam gereken başka bir hastam var ve kardeşin, siz hemen harekete geçmezseniz çıldıracak gibi görünüyor."

Lily'nin bakışlarıyla karşılaşınca kaşlarım kalktı. Ciddi ifadesi kayboldu ve yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Uzun sürmedi ve Skylar'a dönünce kayboldu, ama benim de yüzümde bir gülümseme belirdi.

Skylar'a yardım ederken ona olumlu şeyler söylediğini izledim. Bu bana Margreet'in çocukken bizi nasıl cesaretlendirdiğini ve biz ona cehennemi yaşatsak bile nasıl odaklanıp sakin kalabildiğini hatırlattı. Lily'nin sözleri, bakışlarım vücudunda dolaşırken arka plana kaydı. Lanet olsun, ciddi kıvrımları ve sıkı bir kıcı vardı. Genelde beni tahrik eden türden. Şu anda kulüp işleriyle boğuşmasaydım, o kıvrımlara daha fazla dikkat ederdim.

"King!" Skylar'ın sesi düşüncelerimi böldü ve dikkatimi tekrar önümdeki duruma çekti. "Gitmeye hazırım."

Lily'ye bakmaya devam ederken başımı salladım. Gözlerimi onun vücudundan ayırıp onun da bana baktığını fark ettiğimde, gözlerini kırptı ve hemen bakışlarını kaçırdı, sonra Skylar'a dönüp veda mırıldandı. Bir an sonra odadan çıktı ve az önce ne olduğunu anlamam için kafamı allak bullak etti.

"King, bunu alabilir misin?" diye sordu Skylar, iPad'ini bana uzatarak.

Onun çantasına iPad'i koyup eşyalarını toplarken, o da görevlinin onu aşağıya indirmek için beklediği tekerlekli sandalyeye oturdu. On dakika sonra onu arabaya bindirip kulüp evine geri götürmek için hazırlandığım sırada Hyde aradı.

"Sonunda iyi haberlerim var," dedi. "Ghost, Marx'ın icabına bakacak birini buldu."

"Ne zaman?"

"Bu gece."

"Tatum'a haber ver. Beni aramasına gerek kalmazsa o kadar iyi."

"Tamam."

"Romano'dan haber var mı?"

"Henüz yok. Ama Ivy'den haber var."

Wardie ve Skylar'ı asansöre kadar takip ettim. "Ne?"

"Seni arıyor."

"Ve?"

"Winter'ı seni görmek için taciz ediyor."

"Ona meşgul olduğumu söyle, Hyde." Ivy'yi görmek bugün yapmam gereken son şeydi.

"Ivy'e duymak istemediği bir şeyi söylemeyi hiç denedin mi? O çok inatçıdır."

"Evet, biliyorum." *Tabii ki biliyordum.*

"Bekleyebilir." "Siktir," diye mırıldandı.

"Monroe'yu şehirden çıkardın mı?"

"Bu sabah gitti. Umarım bu lanet olası işi bir an önce hallederiz, çünkü Tenille'in yanında kalan Charlie'yi görmek için Melbourne'a gidiyor. O kadınlar yeterince uzun süre bir arada kalırlarsa birbirlerini öldürürler."

Telefonumu daha sıkı kavradım. "Romano'ya ulaşmak için yeni bir plan yapmalıyız. Oraya dönüyorum. Axe ve Zane'i de bu işe dahil et." Telefonu kapatırken önümdeki Lily'ye baktım. "Aşağıda buluşuruz Skye," dedim ve onu görevliye bırakarak Lily'nin dosyalarına bakmak için durduğu yere doğru ilerledim.

"King," dedi, işinden başını kaldırarak. Gözlerinde belirsizlik, belki de ihtiyat vardı, ama aynı zamanda sık sık görmediğim bir sıcaklık da vardı.

benim dünyamda. Ve yine, bu bana Margreet'i hatırlattı.

"Skylar'ın rehabilitasyonunda ona yardım edecek misin?"

Kafasını salladı. "Hayır, özel fizyoterapi yapmıyorum. Sana verdiğim listeden aramak için çok kişi kaldı mı?"

"Hepsini aradım. Hiçbirinde boş randevu yok."

Kaşlarını çattı. "Oh. Skylar hala denemen gerekenler olduğunu söylemişti."

"Bu konuda ne kadar endişeli olduğunu gördün. Hepsinin meşgul olduğunu ona söylemedim. Belki sen onu araya sıkıştırabilirsin diye ummuştum."

"Hayır, üzgünüm, dediğim gibi, hastane dışında çalışmıyorum." Ağırlığını bir bacağına verdi ve dikkatimi yine bacaklarına çekti. Siktir, gerçekten sevişmem lazımdı. Bu lanet gerginliği vücudumdan atmam lazımdı.

Bakışlarımı tekrar yüzüne çevirerek, "Ne kadar istersen öderim," dedim.

Cevap vermek için ağzını açtı ama hemen kapattı. Sonra, "Çocuklarım ve işim arasında gerçekten vaktim yok. Üzgünüm. Dışarıda çok iyi fizyoterapistler var. Birini bulursun," dedi.

Bununla birlikte, bana son bir gülümseme attı ve uzaklaştı, ben de neden hayır dediği için sinirlendiğimi merak ederek arkasından bakakaldım. Sydney'de yüzlerce fizyoterapist olmalıydı.

"Siktir," diye mırıldandım kendi kendime, asansörlere doğru yürürken. Başka birini bulurdum. Skylar'ın Lily'ye ihtiyacı yoktu.

"Ryland'ı günlerce araştırdım ama hakkında hiçbir kirli çamaşır bulamadım," dedi Tatum bir saat sonra kulüp barında beni bulduğunda. Kulüpte yirmi dakikadan fazla kalmamıştım ve o süre içinde bir an bile huzur bulamamıştım.

"Araştırmaya devam et. Herkesin kirli çamaşırı vardır."

"Sana söylüyorum King, yok."

"Siktir, Tatum, vardır. Araştırmaya devam et." Öğlen olmuştu ve bugün uğraştığım saçmalıklar yüzünden sabrım kalmamıştı. Temizlik işlerindeki sorunlardan, geciken uyuşturucu sevkiyatına, Romano meselesinin hala çözülmemesi yüzünden huzursuzlanan kulüp üyelerine, Tatum'un bu konuda başımın etini yemesine kadar, bu lanet günü bitirip kafamdaki gürültüyü dindirmek için bir kadın aramaya hazırdım.

Bana sık sık gösterdiği soğuk bakışla bana baktı. "Beni başından savacağını bilmeliydim. Günlerdir bunu yapıyorsun." Arkasını dönüp gitmek üzereyken, "Billy'den yardım isteyeceğim" diye bağırdı.

Ona uzandım, elimi bileğine doladım ve onu kendime doğru çektim. Bu lanet olası durum ve onun tavırları yüzünden hissettiğim tüm öfke ve hayal kırıklığı, "Bunu yaparsan, cevabım hoşuna gitmeyecek. Bu iş kulüp işi olarak kalacak. Bunu başka bir şeye çevirdiğin an, lanet olası soğukta kalırsın." diye bağırarak döküldü. Gözlerimi onun gözlerine dikip, "Anladın mı?" diye sordum.

Soğuk bakışları bir anda fırtınalı bir hal aldı. Kolunu elimden çekerek, her zamanki gibi düşmanca davranarak kan basıncımı yükseltmeye devam etti. "Hayır, anlamadım. Tehditlerini al ve kışına sok, King. Senden korkmuyorum."

"Seni korkutmaya çalışmıyorum, Tatum. Sadece kulübün çıkarlarına aykırı bir yol seçersen işlerin nasıl gideceğini söylüyorum."

Bana bir an daha öfkeyle baktıktan sonra ofisten çıktı.

Lanet olsun. En son ihtiyacımız olan şey Billy'nin bu işe karışmasıydı. Kulübü güvende tutmak için bu işi gizli tutmam gerekiyordu. Gizli kalması gereken çok fazla sır vardı ve ne kadar çok kişi karışırsa, bazılarının ortaya çıkma ihtimali o kadar artardı.

Nitro'yu çıkarmak için tuttuğumuz avukatı aradım.

"King. Ne oldu?" Her zaman işine hemen girmesini takdir ediyordum.

"Nitro'yu görmem lazım."

"Yarın sabah seni içeri sokabilirim."

"Ayarla."

"Tamam. Detayları sana gönderirim."

Telefonu kapatırken Hyde ofise girdi, vücudu benimki kadar gergindi.

"Ryland geri geldi."

Sert bir nefes verdim. Lanet olasıca sinirli bir nefes. "Tanrı aşkına."

Hyde başını salladı. "Evet. Ona burada olmadığını söylememi ister misin?"

"Hayır, bugün buraya neden geldiğini bilmem lazım. Tatum gitti mi?"

Yine başını salladı. "Orada ne oldu?"

"Billy'yi işe karıştırmaya hazır. Yarın Nitro ile bir görüşme ayarladım.

Onu kontrol altında tutması lazım."

"Onunla bu kolay olmayabilir. Nitro, onu tehdit edersek ya da susturmak için bir şey yaparsak hiç hoşuna gitmeyecektir."

"Onu zaten tehdit ettim. Nitro onu sessiz tutarsa, bunu yapmam gerekmez." Onun cevabını beklemeden sordum, "O sıçanla ilgili bir gelişme var mı?" O ve Zane henüz iyi bir ipucu bulamamışlardı.

"Hala bir şey yok, ama bu orospu çocuğunu bulmak için birkaç adamımı kapı kapı dolaştırıyorum. Çok uzun sürmez. Brant'tan da yeni bir haber yok. Melbourne'a dönmüş olabilir, ama Romano onunla iletişime geçemedi."

"Yapacaktır. O zaman geldiğinde Devil ve Kick'i Brant'ın peşine tak," dedim ofisten çıkarken. "Ve yarın sabah için kiliseyi ayarla. Herkesin durumunu görmek istiyorum."

Ryland'ın beni beklediği yere doğru çıktım. Bana doğru yaklaşırken, geçen gün yüzünde gördüğüm aynı memnun ifadeyle

O ifadeyi, onun emirlerini dinlemekten kurtulduğumda yüzünden silecektim. "King, uyuyamıyor musun? Yorgun görünüyorsun."

"King, uyuyamıyor musun? Yorgun görünüyorsun."

Belki de şimdi onunla halledip bu işi bitirmeliyim.

"Ne istiyorsun şimdi, Ryland? Meşgulüm ve senin ziyaretlerine ayıracak vaktim yok. Ya bana bir suç isnat et ya da buradan defol git."

Sırıttı. "Varlığım seni rahatsız ediyor, ki bu da senin hakkında bulduğum pislikler yüzünden tamamen haklı. Bugün sadece soruşturmanın iyi gittiğini haber vermek için uğradım."

Yüzüne yumruklarımı indirmek için beni saran dayanılmaz arzuyla çenemi sıktım. Onu bu dünyadan nasıl silip süpüreceğime dair tüm senaryo birkaç saniye içinde kafamda canlandı, ama onun kanına olan susuzluğumu kontrol etmeyi başardım. "Şimdi bunu söyledin, şimdi geri çekil ve defol git."

"Nitro selam söylüyor. O pek konuşkan değildir, bilirsin. Ama merak etme, Marx ikisi için de yeterince konuşur."

Hyde bize katılırken ona bir adım daha yaklaştım ve uyardım, "King. İyi fikir değil, kardeşim."

Yanıliyordu. Bu, uzun zamandır aklıma gelen en iyi fikirdi.

Siktir.

Geri çekildim. "Hepsi bu kadar mı, Ryland? Yapacak işlerim var."

Bana yine memnun bir gülümsemeyle baktı. "Eminim vardır. Ama tüm sırlarını saklamaya çalışmasan iyi olur, King. Bunun için çok geç."

Onun ayrılışını izlerken Hyde, "Bizi kandırıyor, kardeşim," dedi.

Başım ağrımaya başladı. "Evet, ama onun bir şey saklamadığına emin değilim. Cole'u hemen çağırmalıyız. Alabileceğimiz tüm yardıma ihtiyacımız var."

O da başını salladı. "Katılıyorum."

"Sen bunu ayarla, ben de Axe'e Marx'ın federallere ne verdiğini öğrenebilmiş mi diye bakayım."

Birkaç dakika sonra Axe'i, Skylar için hazırladığımız odamda Skylar ile sohbet ederken buldum. Bir şeye gülüyorlardı ve bu beni bir an için yavaşlattı. Axe, kişisel sorunlarıyla uğraşırken son birkaç yıldır pek ortalarda görünmüyordu ve Skylar'ın onu özlediğini biliyordum. Axe, Skylar'ı her zaman sakinleştirirdi. Axe, her türlü boktan durumu yatıştırmanın bir yolunu bilirdi. Gerektiğinde işleri batırmanın da kendine özgü bir yolu vardı, ama şu anda onun varlığı Skylar'ın korkularını yatıştırıyordu.

"Bana fizyoterapist buldun mu?" diye sordu, beni onları izlerken fark edince.

"Hala arıyorum."

"Tanrım, bu kadar kısa sürede kimse bulamayacaksın. Biliyorum." Sesi endişeden titriyordu, Margreet'in ölümünden beri mücadele ettiği bir şeydi bu.

"Hey," dedi Axe, genellikle onu sakinleştiren derin, yatıştırıcı sesiyle, "her şey yoluna girecek, Skye. Etrafta bir sürü fizyoterapist var."

Sesindeki endişe, Axe ile bana bakarken gözlerinde de belirdi. "Lütfen gidip halledebilir misin, King?" Bir an durakladıktan sonra, neredeyse yalvarırcasına ekledi, "*Lütfen?*"

Çenemi Axe'ye doğru salladım. "Önce Axe ile biraz konuşmam lazım, sonra hallederim."

Skylar, Axe ayağa kalkarken ona uzandı. "Uzun sürme. Döndüğünde bana da o çikolatadan getirir misin?"

Gülümseyerek başını salladı ve benimle dışarıda buluştu. Odanın kapısını kapatıp sordu, "Ne oldu?"

"Marx'ın federallere söyledikleriyle ilgili bir şey bilen adamı buldun mu?"

"Evet. Bana geri dönmesini bekliyorum. Birkaç gün süre istedi, yakında haber alırım herhalde."

"Öğrenir öğrenmez haber ver."

"Tamam." Cebinden bir paket sakız çıkardı ve birkaç tane ağzına attı. "Fizyoterapist ne oldu? Randevu almak o kadar zor mu?"

"Siktir," diye mırıldandım. "Hastanedeki fizyoterapistin önerdiği hiçbirisi uygun değil. Skylar'a söylemedim, ona da bahsetme. Bilmediğimiz birini denemek zorundayız ve umalım da iyi olsunlar."

"Hastanedeki kız ne olacak? Skylar ondan bahsetmekten vazgeçmedi. Skylar'ın endişesini hafifletmeye yardımcı olur." "Hayır dedi."

"Ne zamandan beri hayırı kabul ediyorsun? Bir şekilde hallet." Skylar'ın odasının kapısını işaret etti. "Onun istediği çikolatayı alıp, sinirleri bozulmadan odasına gitsem iyi olacak. Bu durum kafasını allak bullak etti."

Beni düşüncelerimle baş başa bıraktı, ki bu tehlikeli bir durumdu. Bu durum hepimizin kafasını karıştırıyordu.

Skylar'ın odasına tekrar girdim ve onu yatakta oturmuş ağlarken buldum. Bana baktı ve gözyaşlarını sildi. Yaşadığı her şey yüzünden çektiği zorluklar kalbimi sıkıştırdı. Bunu düzeltmem gerekiyordu.

Elimi uzattım ve "Skye, telefonunu ver" dedim. Kaşları çatıldı. "Neden?"

Parmaklarımla ona istediğimi yapmasını işaret ettim. "Lily'nin numarasını istiyorum."

Omuzlarının gevşemesi, Lily'nin evet demesi için elimden geleni yapmam gerektiğini gösterdi. Axe, Skylar'ın endişesini gidermek için onun yardım edeceği konusunda haklıydı.

Yüzündeki gözyaşlarını silerek telefonunu uzattı. "Teşekkür ederim," dedi yumuşak bir sesle. "Sana baş belası olduğumu ve endişelerimle mantıksız davrandığımı biliyorum, ama yaptığın her şey için gerçekten minnettarım."

"Kahretsin, benim başımdaki belalar olmasaydı, o kazaya karışmazdın Skye. Hepsi benim suçum."

O içini çekip başını duvara yasladı. "Seni suçlamıyorum, King. Hayatımızda olan her kötü şeyin suçunu kendine yüklemeyi bırakmalısın."

Cevap veremedi Annika bize katıldı. "Hasta nasıl?" Skylar'a gülümsedi. "Çocuklar içeri girmek için can atıyor, ama önce dinlenmen gerektiğini söyledim. Mümkün olduğunca uzak tutmaya çalışacağım, ama söz veremem. Burada kapalı kalmaktan biraz deliye dönüyorlar."

Skylar'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Tanrım, lütfen içeri girmelerine izin ver. Birlikte deliye döneriz. Ayrıca, benim için işleri yapacak küçük kölelere ihtiyacım var."

Annika güldü. "Harika. Böylece başımdan çekilirler. Hatta öğleden sonra biraz kestirebilirim." Bana baktı. "Şimdi ne için suçlanıyorsun? İçeri girdiğimde konuşuyordunuz ama ne hakkında olduğunu duymadım."

"Hiçbir şey," diye mırıldandım, o konuşmaya tekrar girmek istemiyordum. "Hiçbir şey değildi," dedi Skylar. "King'e durması gerektiğini söylüyordum."

"Başımıza gelen kötü şeylerin suçunu üstlenmek."

"Oh," dedi Annika, başını sallayarak. "O haklı. Yani, sen her şeye gücü yeten Kral olabilirsin, ama her şeyden sorumlu değilsin."

Onları görmezden gelip telefonu kaldırdım. "Lily'yi arayacağım."

Odadan çıkarken Skylar, "Bu konuşmayı bir gün bitireceğiz," diye seslendi.

Verimli bir konuşma değildi, bu yüzden onu bitirmek istemiyordum, hatta konuşmaya bile girmek istemiyordum. Bunun yerine Lily'yi aradım ve cevap vermesini bekledim. Ama telefonu açmadı. Mesaj servisine düştü, ama ben umursamadım. Tekrar aradım. Aynı şey oldu. Üçüncü denemede sonunda cevap verdi. "Kahretsin, özür dilerim Skye, annesinin izinden gidip, bebeklerin seksle dünyaya geldiğini tam olarak anlamadığı bir yaşta bekaretini kaybetmenin iyi bir fikir olduğunu düşünen bir genç kızla uğraşıyordum. Ve hala, ebeveynlik görevini yerine getirse benden bu kadar az azar işitmeyeceğini anlamayan pislik bir eski sevgilimle. Bu günü atlatmak için bu gece bol miktarda şaraba ihtiyacım olacak. Neden erkekler bazı günler hayatımızı bu kadar zorlaştırıyor? Eğer bu konuda bana destek olsaydı, kızım beni daha kolay dinlerdi.

"Ne dediğimi anladın mı?"

Onun patlaması, kafamdaki saçmalıkları başka hiçbir şeyin yapamadığı şekilde ortadan kaldırdı. Ne olduğunu bilmiyordum, ama o bir şekilde beni düşüncelerimden koparmayı başardı ve bunu yaparken vücudumdaki gerginliği biraz azalttı. Bu, hoş bir dikkat dağınıklığıydı. Bunun için zamanım yoktu, ama düşüncelerimden birkaç dakika uzaklaşmak için kendimi buna kaptırdım.

"Ondan değerli bir şey al. O zaman ne istersen yapar."

Sessizlik. Sonra... "King? Tanrım, Skylar arıyor sandım. Söylediklerimi duymamış ol. Saçmalıyorum. Kahretsin. Bekle. Ondan bir şey almak derken ne demek istiyorsun?"

"Eski sevgilin senden değer verdiği neyi alıyor?"

Birkaç saniye sessizlik oldu, sanırım sorumu düşünüyordu. "Evime çok sık gelmeyi seviyor, ama onu ondan alamam. Ona gelmemesini söyledim ama istediği zaman gelmeye devam ediyor. Onun dışında, bilmiyorum..." Sesi kayboldu, sonra aniden, "Oh, buldum! Hala

"

Kaşlarımı çattım. "Eski sevgilinin senin ödediğin spor salonu üyeliğini kullanmasına izin mi veriyorsun?"

"Üyelik ücretini ben ödemiyorum. Kız kardeşinin en yakın arkadaşının spor salonu, bu yüzden bana bedavaya veriyorlar. Linc çok kibirli, kullanmasına izin vermeyi kesersem çok üzülür."

Bir kadının eski sevgilisinin kendisini böyle kullanmasına izin vermesinin nedenini hiç anlamıyordum, ama tecrübelerime göre, insanlar en tuhaf nedenlerle saçma sapan şeyler yaparlardı, bu yüzden bu konuya girmedim. "Onu kes. Sana geri dönüp yalvaracak ve ne gerekiyorsa yapmaya hazır olacak."

Tekrar sessiz kaldıktan sonra, "Sen akıllı bir adamsın. Teşekkür ederim" dedi.

Hayatımda pek çok şey söylenmişti ama akıllı hiç söylenmemişti. Bu iltifat tuhaf gelmişti ama lanet olsun, yüzüme bir gülümseme kondurdu. "İstedığımı elde etmek için pislikleri nasıl kullanacağımı öğrenecek kadar çok pislikle uğraştım."

"Övgü kabul et, King. Şimdi, senin için ne yapabilirim? Bir nedeni olduğu için aradığını varsayıyorum."

Eski sevgilisinin onu bu işe nasıl zorladığını anlamamıştım; bana karşı çok açık görünüyordu. Ama aşkın insanı hiç istemediği yollara sürükleyebileceğini herkesten iyi biliyordum. "Skylar'ın rehabilitasyonunu üstlenmeni istiyorum."

"Üzgünüm, ama onu alamam. Çocuklarım şu anda çok yaramaz ve işlerim başımdan aşkın."

"Sana evet dedirtmek için sunabileceğim bir şey olmalı. Ne ."

"Hiç pes etmiyorsun, değil mi?"

"Hayır. Bu kadar çok istediğim bir şey için pes etmem. Skylar'ın sana ne kadar yakın olduğunu bilmiyorum

Skylar'ın ne kadar yakın olduğunuzu bilmiyorum, ama telefonuma verdiğiniz cevaptan, aranızın iyi olduğunu tahmin ediyorum, ama o anksiyete sorunu yaşıyor.

. Sadece adının anılması bile bu kaygıyı biraz hafifletiyor."

Nefes verdi. "Gerçekten evet demek isterdim ve istiyorum da, ama kafamda ne kadar düşünürsem düşünsem, onu programıma nasıl sığdırabileceğimi göremiyorum."

Ryland'ın neden olduğu baş ağrısı kafamda daha şiddetli bir şekilde zonkluyordu. "Beni çok zorluyorsun Lily. Bir düşün. Sana hemen geri döneceğim."

Cevabını beklemeden telefonu kapattım. Ona günün geri kalanını verecektim, sonra da benim düşünceme katılmasını şiddetle tavsiye edecektim. Bu işi almaması için hiçbir neden yoktu.

Lily

Gözlerimi kapattım, sıcak banyoya daha da battım ve derin bir nefes aldım, sonra zihnimi tüm düşüncelerden arındırdım.

Nefes
verdim.

Nefes
aldım.

Nefes verdim.

Kahretsin, kimi kandırıyordum? Meditasyon bu gece işe yaramayacaktı. Böyle bir günün ardından olmazdı. Ama banyo iyi geliyordu, bu da rahatlatıcıydı. Daha pazartesi günüydü ve ben şimdiden bu haftanın bitmesini istiyordum. Zara hala benimle konuşmuyordu ve dün gece bana karşı gelerek yatak odasının penceresinden kaçıp erkek arkadaşıyla vakit geçirmişti. Saat dokuzda iyi geceler demeye gittiğimde onun yokluğunu fark ettim. Linc pek yardımcı olmadı, randevusunu bitirip gelip onu aramama yardım etmeyi reddetti. Sonunda günü kurtaran annem oldu. Zara'yı aradı ve onu eve gelmesi için ikna etti. Gösterdiği sabırla beni gerçekten çok şaşırttı. Ben gençken

benim sorunlarımı çözmeye çalışırken gösterdiği sabır yoktu. Beni deli etse de, sorunlarımı çözmeye çalışan bu yaşlı halini seviyordum.

Telefonumda saati kontrol ettim. Saat on geçiyordu. Yatma vakti. Çocuklar sonunda uykuya dalmıştı. Zara'nın odasını en az beş kez kontrol ettim, orada olduğundan emin olmak için. Yine benden kaçmamıştı. Çocuklarının telefonunu takip eden bir ebeveyn hiç olmamıştım, ama onun telefonuna casus uygulama yüklemeyi ciddi olarak düşünüyordum.

Ugh, tanıyamadığım birine dönüşüyordum. Şüpheli ve aşırı koruyucu. Ama bu eğilimlerimle ne kadar savaşıma çalışsam da başaramıyordum. Zara benim bebeğimdi ve onu korumak zorundaydım.

Banyodan çıkıp kendimi kurularken, yine ebeveynlik düşüncelerine daldım. *Hayatımın özeti*. Holly'nin sorunlarından birine nasıl yardım edebileceğimi yeni bulmuştum ki, dışarıdan gelen bir ses beni bir anda alarma geçirdi. Sanki biri kapımı çalıyordu, ama gece yarısı olduğu için bu hiç mantıklı gelmedi.

Tanrım, umarım hırsız değildir. Gerçi o anki ruh halimle, hırsız olsa bile tereddüt etmeden üstüne atardım.

Gidip bakmadan önce giyinmek mi, havluyla sarınmak mı diye düşündüm. Kıçımı zar zor örten bir havluyla hırsızın karşısına çıkmamayı tercih ettim ve giyinmeye karar verdim, ama tam o sırada ses tekrar duyuldu.

Tanrım, çocukları uyandıracaklardı. Uyanırlarsa yorgun ve huysuz çocuklarla uğraşmak istemiyordum. Hızla havluyu etrafıma sardım, kıçımı örtmek için elimden geleni yaptım, telefonumu aldım ve banyo kapısını açtım. İki adım attığımda telefonum bir mesajla titredi.

Bilinmeyen numara: Lily, beni içeri al. Konuşmamız lazım.

Ben: Kim o? Saatin ondan sonra olduğunu farkında mısın?

Bilinmeyen numara: Kral.

Ne?

Ben: Tanrım, kapıyı çalmayı kes. Çocuklar uyanacak. SAAT GEÇ OLDU.

King: Beni içeri alırsan kapıyı çalmayı bırakırım.

Erkekler!

Ön kapıya yürüdüm ve onun olup olmadığını kontrol ettim. Yani, onun olduğunu biliyordum, ama kontrol etmek bir alışkanlıktı.

Dışarıda duran, beni dizlerimin üstüne çökertmeye yeten kot pantolon ve deri ceket giymiş olan kesinlikle oydu.

Kahretsin.

Kapıyı açıp dışarı çıktım, kapıyı kapatabilmek için onu iterek geçtim, sonra kolunu tutup onu kendimle birlikte eve girmeden konuşmak için dışarı çektim. Sonra ona döndüm ve gözlerimi kocaman açarak fısıldayarak bağırdım, "Adresimi nasıl buldun? Ve neden bu saatte habersiz gelip beni korkuttun? Seni hırsız sandım!"

Kalbim şaşkınlıktan deli gibi çarpıyordu.

King

buradaydı.

Geç olmuştu.

Üzerimde sadece bir havlu vardı.

Ne halt istiyordu bu adam?

Ve Tanrım, neden beni bu kadar etkilemek zorundaydı? Odaklan, Lily.

Şu anda kendini kaybetmenin sırası değil.

Sokak lambası, gözlerinin vücudumda dolaştığını ve sonra tekrar benimkilere döndüğünü görebileceğim kadar ışık saçıyordu. "İnsanları bulmakta usta bir adam tanıyorum. Konuyu burada kapatalım."

Gözlerim biraz daha büyüdü. "Hayır, King, bunu burada bırakmayalım. Bu benim için çok sıradan. Ve dürüst olmak gerekirse, kendimi biraz ihlal edilmiş hissediyorum. Adamın başka ne konuda yetenekli? Ne beklemeliyim?"

Ne olduğunu anlamadan, kolunu belime doladı, beni kaldırdı ve kapıma kadar götürüp evin içine soktu. İçeri girince beni bıraktı ve sessizce kapıyı kapattı. Her şey saniyeler içinde oldu ve beni tamamen şaşkına çevirdi. O yoğun gözleriyle bana bakarak, "Nerede yaşadığını bilmem gerekiyordu ve o bana bu konuda yardımcı olabilirdi. Hepsi bu. Şimdi, bu konuşma için üstüne bir şeyler giymek ister misin?"

Havluyu tutarak ona baktım, neredeyse ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Daha önce şaşkınlık hissetmiş olsam da, şu anda hissettiğim şeyi nasıl tanımlayacağımı bilmiyordum. King'in beni itip kakması, tüm düşüncelerimi ve duygularımı altüst etmişti.

Sigara içmem lazım.

Kahretsin, sigarayı bırakmıştım.

Yarın tekrar sigarayı bırakabilirsin. Ama

önce giyin.

Sigara da al. Kahretsin.

Onu işaret ederek, "Burada kal. Gidip giyineceğim. Ve Tanrı aşkına, çocukları uyandırırsan sana zarar veririm" dedim.

Onun cevabını bekledim, ama cevap vermedi. En azından net bir cevap vermedi. Sessizce beni izlemeye devam etti, bekledi. Bu beni daha da şaşırttı. İnsanların lafı dolandırmamasını severdim, ama bu, önemsiz kelimelerle nefesini boşa harcamamanın bambaşka bir seviyesiydi.

King'in ne düşündüğünü biraz daha anlamak isterdim.

Onu bırakıp, henüz atmadığım sigara paketinin olduğu çantamı almak için mutfığa koştum. Sigara yakarken ellerim biraz titriyordu ama bunu görmezden gelip uzun bir nefes çektim. Tam da ihtiyacım olan şey olması beni sinirlendiriyordu. *Aslında* ihtiyacım olan şey sigara içmeden stresle başa çıkmanın bir yolunu bulmaktı ama bu yarının işi idi. Bu gece yapmam gereken tek bir şey vardı, o da King'in taleplerini kabul etmeden bu konuşmayı atlatmaktı.

Skylar'a yardım etme isteği bütün gün kafamda dönüp durmuştu. Ona hayır demek için irade gücümü kullanmam gerekmişti, çünkü teklif ettiği paraya ihtiyacım vardı. Yani, biri sana fiyatını söyle dediğinde kim hayır der ki? Ama reddetmişim, çünkü King'e şu anda olduğumdan daha fazla yaklaşmak istemiyordum. Bu adam beni sadece meraklandırmakla kalmıyor, itiraf etmek istemediğim kadar çekici buluyordum. Hayatımda olan bitenlerle uğraşırken, bir erkeğin dikkatimi dağıtmasına ihtiyacım yoktu.

Kot pantolon ve tişört giydikten sonra, bakışlarının yine vücudumda dolaşmasını görmezden gelerek yanına döndüm. Gözlerinin üzerimde olması hoşuma gidiyordu, ama kesinlikle bunu teşvik etmiyordum. "Buraya Skylar'la çalışmamı istemek için geldiysen, hemen gitmelisin. Beni buna zorlayamazsın."

"Sen bana zorla bir şey yaptırabilecek türde bir kadın gibi gelmiyorsun."

Kaşlarımı çatarak sordum, "Yani bunun için gelmedin mi?"

"Öyle, ama zorlamak kelimesini kullanmazdım. Kadınları bir şeye zorlamak alışkanlığım değil, Lily."

Kaşlarımı kaldırdım. "O zaman hangi kelimeyi kullanırdın, çünkü beni buna zorlamaya çalışıyormuşsun gibi geliyor. Özellikle de sabah arayıp bunu konuşmak yerine buraya gelmişsin."

"Telefonda bir sonuca varamadık ve bu iş yarına kadar bekleyemezdi. Son bir saati Skylar'ın yarın kimse onu görmeye gelmeyeceği için endişelenmesini yatıştırmaya çalışarak geçirdim. Şimdi buraya gelip sana onunla çalışman için yalvarmaya geldim." Gözleri kararlılıkla parladı ve ekledi: "Ben hiçbir şey için yalvaran bir adam değilim. Ama o seni istiyor ve bunun için ne gerekiyorsa yapacağım."

Onun önünde durup yardımımı yalvaran halini görünce, taleplerine boyun eğmeme konusundaki sert kararlılığım çöktü. Onun samimiyetinden hiç şüphem yoktu. Bu adamı tanımıyordum, ama hastanede gördüğüm her şeyden, kız kardeşini çok sevdiğini anladım. Ve bu dünyada her şeyden çok saygı duyduğum bir şey varsa, o da sevdiklerini korumak ve onlara bakmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olan insanlardı.

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin."

Omuzlarındaki gerginlik, kaşlarını kaldırıp "Yani evet mi?" dediğinde gevşemiş gibi göründü.

Aklımın sesine karşı gelerek başımı salladım. "Evet. Yarın işten sonra başlarım." Ağzımdan çıkan kelimelere inanamıyordum, ama onları durduramıyordum da. Sanki bana büyü yapmıştı.

"Teşekkür ederim," dedi, sesindeki sert ve kararlı ton kaybolmuştu. Onu yeterince tanımadığım için emin olamazdım, ama sözlerinde rahatlama ve minnettarlık vardı. Kesinlikle konuşmanın başındaki kadar gergin görünmüyordu.

"Tamam, şimdi her şey halloldu, yatabilir miyim? Uzun bir gün geçirdim ve uyumam lazım."

O başını salladı. "Adresi mesaj atarım."

O ayrılırken, "Ve King?" dedim. Bana bir bakış attı. "Gece geç saatlerde beni aramayı alışkanlık haline getirme. Hoşuma gitmiyor."

Dudakları, tam olarak oluşamayan bir gülümsemeyele seğirdi. "Eski sevgilinin sana yaptıklarından nasıl paçayı sıyırdığını hiç anlamıyorum."

Bununla birlikte gitti, birkaç dakika sonra motosikletinin gürültüsü onun ayrıldığını haber verdi. Onun arkasından bakakaldım, Skylar ile çalışmanın onu sık sık görmek anlamına gelmemesini umarak. King, her konuştuğumuzda kendisiyle çelişen bir tavrı vardı ve bu, onun hakkında daha fazla şey ortaya çıkarıyordu. Onun hakkında yeni bir şey keşfettikçe, onu daha çok sevmeye başlıyordum. Ve bu benim için kötü olabilirdi, çünkü ondan hoşlanmak bir şeydi, ama onu şu anda sevdiğimden daha fazla sevmek bambaşka bir durumdu.

O gece neredeyse hiç uyuyamadım. King'i aklımdan çıkaramıyordum. Gözlerimi her kapattığımda onun gözlerini, dudaklarını, yara izini ve kaslarını görüyordum. Ve sesinin hırıltısını duyuyordum, çünkü King günlük bir sohbet sırasında bile sesinde, içinde saklı olduğunu düşündüğüm hırıltının izleri vardı. Bir kadın için kriptonit etkisi yaratacak bir hırıltı.

Ertesi gün işim bittiğinde ve onun kulübüne doğru yola çıktığımda, yorgunluk beni ele geçirmişti. Neyse ki Brynn salı günleri erken kalkıyordu. Bu akşam benim evimde hepimize yemek pişirmeyi teklif etmişti, böylece eve geldiğimde ayaklarıma basıp dinlenebilecektim. Bu akşam erken yatacaktım ve King yine geç saatte uğrarsa, ona haddini bildirirdim.

Adamları beni kapıdan geçirdi ve ben de ön kapının yanında benim için ayırdıkları park yerini bulmak için araba yolunda ilerledim. Hedefime varmadan önce yaklaşık on motosikletin dizili olduğu bir sırayı geçtim. Yanlarından geçerken birkaç motosikletçi bana baktı. Hiçbiri gülümsemedi. Gülümsemelerini beklemiyordum ama bu kadar ciddi bakacaklarını da beklemiyordum. Aslında bunu tahmin etmeliydim, çünkü King tanıdığım en sert adamdı, adamlarının da aynı olması mantıklıydı.

Storm MC kulüp binası çok büyüktü. Binanın tamamı siyah boyayla kaplıydı ve tek bir pencere bile yoktu. Bakışlarım, ön kapının üstünde yüksekte asılı olan Storm MC tabelasına takıldı. Her şeyi biraz ürkütücü buldum. Gazetelerde okuduklarım dışında hiçbir şey bilmediğim motosikletçilerin dünyasına giriyordum. Ama King, Skylar'a olan ilgisiyle beni kendine çekmişti, bu yüzden ona güveniyordum.

Arabamdan inerken tanıdık bir ses, "Lily" diye seslendi.

Dönüp baktığımda, Devil ön kapıda duruyordu. Hastanede birkaç kez konuşmuştum ve onu oldukça sevmiştim. King sert görünürken, Devil biraz daha hafifti. Kesinlikle daha çok gülümsüyordu.

Arabamı kilitleyip ona doğru yürüdüm. "Yeri buldum ama söylemeliyim ki, burası biraz gizli kalmış. Kulübünüzün etrafına yaptığınız ormanı çok beğendim." Ağaçlar nedeniyle caddeden görünmediği için neredeyse geçip gidiyordum.

Gülümsedi. "Aşağılık herifleri uzak tutuyor." Çenesiyle ön kapıyı işaret etti. "Skylar bütün gün seni bekledi."

Bunun doğru olduğunu biliyordum. Gün boyunca iyileşmesiyle ilgili farklı sorularla bana beş kez mesaj atmıştı. King, onun endişeli olduğunu söylerken abartmamış.

Devil beni içeriye, Skylar'ın odasına giden labirent gibi koridorlardan geçerek götürdü. Kulübün bu kadar sessiz olması beni şaşırttı. Büyüklüğüne bakarak içeride çok sayıda motorcu olmasını bekliyordum, ama yol boyunca sadece dört adam gördüm. Hepsi de dışarıda gördüğüm adamlar kadar sessizdi. Hiç gülümsüyorlar mı, eğleniyorlar mı diye merak ettim.

Skylar'ın gözleri odaya girdiğim anda parladı. "Tanrı'ya şükür geldin."

Odanın içine doğru ilerlerken, bu odanın normalde ne için kullanıldığını merak ettim. Duvarlarında motosiklet fotoğrafları, açık gardıropta erkek kıyafetleri asılı, koyu renkli ahşap ve deri ile döşenmiş, tamamen erkeksi bir odaydı. Motosikletçilerin odalarından biri olduğunu tahmin ettim. *Burada mı yaşıyorlar?* Bu bana

garip bir fikir geldi. Aileleri de burada mı yaşıyordu? Bu adamlardan biriyle evli olsam burada yaşamak isteyeceğimi hayal edemiyordum.

"Sana bir şey getirmemi ister misin?" Devil, düşüncelerimi bölerek sordu.

Ona gülümsedim ve başımı salladım. "Hayır, ben iyiyim."

"Bir şey ihtiyacın olursa seslen," dedi. "Koridorun sonundaki barda olacağım." "Burada bar mı var?"

Gülümsedi. "Evet. Çıkarken uğra, bir içki iç." "Keşke yapabilsem. Evde beni bekleyen üç çocuğum var, onlardan biri beni erkek delisi tavırlarıyla öldürmeye çalışan on dört yaşında bir kız. Onunla başa çıkmak için tüm gücümle olmam lazım, o yüzden alkolü gece geç saatlere, ondan kurtulduktan sonraya saklıyorum."

Kaşlarını çattı. "On dört yaşında bir çocuğun olacak kadar yaşlı olamazsın."

"İnan bana, bazı günler kendimi altmış yaşında hissediyorum."

Göz kırparak, "Eh, altmış sana yakışıyor" dedi.

O gittikten sonra Skylar'a döndüm. "Çok eğlenceli birine benziyor."

O sandalyesinde kıpırdadı. "Evet, Devil'i gerçekten sevdim. Diğer erkekler kadar ciddi ve otoriter değil."

Oturduğu sandalyeye baktım. "Sana başka bir sandalye ve tabure almamız lazım."

"Neden?"

"O çok alçak. Tabure de şişkinliğe iyi gelir." Çantamı yatağa attım ve odadaki yedek sandalyeyi ona yaklaştırdım. Oturarak, "Şimdi, konuş benimle. Seni endişelendiren şeyi anlat, her şeyi konuşalım, böylece neden böyle şeyler olduğunu ve endişelenmeden nasıl ilerleyebileceğini anlarsın."

Yüzü buruştu ve gözyaşları yanaklarından süzüldü. "Bütün bunlar için endişelenmek kendimi çok aptal hissettiriyor, ama King beni eve bırakmıyor ve ben burada mahsur kaldım, acı çekiyorum ve kalçama zarar verecek hiçbir şey yapmak istemiyorum ve

ve..." Yüksek bir hıçkırık kaçınca titredi. "Her şey kontrolümden çıkmış gibi hissediyorum ve eskisi gibi olamayacağımdan korkuyorum."

Onun için kalbim sızladı. Bu tür stresi birçok hastada görmüştüm, özellikle Skylar gibi ameliyata ve geçmesi gereken iyileşme sürecine hazırlıklı olmayanlarda. Elini tutup sıktım. "Her şeyi sırayla halledelim. Seni bu durumdan kurtaracağım Skylar ve tamamen iyileşeceksin. Ancak bana bir söz vermelisin."

Gözleri yaşlarla doldu. "Ne?"

"Bana tamamen güveneceğini ve işimi bildiğime inanacağını söz vermen gerekiyor. Sana bir şey yapmanı söylersem, yapacaksın. Bana aklına gelen tüm soruları sorabilirsin, ama günün sonunda, benim işimi bildiğimi bildiğin için, dediğimi yapacaksın. Tamam mı?"

Göz yaşlarının arasından küçük bir gülümseme belirdi. "Tanrım, buraya çok yakışacaksın."

"Öyle mi? Neden?"

"Çünkü sen de kardeşim kadar otoriterisin."

"O kadar da abartma. Otoriter olabilirim, ama King'in yanına bile yaklaşamam." Ayağa kalktım. "Şimdi, benden sonra tekrar et: 'Sen işini biliyorsun, Lily.'"

Küçük gülümsemesi daha büyük bir gülümsemeye dönüştü. "İşini iyi biliyorsun, Lily." Başımı salladım. "Tamam, her gün yapmanı istediğim şeyleri gözden geçirelim, sonra seni kaldırıp yürüyüşe çıkaracağım."

Yapmasını istediğim aktivitelerin listesini gözden geçirdik ve sonra onu kulüp binasının etrafında kısa bir yürüyüşe çıkardım. Yürümekten korkuyor gibiydi, bu yüzden koltuk değneklerine alışması için çaba harcadım. Seansın sonunda, endişe seviyesi düşmüştü ve iyileşme sürecini atlatabileceğine daha fazla güveniyor gibiydi.

"Bunu kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim," dedi ben çantamı alıp çıkarken. "King muhtemelen çok ısrarcı olmuştur, bunun için üzgünüm, ama bana yardım ettiğiniz için çok mutluyum."

"Evet, ısrarcıydı, ama kardeşler bunun için vardır, değil mi?" "Doğru, ama onun nasıl biri olduğunu biliyorum, çok üzgünüm."

"Önemli değil." Kapıya doğru yürürken, çıkmadan önce ona bir kez daha baktım. "Bu akşam için bir şeyin var mı?"

Yüzünde yayılan gülümseme tam da görmek istediğim şeydi. "Evet."

"Güzel. Yarın işten sonra yine uğrarım."

Çıkmak için koridora yöneldim, ama bir noktada yanlış yola saptım ve kulüp binasının daha önce görmediğim bir bölümüne geldim. Yanlış yöne gittiğimi fark eder etmez geri dönmek için döndüm. Ve bir ses gürlediğinde sert bir sırtla karşılaştım: "Mace, o baş ağrısı hapları nerede?"

King.

Ben döndüğüm anda o da koridora çıkmıştı ve ben onun sırtına çarpmıştım. Dengemi sağlamak için uzanıp kollarını tuttum.

"Tanrım, biri huysuz moduna girmiş," diye mırıldandım ve dengemi yeniden bulduğumda onu bıraktım.

Dönüp bana baktı, huysuzluğu gözlerinden okunuyordu. "Skylar'la işin bitti mi?" Sorusu, ruh haline uygun bir şekilde havlamaya benziyordu.

Tanrım, onun kötü ruh haliyle uğraşacak enerjim yoktu. "Evet. Şimdi çıkıyorum, ama koridorlarınızda kayboldum."

Bunu duyduktan sonra benden uzaklaşıp tekrar havladı, "Mace! Çabuk buraya gel. O haplara ihtiyacım var ve sana bir işim var."

"Herkes böyle mi konuşuyorsun? Çünkü sana söylemeliyim, bana böyle bağırırsan buraya gelmem."

Başını bana doğru çevirip sordu: "Ne dedin sen?"

Acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturduğunu fark ettim. "Buraya gelmeyeceğimi söyledim..."

Gözlerinde öfke parladı. "Ne dediğini duydum," diye tersledi, şakağını ovuşturarak.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandım, çantamda her zaman taşıdığım nane yağını ararken. "Bugün çok huysuzsun. Buraya gel."

Bir adam bize katıldı, hiç de kendinden emin görünmüyordu. King'e bir kutu Advil uzatarak, "Üzgünüm, King, ben..." dedi.

King onu hırlayarak keser. "Senin lanet bahanelerini istemiyorum, Mace."

Tanrım, King'in bu yönünü hiç sevmiyordum.

Mace, King ile benim aramda bakışlarını gezdirdi. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Lily dışarı çıkmak için yardıma ihtiyacı var."

Başımı salladım. "Henüz değil." Nane yağı şişesini kaldırdım. "Önce baş ağrını geçireyim."

King bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. "Bunun için haplarım var. Mace seni arabana götürür."

"O haplar sana fayda etmez, King. Kıçını bir sandalyeye koy da ben sihrimi yapayım." Mace'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve King patlamak üzere gibiydi. Benimle tartışmaya fırsat vermeden ekledim, "Bunu yapmama izin vererek kaybedecek hiçbir şeyin yok ve daha sonra bana teşekkür edeceğini garanti ederim."

Mace yavaşça geri çekildi. "Siz işinizi bitirince geri gelirim."

King gözlerini benden ayırmadan, "Çok uzaklaşma. Uzun sürmez," dedi.

Mace başını salladı ve uzaklaştı. Onu suçlamadım. King o anda hiçbir şeyden etkilenmiş gibi görünmüyordu, özellikle de benden. Onu huysuzluğuyla baş başa bırakıp Advil'e güvenmeliydim, ama bunun benim yapabileceğim kadar işe yaramayacağını biliyordum, bu yüzden ısrar ettim ve başım ağrıyorken benim de huysuz bir kaltak olabileceğimi kendime hatırlatmaya devam ettim.

Çıktığı odaya göz attım ve bir ofis olduğunu gördüm. Ona doğru başımı sallayarak, "Otur" dedim, genellikle çocuklarıma kullandığım otoriter bir tonla.

Kaşları kalktı ama bu sefer itiraz etmedi. Birkaç saniye sonra arkasına geçtim ve alnına, şakaklarına ve sonra ensesine biraz yağ sürerek masaj yaptım. Parmaklarım ona değdiği anda, bunun hayatımın en kötü fikirlerinden biri olduğunu anladım. Ve benim çok kötü fikirlerim vardı. Ama bu hepsini gölgede bıraktı. Ona dokunmak ve ona bu kadar yakın olmak karnımın her yerinde kelebekler uçmasına neden oldu. En son ne zaman bir erkek beni böyle hissettirdiğini hatırlayamıyordum. Kahretsin, altı aydır seks yapmadığım içindi. O kadar uzun süre seks yapmamak muhtemelen herhangi bir erkeğin karnımı kelebekler uçururdu.

Yalancı.

*Kapa
çeneni.*

*O çok
seksi.*

Ah hayır, çok huysuz.

Evet, ama yine de seksi. Onunla bir saniye bile düşünmeden yataydın.

Parmaklarım boynuna yağ sürerken dondu. Onunla kesinlikle yatardım.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

King boynunu bir yandan diğer yana uzattı. "Bitirdin mi?"

"Hayır," diye patladım ve hareketini durdurmak için boynunu tuttum. "Kıpırdama." Benden uzaklaştı ve ayağa kalktı. "İşimiz bitti," dedi, ses tonu bunun tartışmaya açık olmadığını gösteriyordu. Ama beni tanıımıyordu.

Her şey her zaman tartışmaya açıktı. Özellikle de haklı olduğumu bildiğim zamanlarda.

Omuzlarımı düzelterek, "Bitmedi King. Boynun ve omuzların çok sert ve gergin. Bunu rahatlatacak bir şey var," dedim.

Masasının üzerinde duran çantama baktı. "Çantanda ne kadar bok taşıyorsun?"

"Senin ihtiyacın olan bir sürü şey olduğu belli." Neden bu konuda bu kadar zorluk çıkardığını anlayamıyordum. "Bak, sadece sana yardım etmeye çalışıyorum çünkü çok acı çekiyor gibisin. Biri sana yardım etmeye çalıştığında hep bu kadar inatçı mısın?"

Yüzünü ovuşturarak, "Tamam," diye mırıldandı ve yerine oturdu.

Sonunda.

Onu istediğim şeyi yapmaya ikna etmek, Zara'yı bir şey yapmaya ikna etmek kadar sinir bozucuydu.

Çantamdan acı biberli kas çubuğumu çıkardım ve kapağını açtım. Sonra elimi omuzlarına koydum ve gömleğinin üzerinden nazikçe masaj yaparken düğümleri aradım. Bu kas çubuğundan daha fazlasına ihtiyacı vardı.

"Masaja ihtiyacın var," dedim, boşuna nefes harcadığımı düşünerek. "Masaj için vaktim yok."

"Evet, öyle diyeceğini tahmin etmiştim, ama zaman ayırmalısın. Birkaç masajdan sonra yeni bir adam olursun."

"Siktir, Lily, şunu sür de işime döneyim."

Onu ve huysuzluğunu ciddi ciddi boğabilirdim. Bunun yerine, işi bitirip oradan defolup gitmeye karar verdim. Sırtına vurarak, "Gömleğini çıkar" dedim.

Biraz zaman aldı ama dediğimi yaptı, siyah tişörtünü başından çıkarıp masanın üzerine attı. Sonra gördüğüm şeye hazırlıklı değildim. Sırtını kaplayan kocaman bir dövme vardı, bu binada gördüğüm kafatası ve kanatların aynısıydı

. Beni şaşkına çeviren dövme değildi. Sırtının bir tarafındaki yara izleri nedeniydi. Bazıları dövmenin altında gizliydi, ama çoğu görünürdeydi. Sanki biri sırtının o kısmına bıçak saplayıp parçalamaya çalışmış gibiydi.

King, vücudunda bu kadar çok yara izi kalacak kadar neler yaşamıştı? Bunu düşünmek bile kalbimi acıtıyordu.

Kendimi toparlayarak, çubuğu omuzlarından ve sırtının üst kısmına sürdüm. Çubuğun ısısı kaslarını gevşetmeye yardımcı olacaktı. Çubuğu sürdükten sonra sırtına sıcak bir havlu koymayı tercih ederdim, ama onun bunu kabul etme ihtimalinin sıfır olduğunu düşündüm. Bunun yerine, ellerimle balsamı cildine masaj yaparak ekstra ısı sağlamaya çalıştım.

Boynuna doğru ilerlerken, başını öne eğdi ve inledi.

Vay canına.

King'den gelen ses beni çok etkiledi. Gerçekten çok iyi şeyler.

Eğer buna gerçekten ihtiyacı olmasaydı, hemen toparlanıp giderdim.

Bana bu kadar iyi şeyler yapmasına gerek yoktu. Ama *onun* buna ihtiyacı vardı, bu yüzden kaldım.

Sonunda, on dakika boyunca ona masaj yapmama izin verdi, sonra "Yeter" diye homurdandı ve aniden ayağa kalktı. Gömleğini kapıp üzerine attı, sonra bana döndü. "Eşyalarını topla, seni dışarı çıkarayım."

Neden bana bu kadar kaba davrandığını anlamadığım için kaşlarımı çattım. Bu, önceki huysuzluğundan farklıydı. Sanki beni buradan bir an önce çıkarmak istiyor gibiydi. "Yanlış bir şey mi yaptım? Masajın iyi olduğunu düşünmüştüm."

Yüzü sertleşti. "Yapacak işlerim var."

Bana davranışına inanamadan ona baktım. "Tamam," diye mırıldandım, eşyalarımı çantama atıp omzuma astım.

"Gidelim."

Beni kulüp binasından geçerek arabamı park ettiğim yere götürdü. Birbirimize tek kelime etmedik, yoluna çıkan herkese homurdandı. Bu, patronumun hastanede ilk günümde beni uyardığı pislik King'di. Hiç böyle bir adamla tanışmamıştım ve bu tavırları hiç hoşuma gitmedi.

Kulüp binasının ön kapısını iterek açtı ve benim çıkmam için kapıyı açık tuttu. Yanından geçerken gözlerimiz bir an için buluştu, ama yine de birbirimize tek kelime etmedik. Arabama yarı yolda geldiğimde nihayet bir şey söyledi. "Bugün Skylar'a söylediklerin için teşekkürler."

Yavaşladım

.

Ve
döndüm.

Sesi yumuşamıştı, yüzündeki sert çizgiler de.

Kaşlarımı çatarak sordum, "Ben çıktıktan sonra onunla konuştun mu?"
Bu mantıklı değildi, çünkü o sırada o ofisteydi.

O başını salladı. "Hayır."

Onun durduğu yere geri yürüdüm. "Kafam karıştı, King. Ona ne dediğimi nereden biliyorsun?"

Gözleri benimkilere dikildi. "Onun seansı sırasında seni görmeye uğradım." "Ama içeri girmedin."

"Ona kuralları koyuyordun ve onun bunu duyması gerekiyordu, bu yüzden seni rahatsız etmek istemedim. Ben aynı şeyi ona söylediğimde beni dinlemediğini herkes bilir."

"Umarım beni dinlemiştir."

"Dinledi."

Gülümsedim. "İyi. Sevindim." Bir adım geri attım. "Yarın öğleden sonra onu görmeye tekrar geleceğim."

O başını salladı ama başka bir şey söylemedi.

Garaj yolundan kapıya doğru sürerken, dikiz aynasından onun beni izlediğini gördüm. Tanrım, ne karmaşık bir adamdı. Bir an çok kaba ve sert, bir an sonra o kadar sert değil ve çok daha sevimli. Hayatındaki insanlar ona nasıl katlanıyorlardı acaba? Benim gibi bir adama katlanabileceğimi sanmıyordum.

King

Bronze'un ağzından dökülen saçmalıkları dinlerken enseme ovuşturdum. Hiçbiri duymak istediğim şeyler değildi.

Onu keserek sözünü kestim. "Hepsi saçmalık, Bronze. Nitro'yu oradan çıkarmak istiyorum ve Marx öldükten sonra neler olup bittiğini öğrenmeni istiyorum."

"Sana söylüyorum King, onu yakın zamanda serbest bırakmayacaklar. Ryland sana her zamankinden daha fazla saldırıyor. Marx'ın ölümünün arkasında senin olduğunu düşünüyor. Nitro'yu görmeye gitmeyi de unut. Kimseyi yanına yaklaştırmıyorlar."

Siktir.

Dün sabah Marx hücresinde ölü bulunca her şey boka sardı. Nitro'yu ziyaretim iptal edildi, Tatum'un ki de hafta sonuna ertelendi. Avukat pek bir şey öğrenemedi, sonra Tatum onu da işe karıştırdı Billy de burnunu soktu. Nitro'yu oradan bir an önce çıkarmam lazımdı.

"Sana neden para ödüyorum, Bronze? Eğer istediğimi yapamıyorsan, geri dönüşü olmayan kara bir deliğe para döküyorum demektir. Bu işi hallet."

Telefonu kapattım ve masaya sertçe vurdum. Bu gün gittikçe kötüye gidiyordu. Sabah Romano'nun yerini bulamadık, sonra adamlarımdan biri evinde dövüldü, bir kez olsun iyi bir haber duymak isterdim. Lily'nin dün gece hafifletmeyi başardığı baş ağrım yeniden şiddetle başladı.

"King, iyi misin?"

Başımı kaldırdığımda Ivy ofisin kapısında durmuş beni endişeyle izliyordu. Üç gün önce bana karşı tavrı yumuşadığından beri, birkaç kez sohbet etmiştik. Ondan uzak durmaya çalışmışım ama tesadüfen karşılaşıyorduk ve o konuşmak istiyor gibiydi.

"Evet. Sen?"

Ağzı kıpır kıpır oldu ve ofise girdi. "İyi görünmüyorsun."

Elimi yüzüme sürerek uzun bir nefes verdim. Kocasının kulübümün peşine düşmesi yüzünden yaşadığım tüm bu lanet durumun yarattığı hayal kırıklığı beni öfkelenlendirmişti. "Evet, çünkü kocan benimle uğraşıyor. Nerede olduğunu bana söylersen hayatım çok daha kolay olur."

Günler önce eritmeyi başardığım buz, bakışlarına geri döndü. "Yardımcı olacağını düşündüğüm her şeyi söyledim. Belki de beni buradan bırakıp gidip onu bulmalısın."

"Senin güvende olduğunu öğrenene kadar buradan gitmeyeceksin, bu konuyu bir daha açma," diye bağırdım, hâlâ öfkemi kontrol edemiyordum.

"Yarısı saçmalık! Her yerde bağırıp çağırıyorsun, kendinle çelişiyorsun. Ama zaten aramızda hep böyle oldu, farklı bir şey beklememeliydim."

Benim mantıksız olduğumu mu düşünüyordu? Keşke benim açımdan bakabilseydi, *onun* davranışlarının beni ne kadar sarsdığını anlardı. Kahretsin, bu yıllar önce doğru kararı verdiğimi bir kez daha kanıtladı. Bu konuda anlaşılamayacağımız için konuyu değiştirmeye karar verdim. "İyi misin?" Winter'ı her gün kontrol ettiriyordum, o da benim için ona göz kulak oluyordu, bu yüzden iyi iyileştiğini biliyordum.

Gözlerindeki buz daha da sertleşti. "Bunu bana gerçekten sordun mu?"

Tanrım, durum kötüden berbat bir hal almaya başlamıştı. "Siktir, Ivy, sana gerçekten ne sordum?"

"İyi hissetmediğimi ve bu yüzden mantıklı konuşmadığımı mı ima ediyordun? Çünkü ben iyiyim ve öyle *değildi*..."

"Sana bir şey sorduğumda, başka bir şey ima etmiyorum." Telefonumu aldım ve kapıya doğru ilerleyerek onu sıkıştırdım. "Burada işimiz bitti."

Bana öfkeyle baktı. "Evet, öyleyiz."

Benden uzaklaşırken onu izledim ve aramızdaki bu durumu nasıl çözebileceğimi düşündüm. Geçmişî geçmişte bırakmak en iyisiydi ve ben de öyle yapacaktım, ama bu arada, bu yanlış anlaşılmalardan aynî çatı altında yaşamak zorundaydık. Ama lanet olsun, iyi anlaştığımız zamanlarda bile birbirimizle aynı fikirde olmamak bizim için en kolay yoldu.

Bir çözüm bulmaya çalışırken ofisten çıktım, ancak Axe, gözetleme için hazırladığımız odaya giderken yolumda karşıma çıktı ve tüm düşüncelerimi böldü.

"Sonunda adamımdan haber aldım. Marx ölmeden önce her şeyi geri çekti."

Onun bilgisi dahilinde Nitro veya kulüp hakkında hiçbir şey yok."

"Yani onu tutmaya devam etmek için bir nedenleri yok mu?"

"Onun hakkında başka bir şeyleri yoksa yok." Bir an durakladı. "Ama daha kötüsü var. Bronze'u kulüple bağlantısı olup olmadığını araştırıyorlar. Bu yüzden hiçbir bilgiye erişemiyor."

Siktir.

"Onun hakkında somut bir şey buldular mı?"

"Öyle görünüyor, ama bu kesin bir şey değil. Adamımın bağlantısıyla konuşurken edindiği bir his. Araştırmaya devam etmesini istedim."

Telefonumu elime alıp Bronze'u aradım. Telefonu açtığına hemen konuya girdim. "Sara selam söylüyor." *Bu, onun tehlike altında olduğunu bildirmek için kullandığımız şifreydi.*

"Siktir," diye mırıldandı. "Yirmi dakika."

Telefonu kapattım ve Axe'ye baktım. "Bu işi halletmem lazım. Bir saat kadar sonra dönerim. Hyde'a haber ver."

"Tamam," dedi ve ben ofisime dönmek için yanından ayrılırken.

Hızla hareket ederek kasayı açtım ve umarım hiç kullanmak zorunda kalmayacağım paketi aldım. Telefonumu kasaya koydum ve kimseye konumumu belli etmeyecek olan kullan-at telefonumu aldım. Sonra hızla motosikletime binip, yıllar önce Bronze ile belirlediğimiz buluşma noktasına doğru yola çıktım. Onu bırakmak zorunda kalmam beni çok sinirlendirmişti. Ama onun soğukta, aleti rüzgarda sallanırken ortada bırakmam mümkün değildi. Benim için yaptığı onca şeyden sonra olmazdı.

Bronze ile yedi yıl önce, karısı Sara bir vurkaç kazasında öldürüldükten sonra çalışmaya başlamıştım. Bu şekilde öldürenlere adalet sağlamayı seviyordum ve bunu da yaptım, ama önce sürücü hakkında öğrendiğim bilgileri kendi lehime kullandım. Bronze'u karısı öldüğünde yaklaşık iki yıldır tanıyordum. O kulübü birkaç kez soruşturmuştu ve nedenini hala bilmediğim bir sebepten dolayı her seferinde bana karşı yumuşak davranmıştı. Bu yüzden, maaşlı çalışanlarım arasına bir polis eklemek istediğimde, Bronze ilk tercihim olmuştu. Karısının ölümü, onu ikna etmemi sağladı.

Katilin adını ve intikamını alırken yardımımı teklif ettim, karşılığında benimle çalışmayı kabul etmesini istedim.

"Neler oluyor, King?" diye sordu, yıllar önce iş ilişkimizin başladığı, gürültülü ve gözden uzak bir kafenin arka köşesindeki masaya otururken.

"Kulüple bağlantıların olduğu için soruşturma altındasın. Henüz kesin kanıtım yok, ama bunun doğru olduğundan şüphem yok. Bu, şu anda neden hiçbir bilgi alamadığımı da açıklıyor."

Başını eline dayadı ve küfretti, sonra tekrar bana baktı. "Demek bu kadar?"

Başımı salladım. "Evet." Yanımda getirdiğim paketi masanın üzerine kaydırarak, "İşte anlaştığımız para, kullan-at telefon, kimlik ve ortadan kaybolmak için kullanabileceğin kişi listesi," dedim.

"Hailee'yi görmem lazım..."

"Hayır," dedim sertçe. "Buradan çıkıp, lanet olası bir trene bin ve Sydney'den defol git. Ve bir daha asla geri dönme. Yıllardır yaptığımız şeyleri kanıtlayabilirlerse seni çarmıha gererler."

"O bokları nasıl kanıtlayabilirler ki? Adamlarından biri konuştu mu?"

Çenemi sıktım, bu durumun her saniyesinden nefret ediyordum. "Aramızda bir köstebek var ama henüz kim olduğunu bilmiyorum. Üzerinde çalışıyoruz."

"Öyleyse onu bul ve işini bitir."

"Siktir, Bronze, bunu en iyi sen bilirsin, o kadar kolay değil. Tabii ki onun icabına bakabilirim, ama hasar çoktan verildi. Sen bir hedefsin ve kaynağı öldü diye peşini bırakmayacaklar. Başka birini bulurlar. Sana bir şey bulana kadar seni didik didik ederler." Öne doğru eğildim. "Hemen gitmelisin, hem de çabuk."

Yüzü öfke ve acı ile kaplandı. "Asla yapmamalıydım..."

Ayağa kalktım, bu konuşma bitmişti. "Geriye bakmanın bir anlamı yok. Olanlar değiştirilemez. Devil'in Hailee'ye bakmasını sağlayacağım. Matty'ye de ben bakacağım."

Kulübümü yıkmaya kararlı olan o orospu çocuklarını bulmak için yeni ve daha şiddetli bir kararlılıkla kafederden çıktım. Bronze'un hedef alınmasının arkasında kim varsa, kendi ellerimle öldürecektim. Yavaş ve acı verici bir şekilde.

King

Kulüp evine dönüp Bronze'da olanları Hyde'a anlattıktan sonra, "Mace'i döven adamı bulduk," dedi. O gün duyduğum en güzel haberdı.

"Hadi gidelim o zaman."

"Kimi yakalamak istiyorsun?"

"Sadece sen ve ben." İçimde on tane piçi bile halledebilecek kadar öfke vardı. Hyde ve ben tek başımıza birini halledebilirdik.

Telefonunu masadan alıp ayağa kalktı. Boynunu iki yana esneterek, "Bundan çok keyif alacağım," dedi.

Adrenalin damarlarımdan akmaya başladı. "İkimiz de, kardeşim."

Kırk dakika sonra, hedefimizin yaşadığı evin arka kapısını tekmeledim. Eve daldım ve yatak odalarından birinden gelen bir erkek sesini takip ettim. Hyde, benimle aynı şiddetli ruh haliyle peşimden geldi.

Orospu çocuğunu yatağında oturmuş, sırtını kapıya dönük olarak telefonla konuşurken bulduk. Yaklaşmamız o kadar sessizdi ki bizi duymadı

. O kadar yüksek sesle konuşuyordu ki, ne kadar gürültü yapsak da bizi duyamadı.

Adama yaklaştım, kolumu boynuna doladım ve onu sıkıca boğarken Hyde telefonu elinden alıp botuyla ezdi.

Adam beni savuşturmaya çalıştı, kollarımı tırmaladı ve bana yumruklar attı, ama ben o kadar heyecanlı ve hazırdım ki, hiçbir şey beni durduramazdı. Geri adım atarak onu yataktan sürükledim ve bana dönmesi için çevirdim, böylece onu duvara çarpabilirdim. O anda yumruklarım devreye girdi ve içimdeki tüm öfkeyi yumruklar halinde dışarı çıkardım. O yere yığılana kadar, kan beni ve arkasındaki duvarın büyük bir kısmını kaplamıştı.

Hyde adamın eşyalarını karıştırırken ben o pisliğe bakarak duruyordum. Bana bir bakış attı ve "Biraz sakinleşecek misin? Onunla konuşmamız gerek" dedi.

Çömelmış halde Hyde'ı görmezden gelerek o pisliğin çenesini kaldırdım. "Alan, aç gözlerini lan."

Yan tarafa eğildi ve ağzından biraz kan tükürdükten sonra bir gözünü açtı. "Siktir git."

Öfkem yeniden alevlendi, iki elimle gömleğini tutup onu ayağa kaldırdım ve odanın diğer tarafındaki duvara ittim. "Seni benim adamlarımdan birini dövmeye kim gönderdi?" diye bağırdım ve halının üzerine yığılmış adamın yanına yürüdüm.

O oturmaya çalışırken inleyerek mırıldandı, "O senin adamındı? Hak etti."

Ben tepki veremedim Hyde odanın diğer ucuna fırladı ve adamın karnına tekme attı. "Evet, orospu çocuğu, o bizim adamımızdı." Adamı eğip oturur pozisyona getirdi. "Şimdi, sen kimin için çalışıyorsun?"

Alan gülümsemeye çalıştı ama yüzü o kadar hırpalanmıştı ki, bunu zar zor başardı. Ama sesinden duyabiliyordum, "İstersen beni öldürebilirsin, asla söylemem."

"Dilediğine dikkat et," diye bağırdı Hyde.

"Onu duvara yasla," dedim ve arka cebimden yanımda getirdiğim penseyi çıkardım. Ya o ya da bıçak, ve bugün diş çekme havamdaydım.

Alan, tekrar önüne çömeldiğinde korkusunu göstermeye çalıştı ama gözlerinde korku parladı. Penseyi kaldırdım. "Dişlerini ne kadar seviyorsun, Alan?"

"Siktir git," dedi ve yüzüme tükürdü. Her şey

kırmızıya döndü.

Gözlerim kör oldu.

Kan tadı uzun zamandır hissetmediğim kadar güçlü bir şekilde ağzımda yayıldı.

Hyde, Alan'ın çenesini kavradı ve ağzını açık tutarken, ben de penseyle ön dişini tuttum. "Bu diş istiyorsan, konuşmaya başla."

Yüzü dehşetle parladı. "Siktir, dostum! Kimdi bilmiyorum! Yemin ederim."

Tereddüt etmedim, dişini söktüm, o ses beni çok tatmin etti, o ise Hyde'ın elinden kurtulmaya çalışırken yerde kıvranıyordu.

"Siktir, siktir, dostum... Lanet olsun!" Alan, sanki bu sözler her şeyi düzeltecekmiş gibi tekrarlıyordu. Artık hiçbir şey onu düzeltemezdi, çünkü istediğimi verseydi bile, yaptıklarının cezasını çekene kadar bu evden ayrılmaya niyetim yoktu.

Penseyle başka bir diş kavrayarak sordum, "Bu diş seviyor musun, orospu çocuğu?"

Hyde ile mücadele etmeye ve başını çevirmeye çalıştı ama başaramadı. Kan ve korku içindeydi ve onu istediğim noktaya getirdim diye düşündüm.

Meğer fark ettiğimden çok daha yakındım. Anlayamadığım bir şey mırıldandı, ben de dişini bırakıp "Ne dedin?" diye sordum.

Hyde de onu bıraktığında, göğsü rahatlamış gibi inledi. "Tony Romano yaptı. Bana para verdi."

Onu kaldırmak için penseyi yere attım. Onu yatağın yanındaki koltuğa oturtup bağırdım, "Şimdi konuşma zamanı. Yoksa yemin ederim, o ağzındaki son dişine kadar hepsini sökerim."

Bilgiyi dökmek için sadece bir an tereddüt etti. Hızlıca anlatamıyordu. Romano'nun adamları, onu ve bir arkadaşını bir hafta içinde mümkün olduğunca çok kulüp üyemizi öldürmeleri için tutmuştu. Bu sabah Mace'in evine gitmesinin amacı onu öldürmekti, ama işi bitirmeden Mace'in komşusu araya girmişti. Ne yazık ki, Romano'nun adamlarıyla bizim müdahale edebileceğimiz bir buluşma ayarlamak için iletişim kurmanın bir yolu yoktu. Anlaşma, tekrar aranana kadar beklemeleriydi. Evlerinin dinlendiğini ve Romano'nun adamlarının onları izleyebildiğini çok geç fark ettik. Bu, bizim bu adamları bulduğumuzu bildikleri anlamına geliyordu. Artık bizim için hiçbir işe yaramazlardı.

Hyde'ın yüzü gök gürültüsü gibi karardı ve Alan'a bir kalem ve kağıt parçası uzattı. "Arkadaşının adını ve adresini yaz. Ve adresin doğru olduğundan emin ol."

Alan bilgileri karalarken Hyde, yanında getirdiği çantadan bir ip çıkardı. O pisliği bağladık, kaçmasının imkânı kalmasın diye. Adresin yazılı olduğu kağıdı alıp Alan'a baktım ve "Sabırlı ol. Arkadaşını ziyaret edip geri döneceğiz." İkisi de bir gün daha yaşayamayacaklarını söylemeyi unuttum. Bu bilgi, geri döndüğümde ona vereceğim hediye olacaktı.

"King, seni çılgın piç! Sonunda birilerini o kadar kızdırmışsın ki, peşine düşmüşler," dedi Nash Walker, o öğleden sonra Brisbane şubesinde bazılarıyla birlikte geldiğinde.

Önümdeki viskiyi boğazıma döktüm. Hyde ve ben, Romano'nun gönderdiği iki pisliği hallettikten sonra son bir saati burada içerek geçirmiştik. Damarlarımı dolduran sarhoşluk tam da ihtiyacım olan şeydi.

Scott Cole bize katıldı ve Kree'ye herkese birer içki doldurması için işaret ettim. "Öğleden sonra Hyde'la ellerinizi biraz kirletmişsiniz," dedi.

Bardağımı boşalttım. "Bana kalırsa yeterince kirlenmemişsiniz." Griff, J ve Havoc da içeri girince bar doldu ve adamlarım da kulüp işleriyle uğraştıkları uzun bir günün ardından geri döndüler.

işlerini halletmek için

Jen ve bebeğinin öldürölmesinden sekiz gün geçmişti. Kulübü ayakta tutmak, ailelerimizin güvenliğini sağlamak ve Romano'yu bulmak için peşine düşmekle meşgul olduğumuzdan, nefes almaya bile vakit bulamıyorduk. Hepimiz o kadar gergindik ki, kırılma noktasına gelmiştik. Cole ve adamlarının gelişi bize biraz nefes aldırdı.

Bar, kahkahalar ve alkolün etkisiyle yüksek sesli tartışmalarla dolarken, Axe bana ve Zane'e dışarı çıkmamızı işaret etti. Gün boyu yağan yağmur dinmişti, ama gökyüzünde gök gürültüsü devam ediyordu ve ara sıra şimşek çakıyordu.

"Adamımdan haber geldi, Bronze hakkında polisin bilgisi olduğu doğruymuş. Birkaç aydır onu izliyorlar ve bilgi veren bir kaynağı da varmış. Sence seni onlar için satar mı?" dedi Axe.

Kafamı salladım. "Hayır. O gitti."

"Gitti mi?"

"Eğer iş bu noktaya gelirse, ona para, yeni bir kimlik ve ortadan kaybolmasına yardım edecek bir ağ sağlayacağımız konusunda anlaşmıştık. Bugün bunu yaptım. O çoktan gitti."

"Peki ailesi?" diye sordu Zane.

İkisi de Bronze'un hikâyesini bilmiyordu, ben de onlara nasıl birlikte çalışmaya başladığımızı anlattım ve ekledim: "Devil, Bronze'un kız kardeşiyle birlikte ve ona olanları haber verdim. O, kız kardeşine ve ailesine bakacağını söyledi. Bronze bunu biliyor."

"Umarım onun hakkında haklısındır," dedi Axe. "Eğer değilsen, sana çok sorun çıkarabilir."

"Evet, yapabilir. Ama yapmayacak." Bronze ve ben son yedi yılda birçok kez anlaşmazlığa düşmüş ve sık sık karşı karşıya gelmiş olabiliriz, o benim için kanunların diğer tarafında olabilir, ama kimse bilmediği ve asla bilemeyeceği bir bağımız vardı. Bu Bronze'un isteğiydi. Bu bağlar planlı değildi ve onun için yaptığım şeyleri onu elimde tutmak için stratejik bir hamle olarak yapmamıştım, ama içten içe biliyordum ki, yaptıklarım yüzünden Bronze asla bana veya kulübe sırtını dönmezdi.

Bir arabanın garaj yolundan bize doğru geldiğini gördüm. Gözlerimi kısarak, kimin arabası olduğunu anlamaya çalıştım. Saat neredeyse 18:00'dı ve kimseyi beklemiyordum.

Lily.

Skylar onu bekliyordu.

Karnım gerildi.

Siktir, sikişmek için yaratılmış bir vücuda sahip fizyoterapist. Onu her gördüğümde, onda yeni bir şey fark ediyordum. Dün, huysuz ve patronluk tasladığında boynunun kızardığını fark etmiştim. Ve lanet olsun, bana emirler yağdırmıştı. Başka biri bana böyle davranmaya kalkışsaydı, bu kulübün kapısından bir daha içeri giremezdi, ama bu kadında bu sonucu değiştiren iki şey vardı. Birincisi, Skylar ona ihtiyaç duyuyordu, bu yüzden

onun tavırlarına katlanmayı seçtim. İkincisi, Lily'nin akıllı ağzında beni tahrik eden bir şey vardı. Ancak, onu akılsızca sikmek istesem de, Skylar'ın rehabilitasyonunu riske atamazdım. Kadınlar, onları siktiğimde çılgınca şeyler yaparlardı. Ben seks dışında hiçbir şeyle ilgilenmiyordum ve onu her yerde bulabilirdim, bu yüzden Lily söz konusu olduğunda sikimi pantolonumda tutacaktım.

Ama o karşımda dururken bunu söylemek kolaydı. Dün bana masaj yaparken, onu istememek için kendimle savaşıyordum. O lanet şeyi cildime sürmesi için ona on dakika vermiştim. Bu, dayanabileceğimden dokuz dakika fazlaydı. Onu dışarıya çıkarırken, bu ihtiyacı gidermek için bir kadın bulmaya karar vermiştim. Ama kulüp işleri araya girmiş ve bunu yapmaya fırsat bulamamıştım. İşte buradaydım, iki haftadır seks yapmamış, hiç becermediğim bir kadını nasıl orgazm edeceğimi düşünüyordum.

"Siktir," diye mırıldandım, "Yapacak işlerim var."

Axe ve Zane'in şaşkın bakışlarını görmezden gelerek, arkamı dönüp içeri girdim ve ofisime varana kadar durmadım. Masama oturup çekmeceye sakladığım viski şişesini çıkardım ve bir kulüp fahişesi aramaya çıkmayı düşünürken uzun bir yudum aldım. Bugün burada olanların ikisi de benim tercihim değildi ama bu önemli değildi. İkisi de ihtiyaçlarımı karşılıyordu ve beni istediğim gibi sikmeme izin vermeye can atıyorlardı.

Viski şişesini çekmeceye geri koyup çıkmak için ayağa kalktığımda, yarı açık ofis kapısı biraz daha açıldı. "King? Burada mısın?" Kapı tamamen açıldı ve Lily bana gülümsedi. "Böyle daldığım için üzgünüm, ama sana vermem gereken bir bilgi var. Seni dışarıda gördüm, Skylar'la konuşurken gitmeyesin diye seni yakalamak istedim."

Onu aşağıdan süzdüm, giymekten hoşlandığı sıkı kot pantolonunu inceledim. Uzun siyah saçları göğüslerini örtecek kadar uzundu, ama bugün saçlarını at kuyruğu yapmıştı, bu yüzden göğüsleri tamamen ortadaydı. Siktir,

sikim, ellerimi boğazına dolarken dilimi göğüslerinin arasında gezdirmeyi düşünerek canlandı.

"King?"

"Evet." Gözlerimi yüzüne çevirdim ve onun beni dikkatle izlediğini gördüm, yüzü kızarmıştı. "Ne bilgisi?"

Bana birkaç kağıt uzattı. "Skylar'ın iyileşmesine yardımcı olacak mobilya ve diğer şeyler için bazı öneriler. Öncelikle, oturması için farklı bir sandalyeye ihtiyacı var. Şu anki sandalyesi çok alçak. Ayrıca ayaklarını yukarıda tutmak için bir tabure de lazım."

Bir adım geri çekilip masaya yaslandım ve bilgileri inceledim. Eşyaları ayrıntılı olarak yazmış ve nereden alabileceğimi listelemişti. Ona bakarak, "Teşekkürler. Çok nazıksın," dedim.

Yine gülümsedi. "Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacınız olursa, beni arayın." Yanıma gelerek kağıtlardan birini aldı. Onu işaret ederek, "Bu adam mı? Onu iyi tanırım, benim adımı vererseniz size indirim yapabilir." Kağıdı bana geri verirken kaşlarını çattı. "İyi misiniz?"

Tanrım, istediğimden daha yakındı ama ondan uzaklaşmadım. Öyle güzel kokarken olmaz. "Evet. Neden?"

"Yüzün buruşmuş. Yine başın mı ağrıyor?"

Başım ağrımadığı için yüzümü buruşturmuştum, ama onun sorusuna cevap veremedim, çantasını masanın üzerine attı ve içinde bir şey ararken çılgınca karıştırmaya başladı. Nane yağı şişesini çıkararak, "Al, şakaklarına biraz daha süreyim" dedi.

Onu yavaşlatmak için bileğini tuttum ve başımı salladım. "Başım ağrııyor."

Durdu ve bileğimi tutan elime baktı, sonra tekrar bana baktı. "Oh, tamam. İyi o zaman." Sözleri biraz nefes nefeseydi, bu da benim sikimi daha da tahrik etti.

Birkaç saniye sessizce birbirimize baktık, ta ki telefonu çalana kadar. Çantasından telefonu çıkararak dudaklarını birbirine bastırdı ve "Üzgünüm, cevap vermem gerek. Linc arıyor" dedi.

Ofisin dışına çıkacağını düşünerek başımı salladım, ama o telefonu kulağına dayadı ve "Ne haber, Linc?" dedi.

Dinlerken yüzü, sanırım hayal kırıklığıyla buruştu. Serbest elini havaya kaldırarak, "Bir dakika bekle. Çocukların ödevlerine yardım etmeye söz verdin, neden sinemadasınız?" dedi.

Linc bir şey söyledi, o da "Bu saçmalık. Bu, yarın gece Zara'ya yardım etmek için geç saatlere kadar uyanık kalacağım anlamına geliyor, çünkü ödevi cuma günü teslim. Bu gece çalışmayacağını bilseydim, onları yatıya almazdım. Ödevi iki geceye bölebilirdim."

Lily'nin konuşmanın geri kalanında ellerini her yere sallamasını eğlenerek izledim. Sanki Linc karşısındaymış gibi parmaklarıyla işaret ediyor ve dürtüyordu. Telefon kapandığında bana geniş gözlerle baktı ve "Aman Tanrım, o adamı öldürebilirim! Ne yaptığını biliyor musun?" dedi.

Gülmemeye çalıştım. "Ne?" diye sordum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup onun söyleyeceklerini dinlemeye hazırlandım.

Telefonunu çantasına geri koydu ve "Cumartesi akşamı hepsine bir motor yarışı etkinliğine bilet ayarlamış. Öğleden sonra başlıyor ve öğle yemeğinden itibaren orada olmalarını istiyor." dedi.

"Bu kötü bir şey mi?"

Gözleri daha da büyüdü. "Evet! Yani, onlarla vakit geçirmek istemesi harika. Buna tamamen katılıyorum. Ama Robbie'nin cumartesi günü karate dersi var. Şimdi dersini kaçıracak ve *bu* çok kötü. Linc bana sormadan böyle bir şey ayarlamamalıydı."

"Robbie'nin karate dersi kaçırması neden kötü?"

Sanki en aptalca soruyu sormuşum gibi yüksek sesle nefes verdi. Ya da belki de sadece tamamen hayal kırıklığıydı; onu tanımıyordum, bu yüzden emin olamadım. "Oğlumun koordinasyonu çok iyi değil ve sporu pek sevmez. Ancak karateyi seviyor ve ona çok iyi geliyor. Ayrıca, orada içine kapanıklığından kurtuldu ve arkadaşlar edindi, bu da okulda zorlandığı bir şey. Karateyi kaçıracağı için hayal kırıklığına uğrayacak, ama Linc konusunda ortalığı karıştırmayı sevmediği için babasına bir şey söylemeyeceğini biliyorum. Üstelik, hocası bu hafta önemli şeyler çalışacaklarını söyledi ve Robbie'nin bunu kaçırmamasını istemiyorum."

"Robbie'yi karateye götürüp sonra Linc'e bırakabilir misin?"

Yüzünü buruşturdu.

"Hayır." "Neden?"

"Çünkü arabam şu anda bozuk, onu oraya götüremem." "Ama karateye götürebilirsin, değil mi?" Söyledikleri pek mantıklı gelmiyordu.

"Kız kardeşimin arabasıyla karateye götürebilirim, ama o arabayı hemen sonra kullanması gerekiyor, o yüzden Linc'e götüremeyeceğim."

"Bugün kullandığın araba kız kardeşinin mi?"

"Evet."

"Seninkinin nesi var?"

"Frenleri değiştirilmesi gerekiyor. Tamircim pazartesiye kadar tamir edemez ve başka iyi bir tamirci de bilmiyorum."

Yarın yapmam gerekenleri kafamda geçirdim ve çocuklardan birini bir süreliğine bırakabileceğimi düşündüm. "Yarın birini evine gönderip tamir ettireceğim. Anahtarları dışarıda bir yere bırak ve bana mesajla yerini söyle."

Sanki ona dünyayı sunmuşum gibi bana bakarak, "Oh, vay canına... Emin misin?" dedi. Vücudunun gözle görülür şekilde gevşediğini, taşıdığı gerginliğin bir kısmının kaybolduğunu fark ettim.

Kollarımı açıp ayağa kalktım. Masayı dolaşarak, "Evet," dedim. Çekmeceden viski şişesini ve arkamdaki dolaptan iki bardak alıp iki içki doldurdum. Ona birini uzatarak, "Al, buna ihtiyacın var gibi görünüyor," dedim.

Bana karşı çıkmasını bekliyordum ama çıkmadı. Bunun yerine bardağı aldı ve bir yudumda yarısını içti. Ağzını silerek başını salladı. "Kesinlikle buna ihtiyacım vardı." Sonra kalanını da içip boş bardağı masaya koydu. Gözlerime bakarak, "Eve araba kullanmak zorunda olmasam, senden daha fazla isterdim," dedi.

Lily'nin bana bir şey için yalvarması, kafamda olması gereken bir düşünce değildi, bu yüzden konuyu değiştirdim. "Spor salonu üyelik kartından eski sevgilinin adını sildin mi?"

Yüzünde bir gülümseme yayıldı. "Çektim. Ama ben çektikten sonra spor salonuna gitmemiş olmalı, çünkü henüz beni aramadı." Bir an durakladıktan sonra yumuşak bir sesle ekledi: "Bu ipucu için teşekkürler. Bazı konularda onun beni ezmesine izin vermemeliyim."

Viski içtim. "Evet, yapmalısın."

Çantasını aldı. "İçki ve her şey için teşekkürler. Skylar'ı görmeden önce biraz daha nane yağı istemiyor musun?"

En son ihtiyacım olan şey onun ellerinin üzerimde olmasıydı. "Ben iyiyim." Kafamı kapıya doğru çevirerek, "Git" dedim.

Son bir gülümsemeyle bana bakıp başını salladı. "Yarın anahtarlarım hakkında mesaj atarım."

O gittikten sonra yüzümü ovuşturdum. Tanrım, şu anda gerçekten sevişmeye ihtiyacım vardı.

Lily

"Şerefe!" Adelaide bardağını kaldırarak bana gülümsedi. "Şimdi sana o bekârlığı bitirecek bir erkek bulma zamanı."

Ben de ona gülümsedim ve başımı salladım. "Tabii ki!"

Robbie'yi karate dersinden sonra Linc'e bıraktıktan sonra en yakın arkadaşımı arayıp beni gece dışarı çıkarmaya ikna ettim. Bu mükemmel bir fırsattı; cumartesi gecelerini kendime ayırmak pek sık olmuyordu. Addy kızları topladı ve bir saat kadar önce kulübe vardık. O kadar çok içmiştim ki, tüm sorunlarım artık sorun gibi gelmiyordu. Lanet olsun, Linc bile beni arayıp ne derse desin, beni kızdırmazdı.

Kokteylimden uzun bir yudum aldıktan sonra, yanımda oturan Quinn'e baktım. "Hâlâ o kasapla görüşüyor musun? Şu seksi erkeklerin olduğu kasap dükkanındaki." O kasap, et almayı en sevdiğim yerdі. Sadece sakallı seksi erkekleri işe aldıklarına yemin ederdim.

Mmm, sakal... King'in sakalı vardı.

Kahretsin, bu düşünce de nereden çıktı?

Kendini kandırma. Günlerdir o adamı düşünüyorsun.

Quinn kaşlarını oynattı. "Evet, ve yatakta çok iyidir. Seni ne kadar sevdiğimi kayıtlara geçirelim, bebeğim. Bu gece onunla ateşli bir seks yapmayı planlıyordum, ama senin için iptal ettim."

"Aww, beni seviyorsun, Quinny," dedim ve başımı bir anlığına omzuna yasladım.

Diğer arkadaşımız Georgia masanın diğer ucundan güldü. "Lily sarhoş olduğunda onu seviyorum. Çok sevimli ve aşk dolu oluyor."

"Evet!" diye onayladı Addy. "Onun sevgi dolu halleriyle erkeklere asılmasını izlemeye bayılıyorum. Hepsi ayaklarına kapanıyor."

"Kızım, sarhoş olmasa bile yapıyorlar," dedi Quinn.

Adelaide güldü. "O kadar uzun süredir bekâr ki, bunu unutmuşum."

"Ben buradayım ve her şeyi duyabiliyorum," dedim.

Quinn bana gülümsedi. "Sen de çok sevgi dolusun, o yüzden söylediklerimizi umursamıyorsun."

"Doğru," dedim ve kokteylimden biraz daha içip, deli gibi gülümsedim.

Telefonum bir mesajla titredi.

"Hay sıçayım, umarım Linc değildir," diye mırıldandı Adelaide.

"Eğer oysa, görmezden geleceğim," dedim, mesajı kontrol ederek.

King: Frenlerin hala iyi mi?

Karnım kelebek kelebek uçtu. Adamlarından biri frenlerimi tamir ettirdiğinden beri mesajlaşıyorduk. Çoğunlukla o benim arabamı kontrol ediyordu, ben de Skylar'ı kontrol ediyordum. Hiç eğlenceli bir şey yoktu ama telefonumda onun adını her gördüğümde heyecanlandığımı inkar edemezdim.

Ben: Sanırım öyle.

King: Öyle mi sanıyorsun?

Ben: Şu anda arabayla dolaşmıyorum. Sarhoş oluyorum ve bir erkek arıyorum.

Cevap vermedi, bu beni hayal kırıklığına uğrattı.

"Kimdi?" Adelaide, telefonuma bakarken, onun bir mesaj daha göndermesini umarak sordu.

"King."

"King kim?" diye sordu Quinn.

"Frenlerini tamir eden seksi motorcu adam," dedi Adelaide.

Telefonumdan başımı kaldırdım. "Kız kardeşi kaza geçirdiğinde tanıştık. Ameliyatından sonra onunla

birlikte çalıştım."

Telefonum tekrar titredi.

King: Pisliklere dikkat et.

Ben: Onları fark edemeyecek kadar çok içmiş olabilirim.

Ben: Ama burada koca aramıyorum.

Ben: Sadece bir gecelik ne yapacağını bilen birine ihtiyacım var.

Yine cevap yok.

"Ooh, Lily, bize doğru gelen şu adam ne dersin?" Quinn, adama gülümseyerek ve bize katılmasını işaret ederek koltuğunda neredeyse zıplıyordu.

Kesinlikle yakışıklıydı. Alkolün etkisiyle bile bunu anlayabiliyordum. Ve uzun boyluydu, ki bu benim için her zaman önemliydi.

"Merhaba bayanlar," dedi, Quinn ile benim aramda oturarak. Güçlü ve hoş bir sesi vardı, bu da artı bir puandı.

"Umm, kızlar," dedi Adelaide koltuğundan kayarak. "Kadınlara ihtiyacım var.

Kim benimle geliyor?"

Quinn ve Georgia da hızla koltuklarından kalktılar. "Hemen döneriz, Lil."

Yakışıklı adam onların gitmesini izledikten sonra bana dönüp gülümsedi. "Sanırım tuvalete gitmeleri gerekmiyormuş."

"Doğru. Bu gece sevişmek istiyorlar ve sen de bunu halledebilecek adam gibi görünüyorsun." Kokteylimin kalanını bir dikişte içtim.

Gülümsemesi genişledi. "Tarzını beğendim." Boş bardağıma başını salladı. "Ne içiyorsun?"

"Bir Margarita lütfen."

"Hiçbir yere gitme, güzelim. Hemen dönerim."

Bara doğru yürürken kışını takip ettim. *Güzeldi, ama King'inki kadar güzel değildi.* Telefonum tekrar titrediğinde, King'in kışını düşünerek dalmıştım.

King: Kimse senden içki almaya kalkma.

Ben: Oooh, Bay Patroncu geldi.

King: Ciddiyim. Orada ne boktan şeyler koyarlar kim bilir.

Kahretsin, haklıydı. Ve ben bir erkeğin bana içki ısmarlamasına izin vermiştim. Barda ona içki servis edildi mi diye bakmak için göz ucuyla baktım. Gözlerimi kısarak, hala barmen beklediğini gördüm. Bakışlarım, yanındaki kadının kışına koyduğu eline kaydı. Kadın, onun söylediği bir şeye kıkırdadı ve sonra kulağına fısıldamak için eğildi.

İç geçirdim. Gecenin ilk pisliğini bulmuştum.

Tabii, bana içki ısmarlayabilirdi, ama içmeyecektim ve bu gece kesinlikle onunla yatmayacaktım.

King'e mesaj yazmaya devam ettim.

Ben: Az önce ilk pisliği gördüm. İğrenç. Skylar nasıl, anlat da bu gece seks yapamayacağım gerçeğini unutayım.

King: Zor bir gece geçiriyor. Bugün çok endişeli.

Ben: Onu aramalı mıyım? Yardımı olur mu?

King: Hayır. Git sarhoş ol.

Ben: Tamam, ama ihtiyacın olursa haber ver.

Birkaç dakika sonra, içkileri getiren adam masaya geri geldi ve sanki beni kesin olarak elde etmiş gibi gülümseyerek bana baktı. İçkimi önüme koyarak, "Adınızı almadım da" dedi.

"Dostum, içkileri alırken sırada sarışınla sohbet ettiğini gördüm. Bence ona geri dönmelisin çünkü artık ilgilenmiyorum."

Bara bir bakıp sonra tekrar bana baktı. Yüzüne şaşkın bir ifade takınarak gerçeği çarpıtmaya çalıştı. "O mu, o bana yapıştı. Onu başımdan savamadım."

Tanrım, erkekler kadınları gerçekten aptal mı sanıyorlardı?

"Demek bir kadının kıcını ellemeye çalışarak ondan kurtulmaya çalışıyorsun?" O suratını astı. "Siktir, bayan, her zaman bu kadar cadaloz musun?"

Telefonum çaldı, ekranda King'in adı yanıp sönüyordu.

Adama "Sadece bir erkek benimle uğraşmaya çalıştığında bu kadar cadaloz olurum. Al içkini ve gidip başka bir kadın bul" dedim ve telefonu açtım.

Son bir kez kaşlarını çatarak içkisini aldı ve beni terk etti.

Kral'ın sesi telefondan gürledi. "O pislik mi?"

Yine iç geçirdim. "Evet. Biliyor musun, bu erkek bulma saçmalığına uygun olduğumdan emin değilim. Bir erkeğin benden hoşlanmasını umarak süslenip flört etmekte pek iyi değilim. Spor kıyafetlerimle ortalıkta dolaşıp kişiliğimi takdir edecek birini bulmayı tercih ederim. Bu çok daha kolay olur ve sadece göğüslerimi beğenen pisliklerin arasından geçmek zorunda kalmam." Bu sözleri kusarcasına söylememe neden olanın alkol mü yoksa King ile konuşmaktan hoşlanmam mıydı, emin değildim, ama her halükarda kendimi durduramıyordum.

Bir an sessiz kaldı, sonra beni şaşırtarak şöyle dedi: "Bütün erkekler pislik değildir, Lily. Aramaya devam et. Seni sadece göğüslerin için isteyenler aptaldır."

Midem ters döndü. "Biliyor musun King, bazen gerçekten çok güzel şeyler söyleyebiliyorsun."

"Evet, belki bunu Skylar'a söyleyebilirsin." Skylar'ın adını andığında sesinde yorgunluk belirdi.

"Neler oluyor? İhtiyacın olursa gelirim demiştim." Yine sessizlik. Sonra, "Sana ihtiyacı var."

Skylar'ın bana ihtiyacı olduğunu söylemiş olabilir, ama ses tonundan, onun da ihtiyacı olduğunu merak ettim. Ya da belki de sarhoş olduğum içindi.

Sandalyemden kayarak kalktım. "Yola çıkıyorum." "Seni almaya birini gönderirim."

"Hayır, Uber çağırırım."

"Lily," diye başladı ama onu keserek sözünü bitirmesine izin vermedim.

"King, hayır. Uber çağıracağım. Senin adamını beklemekten daha hızlı olur."

"Dikkatli ol," diye mırıldandı ve telefonu kapattı.

Bununla ne demek istediğini tam olarak anlamadım, ama anlamaya çalışarak zaman kaybetmedim. Arkadaşlarımı aramaya gittim ve onlara nereye gittiğimi söyledim. On dakikadan az bir süre sonra King'i görmeye gidiyordum.

Aslında Skylar'ı görmeye gidiyordum. Ama King'i de görecek olmam içimi burktu. Bu gece o kadar içmiştim ki, ona ne söyleyeceğimi kimse tahmin edemezdi. Ya da ondan ne isteyeceğimi.

Skylar geldiğimde çok kötü durumdaydı. Endişeli, acı içinde ve kardeşine karşı çok sinirliydi, onu nasıl sakinleştireceğimi düşünerek biraz endişelendim. King, Skylar ona bizi yalnız bırakmasını söyleyene kadar bir süre odasının kapısında durup bizi izledi. Ondan sonra, onu sakinleştirmek ve uyutmak sandığım kadar uzun sürmedi. Anksiyete için ilaç almayı sevmezdi ama bu gece uyku hapi almayı kabul etti. Biraz uyursa, sabah daha zinde uyanır ve sorunlarla daha iyi başa çıkabilir diye düşündüm.

Skylar'ın odasından çıkıp King'i aramaya gittiğimde gece yarısı geçmişti. Geldiğimdeki kadar sarhoş değildim ama hala rahat ve kendimi oldukça uçmuş hissediyordum — King'in gergin halinin tam tersi.

Onu ofisinde masada otururken buldum. Odanın köşesindeki lambanın ışığı dışında oda karanlıktı. King ofis koltuğunda oturmuş, elinde yarısı boş bir viski bardağıyla, tüm dünyanın dertlerini omuzlarında taşıyordu.

Neden hep erkekleri düzeltmek isterdim? Aslında düzeltmekten çok, zor durumlarda onlara yardım etmek isterdim. Kendimi bildim bileli bu besleyici yanımdı. Linc'le tanıştığım lise yıllarında bile ona yardım etmek istemişim. Onu hala birçok şeyde affedebilmemin nedeni, içimdeki bu besleme içgüdüsüydü. İşini kaybettikten sonra bir yıl boyunca düzenli bir iş bulmak için mücadele etmişti ve üstüne üstlük babası da çok hastaydı, bu yüzden ona biraz müsamaha gösterdim. Beni aldatmış ve incitmiş olabilir, ama ben ödeşmek için ödeyen türden bir insan değildim.

Karanlıkta oturan King'e baktığımda, vücudu kaskatı ve ifadesi sert, onu besleme ihtiyacı hissettim. Onu neredeyse hiç tanımadığım için bu bana mantıklı gelmiyordu. King, insanların bakacağı türden bir adam gibi gelmiyordu bana, aksine her zaman başkalarını koruyan biri olduğunu düşünüyordum, ama ona bir şey sunmak istedim. Sadece bir sohbet bile olsa.

Gözlerime baktı, yüzü hiç yumuşamadı. "Ne?" Neredeyse bir havlama gibiydi. Bir talep. Başka birine bunu yapmasa kabul etmezdim, ama King'e müsamaha gösterdim. Bana yeterince iyi yanlarını göstermişti, bu yüzden havlamasını tolere edebilirdim.

Ofisine girip masaya doğru yürüdüm ve kıcımı masanın üzerine sallayarak yanına oturdum. King itiraz etmedi, sessizce oturup beni izledi. Ama mutlu görünmüyordu.

"Bana bir içki doldurmalısın," dedim.

Yavaşça bardağını ağzına götürdü ve içti. "Başka içkiye ihtiyacın yok."

Kaşlarımı kaldırdım. "Neye ihtiyacım olduğunu nereden biliyorsun?"

Bardağını masaya koydu. "Bilmiyorum, ama bunun o olmadığını biliyorum."

Masada, onun diğer tarafında duran viski şişesine baktım. İstedigimi vermeyeceğine karar verip, şişeyi almak için ona doğru eğildim.

"Siktir," diye tısladı ve mırıldandı, ama ben onu duymazdan gelerek kapağı açıp bardağına biraz viski döktüm.

Bakışlarımı tekrar ona çevirip viskiden bir yudum içtikten sonra, "Skylar bir hap aldı. Bütün gece uyuyacaktır," dedim.

"İyi."

İçkimin biraz daha içtim. "Sen az konuşan bir adamsın, King. Normalde insanlarda bu özelliği severim, ama senin biraz daha konuşmanı isterdim."

Çenesini sıkarak beni dikkatle izledi. King, bakışları hiç kaymasa bile, sanki gözleriyle beni soyuyormuş gibi hissettirmeyi başarırdı.

benimkini bıraktı. Belki de soyduğu benim bedenim değil, ruhumdu. Her neyse, çok uzun zamandır uykuda olan bir paramı uyandırdı.

Sadece gözlerinin üzerimde olmasını istemiyordum;

ellerini istiyordum. Ağzını.

Dilini.

Tanrım, onun vücudunun benimkini hiç o l m a d ı ğ ı şekilde almasını istiyordum.

Sadece bir gece için.

Bu gece.

Viski şişesini aldı ve bir yudum içti. "ocuklardan birine seni eve götürmesini söylerim."

Başımı salladım. "Hayır, eve gitmek istemiyorum. Seninle burada kalmak istiyorum."

Vücudu daha da sertleşti. "Hayır." Reddi sert ve kesindi. Ama içki beni bunu görmezden gelmeye yetecek kadar sarhoş etmişti.

Elimdeki bardağı masaya koyup, iki elimi masanın iki yanına dayadım. Tüm ağırlığımı ellerime verip, kıçımı kaldırarak masanın üzerinde ona doğru kaymaya başladım. Adelaide'nin giymem için ısrar ettiği kırmızı elbise, uyluklarımı zar zor örtüyordu ve bakışları sonunda bacaklarıma indi.

"King," diye başladım, ona en yakın bacağımı çevirip bacaklarının arasına yerleştirmeye çalışırken.

Ama o beni durdurdu. Elini uyluklarıma koydu ve bacağımı aşağıda tuttu. "Hayır dedim." Yine sert bir sesle. Neden bu kadar karşı olduğunu anlayamıyordum. Hangi erkek, kendini ona atan bir kadına hayır der ki?

Gözlerimi ona dikip baktım. Sonra, ağzımdan çıkarken cevabını bildiğim en tuhaf soruyu sordum. Ama lanet olsun, alkol dilimi zmşt, bu yüzden söylediklerimi pek kontrol edemiyordum. "Sen eşcinsel misin? Yoksa ben sana çekici gelmiyor muyum?"

Ne olduğunu anlamadan, bacaklarımın arasına geçti, bir elini boğazıma doladı ve "Beni bu yola sokma, Lily. Ben senin gibi bir kadının becereceği türden bir adam değilim" diye bağırdı.

Kalbim ve ruhum canlanırken, damarlarım arzuyla zonkluyordu.

Tanrım.

O tam da beni sikmesi gereken adamdı. Vahşi, özgür ve ham birine ihtiyacım vardı.

Hayatım boyunca yetecek kadar sıkıcı, monoton seks yaşamıştım. Nefesimi kesen türden karşılaşmalara can atıyordum.

Kalbim hızla atıyor.

Canlı.

Sonra ne olacağını bilmek istemiyordum.

Heyecan ve sürprizler arzuluyordum.

Sarsılmak, sallanmak ve daha önce hiç tatmadığım bir hayatı tatmak için itilmek.

Beni o kadar çok isteyen, hayvanî tarafına kapılıp kendini kaybedecek bir erkek istiyordum.

Bu adam bana tüm bunları verecekti. Bunu gözlerinde gördüm. Sesinde duydum. Kendini tutuşunda ve hareketlerinde fark ettim.

"Hayır, değilsin," diye kabul ettim, çünkü bu doğruydı, "Ama seni aklımdan çıkaramıyorum. Bana bir gece ver. Hayatımda uğraşmak zorunda olduğum tüm pislikleri düşünmeyeceğim bir geceye ihtiyacım var." Elimi bileğine doladım. "Ve bence sen de istiyorsun."

Derin bir nefes aldı, sonra nefesini verip gözlerini vücudumda gezdirdi. Bu sırada eli boynumda kalmıştı. Konuşmadı, ama her şeyi bana bilmem gerekeni söylüyordu.

King benimle yatmak istiyordu.

Hiçbir erkeği benimle yatması için cesaretlendirmemiştim, ne de seks yapmayı başlatan taraf olmuşum. Seksi severdim, ama bu konuda fazla maceracı değildim ve istediğimi söyleme konusunda kendime güvenim yoktu. Ancak bu gece gerçekten istiyordum, bu yüzden onu zorlamaya çalıştım.

Kemerine uzandım ve çözdüm. Fermuarını neredeyse açmışım ki, beni bıraktı ve benden uzaklaştı.

Gözleri ateşle parlayarak, "Bu olamaz, Lily" diye homurdandı. O masadan kalk ve evine git.

"Neden?" diye sordum ve masadan kayarak ona tekrar yaklaşmak için. "Seni hissettim, King. Sen de bunu benim kadar istiyorsun."

Sonunda kontrolünü kaybetti ve beni masaya doğru itti. Tekrar boğazımı kavradı ve "Ne istediğimi hiç bilmiyorsun. Eğer bilseydin, kaçır ve bir daha asla geri gelmezdin." Durdu, bakışlarını göğsüme indirdi. Gözleri orada uzun bir süre kaldı, bu da beni daha da arzulu hale getirdi. Benden kaçmam gerektiğini düşünmesi umurumda değildi. Beni yutmasını istiyordum. Tekrar gözlerime baktığında, "İkimiz için de çok geç olmadan gitmelisin." dedi.

Onun pazılarını sıktım. "Ne demek istediğini bilmiyorum ama umurumda değil. Gitmeyeceğim."

Başını eğdi ve "Siktir" diye homurdandı. Başını tekrar kaldırması birkaç saniye sürdü ve kaldırdığında, gözlerindeki değişiklik beni nefesimi kesmişti.

Hiçbir erkek bana King'in baktığı gibi bakmamıştı. Bu ahlaksızcaydı.

Karanlık bir arzu gözlerinden alev alev yanıyordu.

Beni her şekilde tüketmek istediğinden hiç şüphem yoktu.

Beni döndürerek masaya doğru itti. Bir eliyle belimi sertçe kavrarken, diğer eli yine boynuma kaydı. Başımı yana çekerek kulağıma doğru homurdandı, "Kadınlara ne yapmaktan hoşlandığımı biliyor musun, Lily?" Nefesimin kesilmesi onu cesaretlendirdi. "Hayal edebileceğin her şekilde sertimdir. Seni soyup, rahatını hiç umursamadan sikerim. İhtiyacım olanı alırım, defalarca, sen benim ellerimden, ağzımdan, sikimden kanayana kadar." Sesi daha da alçaldı, karardı. "Ve işim bittiğinde, daha fazlası için aceleyle geri gelmeyeceksin."

Zihnim ve bedenim beklentiyle patladı. Bana söylediği her şeyi istiyordum. Kalbim hiç bu kadar hızlı atmamıştı. Şimdi bana pis şeyler yapmasını istiyordum.

Tek cevabım bir inilti olunca, elbisenin eteğine uzandı ve sertçe yukarı çekti. Zihnim onun hareketlerine yetişmeye çalışırken, eli külotumun içinde, parmakları içimdeydi.

"Tanrım," diye inledim, bacaklarım beni ayakta tutmaya çalışırken parmakları beni orgazma doğru götürüyordu. O kadar ıslanmış ve ona hazırdım ki, uzun sürmeyecekti.

Ağzı kulağımda kalmıştı. "Acıyı sever misin, Lily?"

Bacaklarım titriyordu. "Bilmiyorum."

Başparmağı klitorisimi sertçe daireler çizerek okşarken, içime derinlemesine girerek aklımı başımdan aldı. "Siken bir adam varken hiç boşaldın mı?"

"Hayır."

"Siktir." Sesindeki o karanlık ton geri döndü. Bu ses, lezzetli bir korku hissi uyandırıyor ve ben gerçekten korkup korkmamam gerektiğini bilemiyordum. Beni masaya daha sertçe iterek kendini bana sürüyordu. Acı, zevkimi daha da artırdı ve beni şaşırttı. "Seni sikersen canını yakacağım. Buna hazır mısın?"

Düşüncelerimi toparlayamıyordum, konuşmak ise imkansızdı. Cevap vermediğimde beni kendine döndürdü, yanaklarımı kavradı ve vahşi gözleriyle dikkatimi çekti. "Cevap ver. Sana acı vermeme hazır mısın?"

Nefes nefese, başımı salladım. *Tanrım, hazırdım.* "Evet."

Gözleri benimkileri aradı, ne aradığını bilmiyordum. Tekrar küfretti, öfkeleniyordu. "Ne istediğini bilmiyorsun."

Ona yanıldığını söylemek için ağzımı açtım, ama o dizlerinin üzerine çöktü ve bacaklarımı tutarken dili amımı buldu. O anda neredeyse ölüyordum. Bundan emindim. King beni zevkle neredeyse öldürüyordu. O, benim onun gibi erkeklerle sikişen türde bir kadın olmadığımı sanıyordu.

yüzüm morarana kadar onunla tartıştım. Ben onun gibi bir adamla hiç sevişmemiş bir kadındım, ama neyi kaçırdığımı hiç bilmiyordum.

Parmakları beni daha sert kavrarken içime girdi.

Dudakları, dili ve dişleri beni yuttu.

Tamamen.

Beni son yemeğiymişim gibi yedi.

Hareketleri vahşi ve kaba idi.

Çıkardığı sesler şehvet doluydu.

Ve ben şiddetle boşaldığımda, tüm vücudum sadece rüyalarımda gördüğüm türden bir zevkle titrerken, ayağa kalktı ve bana vahşi bir enerjiyle baktı. "Sen benim için asla hazır olamayacaksın." Külotumu bana fırlatarak emretti, "Giyin. Seni eve bırakacağım."

Bunun üzerine ofisten çıktı ve beni şok içinde ona bakarken bıraktı.

Yanılmıştı. Ve uyarılarının beni kaçıracağını düşünüyorsa, tekrar düşünmesi gerekecekti.

King

Sigaramı içtim, nikotini ciğerlerimin derinliklerine çektim. Tam da ihtiyacım olan şeydi, ama sadece kısa bir an için. Son iki haftadır neredeyse hiç uyumamıştım, bunun yerine viski, sigara ve intikam için duyduğum bitmez tükenmez bir ihtiyaçla ayakta duruyordum. Ama bu boktan durum yavaş yavaş etkisini göstermeye başlamıştı. İçinde sıkışıp kaldığımız bu çılgınlığa bir son vermemiz gerekiyordu. Kick ve ben, bizi başka bir çıkmaza sokmayacak yararlı bilgiler vereceğini umduğumuz eski bir dostumuzu ziyaret etmek üzereydik.

"Kick'le birlikte gitmek isteyen var mı?" Hyde, kulüp binasının dışında bana katılarak sordu.

Başımı sallayarak sigarayı düşürdüm ve söndürdüm. "Sadece ikimiz yeter. Sonra seni ve Cole'u bırakma noktasında buluşuruz. Diğerlerinin oraya önce gitmesini ayarladı mı?" Bugün bir sevkiyat vardı ve riske girmek istemiyorduk. Romano işlerimizi yeterince uzun süre mahvetmişti; artık işlerimizi mahvetmesine izin vermeyecektik. Bazı adamlarımın erken gidip

ve Cole'dan da adamlarını önceden göndermesini istemiştim.

"Evet, o halletti." Kick bize doğru

geldi. "Hazır mıyız?"

Hyde'a baktım. "Nitro'dan haber ver."

"Tamam," dedi ve yaklaşan ayak seslerine dönerek uzaklaştı.

Etrafa bakındım ve Axe'ın bakışlarıyla karşılaştım. "Bugün için hala hazır mısın?" diye sordum.

"Romano'nun tutuklandığını söyledikten sonra planlarını

değiştirebilirsin." Kaşlarımı çattım. "Bu doğru mu yoksa yine saçma bir hikaye mi?"

"Doğru. Az önce doğruladım. Onu neden aldıklarını henüz bilmiyorum, ama adamım araştırıyor."

"Ondan haber alınca bana haber ver." Hyde'a baktım. "Melbourne'daki adamlarımızla iletişime geç. Romano'nun merkezinde neler olduğunu öğren. Bugünkü planlarımız değişmiyor, ama Romano'nun nerede tutulduğunu ve ona ulaşmak için kimi kullanabileceğimizi öğrenmemiz gerekiyor."

Axe ve Hyde ayrıldı, Kick ve ben motosikletlerimize binmek üzereydik ki beyaz bir Holden station wagon bize doğru geldi. Yaklaştıkça onun Lily olduğunu fark ettim. Cumartesi gecesi bana atladığı anı hatırlayınca içim burkuldu. *Lanet olsun*. Kulüp işlerini halletmek üzereyken kafamda böyle şeyler olmamalıydı. O, benim için çok pahalıya mal olabilecek bir dikkat dağınıklığıydı. Yine de, onu o gece evine bıraktığımdan beri onu aklımdan çıkarmaya çalışıyordum.

Aminin hissi. Tadı.

Boşaldığında çıkardığı sesler.

Onu yere yatırıp sertçe sikmekten başka bir şey istemiyordum.

Bana direnmiş ve neredeyse irademi kırıyordu, ama ona istediğini vermedim. Kahretsin, istediğini sandığı şeyin benden alamayacağı bir şey olduğunu bilmiyordu.

ve bugün Skylar'ın seansına gelip gelmeyeceğinden emin değildim, ama çok şükür gelmişti.

Arabasını park etti ve Kick motosikletine doğru ilerlerken bana doğru yürüdü. Bugün dar kot pantolonunu, dizlerine kadar uzanan uzun siyah çizmeyle kaplı siyah taytla değiştirmişti. Bakışlarım bacaklarına ve o çizmelere takıldığında, çizmelerin stiletto topuklarını fark ettim. Tanrım, o şeyi işe giymek için mi giymiş?

"Kral." Sesi düşüncelerimi böldü ve gözlerim onun gözlerine takıldı.

"Erken geldin." Genellikle iş çıkışı gelir, öğle vakti değil.

Gülümsedi ve bu beni derinden etkiledi. Lily'nin ışığı parıltıyordu. Neden benimle yatmak ve karanlığımın onu kirletmesine izin vermek istiyordu? "Bugün işim yok, çocukları ve büyükannelerini yemeğe çıkaracağım, o yüzden Skylar'ı görmek istedim. Dün nasıldı?"

"Çok daha iyi. Sana mesaj attı mı? Atacağını söylemişti."

"Evet, gönderdi, ama bir hastayla çalışırken her zaman bir aile üyesinin bakış açısını duymak isterim. Bazen farklı olabilir, anlarsın ya?"

Söylediği her şeyi duydum ve anladım, ama cevap veremedim, çünkü onunla ilgili her şey zihnimi, onun amını okşadığım ve yaladığım anılara götürdü. Onun hissi ve tadı beynime kazınmıştı ve daha fazlasını istiyordum.

"King, beni dinliyor musun?"

Siktir.

"Evet," diye tersledim, onu istediğim için kendime kızarak. Artık kadınları bu şekilde düşünmüyordum. Jen'den sonra kimseyle ilişki kurmayacağıma yemin etmişim.

Çantasına uzanırken dudaklarını sıkıştırdı. "Tamam, ben şimdi gidip onu göreceğim. Ama sana bunu vermek istedim." Bana bir şişe nane yağı uzattı. "Başın ağrırsa kullan. Şakaklarına, alınına ve ensene biraz sür." Çantasını kapattı ve kulüp binasına doğru birkaç adım attıktan sonra

"Huysuz olduğun zamanlarda da kullan. Mucizevi etkisi olabilir."

Onun o akıllı ağızı, benim aletime doğrudan bir darbe gibiydi. Genelde tercih ettiğim türden değildi, ama lanet olsun, o ağız aletimle doldurmak istediğimi inkar edemezdim.

"Kick," diye seslendim, "Çıkmadan önce halletmem gereken bir şey var."

Onun cevabını beklemeden içeri girdim ve Skylar'ın odasına doğru yürüdüm. Skylar'ın iyileşmesi hakkında Lily ile konuşmam gereken bir şey vardı, ama ben bunu yapamadan o gitmişti.

Hedefime vardığımda Skylar ve Lily derin bir sohbetin içindeydiler.

"Linc yine ne yaptı?" diye sordu Skylar, gözleri sadece Lily etrafta olduğunda gördüğüm bir şekilde parlıyordu.

"Ugh, gelmemesini söyledim ama yine de evime gelip duruyor. Kafamı şişiriyor."

"Onu içeri alma, bebeğim."

"Ben almadım ama bu sabah hala onda olduğunu bilmediğim anahtarla içeri girdi."

"Aman Tanrım, o anahtarı ondan al ya da kilitleri değiştir."

Lily başını salladı. "Kilitleri değiştireceğim. Perşembe günü maaşım gelene kadar beklemem lazım. Ama açıkçası, bu hiç gerekmeyen bir masraf."

"King sana ödeme yaptı mı?"

"Evet, ama o parayı Zara'nın diş teli için ayırdım. Bu hafta maaşımı alana kadar bekleyeceğim."

"King'den daha fazla para isteyeyim mi?"

"Hayır! Bana zaten olması gerekenden çok daha fazlasını ödedi. Biliyorsun, huysuz bir adam olmasına rağmen, bence kardeşinin tüm o saçmalıklarının altında yumuşak bir tarafı var.

Hiç seni koruduğu gibi ailesine bakan bir adam görmedim."

"Kahretsin, ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Yalan söylemeyeceğim, gördüğüm en güzel poposu onda, ama hayatımda bir erkeğe ayıracak vaktim yok. Son çıktığımda, çocuklarımdan uzaklaşmıştım ve bir daha yapmayacağıma söz vermiştim."

Onları rahatsız etmemeye karar verdim ve yerine nane yağını ofisime koyup Kick'in yanına döndüm. Dışarı çıkarken Skylar'ın odasının önünden geçtim ve onların kahkahalarını duyunca, Lily'yi sikmememin onu işe almaya karar verdiğimden beri verdiğim en iyi karar olduğunu bir kez daha hatırladım. Skylar'ın arkadaşlığı benim sekse ihtiyacımdan daha çok ihtiyacı vardı. Ama onun eski sevgilisi yola getirilmeliydi.

Lily

"Anne, Şimdi geliyorum. Geç kaldığım için zgnm, ama bankada kredi kartı borcumu konsolide etmek için biriyle konuşmak zorunda kaldım."

Dinlenmek için ayırdığım gün, Skylar'dan ayrıldıktan sonra her Şeyin ters gitmesiyle büyük bir karmaşaya dönüştü. Biraz yorgun hissettiğimi söylemek yetersiz kalır. Özellikle Linc arayıp cumartesi akşamı çocuklarla birlikte aile yemeğine çıkmak istediğini söylediğinde. Bunun nereye varacağını bilmiyordum, ama iyi bir yere varacağını sanmıyordum. Hayır dersem, çocuklar hep birlikte olmayı sevdikleri için zlrlerdİ. Evet dersem, Linc yanlış bir fikre kapılabilirdi. Neden boşanmış çiftler için böyle durumlarda başvurabilecekleri bir kılavuz yoktu? Böyle bir Şeye kesinlikle ihtiyaç vardı.

"Hayatım, stres yapma ve hız yapma. Hız yaptığını düşündüğümde tansiyonum tavan yapar, biliyorsun."

"Anne, senin tansiyonun düşük." Tanrım, annem bazen çok dramatik olabiliyordu.

"Lily, seni baskı altına aldığında yüksek olduğunu garanti edebilirim."

"Lanet olsun anne, seni nasıl baskı altına alıyorum? Hız yapmıyorum. Söz veriyorum." Söz kısmını sonuna ekledim çünkü ona söz vermemi severdi. Sözlerin tutulup tutulmaması umurunda değildi; sadece insanların onun için çabaladığını düşünmek hoşuna gidiyordu. Annem ilgiyi severdi. Hala ondan doğduğuma inanamıyordum.

"Lütfen küfür etme. Sevmediğini biliyorsun."

Bu konuşmadan bıktım. Hiçbir yere varamıyorduk. "Kapatmam lazım. Polisler muhtemelen araba kullanırken cep telefonu kullananları rastgele kontrol ediyorlardır, yakalanmadan kapatayım."

"Aman Tanrım, neden ellerin serbest değil?"

Öyleydin, ama bazen onu korkutmayı seviyordum. "Kahretsin anne, polis görüyorum.

Kapatıyorum."

Eve vardığımda, yüksek tansiyonundan felç geçirmiş olabilirdi.

En kötü kızdım.

Anneme verdiğim acı yüzünden cehenneme gidecektim.

Eve daha çabuk varmak için gaza biraz daha bastım, böylece felç geçirmediğinden emin olabilecektim.

Tanrım, şimdi sen de onun dramasına kapılıyorsun.

İç geçirdim.

Bu çok uzun bir gündü. Ve daha da uzayacaktı çünkü annem ve çocuklarla akşam yemeğine çıkmam gerekiyordu. Eve kadar yol boyunca mutlu şeyler düşünmem gerekiyordu. Kendimi mutlulukla doldurup, akşam yemeğini hazırlayıp, uzun bir banyo yapacaktım. Biraz şarap da içecektim.

King.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Neden mutlu şeyler ararken aklım hemen ona gitti?

Çünkü o gece seni çok mutlu etti, Lily.

Bacaklarım birbirine sıkıştı, dudaklarının dudaklarımda, parmaklarının içimde, dilinin beni okşadığını hatırladım. Adam çok yetenekliydi, orası kesin. Hayır deme konusunda da yetenekliydi. Onu anlayamıyordum. Ve hala aklımdan çıkaramıyordum.

Sokağıma dönmek için sinyal verdim ve birkaç saniye sonra garaj yoluna girdim. Dışarıda iki bisikletin park ettiğini görünce şaşırdım. Arabayı garaja park ettim, eşyalarımı aldım ve kim geldiğini öğrenmek için içeri koştum. Eve girdiğimde King ile karşı karşıya geldim.

Aniden durup kaşlarımı çattım. "King?"

Tanrım, bugün çok yakışıklıydı. Giysilerinin vücuduna yapışmasıyla ortaya çıkıyordu. Kaslarını saran siyah tişörtlere her zaman zaafım olmuştu ve bugün de öyle bir tişört giymişti. Gözlerim, kollarını, parmaklarını ve göğsünün küçük bir kısmını kaplayan dövmelere de takıldı. Gözlerimi onlardan ayıramıyordum.

"Neredeyse bitti, birazdan çıkıyoruz," dedi, kafamı karıştırarak.

Sonunda ona baktım. Beni ateşli bir şekilde izlemesini görmezden geldim — o bakış, geçen gece bana bakışını hatırlatıyordu ve bacaklarımı tekrar birbirine sıkıştırmamı sağlıyordu — ve sordum, "Ne demek neredeyse bitti? Neyi bitiriyorsunuz?"

O anda annem içeri girerek, King'de gerçekten sevdiği erkeklere sakladığı gülümsemesiyle gülümsedi. "King, buradayken arabamın yağını ve suyunu kontrol edebilir misin lütfen?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ve bütün gün kendimi tuttuğum sinirimi sonunda patlattım. "Şey, biri bana buraya hangi evrene geldiğimi açıklayabilir mi?" King'e baktım ve "Neden benim evimdeyim?" diye sordum, sonra anneme dönüp "Ve neden ona sanki iyi arkadaşmışsınız gibi arabana bakmasını söylüyorsun?" diye sordum.

King'in dudakları seğirdi ve yüzünde eğlenceli bir ifade belirdi. "Kilitlerini değiştiriyorum."

Ona baktım. Cevabı sorularımın hiçbirine cevap vermiyordu. "Neden kilitlerimi değiştiriyorsun?"

Annem, neredeyse King ile benim aramda durarak öne çıktı. "Lily canım, King bana Linc'in hala anahtarı olduğunu ve sana uğrayıp kilitleri değiştirmesini istediğini söyledi. Neden bana Linc'ten bahsetmedin? Yemin ederim, o adam..."

King'in bileğini tutup yatak odama sürükledim. Onu yatak odamdan başka bir yere sürüklemek isterdim, ancak evde mahremiyetimi garanti edebileceğim tek yer orasıydı. Onu odaya soktuğumda kapıyı arkamızdan kapattım, ellerimi belime koydum ve "Linc'i nereden tanıyorsun? Ve neden anneme kilitleri değiştirmemi istediğimi yalan söyledin?" diye sordum. Bir parmağımı kaldırarak, daha soracaklarım olduğunu ve henüz konuşmamasını işaret ettim. "Hazır konu açılmışken, kilitleri değiştirmek istediğimi nereden biliyordun? Skylar mı söyledi? Ve neden bana sormadan gelip kilitleri değiştirmenin uygun olduğunu düşündün?" Aklıma bir şey daha gelince gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ve lanet olsun, annem neden seni içeri aldı?"

Bütün bunları söylemek için nefesim kesilmişti ve onun cevabını beklerken derin bir nefes aldım.

Hemen konuşmadı, sadece birkaç dakika önce olduğu gibi aynı eğlenceli ifadeyle orada durup beni izledi. Ve sonra —“Bu çok fazla soru.”

"Evet! Ve cevaplarını da istiyorum lütfen."

Konuşmak için ağzını açtı ama yatak odamın kapısı birden açıldı ve onu kesintiye uğrattı.

"Lily, gerçekten..." Kız kardeşim, King'i görünce ağzını kapattı. "Aman Tanrım," dedi, onu baştan aşağı süzerken, "Sen

duyduğum seksi motorcu adamsın. Lily, senin için ölmeye değer kasların olduğunu söylerken şaka yapmıyormuş."

Yer açılrsa da beni yutsun istedim, ki bu benim için çok garip bir şeydi. Kolayca utanmazdım, hele erkeklerin yanında hiç. Birinden hoşlanırsam, bunu ondan saklamazdım. Ama nedense King'in, kız kardeşimle onun ne kadar seksi olduğunu konuştuğumuzu bilmesini istemiyordum. Onun yanında utangaç hissediyordum, bu da beni çok karıştırıyordu.

*Geçen gece onun yanında utangaç
değildin. Tanrım, kes sesini. Sarhoştum.*

Kız kardeşimin az önce söylediği şey ve cumartesi gecesini olanlar aklımda olduğu için kızardım. Ben, Lily Bennett, otuz üç yaşında bir kadın, seks yapmak istediğim bir motorcunun karşısında durmuş, kızarmıştım. Ve o bunu fark etmişti. Bunu biliyordum çünkü beni izlerken gözleri yine parlardı.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Hepiniz gitmelisiniz. Hemen! Biraz zamana ihtiyacım var."

Brynn, King'in koluna uzanıp onu odadan sürüklerken, "Lily'nin biraz zamana ihtiyacı olduğunda, ona zaman vermelisin. Bana güven." dedi.

Kapı kapandıktan ve yalnız kaldığımda, yatağıma yığıldım ve yüksek sesle nefes verdim. Kafam çok karışık. Hayatım altüst olmuştu ve içinde bulunduğum tren o kadar hızlı gidiyordu ki, inemiyordum. Aslında, uzun zamandır böyleydi ama daha önce hiç bu kadar telaşlı hissetmemiştim. Bu yeni bir durumdu ve nedenini anlayamıyordum.

Banyoya girdim ve yüzüme biraz su sıçrattım. Aynada kendime bakarak, genellikle beni sakinleştiren bazı olumlu sözleri zihnimde tekrarladım.

Korkusuzum.

*Elimden geleni
yapıyorum. Ben
harikayım.*

Kahretsin.

King'di.

O, hayatımdaki yeni gelişmeydi.

Ne kadar çok olumlu sözler söylesem de, karnımda kamp kurmuş gibi duran bu gerginlikten kurtulamıyordum.

Neden ondan bu kadar hoşlanıyordum? Yani, adam *sürekli* huysuzdu. Sabırsızdı. Benim hoşuma gitmeyecek kadar çok bağırıyordu. Talepkardı. *Çok talepkar*. Tartışmaya gerek olmayan şeyler için benimle tartışıyordu. Yani, ben baş ağrısı çeken insanlara yardım etmekte uzmanlaşmışım, o da bana bu konuda yardım etmeme izin vermeli. Onun hakkında sevmediğim çok şey vardı.

Ama lanet olsun, hoşlandığım ve hoşlanmamı engelleyemediğim pek çok şey vardı. Tanrı neden kime çekileceğimizi kontrol edemememizi istedi? Her halükarda bunun için Tanrı'yı suçladım. Çünkü, dürüst olmak gerekirse, seçim şansım olsaydı King'i istemezdim. O çok zor biriydi ve hayatımda en son ihtiyacım olan şey buydu.

Yatak odamın kapısının açılıp kapanma sesi beni ürküttü. Lanet olası Brynn, bana biraz zaman ver dediğimde hiç kulak asmazdı...

King kapının arkasından ortaya çıktı.

Tuvalet masasını daha sıkı kavradım ve karnımda uçuşan kelebekleri susturmak için deli gibi uğraştım. Ama bu boşuna bir çabaydı, çünkü o orada durup beni izlerken kelebekler uçmaya devam etti.

"Henüz kendime geledim," diye sonunda çıkabildim.

Hareket etmedi, sadece beni izlemeye devam etti. "Skylar'a eski sevgilinden ve kilitlerden bahsettiğini duydum. Annenize yalan söylemedim. O sadece söylediklerimi dinlemedi. Tanımadığı iki erkeği evine almasına neyin sebep olduğunu bilmiyorum, ama burada durup bunu yapmamam gerektiğini söyleyemem. Kilitlere ihtiyacın vardı. Ben bunu sağlayabilirdim."

"Onu neyin ele geçirdiğini söyleyeyim. *Sen.*" Ona döndüm. "Sen tanıdığım en otoriter, en kontrolcü ve en talepkar adamsın. Üstelik yakışıklısın. Annemin hiç şansı yoktu."

Burun delikleri genişledi ve gözleri yine ateşle doldu. Aramızdaki mesafeyi kapatarak elini belime doladı ve beni sertçe kendine çekti. "Sana bir daha dokunmayacağıma yemin etmiştim, ama sen bir erkeğin iradesini yerle bir ediyorsun." Serbest elini boynuma getirip tutarken bakışlarını boynuma indirdi. Başparmağını boğazımda gezdirerek, "Tadın hafızama kazındı ve hayatım boyunca daha fazlasını istiyorum," dedi.

Onun bu kadar yakınında, vücutlarımız birbirine yapışmış halde olmak benim için çok fazlaydı. Zaten karışık olan zihnim binlerce düşünceye bölündü. Cildim de aynı şekilde binlerce duygu ile kaplandı. Ama hepsi, elini pantolonumun içine sokup amımı bulduğu anda kayboldu. Gözleri bir saniye bile benimkilerden ayrılmadı. Parmaklarının her dokunuşunda yaşadığım zevki içlerine çekiyorlardı.

King zihnimdeki her düşünceyi silip süpürürken dünya yok oldu. Alt dudağımı ısıırıp inlediğimde "Siktir" diye homurdandı. Hareketleri daha sertleşti ve o daha derine ulaşıp beni daha sertçe çalıştırırken vücutlarımız birbirine yapıştı. Parmaklarının boynuma batmasından gelen acı neredeyse hissedilmiyordu.

Uçuyordum.

Yükseliyordu

m.

Çok yükseğe.

Ve sonra, parmakların, dudakların ve dillerin fırtınası içinde, hiç mümkün olamayacağını düşündüğüm bir zevke ulaştım. Yüksekten indikten sonra, öpüştüğümüzü tam olarak fark ettim. O ilk kez dudaklarımı ele geçirdiğinde bu gerçeği fark etmiştim, ama o anda kendimi tamamen kaybetmiştim ve düşünmeden onu öpmüştüm. King'le birlikteyken düşünmüyordum, hissediyordum. Ve o an o kadar güzeldi ki hiçbir şey onu bozamazdı.

Daha fazlasını isteyen ellerimi yüzüne götürdüm, sanki her an kaybolacakmış gibi ona sarıldım. Beni tutuşumu beğenmiş gibi görünüyordu, çünkü tekrar homurdandı ve öpücüğümü derinleştirdi. Dilini benimkine hakim ederek tüm duyularımı ele geçirdi.

Bu öpücüğün hiç bitmesini istemedim.

Çok daha fazlasını istiyordum ve bunu ondan başka kimseden istemiyordum.

Vücudu aniden sarsıldı ve beni bıraktı. Bir adım geri çekilerek, "Siktir" diye mırıldandı. Gözleri öfkeyle dolu bir fırtına gibiydi ve "Buraya seni sikmeye gelmedim" dedi.

Nefes nefese ve düşüncelerim hala karmakarışık haldeyken, "Sen beni sikmedin" dedim.

Elini yüzüne sürdü. "Seni sikmedim belki, ama o tatlı amını ağızımla, parmaklarımla ve dilimle yaladım, Lily. Seni iki kez boşalttım. Bu sikmekle aynı şey."

"Daha fazlasını istiyorum."

"İstemiyorsun." Bunu söylerken bile, gözlerinin vücudumda dolaşmasından onun da bunu istediğini biliyordum.

"Neden bunu söyleyip duruyorsun?"

"Çünkü sana sunabileceğim tek şey seni mahvedecek türden seks."

"Bir ilişki aramıyorum, King."

"Ben de sana vaat edecek bir ilişkim yok, ama beni dinlemiyorsun. Senin standart seksin beni çekmiyor. Benim istediğim şey... senin yapmayacağın bir şey."

Ona yaklaştım. "Sen de beni dinlemiyorsun. Beni mahvetmeni istiyorum. Sert olmanı istiyorum. Beni kan içinde bırakmanı istiyorum. Acı istiyorum. Şimdiye kadar sadece birkaç şekilde seks yaptım ve sıkıldım. Senin tarzını denemek istiyorum."

O tüm bunları sindirdi ve düşünürken beni sessizce izledi. Kendisiyle olan savaşı kaybettiği anı gördüm sanırım—

ama sonra bir kez başını salladı ve zorla "Hayır" dedi.

Onunla tekrar tartışmadan, yatak odamdan çıktı ve kapıyı arkasında çarptı.

King

Tatum bana kötü bir bakış attı. "Onu almaya gidiyorum. Eğer geri gelmek isterse, onu getiririm."

Parmaklarımla saçlarımı karıştırdım, bana verdiği tüm öfkeyi hissediyordum. Nitro'nun sonunda serbest bırakıldığı haberini yeni almıştık ve o, onu kimin alacağı konusunda benimle tartışmaya girmişti.

Çeneyle kulübün ön kapısını işaret ettim. "Git. Ama ona bugün onu görmek istediğimi söyle. Ya da bu gece. Ne zaman olduğu umurumda değil, ama sekiz saat içinde olsun."

Anahtarlarını ve telefonunu alırken bana bakmaya devam etti. Tek kelime etmeden binadan çıktı. Nitro'nun çıkmasına şükürler olsun, artık onunla uğraşmak zorunda kalmayacaktım.

"Sence ikiniz hiç anlaşılabilecek misiniz?" Kree, oturduğum bar tezgahını silerek sordu.

"Sanmıyorum. Çok inatçı. Nitro ona nasıl katlanıyor bilmiyorum."

Kree hareketlerini yavaşlattı. "Gördüğüm kadarıyla, geçmişte de inatçı kadınları seçmişsin. Aşkın bize yaptıkları çok komik."

Aşk insanları mahvederdi. Bundan emindim. Ama haklıydı, beni sonsuza dek zorlayan kadınlara aşık olmuştum. Bir daha asla.

Ve o anda Lily aklıma geldi.

Onun kilitlerini değiştirip neredeyse onu becereli iki gün olmuştu. Onu geri çevirmek gittikçe zorlaşıyordu, bu yüzden dün Skylar'ı görmeye geldiğinde etrafta olmadığından emin oldum. Bugün de aynısını yapacaktım. Hatta bundan sonra her gün yapacaktım. Lily, kendime izin vermeyeceğim yasak bir zevkti.

Söylediklerine cevap vermediğimde, Kree konuyu değiştirdi. "Hyde yakında eve gidebileceğimi söyledi. İşlerinizi bitirmek üzere olduğunuzu söyledi. Ne kadar sürer sence?"

"Hyde öyle dememiştir, Kree. Yanlış anlamışsın." Hâlâ Romano'yla ilgilenmemiz gerekiyordu ve bunun ne kadar süreceği belli değildi. Tutamayacağım bir söz vermeye niyetim yoktu.

"Ne demedim?" diye sordu Hyde, yanımdaki tabureye oturarak. Kree ona baktı. "Yakında eve gidebileceğimi söylediğini sanmıştım." "Hayır, lanet olsun. Eve dönüşün iyi görüldüğünü söyledim, yani hepimiz oraya dönmek için sabırsızlanıyoruz dönmek için can atıyoruz demek istemiştin."

Bunu kendime sakladım, ama o buradan ayrılmadan önce kocasının da halledilmesini istiyordum. Bunu Zane'e tekrar söylemişim, o da birkaç gün içinde bu konuda haber vereceğini söylemişti. Başlangıçta belirlediğim süre geçmişti, ama olan biten her şeyi düşününce, bunu görmezden geldim.

Telefonum çaldı ve dikkatimi konuşmadan uzaklaştırdı.

Axe.

"Umarım iyi haberler vardır," dedim. Romano tutuklandığından beri ondan haber bekliyorduk, ama radyoda hiçbir haber yoktu.

"Haberler iyi, ama tam olarak istediğın gibi değil. Romano'nun nerede olduğu veya ona ne yaptıkları hakkında hâlâ bir şey yok. Bu konuda her şey sıkı bir şekilde gizli tutuluyor. Ama Zane ve Devil senin köstebeğini buldu."

Haklıydı, bu iyi bir haberdı.

Bütün vücudum heyecanla titriyordu.

Bu orospu çocuğuyla hesaplaşmaya hazırdım. "Kim? Nerede?"

"Tate. Gosford'da bulmuşlar ve onunla birlikte depoya dönüyorlar. Vardıklarında haber veririm."

Lanet olsun. Tate, Storm'du. Yıllar önce bir anlaşmazlık yaşadıktan sonra göçebe hayatına atılmıştı. Ama onu bir köstebek olarak görmemiştim.

Telefonu kapattıktan sonra Hyde'a baktım. "Devil ve Zane köstebeklerimizi yakaladı. Tate'di."

Hyde kaşlarını çatı. Hyde ve Tate hiç anlaşamazlardı. "O orospu çocuğu bunun bedelini ödeyecek."

Başımı salladım, kafamda o orospuya soracağım milyonlarca soru vardı. "Evet, ödeyecek." Tabureden kalkarak ekledim, "Ivy ile tekrar konuşacağım. Bu konuda bir şey biliyor mu diye bakayım."

Birkaç dakika sonra onu yatakta yatarıen, tavana bakarken buldum. Kapıda durduğumu fark ettiğinde bana bakmadı, tavana bakmaya devam ederek, "Beni bırakmanı istiyorum. Tony artık benim için bir tehdit değil," dedi. Sesi umutsuzluğunu ele veriyordu, ama bu benim için yeni bir şey değildi. Son bir haftadır ruh halinin değişmesini izlemiştim, öfkeli birinden bu boyun eğmiş tavra. Son yedi gündür benimle hiç tartışmamıştı. Neredeyse odasından çıkmamış ve sessiz kalmıştı. Tekrar sorun yaşamak istemediğim için ondan uzak durmuşum. Ama bu yeni ruh hali beni endişelendiriyordu.

Kapı pervazına yaslanarak kollarımı göğsümün üzerinde çaprazladım. "Ölene kadar bir tehdit oluşturur."

"Gidebileceğim bir yer var. Beni bulamayacağı bir yer."

"Nereye?"

"Bir arkadaşımın evi." Sonunda bana baktı. "Lütfen, King. Hayatıma geri dönmem lazım ve bunu burada yapamam." Oturup bacaklarını yatağın kenarına salladı ve bana döndü. "Hastalığım geçtikten sonra bir şekilde anlaşabiliriz diye düşünmüştüm. Konuştuğumuzda biraz duvarlarını yıkmış gibiydin. Ama şimdi anlıyorum ki, hep aptalca şeyler için tartışacağız. Biz böyleyiz, ama hayatımda bunu istemiyorum. Çok zor ve her şey yüzünden çok üzgünüm, seninle kavga etmeye devam edemem."

Siktir.

Onu böyle görmekten nefret ediyordum. İçimde uzun zamandır gömülü olan bir şeyi uyandırdı. Gençken çok fazla ihanete uğradıktan sonra geride bırakıp unuttuğum bir şey.

Şefkat.

Eskiden hissederdim, belki ara sıra hala hissediyordum, ama sadece çok az sayıda insana izin verdiğimde. Ancak, onu ittiğim derinliklerden ortaya çıkan bu duygu, son on beş yılda hissettiklerimden farklıydı. Yoğunluğu beni rahatsız ediyordu. Hissetmek istemiyordum. Hayatımda buna ihtiyacım yoktu. Ama Ivy'yi dinlerken tam orada olduğu için onu görmezden gelemezdim. Göğsümde, bağırsaklarımda ve kafamda. Orada öylece duruyordu, benim bir şey yapmamı bekliyordu.

"Arkadaşın nerede?" Bu soruyu sormak bile beni endişelendirdi. Onu kocasının incitebileceği bir yere geri göndermek istemiyordum, ama onu burada tutmak da onun ışığını söndürüyordu. Belki de onu bırakmam gerekiyordu.

"Sydney'de."

"Kim o, Ivy? Bunu düşünmeden önce onu araştırmam lazım."

Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. "Onu araştırmaya gerek yok. O ve ben yıllardır arkadaşız. Benim mutluluğumdan sorumlu olduğunu düşünmeyi bırak. Kabul ediyorum, buraya kalbimde çok fazla nefretle geldim. Aramızda olanları tam olarak unutamamıştım, ama şimdi

bunu yapmaya başladığımı hissediyorum. Ve yıllardır ilk kez hayatım hakkında umutlu hissediyorum. Tony beni o kadar uzun süre baskı altında tuttu ki, düşüncelerimi karıştırdı. Ondan uzak kaldığım bu süre, kafamı toplamama yardımcı oluyor." Durdu ve bana daha da yaklaştı. Bana gülümseyerek, elini yanağıma koydu ve yumuşak bir sesle, "Artık bana bakmana gerek yok, King. Bunu kendim yapabilirim." dedi.

Onun dokunuşu olabilir, ya da buraya geldiğinden beri bana farklı bakması olabilir, ya da lanet olsun, onunla konuşurken kafamın karışık olması olabilir, ama kendimi hiç düşünmediğim bir şeye evet derken buldum. "Gidebilirsin. Ama bugün değil, muhtemelen yarın. Önce halletmem gereken bir iş var."

Elini yanağımdan çekip gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Bu an beni şaşırttı. Bu, sevdiğim Ivy'di. Daha yumuşak, açık, çıplak. Savunmasız. Aramızda duvarlar olmadığında her şey mümkün gibi geliyordu. Bunun getirdiği sakinlik ve rahatlık hissini sevdim.

Başımı salladım. "Sana bir sorum var. Tony'nin kulüpte bir adamı olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır. Neden?"

Düzleştim, kollarımı açtım. "Bir köstebek bulduk ve Tony'nin kulüp bilgilerini ona aktaran biri olduğunu biliyorum, ama bu bilgilerin tek bir kişiden mi geldiğini yoksa aramam gereken başka kişiler de mi var bilmiyorum."

Omuz silkti. "Bunu bilmiyordum, üzgünüm. Ama birden fazla olması beni şaşırtmaz. Tony her şeyin en küçük ayrıntısını bilmek konusunda her zaman titizdi, bu yüzden tek bir kişiye güvenmemesi mantıklı."

"Siktir," diye mırıldandım.

"Bununla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm, King. Hep benim hatam." Yanaklarından gözyaşları süzülürken sesi titredi.

Düşünmeden onu kollarıma aldım. Onu kendime çekip başını ellerimle kavradım ve göğsüme bastırdım. "Kontrolün olmayan şeyler için sakın özür dileme. Hepsi Tony'nin suçu. Senin değil."

Kollarını bana doladı ve sıkıca sarıldı. "Onunla evlenmeseydim, şimdi bu başına gelmezdi."

Yıllar önce ilişkimizi mahvetmeseydim, o onunla evlenmezdim. Bu benim suçumdu, onun değil, ve bunu düzeltmek de bana düşüyordu.

Neredeyse üç saat sonra, depomuzun ortasında sandalyeye bağlı oturan sıçanı izledim. Beni izlerken gözlerinden gerginlik okunuyordu. *İyi*. Gergin olmalıydı, çünkü onun için planladığım şey, en kötü düşmanına bile dilemeyeceği bir şeydi.

Bir sandalyeyi çekip önüne oturdum ve ağzındaki tıkaçları çıkardım. "Ne kadar oldu, Tate, konuşmayalı üç yıl mı?"

Tıkadığını birkaç kez yuttu, ağzındaki tıkacı çıkardığım için rahatlamış gibiydi. "Yeterince uzun değil."

İçimde kabaran öfke ve ona ne yapacağım düşüncesine rağmen şaşırtıcı derecede sakin hissediyordum. Ama ne olacağını bildiğimde genelde böyle olurdu. Sadece işler ters gittiğinde, hazırlıksız yakalandığımda deli tarafım ortaya çıkardı. Hangisini tercih ettiğimi bilmiyordum, ama zor durumda kalıp karar vermek zorunda kalsaydım, bu yolu tercih ettiğimi söylerdim. Vereceğim her acıyı titizlikle düşünmek için zamanım olması, zevkimi ikiye katlıyordu.

Her darbe. Her
morluk. Her
kesik.

Zihnimdeki görüntüler öfkemin vuruşlarıyla resmediliyor ve intikam arzumla besleniyordu. Bazen bu ihtiyaç o kadar güçlü ve şiddetli oluyordu ki, bunun sadece o anki meseleyle ilgili olmadığını düşünüyordum. Hiçbir kötülüğü unutmazdım ve bunlar kafamda birikip birikiyordu. Arada sırada, on yılların acısıyla dans ederken birileri benim ellerimde acı çekiyordu.

Bugün lanet olası dans ayakkabılarımı giymiştim.

"Demek Tony Romano ile bizim hakkımızda konuşmuşsun. Ve federallerle.

Bilmem gereken başka biri var mı?"

Dudakları kıvrıldı. "Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok, King."

Kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten mi?"

Cevap vermedi. Sadece oturup bana bakıyordu.

Benim sakinliğim ise hala bozulmamıştı.

Bakışlarımı kaldırıp arkasında duran Hyde'a baktım. Onun yanında Devil vardı. Arkamda Axe ve Kick duruyordu. Herkes bu anın gelmesini sabırsızlıkla bekliyordu. Ben hariç herkes. Bir kez olsun, yavaş ilerlemekten keyif alıyordum.

"King."

Nitro'nun sesiyle döndüm ve onun bana doğru geldiğini gördüm. Ayağa kalkıp ona doğru bir adım attım, ama planımı yeniden düşündüm ve uyarıda bulunmadan tekrar Tate'e döndüm ve yüzüne sert bir yumruk attım, onu ve sandalyeyi geriye doğru savurdum. Kafası beton zemine sert bir şekilde çarptı ve beynimde parlak ışıklar yanmaya başladı. Lanet olası parlak sevinç ışıkları.

Sonra dikkatimi Nitro'ya çevirdim ve sııttım. "Seni serbest bırakmaları çok geç oldu."

"Evet, kardeşim." Etrafındaki herkese baktıktan sonra bakışlarını Tate'e odakladı. "Demek bizim köstebek bu?"

Başımı salladım. "O."

Nitro, Tate'in yerde uzanmış olduğu yere doğru ilerlerken homurdandı. Kılıfından bıçağını çekip Tate'i sandalyeye bağlayan ipleri kesti,

gömleğini kavradı ve onu ayağa kaldırdı. Sonra, onu hiç görmediğim kadar hızlı bir hareketle Tate'i geriye doğru sürükleyip tuğla duvara çarptı. "Orospu çocuğu!" diye bağırdı. Tate'i döverek yüzünü neredeyse tanınmayacak hale getirdi.

Ona biraz zaman verdim, öfkesini boşaltması için. Kim bilir, ben de hapiste olsaydım, beni orada tutan adamı dövmek isterdim. Ayrıca, Nitro'nun elinde Tate'in çektiği acıyı görmek bana büyük bir tatmin veriyordu.

"Dur!" diye emrettim, onlara katılarak. "Bu işin çoğunda onun bilinci yerinde olmalı."

Nitro, onu yere düşmeden önce birkaç kez daha yumrukladı. Elini saçlarında gezdirip parmağını bana doğrultarak, "Ryland'ı indirdiğimizde, o benim," diye talep etti.

Başımı salladım. "İlk vuruş senin kardeşim, ama o da bizim. O orospu için özel bir şey saklıyorum." Tate'e bakarak, "Şimdi, bu... O ve ben biraz eğleneceğiz," dedim.

Onu kaldırıp sandalyeye geri götürdüm ve zorla oturttum. Onu oturturken acı içinde inledi. Yüzünü sertçe kavradım ve gözlerine bakmak için eğildim. "Dünyada en sevdiğim seslerden biri ne biliyor musun?" Yanaklarını daha sert sıkarak, bunun verdiği acıya odaklandım. "İşte bu. O küçük acı inlemeleri. Kafamdaki karanlığı aydınlatıyorlar." Yüzünü bıraktım, kendimden uzaklaştırdım ve karşısındaki sandalyeye tekrar oturdum. "Ancak, Romano ve federallere verdiğin her şeyi ayrıntılı olarak duymayı tercih ederim ve bunu yapmazsan, zihnimi en karanlık renklere boyayacak şekilde seni mahvedeceğimi bilmelisin. O acıyı günlerce, belki haftalarca çekersin. Seni buraya bağlayıp her gece gelip, neden bana bilgi vermeyi tercih etmediğini hatırlatırım." Öne eğildim, yüzüm sertleşti. "Kardeşlerine sırtını dönen kulüp üyelerini hiç sevmem. Seni kanatacağım ve sonra kulüp de

senin intikamını alacak. İşimiz bittiğinde, kışını ağzından, yukarıyı aşağıdan, beyazı siyahı ayırt edemeyeceksin." Geriye yaslandım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Öte yandan, bana istediğimi verirsen, sana iyi davranırız."

Gözleri deponun içindeki herkesi taradı. Gözlerinde korku gördüm, ama onu tamamen korkutmak için daha ne kadar zorlamam gerektiğini merak ettim. Adamlarımı iyi eğitmişim, korkularına kolayca teslim olmazlardı. Tate eskiden benim adamlarımdan biriydi, bu yüzden bunun ne kadar süreceğini kim bilir.

Yine gözlerime baktı ve biraz kan tükürdü. "Elinden geleni yap, King. İsteddiğini vermeyeceğim."

Başımı salladım. "Tamam, madem böyle oynamak istiyorsun, ben de sana uyayım." Ayağa kalktım ve Nitro'ya baktım. "Soyun onu ve baş aşağı asın. Ben herkese yemek getireceğim. Döndüğümde oyunumuza devam ederiz."

Onu kırmak sekiz saatimi aldı. Ve çok fazla işkence. Ama sonunda istediğim bilgiyi aldım ve artık federallerle neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyordum. Romano'ya verdiğinden daha fazlasını vermişti ve verdiği bilgiler bizi mahvedecekti.

Ondan son bilgiyi de aldıktan sonra, sessizce onu izledim ve bir kulüp üyesini kardeşlerine karşı çevirecek şeyin ne olabileceğini düşündüm. Bu benim için o kadar yabancı bir şeydi ki, kafamda canlandıramıyordum bile.

Ayaklarımın dibinde yerde yatıyordu, vücudu morluklar, şişlikler, derin yaralar ve kanla kaplıydı. Her birimiz sırayla ona saldırmıştık, ama şimdi o tamamen benimdi ve günün yorgunluğuyla zihnim yorgun düşmüş olsa da, vücudum harekete geçmeye can atıyordu.

Tadı kan gibiydi.

Ne olacağını biliyordum.

Tate'in son nefesini verene kadar durmayacaktım.

Onun yanına çöktüm. "Neden yaptın?"

Nefes almakta zorlanıyordu ve bana cevap vermekte zorlanacağını biliyordum, ama lanet olsun, bir cevap istiyordum.

Gözlerinden birini zorla açtım ve sordum, "Neden yaptın bunu?"

"

Nefes nefese kalarak ağzını açmaya çalıştı. Biraz zaman aldı ama "Nakit" diyebildi.

Nakit mi?

O, lanet olası bir nakit için kulübünü mi ihanet etti?

Bu cevabı beklemiyordum. Aslında ne beklediğimi de bilmiyordum, çünkü onun yaptığını yapması için hiçbir neden bulamıyordum. Ama nakit, diğer tüm nedenlerden daha büyük bir hakaret gibi geliyordu.

Öfkeyle çömeldiğim yerden kalktım. Kahrolasınca öfkelenmişim. Bu, içimden atmakta zorlanacağım türden bir öfkeydi.

"Siktir!" diye bağırdım ve botumu ona vurdum.

Onu defalarca tekmeledim, bu öfkeyi vücudumdan atmak için çaresizce uğraştım.

Zaman yavaşladı ya da belki de hızlandı.

Ahlaksızlığım beni tüketirken bunun farkında değildim.

Tekmeledim, dövdüm ve son nefesini alıp verdim.

Kulüp için.

Kendim için.

Onun üzerine pislediği lanet olası sadakat kuralı için.

İşimi bitirdiğimde, cansız bedenine baktım ve kulüp için bir sonraki adımı hesaplamaya başladım. O bizi mahvetmişti, ama biz henüz yenilmemiştik. Daha yolun başındaydık.

Duş aldım, temiz kıyafetler giydim ve Kick'i arayıp Tate'in cesedinin ortadan kaldırılması gerektiğini söyledikten sonra motosikletime doğru yola çıktım. Saat neredeyse 10'du ve ben çok gergindim. Gerginliğimi atmam gerekiyordu ve bunu yapmanın en iyi yolu, onu sistemimden sikip atmaktı.

İki seçeneğim vardı.

Bunu halledecek bir kulüp fahişesi bulmak ya da sonunda aklımdan çıkaramadığım amcığı tatmak, sonuçları ne olursa olsun.

Lily

"Yine onunla balık tutmaya mı gidiyorsun?" diye sordum Brynn'e, evi temizlerken, telefonu kulağımla omzumun arasına sıkıştırmış halde.

"Evet. Garip olan ne biliyor musun? Onunla birlikte olmak hoşuma gidiyor."

"Ah, o yakışıklı olduğu için. Balıklarla pek ilgisi olduğunu sanmıyorum." Robbie'nin yatak odasındaki son çorabı aldım ve doğruldu.

"Onunla yatmaya başladın mı?"

"Lil, o bir fahişe. Haftada yüz kadınla yatan erkeklerle yatmam."

"Yüz mü? Dalga geçiyorsun." Hiçbir fikrim yoktu. Belki de dalga geçmiyordu. Tanrım, bazı konularda çok naftim. Çocukluk aşkınla evlenmek, üç çocuk sahibi olmak ve yoğun bir işin olması insanı böyle yapar. İnsanların seks yapma şekillerini veya bir fahişenin haftada kaç kişiyle yattığını öğrenmek için ne zamanım ne de enerjim vardı. Bunu gerçekten değiştirmem gerekiyordu.

Brynn güldü. "Abarttım. Neyse, bak, yatmadan önce yapmam gereken işler var, ama sabah uğrayıp piknik setini alabilir miyim?"

"Tabii." Noel'de ona bir tane almayı aklımın bir köşesine yazdım. Kız kardeşim tanıdığım en evcimen kadın değildi. Onun aklına böyle bir şey gelmezdi.

"Seni seviyorum."

Yatmadan önce çamaşır makinesine bir yük koymak için çamaşır odasına girdim. "Sen de beni sev."

"Hey, neden Linc bu gece çocukları aldı? Her iki Çarşamba gecesi bir alacağını sanıyordum?"

"Hiçbir fikrim yok. Sanki birdenbire dünyanın en iyi babası olmaya karar vermiş gibi. Bana da çok iyi davranıyor. Aslında bu durumun nereye varacağından biraz endişeliyim."

"Sence tekrar bir araya gelmek mi istiyor?"

"Belki. Ama umarım değildir, çünkü ona hayır demek başımı ağrıtmak istemiyorum."

"Aman Tanrım."

Tanrım, haklıydı. Linc hayırın anlamını anlamıyor gibiydi. Bir şey istediğinde, elde edene kadar ısrar ederdi.

Konuşmamız, biri kapımı sertçe çalınca kesildi. Sesle birlikte neredeyse kalbim durdu.

"Kahretsin, Brynn, gitmeliyim. Biri kapımı çalıyor." "Kim olabilir ki... Oh, seksi motorcunun geldiğini mi düşünüyorsun?"

Evet, öyle düşündüm ve eğer oysa, ona sert bir konuşma yapacaktım.

"Evet. Sabah görüşürüz."

Telefonu kapattım ve ön kapıya doğru yürüdüm. "King, sen misin?" Onu gördüğüm anda sözlerim aniden kurudu.

Aman Tanrım.

Kendimi sabitlemek için kapıyı sıktım.

King beni sikkmek için buraya gelmişti.

Bunu bilmem için tek kelime bile söylemesine gerek yoktu; ona bakarak anladım.

Onun içinden, bir erkekten hiç görmediğim bir şekilde açlık yayılıyordu. İçeri bir adım attı, beni boynumdan yakaladı ve kapıyı tekmeleyerek kapatırken beni duvara itti. Gözleri benimkilere dikilmiş, vcutlarımızı birbirine bastırdı. Gözleri de en az kendisi kadar karanlık ve talepkardı. King isteğini dile getirmiyordu. Her şeyi gözleri söylüyordu. "Evet," dedim, sesim nefes nefeseydi.

Boynumdaki tutuşunu sıkılaştırdı ve nefesini verirken burun delikleri genişledi. Cevabım onu kızdırmış gibiydi. Ama zaten ruh hali her zamankinden daha karanlık ve yoğun görünüyordu. Dudakları dudaklarıma değdiğinde, o vahşi enerjiyi ilk kez hissettim.

Beni pmekle kalmadı, beni mahvetti.

İçinde dolaşan tüm duygular o pckte kendini gösterdi. Vahşiydi ve hiç hiçbir şeyin yapamadığı kadar dikkatimi çekti. Aklımdan tüm düşünceleri silip attı ve boyun eğmemi istedi.

King beni kontrol etmek istiyordu.

Nefes almak için başını kaldırdığında, gözleri yine benimkilere takıldı ve sonunda konuştu. "Bu," parmakları beni tuttuğu boynuma gömüldü, "ihtiyacım olan şey. Bana bunu verebilir misin?"

Hava ihtiyaçla dolu, ham ve gergin bir havaydı. Hem onun hem de benim. Ama beni esir alan, ondan sızan tehlikeydi. Neye razı olduğumu hiç bilmiyordum, ama hayır diyemeyecek kadar aresizdim. Ona boktan seksini istediğimi söylemiştim ve yalan söylememiştim.

Başımı salladım. "Evet."

İstediğine teslim olmadan önce dudaklarından bir tıslama ıktı.

Sonunda.

Beni kaldırdı, omzuna attı ve yatak odama taşıdı. Beni yatağa attı ve emretti: "Giysilerini çıkar ve

yatağın ucuna diz çök."

Kalbim hızlı atıyor, ellerim biraz titriyordu ama dediğini yaptım. Lambayı açtı ve yatağın ucunda durup her hareketimi izledi. King'in gözlerinin üzerimde olması her zaman hoşuma gitmişti ama bu bambaşka bir boya taşıyordu.

Çıplak kalınca, kemerine uzandı ve kemerini çözdü. Kemerden kelepçeler yapıp bileklerimi bağladı. Kemerini sabitledikten sonra fermuarını açıp kot pantolonunu çıkardı. Sonra tişörtünü başından geçirip yere attı.

King çıplak olarak önümde duruyordu ve bakışlarım vücudunun her yerini dolaştı. O bir şaheserdi, sert kasları ve kaba kuvvetiyle erkeksi bir güç kaynağıydı. Bana ne yapacağını düşünerek titredim. Piercinglerini gördüğümde içim burkuldu. Her iki meme ucu da gümüş halkalarla delinmişti, penisinin dibindeki deri de öyle. Orası kasık piercingiydi. En sevdiğim şarkıcılardan birinin de öyle olduğunu biliyordum ve seks sırasında ne kadar iyi olduğunu anlatan makaleler okumuştum.

Yaklaşarak, "Dön ve ellerini yatağa koy" dedi.

Onun istediğinden biraz daha uzun süre gözlerine baktım ve o sert bir sesle "Şimdi" diye emretti.

Dönerek emrine uydum. Ellerim bağlı olduğu için kendimi tutmak için tüm üst vücut gücümü kullanmak zorunda kaldım ve bunun yakında zorlaşacağını anında anladım. Ancak bunu düşünmek için fazla vaktim olmadı, çünkü King'in elleri kıcıma indi ve tüm dikkatimi çekti.

Dokunuşu beni şaşırttı. Sert değildi, aksine ellerini kalçalarımın üzerinde gezdirip bacaklarımın arkasına doğru inerken oldukça nazikti. Ancak dizlerime geldiğinde nazik dokunuşu kayboldu.

Dizlerimin hemen üstünden bacaklarımı kavrayarak ayırdı. Kıcım havada, bacaklarım açık bir şekilde, hem heyecanlandığım hem de şaşkınlık duyduğum bir şekilde ona maruz kalmış hissettim. Beni hiç yapmadığım şeyler yapmaya zorluyordu. Ve

daha yeni başlıyorduk. Aklım, beni daha ne kadar ileri götüreceğini merak ederek hızla çalışıyordu. Ama çok uzun sürmedi, çünkü bacaklarımı ayırır ayırmaz, kalçamı tuttu ve eğilip amımı yalamaya başladı.

Kıçımın her yerini yalarken, ağzından derin bir homurtu geliyordu.

Vücudum titredi, zevk beni sardı.

Dilini içime soktuğunda ve ağzıyla amımı okşadığında zevk daha da arttı.

Tanrım, çarşafı tutmak için çaresizce uğraşıyordum ama yapamıyordum. Ağzını üzerimde ne kadar uzun tutarsa, kendimi tutmak o kadar zorlaşıyordu. Düşmemek için gösterdiğim çabadan bileklerim, kollarım ve omuzlarım yanıyordu. Artık daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda dirseklerimi yatağa bıraktım ama King'in başka planları vardı.

Yüzünü amımdan kaldırdı. "Kollarını yukarıda tut."

"Yapamıyorum..."

Beni keserek sert bir sesle emretti. Emri kesindi. "Yukarı."

Hemen hareket etmediğimde, kalçalarımı tutup beni geriye, kendine doğru çekti. Her şey o kadar hızlı oldu ki düşünmeye vaktim olmadı. Hazırlıksız yakalandığım için yüzüm yatağa çarptı, hareketinin hızıyla cildim yandı. Beni yatağın ucuna getirdiğinde, beni sırt üstü çevirdi ve bacaklarımla beni sıkıştırarak ayakta durdu.

Ellerini yatağın iki yanına koydu ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Gözleri karardı ve "Seni sikmemi istiyor musun?" diye sordu.

Başımı salladım. "Evet."

"Acıtacağınızı söylediğimde beni dinledin mi?" "Evet."

Yüzümü tuttu. Beni sıkıca sıkarak, "Anlamadığınızı düşünüyorum" dedi. Elini yavaşça çekerek, "O yüzden sana bir kez daha söyleyeceğim ve gitmen için son bir şans vereceğim" dedi.

"Tekrar söylemene gerek yok. Hatırlıyorum."

Çenesi sıkıldı. "Sinirimin sonuna geliyorum, Lily. Emin olmalısın."

Onun kırılma noktasına gelmesinden heyecanlanmalı mıydım, yoksa korkmalı mıydım, bilemedim. Tanrım, o şimdiye kadar birlikte olduğum hiçbir erkeğe benzemiyordu. Ama mesele de buydu. "Eminim."

Yüzümü tekrar sıkıca kavradı, acı keskinleşti. "Sana bir şey söylediğimde, onu yaparsın. Ve bana karşılık vermezsin. Anlaşıldı mı?"

Beni böyle tutarken konuşamazdım, bu yüzden başımı salladım.

Yüzümü bırakarak emretti, "Dizlerinin üzerine çök."

Beni istediği yere getirdiğinde, tekrar kıcımlı kavradı ve yüzünü tekrar amıma gömdü. Sonra beni orgazma yaklaştırdıktan sonra amımdan çekilerek geri çekti. Konsantre olamayacak hale gelene kadar bunu defalarca tekrarladı. Vücudum ağrıyor ve yanıyordu. Aynı zamanda mutluluktan şarkı söylüyordu. Bu değişen hisler, varlığını hiç bilmediğim bir tür ecstasy'di. Ve King, ikisini de nasıl kullanacağını çok iyi biliyordu ve beni çılgına çevirerek orgazm olmam için yalvarmama neden oldu.

Ama yapmadı. Tam istediğimi verecek gibi görüldüğü anda, beni sırt üstü çevirdi ve kemeri çözerek bileklerimi serbest bıraktı. Nefes nefese ve arzuyla ona baktım, kemerin çıkarılmasına çok sevinmişim. Gözleri benimkilere takıldı, ama sanki beni görmüyormuş gibiydi. Sanki bu deneyimde tamamen kaybolmuştu.

Yatağa, üstüme çıktı ve başını eğip meme uçlarımdan birini emmeye başladı. Elleri vücudumdan bacaklarıma doğru kaydı ve bacaklarımı ayırarak yataklara sertçe bastırdı. Onları orada tutarken, ağzı hala göğsümde, sikini amımın üzerinde gezdirmeye başladı.

Sırtım kavislenirken kollarımı açtım ve başımı bir yana çevirdim. Kendimi tutmak için tüm gücümü kullanmışım ve kollarımda hala acı vardı, ama bu çok iyi geliyordu.

Onun içimde olmasını istiyordum.

Şimdi.

Yüzüne uzandım ve onu göğsümden uzaklaştırdım. "Beni sikmelisin," diye yalvardım.

Çenesi sıkılaştı ve şakağında bir damar atmaya başladı. Bacaklarımı bırakıp bileklerimi tuttu ve başımın üstündeki yatağın üzerinde bir araya getirdi. Parmakları derime batarken acıdan yüzümü buruşturdum. Bu onun dikkatini çekti. Hoşuna gitmiş gibiydi.

"Seni sikmeye hazır değilim," diye homurdandı, gözleri vücudumun her santimini tararken. Bir eliyle bileklerimi tutarken, diğer elini amıma indirdi. Üç parmağını içime sertçe sokarak, "Sen benim sikimi alana kadar önümüzde saatler var ve sen ne kadar yalvarırsan, o kadar uzun bekletirim," dedi.

Bana istediğimi vermiyordu, ama Tanrım, ihtiyacım olanı veriyordu.

King gibi bir adamı sonsuza kadar beklemiştim.

Beni bu şekilde zorlayacak ve domine edecek bir adam.

Beni rahatlık alanımdan çıkaran bir adam.

King sonraki iki saati, beni rahat hissettiren şeyleri, kendimi savunmak için sıkı sıkı tutunduğum parçaları benden almakla geçirdi. Çünkü çıplak olmama rağmen ruhum hala tamamen giyinikti. Seks sırasında kendimi açmak, ihtiyaçlarımı ve isteklerimi ortaya koymak, daha önce hiç yapmadığım bir şeydi. Linc'e bir fantezimi anlattığım ve o da bunu istemekle bir sorunum olduğunu söylediğinden beri yapmamıştım. Ondan sonra kendimi korumuştum. Güvende kalmış ve içime bakıp ihtiyacım olanı alıp almadığımı sormamıştım.

Seksi, birine yakın olmak için bir araç olarak kullanmıştım. Kendime yakın olmak için hiç kullanmamıştım.

King ruhumu soydu.

Vücudumdan istediğini aldı, bana acımasızca davrandı, ama bu süreçte özüm ortaya çıktı.

Özümle bağlantı kurdum.

Kadınsı merkezimle.

Ve istediğim şeyleri istemenin yanlış olmadığını anladım.

King beni sikmeye hazır olduğunda, zihnim ve bedenim yorgun ama uyanmış ve ona hazırdı. Bir prezervatif buldu ve sonra yattığım yere geri döndü. Bedenimin her santimetresi onun için titriyordu, kolunu altımdan geçirip beni kaldırdı.

Başım yatağın kenarına sarkacak şekilde beni konumlandırdı. Sonra iki elini çenemin hemen altından boynuma doladı ve yukarı doğru bastırarak nefes almamı biraz kısıtladı. Gözleri tamamen boynuma odaklanmıştı. Bu hareketinde onu transa geçiren bir şey vardı. Hiç uyarı yapmadan içime girdi. O kadar şiddetli hareket ediyordu ki, neredeyse beni yataktan atıyordu. Beni o tutan boynumdu.

O bana sertçe girip çıkarken ben çarşafa tutundum. Başlangıçta hareketleri yavaştı; sikişmekten çok boğazımı sıkmaya meraklıydı. İkisine de doyamıyordum. Piercingine de doyamıyordum. Her içeri girdiğinde klitorisime çarpıyordu. Zevk o kadar yoğundu ki, bir daha asla seks yapmasam da umurumda olmazdı, çünkü bu hayatımın en iyi seksiydi.

"Siktir," diye bağırdı, daha hızlı hareket ederek boynumdaki elini gevşetti. Gözlerini buldum ve bakışlarımızı ayırmadım.

Onun boşalmasını izlemek istedim.

Bu adamın kendini tamamen kaybettiği anı görmem gerekiyordu.

Ama o beni daha sert ve daha hızlı sikmeye başladıkça, kendimi transa geçtim. Mutluluğun doruklarına ulaşmak üzereydim.

Cildim oraya ulaşma ihtiyacıyla yanıyordu.

Vücudum bunu istiyordu.

Beynim tamamen parçalandı.

Ulaşıyordum.

Çılgılık
atıyordum.

Acı
çekiyordu
m.

O sırada boynumu bıraktı, beni yatağa geri çekti ve o kadar sert bir şekilde içime girdi ki, başım yatağın başlığına çarptı.

Ben önce boşaldım.

O da çok geride değildi, ama o sırada ben kendimden geçmişim ve onun boşalırken çıkardığı gürültülü homurtuyu sadece belli belirsiz duyabiliyordum.

King beni iyice sikmişti ve uyku beni çabucak ele geçirdi.

Lily

Yana döndüm ve gözümü aralayıp yatağımın yanındaki saate baktım. Sabah altı biraz geçmişti. King'in beni sikip biçtiği sabahın ertesi günüydü.

Tanrım, zar zor hareket edebiliyordum. Adam sert seks yapacağına dair sözünü tutmuştu. Vücudumun her santimetresine zaman ayırmış, hem zevk hem de acı vermişti. Dün geceden sonra günü nasıl geçireceğimi bilmiyordum. Yataktan kalkıp bir tişört ve külot giydikten sonra mutfığa gidip kahve yapmaya başladım. King gece yarısı veda etmeden gitmiş olmasına üzüldüm, ama ikimizin de anlaştığımız şey olduğunu hatırladım. İlişki yok, sadece seks.

Düşüncelerime dalmışken arka verandanın kapısı açıldı ve King içeri girdi.

"Kahretsın. Bir kadına kalp krizi geçirtecektin." Kaşlarımı çatarak ekledim, "Gittiğini sanmıştım."

Gözleri yavaşça vücudumun üzerinde dolaştıktan sonra bakışlarımız buluştu. "Sadece eşyalarımı alıp gidiyorum."

Onun hala burada olduğunu fark ettiğimde hissettiğim heyecan, bir kez daha hayal kırıklığına dönüştü. "Tamam. Gitmeden önce bir kahve ister misin?"

Başını salladı. "Hayır."

"Lily." Kız kardeşimin sesi ön kapıdan mutfığa kadar geldi. Bir an sonra bize katıldı, King'i görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Ağzı kocaman bir gülümsemeye yayıldı ve "Kuraklığı bozmuşsun" dedi.

King bakışlarını benden Brynn'e, sonra tekrar bana çevirdi, ama tek kelime etmedi.

"Evet," dedim, dolaptan bir fincan alırken. Şu anda seks hayatım hakkında tartışmak istemiyordum. "Kahve ister misin, Brynn?"

"Çok isterim. Seninle ve King'le bir kahve, güne başlamak için mükemmel olur."

"O kalmayacak." Ona baktım, hala beni izliyordu. Bakışları karnımda kelebekler uçuşturdu. Tanrım, kendimi toplamam lazım. O sadece kuraklığımı sona erdiren adamdı. Daha fazlası değil.

"Gerçekten mi?" diye sordu Brynn. "Bu kadar erken mi gidiyorsun?"

King cevap veremedi, annem arka verandaya çıktı. Tanrım, yardım et.

Arka kapıyı açtı ve King'i görünce aniden durdu. Yüzündeki gülümseme, Brynn'in mutfağında King'i bulduğunda yüzündeki gülümsemeye aynıydı. Eve girerken, "Artık senin o flört profilini oluşturmam gerekmeyecek galiba, Lily," dedi.

Cidden kafamı mutfak tezgahına vurmak istedim.

Hepsine bakarak, "Bunu sadece bir kez söyleyeceğim: Evet, dün gece seks yaptım, ama hayır, bu çıkıyor demek değil" dedim. Sonra anneme dönerek, "Bu, bana fahişe tutman ya da arkadaşlık sitelerine profil açman gerektiği anlamına gelmez. Bir erkek istediğimde kendime bir erkek bulabilirim" dedim.

Annem biraz kırılmış görünüyordu. Elini bana küçümseyerek sallayarak, "Son cümlenize katılmıyorum, canım. Altı aydır bir erkeğe bakmadın bile. Bence kesinlikle pratik yapmıyorsun" dedi.

"O pratik yapmıyor," diye gürlledi King, karnımda bir kez daha kelebekler uçuştı.

Anahtarlarını çıkardığında, "Şimdi gidiyor musun?" diye sordum.

"Evet."

"Seni uğurlayayım."

O başını salladı. "Hayır, ailenle kal." Ve sonra gitti.

Brynn ve annem ikisi de onun arkasından baktı. "Bizimle kalmak zorunda hissetme," dedi Brynn. "Git sevgiline veda et."

"O benim erkeğim değil, Brynn. Sadece seks oldu."

Annemin dudakları düzleşti. "Oh Lily, King gibi bir adam sana böyle bakıyorsa, bu sadece seks değildir."

"Evet anne, öyle. Ve öyleydi." *Ve ben şimdiden daha fazlasını istiyorum.*

Brynn gözlerini bana dikti. "Ama onu seviyorsun, değil mi?"

Ona yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Kız kardeşim tüm yalanlarımı görürdü. "Evet, ama o..."

"Ama yok, Lil. Hayat ama'lar için çok kısa," dedi.

"Asla gerçekleşmeyecek bir şey için zaman kaybetmek için de çok kısa. Ve King kesinlikle o kategoriye giriyor."

Harika bir seksti. İnanılmaz bir seksti. Ama artık onun kız kardeşinin fizyoterapisti olmaya geri dönme zamanı gelmişti, daha fazlası değil.

"Çok iyi gidiyorsun," dedim Skylar'a o öğleden sonraki seansının sonunda.

"Artık seanslarımızı haftada birkaç kez azaltabiliriz."

Odasındaki koltuğa oturdu, ayaklarını King'in ona aldığı tabureye uzattı. "Tabii, hazır olduğumu düşünüyorsan."

Gülümsedim. "Öyle düşünüyorum. Sana yeni bir egzersiz planı yazacağım ve pazartesi ve perşembe günleri seni ziyarete geleceğim." Nedenlerim tamamen Skylar'ın ihtiyaçlarına dayanıyordu, ama kulübeye daha az gitmemin bir zararı olmazdı.

Eşyalarımı toplarken, "Bu kadar harika olduğun için teşekkür ederim, Lily. Sen olmasan son birkaç haftayı atlatamazdım." dedi.

Hem fiziksel hem de zihinsel olarak çok yol katetmişti. Artık her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için sadece ara sıra kontrol etmekle yetinecektim, iyileşmesini kendi başına başarabileceğinden hiç şüphem yoktu.

Çantamı omzuma attım. "Kesinlikle başaracaksın. İhtiyacın olursa bir telefon ya da mesajla ulaşabilirsin."

"Hey, çıkarken King'i görecek misin?" Başımı salladım. "Evet."

"Ona akşam yemeğinde taco yemeye karar verdiğimi söyler misin?"

"Tabii. O mu pişirecek?" Son soruyu şaka olarak ekledim. King'in akşam yemeği hazırlayacağı pek olası gelmiyordu.

O güldü. "Şaşırmış gibisin. Evet, o pişirecek. Bu sabah benimle biraz vakit geçirdi ve bu akşam Axe, Annika, çocuklar ve benimle birlikte akşam yemeği yemek istediğini söyledi. Neden böyle bir şey istediğini bilmiyorum ama birlikte vakit geçirmek istemesi hoşuma gitti. Ailece akşam yemeği yememizin üzerinden çok zaman geçti."

Kapıya doğru yürüdüm. "Ona haber veririm ve yeni egzersizlerini e-postayla gönderirim."

"Teşekkürler," dedi ben odadan çıkarken.

King'in ofisine kadar olan kısa mesafeyi yürürken içimi heyecan kapladı. Orada olup olmayacağını bilmiyordum ama umuyordum. Geçen gün taktığı kilitlerin parasını ona ödemek istiyordum. Ayrıca onu görmek ve onunla konuşmak istiyordum

konuşmak istiyordum. Onu bir daha asla göremeyeceğim için bu delilikti, ama kendime engel olamıyordum. Onunla vakit geçirmeyi seviyordum.

Ofise girdiğimde masasından başını kaldırdı ve gözleri benim vücudumda dolaştıktan sonra bakışlarımız buluştu.

"Merhaba," dedim, sesim tereddütle doluydu, ama bu durumun yarattığı garip hissi belli etmemeye çalışıyordum. Dün gece çok samimi anlar yaşamıştık ve bir anda önceki iş ilişkimize dönmek beni şaşırtmıştı. Daha önce hiç tek gecelik bir ilişkim olmamıştı. Şimdiye kadar yaşadığım tüm seks ilişkileri bir ilişkinin parçasıydı, bu yüzden bu benim için yeni bir deneyimdi.

"Skye nasıl?"

Tamam, işimize dönelim. Bunu yapabilirim.

Derin bir nefes alıp kendimi topladım. "O gerçekten çok iyi. Bundan sonra onu haftada iki kez görmeye başlayacağım."

Kaşları çatıldı. "Neden?"

"Şey," diye başladım ama sesim gerginlikten titredi. Zorlukla yutkunarak devam ettim, "İlerlemesi iyi ve artık benimle çok fazla vakit geçirmesine gerek yok. Egzersizlerini bensiz de iyi yapıyor. Ara sıra uğrayıp ilerlemeye devam ettiğinden emin olurum. Ve, şey, böylece gereksiz masraf yapmazsın."

"Parayı harcamak istiyorum, Lily. Seansları azaltma."

Sesindeki sertlik kalbime çarptı, tüylerim diken diken oldu. Söylediklerinin arasında bir anlam mı aramalıyım, yoksa aramamalı mıydım, bilemedim.

"Tamam," dedim yumuşak bir sesle, erkeklerle daha fazla deneyimim olsaydı da aramızdaki bu durumu daha iyi anlayabilseydim diye düşündüm.

"Bu arada, akşam yemeğinde taco istediğini söyledi."

Başını salladı ama cevap vermedi, sadece beni izlemeye devam etti.

Onun yoğun bakışları altında telaşlanarak, düzeltilmeye gerek olmayan eteğimi düzelttim. Ve pat diye sordum, "Kilitler için ne kadar borçluyum? Parayı yarın getiririm, ya da daha erken istersen,

daha sonra bırakabilirim. Ya da banka bilgilerini verirsen banka hesabına yatırabilirim. Nasıl istersen..."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin." "Hayır, borçluyum, King."

"Borcun yok." Sesi sertleşti, ifadesi kesinleşti. O ses tonu hoşuma gitmedi.

Eteğimi düzeltmeyi bıraktım ve omuzlarımı düzelttim. Bu konuda son sözü o söylemeyecekti. Ve kesinlikle paramı reddetmeyecekti. "Gününüzü ayırıp bu işi yapmak için adamlarından birini getirdiniz. Kilitlerin parasını ödediniz. Annemin yağını ve suyunu da kontrol ettiniz. Hepsine minnettarım. Ama bazı konularda sana geldiğimde beni ezip geçmeni takdir etmiyorum. Hayatımda her zaman kendi masraflarımı kendim öderim ve kilitlerin parasını da ben ödemek istiyorum. Senin zamanının karşılığını da ödemek isterdim, ama sanırım bu senin için fazla olur."

Ayağa kalktı, çenesi sıkı, omuzları daha da sıkıydı. Masayı dolaşarak kapıya gitti ve kapıyı kapattı. Sonra arkama geçti, vücudu benim vücuduma yapıştı. Beni masaya sıkıştırdı, bacaklarım masaya sertçe bastırılmış, ellerim masaya düz, kığım geriye doğru eğilmişti.

Bir elini belime doladı, diğer elini bacağımdan yukarı doğru kaydırarak eteğimin altına ulaştı ve kulağıma doğru homurdandı, "Hayatta birçok şeyi çok takdir ediyorum Lily, bunlardan biri de bir kadının benimle tartışmaması. Bana bir kuruş bile ödemeyecek ve o buklelerden bir daha bahsetmeyeceksin." Ayaklarımı ayırırken elini külotumun içine soktu. Parmaklarını amımın içine sokarken ekledi, "Anladın mı?"

Anlamak istemiyordum, ama en azından ikna edici bir tavrı vardı. Yine de içimde hala bir direnç vardı. "Hayır, anlamıyorum. Birbirimizi neredeyse hiç tanımıyoruz, neden benim için ödeme yapmak istiyorsun?" Bu bana hiç mantıklı gelmiyordu. Hiç rastgele benim için ödeme yapan bir erkekle tanışmamıştım.

Hatta bir randevum bile olmamıştı, yemeklerimi bile ben ödemiştim. Uzun zamandır Linc'in birçok masrafını ben ödüyordum.

Parmakları ustaca beni okşadı ve zevk beni sararken gözlerimi sıkıca kapattım. "Bu seni tanımadığımı hissettirmiyor," dedi boğuk bir sesle, aletini kıcıma sürterek.

Tanrım. Gerçekten öyle değildi. Ve bu benim kafamın karışmasının sebebiydi. Masayı sıkıca tutarak, "Ne yaptığımızı bilmiyorum, King. Bir gece demiştik," dedim.

Ağzını kulağıma daha sert bastırdı, dişleri cildimi sıyırdı. "Dün gece kendini tamamen kaybettin. Bir geceden fazlasını istiyorsun."

Bu iki ifadeye de karşı çıkamazdım. Onunla çok daha fazla seks yapmak istiyordum. Ama bu nereye varacaktı? King, beni sikmekten başka bir şey istemediğini açıkça belirtmişti ve ben de buna razı olabileceğimi düşünmüştüm, ama artık o kadar emin değildim. Bugün onu düşünmek için harcadığım onca zamandan sonra değil. Gözlerimi her kapattığımda veya kendime bir an ayırdığımda, beni siktiğı görüntüler zihnimi dolduruyordu.

"Lily, düşünmeyi bırak," diye emretti ve eteğimi kaldırdı. "Bunu istediğini söyle."

Vücudum zihnimle savaştı ve sonunda savaşı kazandı. "Bunu istiyorum." Bu sözler dudaklarımdan çıkmadan önce durduramadım, ama geri almadım. Elleri böyle üzerimdeyken ve ağzı bana hiç bilmediğim kirli şeyler vaat ederken, King bana aitti. Tek yapabileceğim, bu yolculuğa çıkmak ve o benimle işini bitirdiğinde zarar görmeden kurtulmak için dua etmektir.

Ona istediğini verdikten sonra bir saniye bile boşa harcamadı. Boynumu tuttu ve beni masanın üzerine zorla yatırdı. Eteğim kıcımin üstüne kadar sıyrıldı, külotum yırtıldı. Fermuarını açarken prezervatif ambalajının sesi odayı doldurdu. Bir eli geri gelip

boynumu tuttu. Onu göremiyordum, ama çıkardığı her ses ve hareketlerinin hızı, onun da benim kadar çaresiz olduğunu gösteriyordu.

Bana sertçe girdi.

Bugün King'de naziklik yoktu. İstedğini vahşi bir enerjiyle aldı ve beni bunu istemekten, hava gibi ihtiyaç duymaya itti.

Nazik davranmasını istemiyordum.

O'nun sunduğu şeyi, nasıl olursa olsun istiyordum.

Ve bunun sonunda benim sonum olacağını biliyordum, çünkü hiç bu kadar çok seks istememiştim.

Dün gece bana yaptıklarından dolayı vücudumun her yeri ağrıyordu ve şimdi de sert davranışları bu acıyı daha da artırıyordu. Ama Tanrım, her saniyesini sevmedim değil.

İkimizin de boşalması uzun sürmedi. Bitirdiğinde benden uzaklaştı, prezervatifi attı ve fermuarını çekip pantolonunu giyerken ben kendime gelmeye çalışıyordum. Külotum halının üzerinde yırtık bir halde yatıyordu, ben de eteğimi aşağı indirdim ve üstümü düzelttim. Saçlarımı düzeltmek için parmaklarımı saçlarımın arasından geçirirken, elim boynuma değdi ve orada hissettiğim acıdan yüzümü buruşturdum. King beni iki kez becerdiğinde her iki yerde de morluklar bırakmıştı.

Gözleri benimkilerle buluştu, sonra boynuma indi. Hiçbir şey söylemedi, sadece çenesini sıkarak bana bakakaldı. Emin değildim, ama bu onu kızdırmış gibi görünüyordu, ama o her zaman bir tür huysuzluk içindeydi, bu yüzden neyin onu rahatsız ettiğini kim bilebilirdi ki?

Kapının çalınması sessizliğimizi bozdu. "King, orada mısın?" Tanımadığım bir kadın sesiydi ve onu başka kadınlarla düşününce midem düğümlendi. Düşünceler birdenbire ortaya çıktı, bana çarptı ve başım dönmeye başladı.

Derin bir nefes alıp çantamı aldım, kafamdaki düşünceleri silmeye kararlıydım.

King'e hiçbir hakkın yok.

Bunu unutma. Tanrım.

Neden bunun iyi bir fikir olduğunu

düşündüm ki? Tanrım, kendine gel

Lily.

"Siktir," diye mırıldandı King, parmaklarını saçlarında gezdirerek. Kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtı. "Meşgulüm. Bana biraz zaman verir misin?"

"Ben gidiyorum," dedim ve kapıya doğru yürüdüm.

King yana çekildi ve bana bir bakış attı. Ama benim gözlerim, koridorda beni büyük bir ilgiyle izleyen koyu saçlı kadındaydı.

"Merhaba," dedi, "Ben Ivy. İkinizin ortasında böyle daldığım için özür dilerim..."

"Hayır, sorun yok." Bakışlarımı King'e çevirdim. "Biz bitirmiştik."

Ivy, King ile benim aramda bakışlarını gezdirdi, yüzündeki ifade biraz karardı. Kıskançlık olabilir. Ona karşı bu tepkiyi vermesi için onun kim olduğunu merak ettim. Ancak hemen kendini toparladı ve bana gülümsedi. "Harika, onunla biraz yalnız kalmam lazım."

Oh.

Tamam, demek ki araları yakındı.

King'e son bir bakış attıktan sonra ofisten çıkıp arabama koştum. Ivy'ye verdiğim tepki yüzünden aptallığımdan yanaklarım kızardı. Aşık bir ergen gibi davranmıştım. Çılgınca bir davranıştı ve beni çok şaşırtmıştı. Ben çılgın biri değildim. Sakin, mantıklı ve duyarlı bir insandım. Hayatını ailesine bakarak, sorumluluk sahibi bir kadın olarak geçirmiş, erkekler yüzünden hiç yapmadığı şeyleri yapmaya iten bir kadın değildim.

Eve gidip kendimi toparlayacaktım. Ve King'i kafamdan tamamen silip atacaktım.

King

Lily'nin ofisimden çıkıp koşarak gitmesini izledim. *Lanet olsun*. Dün gece onu aldıktan sonra, bu işin peşini bırakıp bir daha asla geri dönmemeye niyetlenmişim. Onu tekrar istemediğimden değil, tam tersine onu tekrar istediğimden. Lily, neredeyse on yıldır hissetmediğim bir arzuyu içimde uyandırmıştı. Onu sadece sikmek istemiyordum, onunla zaman geçirmek istiyordum. Onunla konuşmaktan hoşlanıyordum. Hatta onunla tartışmayı bile seviyordum. Ama yıllar önce bir kadınla bir daha bu yola girmeyeceğime yemin etmişim, bu yüzden ondan uzak durmam gerekiyordu. Bu, yapamayacağım bir şeye dönüşüyordu.

"O kim?" Ivy dikkatimi tekrar kendine çekerek sordu.

"Skylar'ın fizyoterapisti."

Beni geçerek ofise girdi. "Evet, öyle görünüyor," dedi, yerde duran Lily'nin külotuna bakarak.

Sesindeki soğukluğu görmezden geldim. Geçen günkü konuşmamızdan sonra aramızın iyi olduğunu sanmışım, ama Ivy ile aramızın asla iyi olmayacağını bilmeliydim. "Gitmeye hazır mısın?" Onu bırakacağıma dair verdiğim sözü tutuyordum ve onu tren istasyonuna götürmeyi kabul etmişim.

"Evet, ama meşgulsen taksiyle gidebilirim." "Meşgul değilim."

Birkaç saniye sessizce birbirimize baktık. Onun gitmesine izin vermek konusunda içimde bir tedirginlik vardı, ama sözümünden dönemezdim. Romano hapisteydi ve ona yardım edecek biri olduğunu söylemişti. İki hafta önce ortaya çıktığından beri onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim ve bu mutluluğun devam etmesini istiyordum. Benimle birlikte olmak onu sadece üzüyor ve kızdırıyordu. Onu hayatımdan tekrar çıkarma zamanı gelmişti.

Telefonum çaldı ve sessizliği bozdu.

Axe.

Telefonu kulağıma dayadım. "Ne haber, kardeşim?"

"Ryland, sana ve kulübe karşı açılan davanın başından alındı.

Daha fazla bilgi bekliyorum ama görünüşe göre görevden uzaklaştırılmış."

"Neden?"

"Görünüşe göre birinin maaşlı çalışanı. Henüz emin değilim, ama üzerinde çalışıyorum."

"Siktir," diye mırıldandım.

"Evet. Ben de öyle düşünüyorum. Bir şey öğrenir öğrenmez sana haber veririm," dedi ve telefonu kapattı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Ivy.

Başımı salladım. "Hayır. Çocuklardan birini çağırıp seni tren istasyonuna götürmesini söyleyeceğim. Halletmem gereken bir iş var."

Gülümsemesi kayboldu, ama "Tamam, teşekkürler" dedi. Kapıya doğru yürürken, bana kısa bir bakış atarak "Tony'ye baktığın için teşekkürler" dedi.

Kick'e Ivy'yi gitmesi gereken yere götürmesini söyledikten sonra, masaya yaslanıp düşüncelerimi toparlamak için bir dakika dinlendim. İşler değişiyordu ve iyi yönde değil. Ryland'ın yerinin doldurulması iyi bir şey değildi. Onunla birlikte, en azından neye katlanacağımızı biliyorduk. Yerine kimin geçeceğini kim bilebilirdi ki?

Ayrıca, Romano'nun nerede olduğu hala bilinmiyordu. Federaller onu güvenli bir yere saklamışlardı. Ivy'nin gitmesine izin vermiş olsam da, kocası hallolana kadar onun için endişelenecektim. Üstüne üstlük, kulüp de olan biten her şeyle uğraşıyordu. İşleri normal seyrinde yürütmeye çalışırken, bir yandan da başımızdaki belaları çözmek için deli gibi çalışıyorduk. Buna bir de tüm aile üyelerini uzaklaştırmış olmam eklenince, adamlarım huzursuzlanmaya başlamıştı. Hepimizi tekrar bir araya getirip, bu savaşın bir sonraki aşamasına hazırlamam gerekiyordu.

Hyde'ı aramak için kulüp barına gittim. Onu Nitro ile içki içerken buldum, yanlarına oturdum ve Ryland ile durumumuzu ve kulüpteki karışıklıklar hakkındaki düşüncelerimi anlattım. Sonra dedim ki, "Yarın akşam kulüp toplantısı yapmalıyız. Hepimizi bir araya getirecek ve aynı fikirde olacağımız bir şey."

Hyde onaylayarak başını salladı. "Ben organize ederim."

"Ayrıca herkesin ailelerini ziyaret etmek için birkaç gün izin alabilmesi için yeni bir plan yapmalıyız. Cole ve Brisbane'den çocuklar burada. Onlar da sayımızı artırarak bunu mümkün kılacak." Nitro'ya baktım. "Bunun için bir liste hazırlayabilir misin?"

"Hallederim."

Ne olduğunu tam olarak anlayamıyordum, ama içimde bir şey beni rahatsız ediyordu. Bir şeyler yolunda değildi ve bunu bir an önce çözmem gerekiyordu.

Ertesi gün öğleden sonra geç saatlerde kulüp barını gözden geçirdim, adamlarımı izledim. Saat üçü biraz geçe içmeye başlamışlardı ve ben de onlara bundan sonraki planımızı anlatmıştım. Tam da duymaları gereken şeydi ve yakında aileleriyle vakit geçirebileceklerini öğrenince gerginliklerinin azaldığını gördüm.

"Herkes çok daha mutlu görünüyor," dedi Annika, köşede oturduğum masaya katılarak. "Alkolün etkisi inanılmaz."

Bira içtim. Ruh halindeki bu değişime alkolün etkisi yoktu. Kardeşlikti. Her zaman öyleydi. Ama kulübün bir parçası olmayanlar, kulübün ne anlama geldiğini anlamakta zorlanıyordu. Her birimiz kardeşlerimiz için canımızı verirdik. Ancak bazen verdiğimiz savaşlar bedelini ağır ödetirdi. O zamanlar birbirimize yakınlaşmalı ve kardeşlerimize güvenerek bu zorlu dönemleri atlatmalıydık. Bugün de öyle bir gündü.

"Çocuklar nasıl?"

"Yeterince çektiler, King. Sence bu daha ne kadar sürecek?"

"Dün akşam yemeğinde iyilerdi."

"Sen oradaydın diye iyilerdi. Senin yanında olmanı seviyorlar."

"Bunun daha fazla sürmesini istemiyorum, Nik." Axe, Romano'nun yerini tespit etmişti ve biz de onu takip ediyorduk. Ertesi gün onun icabına bakılacağını umuyordum, ama işler ters giderse diye ona söylemedim.

"İyi." Kalkıp gitmek için ayağa kalktı. "Bir şey daha var, Lily'yi çok seviyorum. Skylar üzerinde çok iyi bir etkisi var. İyi iş çıkardın, ağabey."

Ben de çıkmadan önce biramı bitirdim. Bu gece dışarıda takılmayacaktım. Kafam çok karışık, biraz düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Ofisimden eşyalarımı alıp Skylar'a uğradım.

Yatakta ders çalışırken bana baktı. "Ooh King, geldiğine sevindim. Lily telefonunu burada unutmuş." Telefonu bana uzattı. "Lütfen ona götürür müsün? Nerede olduğunu merak edip stres yapıyordur."

Telefonu aldım ama Lily'ye götürmeyecektim. Kick'e götürmesini söyleyecektim. "Ben götürürüm," diye söz verdim.

Skye gülümsedi ve Nik'in Lily'nin kız kardeşim üzerindeki etkisi konusunda ne kadar haklı olduğunu kendime itiraf ettim. Kaygısı azalmıştı ve günlerdir benimle tartışmamıştı. "Teşekkürler," dedi.

Bir sandalye çekip onunla biraz sohbet ettim. Yarım saat geçti, bana Lily ile olan ilerlemelerini ve yetişmesi gereken derslerini anlattı. Güldük, şakalaştık ve çok uzun zamandır geçirdiğim en rahat yarım saat gibiydi.

"Sende bir şeyler var," dedi, o sabah yaptığı aptalca bir şey üzerine gülüşürken.

"Ne?"

"Bilmiyorum, ama dün gece hepimizle akşam yemeği yemek istemiştin, şimdi ise benimle oturmuş, daha önce hiç görmediğim şakalar yapıyorsun." Yüzü yumuşadı. "Bu çok hoş, King. Seni gülümserken görmek hoşuma gidiyor."

Boynumu uzattım. "Sanırım birkaç gündür başım ağrımadığı içindir."

Bana gözlerini kısarak baktı. "Belki. Her neyse, umarım devam eder. Hayatında biraz mutluluğa ihtiyacın var."

"Tamam," dedim, ayağa kalkarak, "Yapacak işlerim var, ben çıkıyorum. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, ben iyiyim. Sadece Lily'nin telefonunu ona vermeyi unutma."

Kick'i bulmak için bara doğru yürürken Lily'nin telefonu çaldı. Ekranda kız kardeşinin yüzü belirdi.

Aramayı cevapladım. "Evet."

"King?" Lily'nin sesi içimi burktu. Tanrım, onunla her konuştuğumda aynı etkiyi yaratıyordu.

"Telefonunu Skylar'da unutmuşsun."

"Oh, şükürler olsun. Kaybettim sandım. Geri dönüp alırım. Teşekkürler."

"Şu anda oraya gidiyorum." *Kahretsin.*

Sessizlik.

Sonra, yumuşak ve o kadar tatlı bir sesle, yine içimi sardı: "Çok teşekkür ederim."

Tanrım, hiç bu kadar tatlı davranmamıştım. Ama bu beni çok tahrik etti. "Görüşürüz." Telefonu kapatmak için tuşlara bastım ve cebime attım. Siktir, bazen kendimi boka batırıyordum.

Lily'nin kız kardeşi kapıyı açtı. "King," dedi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "İçeri gel." Beni neredeyse eve çekerek mutfığa götürdü. Anneleri fırından bir rosto çıkarıyordu.

"Yemeğe yetiştin," dedi Hannah. Adının Hannah olduğunu biliyordum çünkü Lily'nin kilitlerini değiştirdiğim gün bana yirmi dakika boyunca ailesinden bahsetmişti. O sırada Lily'nin babasının ne kadar pislik bir adam olduğunu, Lily'nin ismini nasıl koyduklarını, en sevdikleri tatil yerini ve Hannah'nın iki kızını da evlendirmek için çaresiz olduğunu, çünkü onların da kendisi gibi yalnız kalmasını istemediğini öğrendim. Lily doğrudan konuya girerken, annesi çok konuşkandı; Lily pratikken, annesi hafifmeşrekti.

Lily'nin telefonunu mutfak tezgahına bıraktım. "Sadece bunu bırakıyorum."

Hannah yüzünü buruşturdu ve bir eliyle beni uğurladı. "Saçmalama. Yeterince yemek var. Ayrıca, Lily'nin meşhur rosto etini denemezsen pişman olursun." Yüzünde bir gülümseme belirdi ve sesini alçaltarak sır veriyormuş gibi konuştu: "Çocukların çok sevdiği karamelli dilim kek de yaptı. Ve gerçekten en iyi tatlısı olduğunu söylemeliyim. Kızım mükemmel bir aşçıdır, ama bazen tatlıları biraz sıradan olur. Ama bu farklı. Bu tatlı için kalmak isteyeceksin."

“Yani benim pişirdiğim cheesecake'i sevmiyor musun anne?”

Dönüp arkamda duran Lily'yi gördüm, yüzünde şakacı bir gülümseme vardı. "Oh Lily, ben sadece King'e bu akşam mutlaka kalması gerektiğini söylemeye çalışıyordum.”

Lily'nin bakışları benimkilerle buluştu, gülümsemesi hala yüzündeydi. Gözleri vücuduma kayarken, "Kal" dedi. Ve bu beni kalmak istememe neden oldu.

On dakika sonra, onun yemek masasının etrafında oturuyorduk. Gürültülü bir yemek masasıydı ve beni yıllar öncesine, Margreet'in yemek masasında büyük ailemizle oturduğum günlere geri götürdü. Lily'nin çocukları başlangıçta bana karşı çekingen davrandılar, ama ortanca kızı bana bisiklet sürmenin nasıl bir şey olduğunu sorunca, bana çabucak ısındılar. Tatlıyı bitirdiğimizde, akşam yemeğinden sonra kalıp *Thor'u* onlarla birlikte izleyip izlemeyeceğimi sordular.

"Çocuklar, King muhtemelen kulübe dönmek zorundadır. Film izleyecek zamanı yok," dedi Lily, bana tam olarak anlayamadığım bir ifadeyle bakarak. Biraz emin olamıyor gibiydi ve onu suçlayamazdım. Ben de burada ne işimiz olduğunu hiç bilmiyordum.

"Ben gidiyorum," dedim ve Robbie'ye çenemi salladım. "Filmi hazırlayın. Ben de hemen geliyorum."

"Harika," dedi ve odadan koşarak çıktı. Kızlar da bana gülümsedi ve onun peşinden gitti. Hannah ve Brynn mutfakta meşguldü, Lily ve beni yalnız bıraktılar.

"Kalıp filmi izlemek zorunda değilsin," dedi, masa örtüsünü oynayarak.

"Sana istemediği şeyi yapan bir adam gibi mi görünüyorum?"

Yüzündeki belirsizlik kayboldu ve gülümsedi. "Hayır, öyle değilsin."

Ayağa kalktım. "Bizimle birlikte izleyecek misin?"

"Ah, hayır. Dört kez falan izledim. Siz bakarken ben banyoya gideceğim."

"Siktir," diye mırıldandım. "Senin çocuklarınla takılmak üzereyken bu zihinsel imgeye hiç ihtiyacım yoktu."

O sıırttı. "Filmin keyfini çıkar, Kral."

Onu bırakıp çocukların filmi hazırladığı oturma odasına gittim. Bu gece en garip geceye dönüşmüştü ama Lily ve ailesiyle birlikte olmanın iyi geldiğini inkar edemezdım. Hannah da bize katılıp filmin çoğunda susmadan konuşsa da, yıllardır hissetmediğim kadar rahatlamıştım.

Film bittiğinde, iki saat sonra Lily hala banyodaydı. Çocuklar odalarına dağıldı, Brynn ve Hannah film bitmeden biraz önce eve gitmişti. Televizyonu kapattım ve Lily'yi aramaya gittim.

Banyo kapısının pervazına yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bütün bu zaman boyunca orada mıydın?"

Gözlerini aralayıp başını salladı. "Hayır, önce çamaşır yıkadım ve yarın için hazırlık yaptım."

"Yarın ne var?"

"Kızlar arkadaşlarıyla takılacak, ben de Robbie'yi karateye ve sonra bilim merkezine götüreceğim. Yine uzun bir gün olacak."

"Bugün uzun muydu?"

O içini çekti. "Her gün çok uzun, King."

Kahretsin, Skylar ile çalışarak onun uzun günlerine bir de bunu eklediğim için suçluluk duydum. "Belki Skye ile seanslarını azaltmalısın."

O dikleşti ve gözlerim, baloncukların üzerinde sergilenen göğüslerine kaydđ. "Bu ne?"

Kaşlarımı çattım. "Ne ne?"

İkimizin arasına parmağını doğrulttu. "Bu. Ailemle akşam yemeği yiyip sonra çocuklarımla lanet olası bir film izlemesi. Anneme karşı nazik davranman. Tanrım, *bana* karşı nazik davranman. Çok iyi tanıdığım huysuz adam nerede? Ve daha dün yapmamı söylemediğin seansları azaltmamı neden söylüyorsun?" Ayağa kalktı ve banyodan çıktı, bana doğru geldi, her yere su ve köpükler damlıyordu. Yüzünde sert bir ifade vardı. Göğsüme yumruk atarak, sertçe ekledi: "Sen çok kafa karıştırıcı birisin!" Sonra havlusunu kapıp kendine sardı ve yatak odasına girdi.

Kolunu tutup onu bana doğru çektim. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum, ama senden uzak duramıyorum. O akıllı ağzın ve tatlı tavırların beni deli ediyor. Ailen mi? Onları seviyorum. Dürüst ve samimiler, bu özellikleri artık pek bulamıyorsun."

Gözleri uzun bir süre benimkilerle buluştu, sonra kafasını gerçekten meşgul eden şeye geldi. Aramızda mesafe bırakmak istercesine beni itti. "Sadece seks istediğini açıkça söyledin ve sanırım bunu benden alamıyorsun. Sorun değil. Öyle olmadığını söylemiyorum. Ama ben bunu istemiyorum, King. Bir kerelik bir ilişki olacağını sanmıştım ve benim için sorun yoktu. Sayılır. Ama sonra Ivy ile tanıştım ve bunun benim için hiç de sorun olmadığını fark ettim, bu komik bile değil. O yüzden sen beni tanımadan önce yaptığın şeye geri dönmelisin ve ilişkimizi bitirmeliyiz."

Siktir, lafı dolandırmayan ve benimle oyun oynamayan bir kadını sevmiştim.

Onu tekrar kendime çektim. "Birkaç şeyi açıklığa kavuşturmamız gerekiyor. Birincisi, Ivy ile yatmıyorum. O eski bir ilişki ve asla yeniden başlamayacak. İkincisi, başka kimseyle yatmıyorum. Üçüncüsü, sen ve benim ayrılmamızın imkanı yok." Belinden tutup onu duvara dayadım. "Bir ilişki aramıyordum ve bunun benim için öncelikli olduğunu söyleyemem, ama seni görmeye devam etmek istemediğimi de söyleyemem. Söyleyebileceğim tek şey

başka kimseyi görmek istemediğim. Ağzım kulağına değdiğinde ekledim, "Sikişmek istediğim tek kadın sensin."

Ellerini göğsüme koydu ve beni itmeye çalıştı. "King..."

Ben yerimden kıpırdamadım. Yüzünü tutup kendime doğru çevirdim. "Seni buradan gitmene izin vermeyeceğim, bunu aklından bile geçirme."

Gözleri büyüdü. "Ne yani, hayatıma zorla girecek misin?" "Gerek yok.

Sen de bunu benim kadar istiyorsun. Ve lanet olsun, seni siktiğimde bana açıldın, o seksin ne kadar iyi olduğunu inkar edemezsin."

Bunu düşünerek gömleğimi ellerinde buruşturdu. "Hiç kimse sana ne kadar sinir bozucu olduğunu söyledi mi? Çünkü öylesin. Yine de tek istediğim seni öpmek. Bu boktan durumdan nasıl kurtulabildiğini anlamak beni deli ediyor." Sonra, onu öpme fırsatı bulamadan beni itti ve kollarımdan kurtuldu. Gardırobuna doğru yürürken omzunun üzerinden şöyle dedi: "Bil diye söylüyorum, seni tatmin edemediğin için vücudum hala ağrıyor, bu yüzden bu gece seks yok. Ayrıca çocuklarım da burada, o yüzden de yok."

Lanet olsun, bu kadın.

"Buraya seks için gelmedim, Lily."

Havluyu düşürdü ve vücudunu yarım dakika boyunca bana gösterdi, sonra bir tişörtle örtüverdi. *Hiç de yeterince uzun değildi.* "Kalacak mısın, gidecek misin? Ben kalabilirim, çünkü sana sarılmayı seviyorum."

Çenemi yatağına doğru salladım ve tişörtümü başımdan geçirdim. "Kıçını oraya sok."

Gülümsedi. "İşte tanıdığım kral." Ve sonra dediğimi yaparak günümü güzelleştirdi.

Lily

King ile neye karar verdiğimden emin değildim. Tek bildiğim, bu adamın çok ısrarcı olduğuydu. Diğer bir şey ise, beni becermeye çalışmadan bir geceyi benim yatağında geçirebildiği idi ve bu beni çok şaşırtmıştı. Bu, bir gece boyunca ellerini üzerimde dolaştırmadan ve vücudunu mümkün olduğunca sert bir şekilde bana bastırmadan geçirebildiği anlamına gelmez, ama isteklerime saygı duyduğu için ona hakkını vermem gerekiyordu.

Bu sabah baştan ayağa onun kolları, gövdesi ve bacaklarıyla sarılmış olarak uyandım. Hareket etmeye çalıştığımda, beni daha sıkı tuttu. Garip olan şey, hala uyuyor olmasıydı. King, uyanırken olduğu kadar uyurken de etrafındakileri korumayı seviyor gibiydi.

Onun kollarından kurtulup tuvalete gitmek için kalkmayı başardım. İşimi bitirip yatak odasına girdiğimde, onu uyanık, kollarını başının arkasına koymuş, her hareketimi izlerken buldum. "Günaydın," dedim.

"Günaydın." Gözlerinde daha önce görmediğim bir gülümseme vardı. Hafif bir şeydi, ama oradaydı. Ve hoşuma gitti.

"Kahve yapacağım. İster misin?"

O da başını salladı. "Evet."

Yatak odasından çıkmadan önce ona son bir gülümseme attım. Mutfığa doğru yürürken, çocuklarıma onun bizde kaldığı hakkında ne söyleyeceğimi düşünüyordum. Linc'ten boşandıktan sonra birkaç erkekle çıkmıştım, ama hiçbirisi gece kalmamıştı, birkaç aydan uzun süren ilişkilerim bile. Onların kalmasına hiç rahat hissetmemiştim ve King için neden tüm bu tereddütlerimi bir kenara attığımı merak ediyordum. Belki de çocuklarıma onu gerçekten sevmesi ile ilgisi vardı. Ya da belki de o adam beni o kadar etkilemişti ki, tüm sağduyum uçup gitmişti.

Su ısıtıcısını doldurup açmıştım ki, Linc'in sesi arka kapıdan geldi. "Ne oluyor Lily? Kilitleri mi değiştirdin?"

Kapıya doğru yürüdüm ve camdan ona öfkeyle baktım. "Evet, değiştirdim, seni dışarıda tutmak için. Artık burada yaşamıyorsun, Linc, ve sana defalarca istediğin zaman gelip içeri girme demiştim. Bu yüzden kilitleri değiştirdim."

"Siktir. Bırak beni içeri, kadın."

Aman Tanrım, bana öyle demedi. "Bana öyle deme! Ben senin lanet karın değilim."

"Lily, lanet olsun..." Arkamdaki bir şeye bakarak aniden konuşmayı kesti.

Dönüp baktığımda, King'in Linc'e ölümcül bir ifadeyle baktığını gördüm.

Aman

Tanrım.

Kahretsin,

kahretsin,

kahretsin.

"O da kim lan?" diye bağırdı Linc.

King'in burun delikleri genişledi. Bana doğru bir adım attı ve ona bakarak bu durumun kötüye gideceğini anladım.

Avuç içimi onun çıplak göğsüne koyarak, "King, bırak ben halledeyim," dedim.

Çenesi sıkıldı, gözleri bir anlığına benimkilere takıldıktan sonra tekrar Linc'e kilitlendi. İsteğimi görmezden gelerek, "Sen çekil

kafana sokup ondan özür dilemelisin."

Linc ona sert bir bakış attı. "O benim karım, dostum."

"İşte bu yüzden sen dışarıda duruyorsun ve ben burada duruyorum," dedi King. Omuzları kaya gibiydi. "Geri çekil, özür dile ve git."

Linc kapıyı salladı. "Aç şu lanet kapıyı, Lil, bırak beni içeri."

Ben bir şey söylemeden veya yapmadan, King kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Aralarında bunun devam etmesine izin verirsem, birinin canının yanacağını biliyordum. Ve bunun King olmayacağından da oldukça emindim. Olabildiğince hızlı hareket ederek aralarına girdim ve ellerimi göğüslerine bastırarak onları ayırmaya çalıştım.

İkisi arasında çılgınca bakışarak, "İkiniz de bir adım geri çekilin. Bu evde üç çocuğum var ve kavga sesleriyle uyanmalarını istemiyorum." dedim. Linc'e sert bir bakış attım ve ekledim, "Özellikle de babalarının karıştığı bir kavga."

İkisi de hemen geri çekilmedi. İkisini de itene kadar King kendine gelip bir adım geri attı.

Ona baktım. "Teşekkür ederim." Sonra Linc'e dönüp, "Kilitler değiştirildi. Hallet şunu. Üç yıldır boşandık Linc ve asla tekrar bir araya gelmeyeceğiz. Artık senin karın değilim ve istediğin zaman buraya gelip gidemezsin. Bunu bir daha söylemeyeceğim. Ayrıca, spor salonu üyeliğinden de adını sildirdiğimi bilmen gerekir."

Bana sanki üç kafam varmış gibi baktı. "Dalga geçiyorsun, değil mi? Çocukluğumuzdan beri birlikteyiz, Lil. Birdenbire yeni bir adam buldun ve beni kapının önüne attın?"

King'in tekrar araya gireceğini bekliyordum, ama geri çekilip bu işi bana bırakması beni etkiledi. Ancak vücut dilinden, Linc'le başa çıkamazsam, geri dönmekten mutluluk duyacağı belliydi.

"Sen beni aldattın, Linc! Hatırlıyor musun? Bunun King'le bir ilgisi yok, tamamen benim seninle bazı sınırlar koymam gerektiğini anlamamla ilgili. Kendime yeterince saygı duymazsam, senin de bana saygı duymanı bekleyemem." Parmakla onu işaret ettim. "Burada işler değişecek ve buna senin lanet olası nafaka ödemelerin de dahil. Bundan sonra senden hiçbir saçmalığı kabul etmeyeceğim."

"Sen bir kaltak oldun, Lily," dedi Linc.

King buna çok sinirlendi. Linc'e doğru ilerleyerek onu gömleğinden yakaladı ve tehdit etti, "Ona bir daha orospu dersen, ikimizin başı belaya girer." Sonra onu itip beni içeriye götürdü ve kapıyı arkamızdan kapattı.

Linc mesajı aldı ve arka bahçemden fırlayarak çıktı. Arabası kısa süre sonra evden uzaklaşırken lastikleri gıcırdadı. Bir dakikadan az bir süre sonra, gözyaşlarına boğuldum. Linc için ağlamak alışkanlığım değildi, ama onun saçmalıklarıyla uğraşmak ağır bir yük haline gelmişti. Genelde sadece kabullenirdim, ama King'in desteğinin beni etkilediği bir şey vardı. Artık bu konuda kendimi o kadar yalnız hissetmiyordum.

"Siktir," diye mırıldandı King, beni kollarına çekerek. "O pisliğin seni etkilemesine izin verme."

Kollarının beni sardığı hissi çok iyi geldi. Rahatlatıcıydı. Başımı göğsüne gömdüm ve kendimi toplamak için bir dakika bekledim. King haklıydı, Linc'in beni etkilemesine izin vermeyecektim, ama duygularımı içimde saklamak yerine dışa vurmanın bir zararı yoktu.

Derin bir nefes alıp başımı kaldırdım ve King'in gözlerine baktım. "Teşekkür ederim."

"Fazla bir şey
yapmadım, Lily."
Gülümsedim. "Yaptın."

Son üç yıl, bekar bir anne olarak çok zor geçti, ama dürüst olmak gerekirse, ondan önceki birkaç yıl da, hala evliyken bile, en az o kadar zordu. İnsanlar bana, çocukları tek başına büyütmenin ne kadar zor olduğunu sık sık söylerdi

, elbette zordu, ama onların anlamadığı şey, evli olsanız bile bazen her şeyi tek başına yapıyormuş gibi hissedebileceğinizdi. Linc, beni aldatmadan çok önce evliliğimizi bitirmişti. Ayrıca, ihtiyacım olduğunda bir koca veya baba olarak her zaman yanımda olan bir adam da değildi. King, onu tanıdığım kısa sürede, kocamın hiç yapmadığı şekilde benim için var olduğunu anlamadı.

"Günaydın," dedi Zara uyuklu bir şekilde mutfığa girerken. King'e baktı ve ben onun tepkisini endişeyle bekledim. Endişelenmeme gerek yoktu. Onun varlığını neredeyse fark etmeden bir bardak su aldı ve mutfaktan çıktı.

Kahvelerimizi hazırladım ve bitirirken King arkama geçti, ellerini mutfak tezgahının iki yanına koydu. Ağzını kulağıma yaklaştırıp, "Bu gece sana ihtiyacım var. Bunu ayarlayabilir misin?" dedi.

Başımı salladım, sadece düşünmek bile vücudumu titretmişti. "Evet."

Benim ihtiyacım da onunkiyle aynıydı ve bunu gerçekleştirmek için ne gerekiyorsa yapacaktım.

O günün ilerleyen saatlerinde, Robbie'nin bilim merkezinde bir şeylere hayranlıkla bakarken, telefonda Brynn'e "Sana çok borçluyum" dedim. Market alışverişi, ev işleri, karate ve şimdi de bilim merkeziyle yoğun bir gün geçirmiştik. Brynn, King'le vakit geçirebilmem için bu gece çocuklara bakmayı kabul etmişti, ama onunla seks yapmak için yeterli enerjim olup olmadığını merak ediyordum. Adam hem sevişirken hem de sevişirken çok acımasızdı.

"Ben burada kalırım, böylece eve belirli bir saatte dönmek için endişelenmene gerek kalmaz. Yarın da uzun zamandır gitmek istediğim çiftçi pazarına gidebiliriz."

"Ugh," diye inledim. Ben hiç pazar kızı değildim, ama Brynn pazarları çok severdi ve beni hep kendisiyle birlikte götürmeye çalışırdı. "Gerçekten mi? Bana borcumu böyle mi ödeyeceksin?"

"King pazara değmez mi?"

Beni ikna etmişti. King ile seks, tüm pazarları hak ediyordu. "Tamam," diye mırıldandım. "Yarın pazara gidelim. Yolda bana seksi balıkçı randevun hakkında her şeyi anlatırsın." Henüz fahişeye randevusu hakkında konuşacak zaman bulamamıştık. Her şeyi duymak için sabırsızlanıyordum. "Ona haftada kaç kadınla yattığını sordun mu?"

O güldü. "O konuyu konuşmak yerine başka işlerimiz vardı diyelim."

"Aman Tanrım, Brynny! Onunla yattın mı?"

"Bunu yarın konuşuruz. Markete gitmen gerekiyorsa, sabırsızlanacak bir şeyin olması lazım."

"Haklısın, ama bu hayatımın en uzun bekleyişi olacak." "Tamam, gitmeliyim. Çocuklara özel bir akşam yemeği hazırlayacağım, saat üç gibi senin evine gelirim, tamam mı?"

"İyi fikir. Çok sevinecekler," dedim ve telefonu kapattım.

Robbie heyecanla koşarak bana geldi. "En azından yarım saat daha kalabilir miyiz? Birazdan özel bir program var ve onu gerçekten izlemek istiyorum."

Gülümsedim. "Tabii ki, bebeğim."

Bana sarılıp öptü. "Sen en iyi annesin!" Sonra yine koştu.

Büyüdüğünde onun sevgisini özleyecektim. Zara'nın sevgisini kesinlikle özölüyordum. Erkek arkadaş meselesini hala tam olarak affetmemiştir, ama bu konuda kesinlikle sakinleşmiştir. Bu beni biraz tedirgin ediyordu, çünkü nedenini merak ediyordum. Yarın bu konuyu araştırmaya karar verdim. O çocukla ilgili bir an bile gardımı indiremezdim.

Ama bugünün geri kalanında kendime ve seks yapmaya odaklandım. King'e bu gece için mesaj attım.

Ben: Bakıcı ayarlandı. Ne zaman geleceğimi haber ver.

King: Yediden sonra ne zaman olursa.

Seksi bir cevap yazmaya başladım ama sonra sildim. King, seks mesajlaşmak için zaman ayıran bir adam gibi görünmüyordu. Biraz daha düşündüm ve boşver dedim, istemiyorsa cevap yazmazdı.

Ben: Boynumdaki ellerini düşünmeden edemiyorum.

Hemen cevap vermedi. Yaklaşık beş dakika sürdü, ama aldığım cevapla doğru noktaya ulaştığımı anladım.

King: Siktir

Ben: Ve ellerimin etrafındaki kemerin çok hoşuma gitti.

Yine beş dakika kadar geçti sonra cevap yazdı.

King: Başım dertte

Mesaja baktım, ne demek istediğinden emin olamadım.

Ben: Ve?

Bu sefer mesaj atmadı, aradı ve doğrudan konuya girdi: "Kulüp işleriyle uğraşıyorum ve mesajların dikkatimi dağıtıyor."

Onu kızdırdığım için sırtarak "Seni tahrik mi ediyorlar, King?" diye sordum.

"Lanet olsun," diye mırıldandı. "Bu çok hafif bir ifade." "Yani sana daha fazla mesaj göndermemeli miyim? Ya da göğüs fotoğrafı göndereyim mi?" "Gitmem gerek. Bana daha fazla mesaj gönderme. Akşam görüşürüz."

Telefon kapandı ve ben sandalyede oturup oğlumun eğlenmesini izlerken, deli gibi sırtıyordum. Hayatın bir noktasında, hayat gerçekten çok güzel olmuştu.

Hayatta bazen olayları önceden göremezsin. Seni gafil avlarlar. Hayatımda birkaç kez böyle anlar yaşamıştım: babamın on ikinci doğum gününden hemen önce bizi terk ettiği gün ve Linc'in beni aldattığını öğrendiğim gün. Her seferinde kız kardeşim yanımda olmuştu. Babamızın bizi terk etmesinin acısını birbirimize destek olarak atlattık, sonra da Linc'le ayrılmamda bana destek oldu. Hayatımda neredeyse her şeyden daha değerli olan bir bağımız vardı. Brynn yanımda olduğunda, her şeyi başarabileceğimi ve her durumdan kurtulabileceğimi hissediyordum.

Brynn'siz bir hayat düşünemiyordum.

Hayal bile *edemezdim*.

O öğleden sonra, hayatımda üçüncü kez gafil avlandım.

Robbie ve ben bilim merkezinden eve döndük. Komşumuzun çocuğu, arabayı garaja park ederken Robbie'ye el salladı, o da beni bırakıp ona doğru koştu. Çantamı omzuma attım ve garajdan eve girdim. Brynn'in arabası benim garajda duruyordu, bu yüzden evin sessizliğini duyunca şaşırdım. Genelde yemek yaparken müziği son ses açardı. Belki de yemek yapmamaya karar vermişti.

"Brynn, neredesin?" Mutfığa doğru yürürken seslendim. "Sana anlatacak bir dedikodu var..." Mutfığa girer girmez aniden durdum.

Aman

Tanrım.

Hayır.

Hayal görüyordum.

Kız kardeşim kanlar içinde yerde yatarken kalp atışlarım hızlandı.

Çılgılık attım. Bağırığımı biliyordum ama sesimi duyamıyordum.

Onu kollarımın arasına almak için yere atladım.

Aklım başımda değildi.

"Brynn, hayır!"

Başını kucağıma alıp ona sarıldım. Ölmesin diye dua ediyordum. Nefes nefese, aniden nabzını kontrol etmem gerektiğini fark ettim. Nabzı atıyordu.

Titrek ellerimle çantama uzandım ve telefonumu çıkardım.

Bir şekilde 000'ı aradım ve bağlantı kuruldu.

"Brynn!" Sanki bu onu sihirli bir şekilde iyileştirecekmiş gibi bağırıldım. Göğsüm acıyordu.

Bunu yapamazdım.

Brynn'in bana yardım etmesi gerekiyordu.

King'i aradım. Bu içgüdüsel bir hareketti. Hiç düşünmedim. Nedense onun benim için doğru kişi olduğunu biliyordum. Kız kardeşim yapamadığında o beni bu durumdan kurtaracaktı.

Üçüncü çalınıştta cevap verdi. "Ne oldu?"

Telefonu sıkıca tuttum ve konuşmaya çalıştım, ama çıkan tek ses bir ağlama sesiydi.

"Lily, ne oldu?" diye sordu. "Ne oldu lan?" "Brynn..."

Vuruldu. Sana ihtiyacım var."

"Kahretsin. Hemen

geliyorum." Nefes

alamıyordum.

Kalbim göğsümden çıkacak gibiydi. Kız

kardeşim ölemezdi.

Onsuz yaşayamazdım.

Acele et,

King.

Sana

ihtiyacım

var.

King

Pazar sabahı erkenden hastanenin koridorlarında volta atıyordum, zihnim Lily'nin kız kardeşinin vurulmasının intikamını nasıl alacağımı düşünüyordu. Bunun Romano'nun işi olduğuna hiç şüphem yoktu. Ve bu lanet olası iş benim başıma kalmıştı. Lily ve ailesinin güvenliği için yeterince önlem almamıştım. Aldığımı sanmıştım, ama açıkça almamıştım. Alsaydım, kız kardeşi komada yatıyor olmazdı.

Siktir.

Parmaklarımı saçlarımın arasına geçirdim ve Lily'nin bana doğru yürüdüğünü görünce volta atmayı bıraktım. Boş gözleri benimkilerle buluştu ve ben zorlukla yutkundum. Kollarını bana doladı ve ağlarken sıkıca sarıldı. Onu ihtiyacı olduğu kadar uzun süre kucakladım. Bunu ona şimdi veriyordum çünkü daha sonra veremeyecektim. Bu bizim için yolun sonu olacaktı. Sırf hayatımda olduğu için başka bir kadının hayatını tehlikeye atmamın imkanı yoktu. Lily asla benim savaşımın kurbanı olmayacaktı.

"Bütün gece benimle kaldığın için teşekkür ederim," dedi yumuşak bir sesle beni bırakırken. "Sen olmasaydın bunu atlatamazdım."

Başımı salladım ama ona söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Tek dürüstçe söyleyebileceğim şey, "*Bu benim hatam*" olacaktı.

"Annemi eve götüreceğim. Doktor ona uyuması için bir şey verdi." Elini ağzına götürürken dudaklarından bir hıçkırık daha kaçtı. "Annemi hiç bu kadar üzgün görmemiştim." Gözleri cevap beklercesine benimkilere bakarken ekledi: "Brynn'i kaybederse bu onu öldürür."

Her şeyin yoluna gireceğini, Brynn'in atlatacağını ve eski hayatlarına döneceklerini söylememi istediğini biliyordum, ama yapamazdım. Hayatımda hiç böyle bir şey yaşamamıştım ve onu rahatlatmak için ona yalan söyleyemezdim. Yalanlar sadece kısa vadede işe yarardı, sonra her şeyi daha da kötüleştirirdi.

"Seni eve götüreceğim," dedim, ondan ayrılmadan önce bunu söylemem gerekiyordu. Adamlarımdan bazılarının annesinin evini gözetlemelerini ayarlamıştım. Romano'nun işini hallettikten sonra, onun hayatından tamamen çıkacaktım ve o da tekrar güvende olacaktı.

"Teşekkür ederim."

Kırk dakika sonra, annesinin evinin önündeki motosikletlere bakarken, ben araba yoluna giriyordum. "Kim var?"

Arabayı park ettim ve ona baktım. "Seni korumaları için adamlarımdan birkaçını buraya gönderdim."

Kaşlarını çattı. "Bunu yapanlar geri gelir mi sence?"

Bunun başarısız bir soygun olduğunu düşündüğünü biliyordum ve onun böyle düşünmeye devam etmesini isterdim, ama yapamazdım. İşler yine ters giderse hazırlıklı olması gerekiyordu. "Bilmiyorum, ama gelebilirler. Umarım her şey yoluna girer ve adamlar burada uzun süre kalmaz."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım, King. Çocuklarım güvende mi?"

"Evet. Bu adamlar en iyilerim, Lily. Askeri eğitim almışlar. Güvendesin."

Omuzları çöktü. "Teşekkür ederim," dedi ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Şu anda sen olmasan gerçekten kaybolurdum."

Siktir, ben bir piçtim. O öpücüğün daha fazlasını istedim. Bu, onu son kez tadacağım öpücük olacaktı. Boynunun arkasını kavrayarak, ağzını tekrar ağzıma çekip uzun uzun öptüm. Sert ve talepkardı, ama dünyası alt üst olmasına rağmen bana bunu verdi. Nefes almakta zorlanırken bile Lily kendini verdi. Hayatımda onun kadar iyi bir kadını hak etmiyordum.

Annesini uyandırdık ve ikisini de içeri götürdüm. Linc çocuklarla birlikte oradaydı ve ben onun yoluna çıkmadım. Onu hiç sevmesem de, Lily'nin ona ihtiyacı olacaktı ve umarım onun için elinden geleni yapardı.

Annesini yatağa yatırdık, sonra Lily'nin duş almasına ve giyinmesine yardım ettim, sonra onu da yatağa yatırdım. Alnına bir öpücük kondurup ayağa kalktığımda, kaşlarını çattı. "Gidiyor musun?"

Başımı salladım.

"Evet." "Neden?"

Boynumu ovuşturdum. "Halletmem gereken işler var."

"Tamam. Ne zaman biteceksin?"

"Hayır." Sert çıktı ama kendimi tutamadım. Ona olan lanet duygularımı bastırmam gerekiyordu ve bunu yapmanın tek yolu sert davranmaktı.

Yine kaşlarını çattı. "King, ne oluyor?"

"Bunu konuşacak vaktim yok. Gitmem gerek."

Bir an sessiz kaldı. "Peki, ben birkaç saat sonra hastaneye döneceğim. O zaman seni ararım, nerede olduğunu öğrenirim."

"Beni arama. Melbourne'a gidiyorum."

O, şaşkınlık dolu bir ifadeyle oturdu. "Burada neler olduğunu anlamıyorum. Neden Melbourne'a gidiyorsun? Seni bir daha ne zaman göreceğim?"

Kalbime buz koyar gibi bir hareketle bir adım geri attım. Sorusuna cevap verirken, sözlerime buz gibi bir ton kattım. "Bir daha beni görmeyeceksin. Aramız bitti." *Aramız bitmeli.*

Onun cevabını beklemeden evden çıktım. Arabaya ulaştığımda, savaş moduna geçmişim. Kafamdaki tek düşünce, Tony Romano'nun operasyonunu yok etmektir. Bunu çok daha önce yapmalıydım.

"King!" Lily arabaya koşarak seslendi. "Bekle!"

Arabanın kapısını açarken çenemi sıktım. "İçeri gir, Lily. Bu tartışmaya açık değil."

Kapının diğer tarafında durmuş, şok içinde bana bakıyordu. "Anlamıyorum. Neden?"

Yüzünden akan gözyaşlarını görmezden geldim. Görmek istemedim. *Bunu onun için yapıyorum.* "Çünkü sen benim dünyama ait değilsin, ben de seninkine ait değilim. Şimdi içeri gir. Aramızda bir şey kalmadı."

Sanki ona yumruk atmışım gibi geri çekildi. Sonra kim olduğumu bilmiyormuş gibi bana baktı. Kollarını vücuduna dolayarak arabadan uzaklaştı. Tek kelime bile etmedi.

Başladığımız kadar hızlı bitti.

Ve hayat yolculuğunun en iyisinin yalnız yapıldığı bir kez daha hatırladım.

King's Wrath'ı okuduğunuz için teşekkürler!

Bu kitap hakkında konuşmak ister misiniz? Facebook'ta bir tartışma grubu oluşturdum. Orada King ve Storm ile ilgili her şeyi konuşmak için bekliyor olacağım. Sizi orada görmek isterim!

BURADAN KATILIN

King's Reign 31 Mayıs'ta çıkacak.

King's Reign'i Goodreads'e

ekleyin King'in hikayesi bu

kitapla tamamlanacak.

**VIP listeme katılın - bonus sahnelere, özel hediyelere, ön izlemelere ve
daha fazlasına erişin!**

BONUS SAHNE 1

KING

Bu sahne Nitro's Torment'tan sonra geçiyor. Belki de yazdığım Noel bonusunda okumuşsunuzdur, ama henüz okumamış olabilirsiniz diye ekliyorum.

"Onu becerecek misin yoksa bu gece bana bırakır mısın?" Jacko, bütün gece izlediğim seksi kıçın peşinden bakarken sordu.

Gözlerim ona kaydı. Kulüp barının ortasındaki kanepelerde karşımda oturuyordu. Uzun bir gün geçirmişti ve sarhoştı. Birayı ağzıma götürdüm, geriye doğru eğdim ve uzun bir yudum aldım. Sonra dedim ki, "Ona iyi vakit geçirebilecek kadar sikini sertleştirebilirsen şanslısın kardeşim. Ama sen bilirsin." Seçebileceğimiz fahişe sıkıntısı çekmiyorduk.

Öne doğru eğilirken kaşlarını çattı. "Yanında bir parça mı var, King? Böyle paylaşmak sana göre değil."

Ona ters ters baktım. "Onu istiyorsan, git al, yoksa masadan kalkar," diye bağırdım.

Bir saniye bile tereddüt etmedi ve beni yalnız bıraktı. Sonunda siktir git. Rahatlamaya çalışırken boynumu ovuşturdum. Sorun şu ki, sikim taş gibi sertleşmişti.

Aylardır böyleydi. Genelde seks gerginliğimi giderirdi ama son zamanlarda o da işe yaramıyordu.

Siktir.

Kanepeden kalkıp bardan çıkarak ofisime doğru yürüdüm. Noel gecesi olduğu için kulüp evi sessizdi. Saat dokuz buçuk olmasına rağmen saatinde bile. Etrafta bulunan birkaç üye ya sarhoştı ya da kadınlarla meşguldü, bu da bana çok yakışıyordu çünkü geçirdiğim gürültülü bir günün ardından biraz huzur ve sessizlik arzuluyordum.

Ofiste aradığımı çabucak buldum, eşyalarımı aldım ve motosikletime doğru yola çıktım. Kree Stone ile konuşma zamanı gelmişti.

"King," dedi Kree, kapıyı açıp beni içeri aldıktan sonra nefes nefese.

Gözlerim, giydiği minik kot şort ve bol beyaz tişörtü görmek için bir anlığına aşağıya indi. Şort, kilometrelerce uzanan uzun, ince, bronzlaşmış bacaklarını ortaya çıkarırken, tişört o kadar aşağıya inmişti ki, göğüslerini ve dantelli pembe sütyenini görebildim, ayrıca ne kadar zayıf olduğunu gösteren köprücük kemiği de görüldü. Saçları dağınık bir şekilde başının üstüne toplanmıştı ve yüzünde hiç makyaj yoktu. Kulüpte genellikle taktığı tüm takıları takmamıştı, bu da kulüpte her yerde duyulan o lanet olası tıkırtı sesinin de yok olduğu anlamına geliyordu.

Gözlerimiz buluştu ve onun gözlerinde bir anlık sinirlilik gördüm. Bunun Noel'de bu kadar geç geldiğim için mi, yoksa vücuduna baktığım için mi sinirlendiğini bilemedim. Her halükarda umurumda da değildi. Ona doğru bir adım atarak, evine girdim. "Konuşmamız lazım."

Onun konuşmasını beklemeden, koridordan geçip mutfağı olduğunu düşündüğüm yere doğru yürüdüm. Kapı arkamdan kapandı ve o yumuşak bir sesle "Tabii, gir" dedi.

Mutfağa vardığımda, bana attığı bakışları görmezden gelerek ona döndüm. "Tanrım, Kree, bu kadar mumla evi yakacaksın."

Mumlar, koridorda başımın üstündeki raflarda diziliydi ve mutfığı ve yemek odasını da doldurmuştu. Odayı gözden geçirirken, pencere kenarına dizili ve odanın her yerine dağılmış bitkileri de fark ettim. En az on bitki vardı. Onun bu havasından, onu lanet olası bir doğa sever olarak tanımlamalıyım. Kree, şifalı bitkiler ve kristallere meraklıydı ve yıldız burçları, ayın evreleri ve benzeri konularda konuşurken sanki başka bir dil konuşuyormuş gibi geliyordu. Ayrıca, ara sıra aklından geçeni söylemesiyle tanınıyordu, ama bana kalırsa genellikle çok yumuşak başlıydı. Ama lanet olsun, o bizim şimdiye kadar çalıştığımız en iyi barmeniydi, bu yüzden benim için tek önemli şey oydu.

"Henüz değil," dedi, sesi kararlıydı. "Noel gecesini saat on sularında evime dalmak için bu kadar acil ne var?" Sesinde duyduğum öfke beni şaşırttı, ama şaşırmamalıyım. Onun hakkında bildiğim her şeyden, evini ve içindeki herkesi korumak için dünyanın sonuna kadar gideceğini biliyordum. Birinin zorla içeri girmesi, işten tanıştığı biri olsa bile, onu rahatsız edecek bir şeydi.

"Zane ile konuştum." *Kuzeni*.

Bunu duyunca sertleşti ve bir kez gözlerini kırptı, ama soğukkanlılığını koruduğu için ona tam puan. "Ve?" Sesi bile titrememişti.

Cebime uzanıp yanımda getirdiğim zarfı çıkardım. Mutfak masasına bırakıp, "Bana neler olduğunu anlattı," dedim. Çenemi zarfa doğru kaldırarak, "Bu senin için ve geri istemiyorum," dedim.

Kaşlarını çatarak zarfı aldı. İçine baktığında, özenle koruduğu soğukkanlılığı sonunda paramparça oldu. "Siktir, King,"

dedi zarfı bana bakarak. "Bunu kabul edemem. Bu çok fazla."

Bana geri vermeye çalışırken ben de kaşlarımı çattım. Kafamı sallayarak, "Hayır, değil. Sana lazım. Bana değil" dedim.

Tartışmak için ağzını açtı ama havada onu çağıran küçük bir ses duyuldu. "Anne, kendimi iyi hissetmiyorum." Bir an sonra, bir çocuk odaya girdi, doğrudan ona doğru geldi ve bacaklarına sarıldı.

Adının Tommy olduğunu ve dört yaşında olduğunu biliyordum. Ayrıca babasının, Tommy ve küçük kız kardeşi Mara'nın korunmaya ihtiyacı olan bir pislik olduğunu da biliyordum.

Kree çömeldi ve Tommy'nin yüzünü ellerinin arasına aldı. Endişeyle, "Kusacak mısın, bebeğim?" diye sordu.

O başını salladı. Yüzü o kadar solgundu ki, bir dakika bile geçmeden kusacağını düşündüm. O da bunu fark etti. Onu kollarının arasına alıp odadan hızla çıktı ve beni onu sevgiyle sakinleştirmeye çalışırken yalnız bıraktı.

Anne ve çocuğun görüntüsü midemi burktu.

Siktir.

Parmaklarımı saçlarımın arasında
gezdirdim. Lanet olası Noel.

Bu lanet sezonu takvimden silebilseydim, silerdim.

Kree geri gelene kadar yaklaşık on dakika geçti. Yüzü acı ile kaplıydı.

"O parayı kabul edemem, King."

"Neden?" diye sordum.

"Çok fazla. O zarfın içinde en az beş bin dolar olmalı." "On bin," diye
düzelttim, şoktan genişleyen gözlerini görmezden gelerek.

şokunu görmezden geldim. "Ve hala bana iyi bir neden söylemedin."

Yutkundum. "Sana borçlu kalmak istemiyorum." Kollarını vücuduna dolayarak ekledi, "Bir daha asla kimseye borçlu kalmak istemiyorum."

sesinin titrediği andı. Bunun nedenini de biliyordum, ama konuyu açmadım. Kree bana gururlu bir kadın gibi gelmişti; geçmişini geride bırakmak için çaresizce çabalarken, onun yüzüne geçmişini vurmam en son isteyeceğim şeydi.

Zarfı aldım ve eline koydum. "Al şunu ve benimle tartışma. İkinin de buna ihtiyacı olduğunu biliyoruz. Bir daha bu konuyu açmayacağım ve bana borcun yok," dedim sert bir sesle. "Bir şey daha var, işteki vardiyalarını değiştireceğim, böylece artık geceleri çok fazla çalışmak zorunda kalmayacaksın. O çocukların sana evde ihtiyacı var."

Bunun üzerine, onun cevabını beklemeden koridordan çıktım. Oradan bir an önce çıkma ihtiyacı ile vücudum titriyordu.

İyilik yapmak benim işim değildi.

Boynumun arkasını tekrar ovuşturdum, başımın ağrımaya başladığını hissettim.

Lanet olsun.

Bu gece sevişip bu gerginliği vücudumdan atmam gerekiyordu.

Kahretsin, kendimi unutana kadar sevişip Noel'le ilgili her şeyi unutmam gerekiyordu.

BONUS SAHNE 2

KING

Bu sahne, King'in Jen'in ihanetini keşfettikten sonra Devil's Vengeance'daki olaylarla ilgilidir.

Ağzıma götürdüğüm rom bardağını sıkıca kavrayarak, Jen'in bana doğru ilerlemesini izlerken son damla alkolü de içtim. Onun ihaneti yüzünden kemiklerime kadar işleyen öfke, lanet olası havai fişekler gibi patladı - gürültülü, parlak ve lanet olasıca ezici. Ama öfke ve affetme dansı bizim için yeni bir şey değildi. Birlikte geçirdiğimiz beş yıl boyunca, bu tangoyu neredeyse her gün dans etmiştik. Bu, ilişkimizi beslemişti. Ta ki beslemeyi bırakana kadar. Geriye, asla iyileşemeyeceğimiz yaralar ve bir sürü pişmanlık kaldı.

"Sonunda eve geldin," diye mırıldandı ve bana yavaşça yaklaştı.

Bakışlarımı ona çevirip aramızdaki mesafeyi kapatmasını izledim, daha o harekete geçmeden ne yapacağını biliyordum. Çoğu insan için Jen, kaos ve kötü kararlarla dolu, tahmin edilemez bir karmaşaydı, ama benim için öyle değildi. Muhtemelen ben de kaosun içinde yaşıyordum.

Onu durdurmak için elimi karnına bastırarak çenemi sıktım ve "Söyleyeceklerim hoşuna gitmeyecek" dedim.

Uyarımı görmezden gelmesi beni şaşırtmadı. Elimi karnından çekip, vücutlarımızın birbirine değmesi için son adımını attı. Söylediklerime cevap verdiğinde, sesinde dumanlı bir vaat vardı. "Beş yıl boyunca beni burada tutan senin söylediklerin değildi, King. Beni esir eden her zaman yaptıkların oldu."

Gözlerimi bir an kapattım ve onun sikimi tutmasını bekledim. Bu tamamen klasik Jen'di. Öte yandan, onun harekete geçmesine izin vermem benim tarzım değildi. Ama bu lanet olası durum, daha önce hiç yaşamadığım bir durumdu. Ve kafamı, neredeyse hiç anlayamadığım bir şekilde karıştırıyordu.

Elini kot pantolonuma kaydırırken, kulağıma fısıldamak için ağzını yaklaştırdı ve sıcak nefesi yanağıma çarptı. "Bana gitmemi söyleyebilirsin, ya da beni kovmaya çalışabilirsin, ama ikimiz de biliyoruz ki aramızda özel bir şey var. Senin uzaklaşamayacağın bir şey..."

Öfke gözlerimde parladı, elimi boğazına sıkıştırdım ve yüzünü benimkinden uzaklaştırdım. Nefesim öfkeyle hızlanmıştı ve şoktan gözleri fal taşı gibi açılmış halde sessizce birbirimize bakakaldık. "Aramızda olan şey, Jen, özel olmaktan olabildiğince uzak bir şey."

Parmaklarımı boğazından çekmeye çalıştı, ama benim bırakmaya niyetim olmadığını anlayınca çabaları çaresizce arttı. Ona verdiğim az miktarda nefesle, "King!" diye yalvardı.

Son birkaç gündür geleceğimizi düşünürken olduğu gibi, ilişkimiz gözümün önünden geçti. Onun davranışları ve sadakatsizliği, içimde asla doldurulamayacak, kapatılamayacak, iyileşemeyecek bir yara açmıştı. Bu, düzeltilebilecek bir şey değildi. Bir gecede, beş yıllık güven ve sevgiyi silmeyi başarmıştı.

Onu geriye doğru sürükleyip duvara itekledim ve sonunda boğazını bıraktım. Nefes almaya çalışmasını umursamadan, "Eve sana

burada kalabilirsin. Bebek doğduktan sonra hayatını düzene sok ve ayaklarının üstüne bas, sonra da buradan ve hayatımdan defolup gitmeni istiyorum."

Vücudunun donması, bunu beklemediğini gösterdi. Boğuk sözleri bunu doğruladı. "Yaşadığımız onca şeyden sonra, böyle mi bitireceksin?"

Yanaklarından akan gözyaşlarını izledim, sonra tekrar gözlerine baktım. "Gözyaşları sana yakışmıyor Jen. Ve kesinlikle fikrimi değiştirmeyecekler. Bunu şimdiye kadar anlamış olmalısın."

Yüzü öfkeyle buruştu ve gözyaşlarını sildi. "Sana inanamıyorum! Beş yıl önce seni aldattım ve sen gözünü bile kırpmadın. Ama *bunun* için beni bir daha görmek istemiyor musun?"

Elimi yüzüme sürdüm. Geçmişini tekrar gündeme getirmek bana anlamsız geliyordu, ama o beni buna zorluyordu. "İkimiz de neden aldattığını biliyoruz."

Yüzünü benimkine yaklaştırdı. Gözlerindeki çılgın ışıltı, bu konuşmanın iyi bir sonla bitmeyeceğini açıkça gösteriyordu. "Devam et, King, neden aldattığımı söyle. Senin ağzından duymak istiyorum."

Başka biri olsaydı, beni böyle zorlarsa, boğazına bıçak dayardım. Ona yaşattığım acılar yüzünden suçluluk duygusu bunu yapmamı engelledi. Bunun yerine, öfkemi kontrol etmek için çok uğraştım. Bir de burada bir çocuğun hayatı söz konusuydu. "Jen," diye uyardım, sesim alçak bir uğultu gibiydi. "Geri çekil ve bana söylemeden önce ne söyleyeceğini bir düşün."

"Hayır. Söyle," diye ısrar etti, çok iyi bildiği tehlikeli bir oyun oynuyordu.

Sıcaklık ve zehirli bir nefret ve acı içinde yüzüyorduk. Ölümcül bir kombinasyon. Giysilerimin vücuduma yapışmasını görmezden gelmeye çalışarak derin bir nefes aldım. Boğucu bir havaydı, ama

Jen'in bu konuyu tekrar gündeme getirme ısrarı kadar boğucu değildi. "Bu yola girme. Benimle değil. Bu gece değil." Bunun üzerine ondan uzaklaştım ve mutfak tezgahının üzerinde duran rom şişesine doğru döndüm.

"Sevgili Ivy'nden bahsetmek istemiyor musun? Tabii ki istemiyorsun. Hiç bahsetmezsin, çünkü onu benden daha çok mahvettin ve *bunu* asla düşünmek istemiyorsun, değil mi?"

Sözleri her yere yayılan zehir gibiydi, dokunduğu her şeyi zehirliyordu. Ne yazık ki, bu sözler benim öfkemi kontrol edilemez dalgalar halinde ortaya çıkaran tetikleyici oldu.

"Asla düşünmek istemediğim bir sürü lanet şey var, ama o bok mu? Hayatımın her lanet günü onu düşünüyorum," diye bağırdım, dönüp ona doğru yürüdüm. Hızlı bir hareketle onu tekrar duvara sıkıştırdım. Öfkemi dışa vurduğumda geri çekildi. "Bundan kaçamıyorum, çünkü o kadar derine gömülü ki, denesem bile kendimden atamam. Beni sevmediğini düşünüyorsun, ama aşkın ne olduğunu bilmiyorsun. Nasıl bir şey olduğunu, tadının nasıl olduğunu, kokusunun nasıl olduğunu bilmiyorsun ve onu nasıl vereceğini de bilmiyorsun. O yüzden buraya gelip, seni ilgilendirmeyen suçlamalarda bulunma."

Her birimiz kendi yöntemimizle durumla başa çıkarken, vahşi bir enerji bizi sardı. Onun cevabını beklerken nefesim hızlandı ve zorlanmaya başladı.

"Senden nefret ediyorum," diye tükürdü. "Hala beni olduğum gibi görmediğin ve sana verebileceğim her şeyi görmediğin için senden nefret ediyorum. Seni sevmediğimi düşündüğün için senden nefret ediyorum, oysa tek istediğim seni sevmektir. Sen beni senin dünyana sürüklediğinde ben naif bir genç kızdım ve sana deli gibi aşıktım. Dünyanın sahibi olabilirdik King, ama *hayır*, sen *ona* takıntılıydın. Onun yüzünden doğru düzgün göremiyordun ve hala göremiyorsun. Siktir git. Artık seni istemiyorum. Senden daha iyisini hak ediyorum."

“Seni görüyorum, Jen. Ve gördüğüm şey hoşuma gitmiyor. Ve senin hakkında öğrendiğim şeyler de hiç hoşuma gitmiyor.”

Çirkin bakışlarından sert omuzlarına kadar her şeyi nefretle doluydu. Ama bir an için, sözlerim ona darbe vurunca yüzünde hayal kırıklığı belirdi. "Derinlere inip beni affetmenin bir yolunu bulabileceğini düşünmüştüm. Ama hayır, ne kadar soğuk ve kalpsiz bir piç olduğunu bir kez daha kanıtladın. Bir hata yaptım, King. Geri dönüp değiştirebilmeyi dilediğim lanet bir hata."

"Hataların özelliği budur, Jen. Geri dönemezsin ve onları geri alamazsın." Uzun bir nefes aldım. "Ve öğrendiğim şey, onları asla affetmemek." Dönüp tezgaha doğru yürüdüm, rom şişesini aldım ve omzuma attım. "Bir daha asla bir araya geldiğimizden bahsetme, çünkü bu asla olmayacak." Arkamı dönmeden mutfaktan çıktım ve evden ayrıldım. Beni tüketen ölümcül enerji serbest kalmak istiyordu ve kör edici öfke beni ele geçirip kontrolümü kaybetmeden oradan çıkmam gerektiğini biliyordum.

"Gece bu saatte evime gelmenin neden iyi bir şey olduğunu anlamıyorum," diye mırıldandı Kree, bir saat sonra kapıyı açtığı anda.

"Ben de anlamıyorum. Ama sen beni sakinleştiriyorsun," dedim, bana attığı ters bakışı görmezden gelerek evine girdim.

"Evet, belki önce mesaj atabilirdin. Böylece sen gelene kadar en sevdiğin koltuğu ve içkini hazırlayabilirdim," diye alaycı bir şekilde mırıldandı ve beni mutfağa takip etti.

Karşısına geçip, yanımda getirdiğim rom şişesini kaldırdım. "Gerek yok, kendim getirdim," dedim, onun cevabını bekleyerek. Son birkaç hafta içinde Kree'nin evine dört kez gittiğimde onun hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da

, o da hızlı ve aldığı kadarını vermeyi sevdiğiydi. Muhtemelen bu yüzden oraya gitmeye devam ediyordum, o lanet olası bir nefes taze hava gibiydi.

Kaşlarını kaldırarak, "Ne düşünceli. Sandalyenizi hazırlamadan önce size bir bardak bulayım mı?" dedi.

Bardağı koyduğu dolaba doğru ilerlerken, "Otur. Kendi içkimi kendim koyabilirim, ayrıca berbat görünüyorsun kadın. Senin de bir içkiye ihtiyacın var gibi." dedim.

"Her kadının duymak istediği şey, Kral."

O masaya otururken içkilerimizi doldurdum. Gözlerimi kısarak ona baktım ve "Yemek yiyor musun lan? Kemik ve deriye dönmüştün." dedim.

O, bacak bacak üstüne atarak oturdu ve saçlarını dağınık bir topuz yaparken bana pis bir bakış attı. Bu hareketlerinin hepsi, ne kadar zayıf olduğunu daha da vurguluyordu. "Bana biraz para verdin diye, istediğin zaman buraya gelip, kilom, görünüşüm veya hayatımın herhangi bir kısmı hakkında yorum yapma hakkın yok."

Rom şişesinin kapağını kapatıp içkisini ona uzattım. Benimkinden uzun bir yudum alıp bardağın kenarından ona baktım. "Parayı çoktan unuttum, Kree. Ama sana olan endişem bitmedi. Daha fazla paraya ihtiyacın var mı?"

"Tanrım, hayır!" Sözler ağzından çıkar çıkmaz gözleri fal taşı gibi açıldı. Sonra içkisinin yarısını bir dikişte içti ve yakıcı tadı yüzüne yansıdı. "Siktir," diye mırıldandı, sanki bir şey hatırlamış gibi içkisine bakarak. Gözleri tekrar benimkilere takıldığında, "Romun bu kadar berbat olduğunu unutmuşum," dedi.

Dudaklarımdan kısa bir gülümseme belirdi. Kree beni meraklandırıyordu
çünkü

karşılaştığım çoğu kadından farklıydı. O, cesur, sert ve yumuşak bir
karışımıydı

yumuşaklığın yanı sıra bilgelik ve naifliğin bir karışımıydı. Ve anladığım kadarıyla, para, seks veya yardım peşinde değildi, bu da benim deneyimlerime göre alışılmadık bir durumdu. Masaya oturup bacaklarımı önüme uzattım ve bardağımı neredeyse boşalttım. Ben bir şey söylemeyince, "Şimdi Bana nasıl görüldüğümü söyledin, *sen* nasıl görünüyorsun bilmek ister misin?"

Başımı salladım. "Hayır." Ama yine de söyleyeceğini biliyordum.

Yarısı bitmiş içkisini masaya koydu ve öne doğru eğildi. "En kötü düşmanlarından biriyle kavga etmiş gibi görünüyorsun. Yaralar hariç tabii." Bir an durakladı. "Buraya bunu konuşmak için mi geldin, King?"

Derin bir nefes alıp yüzümü ovuşturdum. "Neden buraya geldiğimi bilmiyorum, ama dediğim gibi, sen beni sakinleştiriyorsun ve şu anda sakinleşmeye ihtiyacım var."

Önemli bir şey söylemek üzereyken çocuklarına bakacağı gibi gözlerime baktı. "Buraya geldiğinde pek konuşmazsın, ama konuşman gerek olduğunu anlayacak kadar konuşuyorsun. Dürüst olmak gerekirse, seninle konuşmak istemiyorum, çünkü açıkçası en son bilmek istediğim şey kafanda neler döndüğü. Ama saat geç oldu ve duş alıp yatmak istiyorum, konuşman gerekiyorsa acele eder misin?"

Onu uzun bir süre izledikten sonra gözlerimi vücudunda gezdirdim. Uzun bronz bacaklarını ortaya çıkaran kısa şort ve göğüslerine yapışmış dar kırmızı bir tişört giymişti. Ona deri ve kemik gibi görüldüğünü söylerken şaka yapmıyordum, ama bu bile güzelliğini gizleyemiyordu. Ancak Kree'nin beni asıl ilgilendiren yanı vücudu değil, zihniydi.

Koltuğumda kıpırdanarak dirseklerimi dizlerimin üzerine dayadım. "Buraya konuşmaya gelmedim."

Beni bir an sessizce izledikten sonra, "Eğer amacın buysa, seninle yatmayacağım," dedi.

Ağzım bir gülümsemeye dönüştü ve vücudumu saran gerginlik biraz azaldı. Nasıl yaptığını bilmiyordum, ama her seferinde, istisnasız, benim kendimi kontrol altına almama yardım ediyordu. Ayağa kalkarak, "Seninle yatmak isteseydim, Kree, bunu bilirdin. Ve inan bana, hala burada oturmuş bunu konuşuyor olmazdık." dedim. Çenemi ona doğru kaldırdım. "Git duş al. Ben kendim çıkarım."

Cevabını beklemedim. Geldiğim gibi çıktım. Jen'in boğazına bıçak dayama isteği hariç.

WINTER & BIRDIE ÜCRETSİZ HİKAYE

Okuyucularım için aylık ücretsiz bir dergi yayınlamaya başladığımı biliyor muydunuz? VIP e-posta listemdeki herkese gönderiyorum. Sizin için birçok ücretsiz bonus içerik yazıyorum (eski favorilerimizi yeniden keşfedeceğimiz bir sürü yeni Storm MC bölümleri, eski favorilerimizi yakalıyoruz!). Adı Escape With An Alpha (Bir Alfa ile Kaçış) ve bu kitapta yer alan ücretsiz seri romanlardan birinde, bu kitapta tanıştığınız Winter yer alıyor. Birdie ile Winter'ın hikayesinin ilk bölümünü okuyun -

Prologue

Birdie

Fotoğrafi cüzdanından çıkardım ve şaşkınlıkla baktım.

Beni bunca yıl orada saklamış mıydı?

Başımı kaldırdığımda, onun beni dikkatle izlediğini gördüm.

Umarım söylemezdi dediğim sözleri söyledi. "Bu gece benimle eve gel."

Tüylerim diken diken oldu. Sesi her zaman böyle bir etki yapardı bana.

Onun bakışlarını karşıladım ve evet demek, onu dünyanın sonuna kadar takip etmek isterken "hayır" dedim. Onu hep oraya kadar takip etmek istemiştim.

birlikte geçireceğimiz hayatın hayallerini kurarak ve planlar yaparak geçirdim. Ama hayat, hayallerimizi yıkmamanın bir yolunu bulur. Sıkı sıkı tutunsak bile onları bırakmaya zorlar bizi.

Havaalanından birlikte bindiğimiz taksi bir köşeyi dönmek için yavaşladı.

Tanrım, dünyanın farklı köşelerinden döndükten sonra ilk aşkına rastlamanın olasılığı ne kadardı ki? Havaalanındaki barda birkaç içki içip sohbet ettikten sonra "Taksiyi paylaşalım" demişti. O zaman hayır demeliydim, çünkü geçen her dakika beni onun etrafında daha da çekiyordu.

Parmakları benimkilerle i içe geçti. "Aramızdaki olayları değiştirebilseydim, değiştirirdim Birdie. Lanet olsun, tüm seçimlerimi geri alır ve daha iyilerini yapardım."

Kalbim sıkıştı ve hiç geçmeyen acı yeniden canlandı. "yle söyleme. Yapmayacağını biliyoruz. Ben de yapmanı istemezdim. O seçimler sendin ve ben seni o halinle sevmiştim."

Yüzü karardı. "Bizi terk edip savaşı sememi sevdin mi? Her seferinde bitti dediğimde fikrimi değiştirip seni hayal kırıklığına uğrattığımı sevdin mi?" Szlerindeki acı havayı keskinleştirdi. "Bir yalancıya yalan söyleme, bebeğim. Her şeyi mahvettim. Olayı olduğu gibi kabul et."

Beş yıllık suçluluk duygusu midemde kıvrıldı. O, her şeyin kendi suçu olduğunu düşünüyordu, ama bu gerçeklerden çok uzaktı. Benim de sonumuzda payım vardı, ama gerçeği öğrenirse bu onu öldürürdü. Ya da belki de onun öğrenmesi beni öldürür diye daha çok endişeleniyordum. *Yaptığım şey için benden nefret etmesi.*

O her zaman bir ocuk istemişti. Baba olmak, ülkesi için savaşmaktan daha önemliydi onun için. Ve ben bunu bizim için mahvetmiştim. Ondan uzaklaşmam onun *içindi*, onunla ilgili değildi. Onun her zaman hayal ettiği baba olmasını istiyordum ve artık ona bunu veremezdim, bu yüzden sonunda eve döndüğünde uzak durdum.

"Bunu yapamam..." Sesim titredi ve gözyaşları dolarken zorlukla yutkundum.

Seçimlerimi geri alıp daha iyilerini yapabilseydim, yapardım. Benim seçimlerim onunkilerden çok daha kötüydü.

Yaklaşarak yüzümü ellerinin arasına aldı. Ne olduğunu anlamadan dudakları dudaklarıma yapıştı ve benim sonum olabilecek öpücüğü aldı. Çünkü Tanrı biliyordu ki, onun öpücüklerini almadığım her gün düşünmüştüm. Onun öpücükleri her şeydi ve bu da farklı değildi.

Her zamanki gibi beni ateşe verdi ve kendimi onun her zaman yaratmayı başardığı arzusunun uçurumuna düşerken hissettim.

Onu ilk aşık olduğum zamanki kadar hala istiyordum. Ama ona sahip olamazdım.

Artık değil.

Yaptığım şeyden sonra olmazdı.

Ağzımı onunkinden çekip onu ittim ve taksinin evimin önüne geldiğini fark edince şükrettim. Gözlerindeki ıstırabı görmezden gelerek, "Asla geri dönemeyiz" dedim ve taksiden olabildiğince hızlı bir şekilde indim. Ön kapıma doğru sendeleyerek yürürken, peşimden gelmemesi için dua ettim. Kararım istediğim kadar güçlü değildi ve eğer ısrar ederse, yıkılabileceğimi biliyordum.

Kapıdan içeri girerken taksiye baktım. Taksi yanında durmuş beni izliyordu. Sanki sonsuza kadar süren bir bakıştık ama ikimiz de kıpırdamadık.

Sonunda kapıyı arkamdan kapattığımda, kapıya yaslanıp yere kayarak oturdum.

Aşk acı vericiydi.

Bizi nihayetinde yok eden seçimlerimi aşk için yapmıştım. İlk seçim ikimizi de kurtarmak için olmuştu. İkincisi ise onu kurtarmak içindi. Ve bu süreçte beni mahvetmişti.

Bu dizinin devamını okumak için *Escape With An Alpha*'nın ilk baskısını indirin. ** *Winter & Birdie* aylık olarak dizi formatında yayınlanmaktadır.

NINA LEVINE'İN DİĞER ESERLERİ

USA Today En Çok Satan Yazar

[Nina'nın web sitesini ziyaret edin](#)

Storm MC Serisi

Fırtına (Fırtına MC

#1) Şiddetli (Fırtına

MC #2) Alev (Fırtına

MC #3) Canlanma

(Fırtına MC #4) Öldür

(Fırtına MC #5)

Sassy Christmas (Fırtına MC #5.5)

Illusive (Fırtına MC #6)

Komuta (Fırtına MC #7)

Kargaşa (Fırtına MC #8)

Sydney Storm MC Serisi

Merhamet (#1)

Nitro'nun Eziyeti (#2)

Şeytanın İntikamı (#3)

Hyde'in Af (#4)

Hardy Ailesi Serisi

Nefesimi Çal (bekar baba romantizmi)

Crave Serisi

Be The One (rock yıldızı romantizm)

The Vault Kitapları

Risk (milyarder romantizm)

Kitaplarımla ilgili güncel bilgileri [web](#) sitemden takip edebilirsiniz.

[BookBub'da beni takip ederek indirimlerimden haberdar olun.](#)

[VIP listeme katılın - bonus sahnelere, özel hediyelere, ön izlemelere ve daha fazlasına erişim kazanın!](#)

[Facebook'taki okuyucu kulübüme katılın](#)

TEŞEKKÜR

Bu kitapta emek veren ekibime çok teşekkür etmek istiyorum -

Jodie O'Brien - beta okuyucum, asistanım ve her konuda destekçim. Dürüst olmak gerekirse, Jodie'nin sürekli desteği olmasaydı kitaplarımın hiçbirinin yazılmayacağından eminim. O benim alışkanlıklarımı biliyor, nasıl boktan olduğumu biliyor.

her zaman benim teslim tarihlerimle aynı zamana denk gelir ve tam da birinin bana bunu yapabileceğimi söylemesi gerektiği anda devreye girer. Son saniyeye kadar teslim tarihlerine uymakta çok kötüyüm. Her kitabın, bitirmek, formatlamak ve yüklemek için ortalama 29 saat aralıksız çalıştığım bir günü vardır. O gün Jodie bana moral verip, dünyayı fethedebileceğime inandırır lol. Benimle geç saatlere kadar uyanık kalır ve sabah çok erken kalkar, bir ihtiyacım var mı diye bakar. Ancak King'in kitabı, bu moral konuşmalarından çok daha fazlasını gerektirdi. Bu kitap, birçok nedenden dolayı yazma kariyerimin bugüne kadarki en büyük mücadelesiydi. Dürüst olacağım, bazı günler kitabın bitip bitmeyeceğinden emin değildim. Çok zordu. Çok ama çok zordu. O kadar zordu ki, bir daha kitap yayınlayamazsam ne yapacağımı düşündüm. Eğer yazarsanız ve yazarlık bloğu ile mücadele ediyorsanız, bunun gerçekten var olduğuna inanıyorum, ama aynı zamanda bir noktada bunun kendinize anlattığınız ve inandığınız bir hikaye haline geldiğine de inanıyorum. Benim bloğum şundan kaynaklanıyordu

tükenmişlik, keder ve fiziksel acı, ama sonunda tamamen ikna olduğum bir nokta geldi. Bunu bıraktığım gün, bu kitabı yayınlamama sadece birkaç hafta kalmıştı. Sonra oturup, kitabı bitirmek için günde 5 bin kelime yazdım. Jodie, her adımda yanımda oldun ve dostluğuna, cesaretlendirmen ve desteğin için sonsuza kadar minnettar olacağım. Ve kızım, artık kızlar hafta sonumuzu iple çekebiliriz! King's Reign sayesinde iki kez!

Becky Johnson - benim güzel, nazik, cömert ve muhteşem editörüm. Bu kitabı mümkün kıldın Becky, sana kalbimin derinliklerinden teşekkür ediyorum. Benim saçma sapan teslim tarihlerime katlandığın için çok minnettarım. Arkadaşlığın ve desteğin için de minnettarım. Jodie'nin yıllar önce seni benimle çalışmaya ikna ettiği için çok mutluyum.

Trisha Wolfe - kızım, geçen yıl seni bulduğuma çok sevindim! King'in kitabını benim için beta okuyacağını söylediğin gün, benim için bir hayranlık anıydı! Bu kitabı yazarken beni okuduğun ve desteklediğin için çok teşekkür ederim. Bu yılın sonlarında sonunda seninle tanışmak için sabırsızlanıyorum! (Bu yazıyı okuyan okuyucular, karanlık romantizmi seviyorsanız Trisha'nın kitaplarına göz atın! O benim en sevdiğim yazarlardan biri ve kitapları çıktığında her şeyi bırakıp okuduğum tek yazarlardan biri. Yazıları muhteşem.)

MM - polis prosedürleri konusunda bana yol gösterip hikayenin o kısmını doğru yazmama yardım ettiğin için çok teşekkür ederim. Ama bunun yanı sıra, seni gördüğümde veya seninle konuştuğumda bana ışık olduğun için de teşekkür ederim. Seni düşündüğümde, o muhteşem gülümsemeni görüyorum. Gerçekten daha sık görüşmeliyiz <3

Letitia Hasser - güzel ve yetenekli kapak tasarımcım. Bu kapakları benim için mükemmel bir şekilde tasarladığın için teşekkür ederim! Çok beğendim. Benim için çok önemlisin

- Her şey için teşekkürler.

Stormchasers'larım (Levine'in Kızları) - siz kızlar! Ah! Sizi deli gibi seviyorum! Bana verdiğiniz destek aklımı başımdan alıyor. Size olan minnettarlığımı kelimelerle ifade edemem. Teşekkürler
<3

Blogcularım - Birçoğunuz başından beri benimle birlikteydiniz ve bunun için SİZİ ÇOK SEVİYORUM! Ve yeni blogcularıma, kitaplarımı bulduğunuz için çok mutluyum! Yaptığınız her şey için teşekkür ederim
<3

Eliahn - bunu asla okumayabilirsin güzel kız, ama okursan, senin gibi harika bir kızı olduğu için gerçekten çok şanslıyım. Seninle böyle bir ilişkim olacağını hiç beklemiyordum. Beni koşulsuz seviyorsun, kin tutmuyorsun, bana doğrudan ama nazikçe söylüyorsun, zorlandığımda bana bakıyorsun ve uzun bir teslim tarihim olduğunda, Thai yemekten başka bir şey istemesem de bana Thai yemeği alıyorsun. Sen benim insanımsın. Sen ve Jodie. Siz kızlar, benim
seninleyken kendimi daha çok sevmemi sağlıyorsunuz.

KING'İN PLAYLIST'İ

Yazdığım her kitap için bir playlistim olduğunu biliyor muydun? Spotify'da [burada](#) bulabilirsin.

King'in listesi:

To Be Alone - Hozier

Bloodstream - Ed Sheeran

My Sacrifice - Creed

Foo Fighters'ın "Best of You" şarkısı

Guns N' Roses'tan Sympathy For The Devil

Creed'den With Arms Wide Open

OneRepublic - Let's Hurt Tonight

OneRepublic - Choke

Betty Who - I Love You Always Forever

Ellie Goulding - Still Falling For You Adele

- Remedy

Adele - Water Under The Bridge

Adele - River Lea

It's Gotta Be You - Isaiah

Spaces - One Direction

Lady Antebellum - Uzun Aşk Lady
Antebellum - Büyük Gizem Florida
Georgia Line - Pürüzsüz Ella Henderson -
Güzelce Bitmemiş Ella Henderson - Sıkı
Çalışma
One Direction - Long Way Down
Daughtry - Over You
Daughtry - Superman'i Bekliyorum
Daughtry - İyi Bir Şeyin Başlangıcı
Daughtry - Sürpriz Yok
Daughtry - Torches
Daughtry - Go Down
Daughtry - Baptized
Daughtry - I'll Fight
Yüksekte, Daughtry Yenilmez, Daughtry
Losing My Mind - Daughtry
The Killers - When We Were Young
Mumford & Sons - White Blank Page
Nickelback - Home
The Betrayal - Act III - Nickelback
Ne Bekliyorsun? - Nickelback Beni Kır, Salla -
Savage Garden Desperado - Rihanna
Sessizliğin Sesi - Disturbed Hastalıkla
Mücadele - Disturbed Nehir - Bishop
Briggs
Coming Undone - Korn
Pain - Three Days Grace
Kafamın Durumu - Shinedown

Kaçmak - Midnight Hour Ateş Et -
Chris Stapleton
Senin İhanetin - Bullet For My Valentine
Bir Savaş mı İstiyorsun? (İşte Savaş) - Bullet For My Valentine
Love On The Brain - Rihanna
Kal, Rihanna, Mikky Ekko
Rihanna, Eminem - Seni Yalanlarına Aşık
Oldum Pink - Ama Kaybettik
Buradayım - Pink
Vahşi Kalpler Kırılmaz - Pink Bana
Aşkını Ver - Pink
Dene - Pink
Take My Heart - Birdy
Wings - Birdy
Işığımı Yak, Birdy
Garip Kuşlar, Birdy
Işğın Önünde Duran, Birdy O Dediğinde, Jason
Aldean
Lee Brice - Boy
Beni Tahrik Ediyor - Blake
Shelton Dalga - Blake Shelton
Dans Etmiyorum - Lee
Brice Kırmızı - Taylor
Swift
Yağmurda Gök Gürültüsü - Kane
Brown 21 Silah - Green Day
Asla Aynı Olmayacak Camila Cabello
Yola Çıkıyoruz Kaleo
Sen Sebebimsin - Calum Scott, Leona Lewis

YAZAR HAKKINDA

Hayalperest.

Kahve sever.

Kalbinde bir

Çingene.

USA Today'in en çok satan yazarı, alfa erkekler ve sevdikleri kadınlar hakkında yazıyor.

Yazmadığım zamanlarda, bir sonraki seyahatim için planlar yapar, dünyanın yeni yerlerini keşfeder, bir arkadaşımla kahve ve kek eşliğinde uzun uzun sohbet eder, kağıtlarla yaratıcı şeyler yapar ya da iyi bir kitap ve çikolata eşliğinde kendime ekilirim.

On iki yaşından beri yazıyorum. Kelimeleri bir araya getirmek, özellikle zor zamanlarımda benim için her zaman bir terapi olmuştur. Bugünlerde, kelimelerimin bana olduğu kadar başkalarına da yardımcı olmasından gurur duyuyorum.

www.ninalevinebooks.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

